A.J. FINN

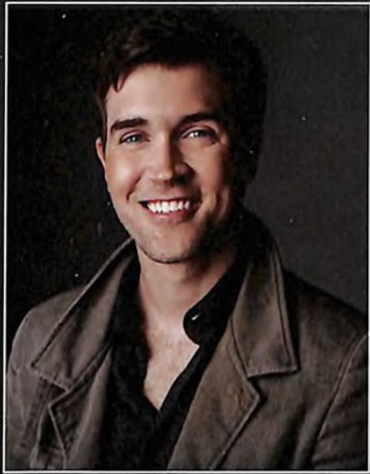
"Muhteşem. Nefes kesici. İnanılmaz." Gillian Flynn

penceredeki kadın

Roman

Yılın En İddialı Kitabı

A. J. FINN

Los Angeles Times, Washington Post ve *Times Literary Supplement* dahil sayısız mecrada yazıları yayınlanmış yazar New York'ta yaşamaktadır. New York'a dönmeden önce on yıl İngiltere'de yaşamıştır. *Penceredeki Kadın* ilk romanıdır.

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinmek ve yazarı takip edebilmek için facebook'ta *www.facebook.com/AJ Finn*:

penceredeki kadın

A.J.FINN

"Muhteşem. Nefes kesici. İnanılmaz."
- Gillian Flynn -

penceredeki kadın

Yılın En İddialı Kitabı

Gerçekten oluyorsa paranoya değildir...

New York'taki evinde yalnız yaşayan Anna Fox kendini tamamen evine kapatmıştır. Asla dışarı çıkmaz. Tüm günü içerek (bazen çok), eski filmleri seyrederek, eski zamanları anarak geçirir. Bir de komşularını röntgenleyerek.
Bir gün tam evinin karşısına Russell'lar taşınır. Bir baba, bir anne ve bir oğuldan oluşan muhteşem bir aile. Ama Anna, bir gece penceresinden onların evini gözlerken görmemesi gereken bir şey görür. İşte bundan sonra tüm dünyası altüst olur. Tüm sırları önüne dökülür.
Gerçek nedir? Hayal olan nedir? Kim tehlikededir? İpler kimin elindedir? Bu sürükleyici psikolojik romanda hiç kimse ve hiçbir şey göründüğü gibi değil.

PENCEREDEKİ KADIN

ÖZGÜN ADI: The Woman in The Window
KİTABIN ADI: Penceredeki Kadın
YAZAR: A. J. Finn
ÇEVİREN: Ozan Erdoğan
EDİTÖRLER: Gizem Toy - Gökçe Yavaş
KAPAK TASARIM: Elsie Lyons
BASKI VE CİLT: Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z Beylikdüzü-İstanbul
Matbaa Sertifika No: 28640

1. Baskı: Ocak 2018, 8000 adet

ISBN: 978-605-9441-64-3

PENA YAYINLARI A.Ş.
Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul
Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648
e-posta: info@penayayinlari.com | www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

A. J. FINN

PENCEREDEKİ KADIN

İngilizceden Çeviren:
Ozan Erdoğan

George'a

İçinde bir yerlerde,
kimsenin bilmediği bir şey
olduğunu hissediyorum.

Şüphenin Gölgesi,
Alfred Hitchcock,
1943

PAZAR

24 Ekim

BİR

Kocası neredeyse evde olacak. Bu sefer onu yakalar.

Yakın zamanda boşanana kadar, yeni evli Mott'lara yuva olmuş olan, kızıl pas rengindeki 212 numaralı evin pencerelerinde ne bir perde ne de jaluzi vardı. Mott'ların ikisiyle de tanışmadım ama ara ara, adamın LinkedIn profilini, kadının da Facebook sayfasını kontrol ediyordum. Düğün için verdikleri hediye listesi Macy's sitesindeki varlığını sürdürüyordu. Onlara hâlâ çatal bıçak takımı alabilirdim.

Dediğim gibi pencereleri kapatan tek bir şey bile yoktu. Yani 212 numara, kanlı canlı ve açık bir şekilde gözünü dikmiş bana bakıyor; ben de aynı şekilde karşılık verip müteahhidini misafir yatak odasına götüren ev sahibesini seyrediyordum. Bu evin olayı da neydi böyle? Aşkın öldüğü bir yerdi.

Kadın güzel, gerçek bir kızıldı; çimen yeşili gözleri ve sırtını süsleyen minik benleri vardı. Psikoterapist olan

kocası Dr. John Miller'dan çok daha tatlıydı; adam internette bulunabilecek 436.000 John Miller'dan biriydi ve çift terapisi yapıyordu. Türünün bu özel örneği, Gramercy Park'ın yakınında çalışıyor ve sigorta kabul etmiyordu. Satış akdine göre evine 3,6 milyon dolar ödemişti. İşleri iyi olmalıydı.

Eşi hakkında hem az hem de çok şey biliyordum. Ev kadını olmadığı çok açıktı; Miller'lar sekiz hafta önce taşınmıştı ama pencereleri hâlâ çıplaktı, *çok ayıp.* Haftada üç gün yoga yapar, sihirli halı gibi sardığı yoga matı bir kolunun altında ve bacakları taytıyla sıkıca sarılı bir halde merdivenlerden inerdi. Bir yerlerde gönüllü olarak çalışıyor olmalıydı. Pazartesi ve cumaları on biri biraz geçe, aşağı yukarı tam benim uyanma vaktimde, evden çıkar ve beş-beş buçuk arası, tam ben gece filmimi seyretmek için yerleştiğimde geri dönerdi. (Bu akşam da *Çok Şey Bilen Adam*'ı izleyeceğim, bilmem kaçıncı kez. Ben de, *Çok Film İzleyen Kadın*'ım.)

Öğleden sonraları alkol almaktan hoşlandığını fark ettim, benim hoşlandığım gibi. Sabahları da içki içmekten hoşlanır mı? Benim hoşlandığım gibi?

Ama yaşı tam bir gizem, yine de Dr. Miller'dan ve benden daha genç (hem de daha atik) olduğu kesin. İsmini sadece tahmin edebiliyorum. Ben ismi Rita diye düşünüyorum; çünkü *Gilda*'daki Hayworth'a benziyor. "Katiyen ilgilenmiyorum..." Bu repliğe bayılırım.

Ben şahsen fazla ilgileniyorum. Vücuduyla ilgilenmiyorum; omurgasının soluk çizgisi, güdük kalmış kanatlar gibi duran kürek kemikleri, memelerini tutan süt mavisi

sutyeni. Bunlardan biri, herhangi biri, objektifimde belirdiği zaman başka tarafa bakarım ama yaşadığı hayatla ilgiliyim. Hayatlarla. Benim elimde olandan iki tane fazla.

Kocası bir dakika önce, saat öğleni biraz geçtiğinde, eşinin yanında müteahhitle ön kapıyı kapatmasının üzerinden çok geçmeden köşeyi döndü. Bu rutin dışıydı: Dr. Miller pazarları eve saat üçü çeyrek geçe dönerdi, hiç şaşmazdı.

Ama bu sefer iyi doktor kaldırımda yürüyordu, ağzından çıkan nefes buhar gibi görünüyordu, alyansının göz kırptığı elinde bir evrak çantası vardı. Ayaklarına zum yaptım, boyayla parlayan koyu kırmızı Oxford ayakkabıları sonbahar güneşinin ışığını üzerinde toplayıp her bir adımda tekmeliyor gibiydi.

Fotoğraf makinesini kafasına doğru kaldırdım. Nikon D5500'üm fazla bir şeyi kaçırmazdı; hele de taktığım Opteka objektifle. Dağınık kırlaşmış saçlar, ince ve ucuz gözlük, yanaklarının sığ gölcüklerindeki kirli sakal adacıkları, hepsini görebiliyordum. Ayakkabılarıyla, yüzüyle ilgilendiğinden daha iyi ilgileniyordu.

Rita ve müteahhidin hızla soyunduğu 212 numaraya geri döndüm. Bilinmeyen numaralar servisini tuşlayıp evi arayabilir, kadını uyarabilirdim. Yapmayacağım. Doğa fotoğrafçıları gibi izlerim, vahşi hayata müdahale etmem!

Dr. Miller ön kapıya belki yarım dakika mesafedeydi. Karısının ağzı müteahhidin boynunu cilalıyordu. Bluzundan kurtuldu.

Dört adım daha. Beş, altı, yedi. Artık en fazla yirmi saniye kalmıştı.

Kadın kravatını dişleriyle kaptığı adama sırıttı. Elleriyle adamın gömleğini yokladı. Adam kadının kulağını yaladı.

Kocası kaldırımdaki, hafif kalkmış bir taşın üzerinden sıçradı. On beş saniye.

Adamın yakasından kayan kravatın sesini duyor gibiyim. Rita kravatı odanın karşısına fırlattı.

On saniye. Tekrar zum yaptım, fotoğraf makinesinin objektifi neredeyse seğirdi. Dr. Miller elini cebine daldırıp anahtarlarını çıkardı. Yedi saniye.

Rita atkuyruğunu çözdü, saçları omuzlarına döküldü.

Üç saniye. Dr. Miller basamakları çıktı.

Rita kollarını müteahhidin sırtında birleştirip adamı içli bir şekilde öptü.

Doktor anahtarı kilide soktu. Çevirdi.

Rita'nın yüzüne zum yaptım, gözleri faltaşı gibi açıldı. Duymuştu.

Bir fotoğrafını çektim.

Sonra doktorun evrak çantası açılıverdi.

Çantadan fırlayan kâğıtlar rüzgârla etrafa saçıldı. Fotoğraf makinesini tekrar Dr. Miller'a, söylenen ağzına çevirdim. Evrak çantasını sundurmaya bıraktı, kâğıtların birkaç tanesinin üzerine, ışıldayan ayakkabılarıyla bastı, diğerlerini de elleriyle tuttu. Kurtulan bir kâğıt parçası bir ağacın dallarına takıldı. Doktor onu fark etmedi.

Rita'ya döndüm, kollarını bluzuna geçirip saçını yeniden topladı. Hızla odadan çıktı. Yalnız kalan müteahhit yataktan indi ve kravatını alıp cebine tıktı.

Bir balondan çıkan hava gibi tıslayarak nefesimi verdim. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

Ön kapı açıldı: Rita kocasına seslenerek merdivenleri indi. Doktor döndü; sanırım gülümsedi ama göremiyordum. Rita eğilip kaldırımdaki birkaç kâğıdı aldı.

Müteahhit kapıda belirdi; bir eli cebinde diğer eli selam mahiyetinde havadaydı. Dr. Miller eliyle selama karşılık verdi. Tekrar sundurmaya çıktı, evrak çantasını aldı ve iki adam tokalaştı. İçeriye girdiler, Rita da onları takip etti.

Eh. Belki gelecek sefere.

PAZARTESİ

25 Ekim

İKİ

Araba bir dakika önce homurdanarak geçti, cenaze arabası gibi yavaş ve hüzünlüydü, arka lambaları karanlıkta alev gibi çaktı. Kızıma, "Yeni komşular," dedim.

"Hangi ev?"

"Parkın karşısındaki. İki yüz yedi." Arabadan dışarı çıktılar, alacakaranlıkta birer hayalet gibi loş siluetler halinde, bagajdaki kutuları indirdiler.

Ağzını şapırdattı.

"Ne yiyorsun?" diye sordum. Çin mutfağı gecesiydi, tabii ki lo mein[1] yiyordu.

"Lo mein."

"Hayır, anneciğinle konuşurken yemeyi bırak."

Ağzını tekrar şapırdattı, çiğnerken, "*An-ne!*" dedi. Aramızda böyle bir çekişme vardı: Bana karşı çıkmak için, *Anne* kelimesini bölüp güdük bir şeye çeviriyordu. Ed, "Boş ver!" diye tavsiyede bulunmuştu ama ona hâlâ *Babacığım* diyordu tabii.

Olivia, "Gidip, merhaba demelisin," diye önerdi.

1 Ç. N. Lo mein: Yüksek ateşte ve az yağda karıştırılarak kızartılan, soslu erişte, sebze ve etten oluşan bir Çin yemeği.

"Çok isterdim, balkabağım." Görüntünün daha iyi olduğu üst kata, ikinci kata yöneldim. "Ah! *Her yerde balkabağı var. Bütün komşularımızda bir tane var. Gray'lerde dört tane var." Sahanlığa ulaştım, elimde* bir kadeh, dudaklarımda şarap vardı. "Senin için balkabağı alabilseydim keşke. Babacığına sana bir tane almasını söyle." Bir yudum alıp yutkundum. "İki tane almasını söyle; biri senin biri benim için olsun."

"Tamam."

Küçük banyonun karanlık aynasında kendime gözucuyla baktım. "Mutlu musun canım?"

"Evet."

"Yalnızlık çekmiyorsun ya?" New York'ta hiç gerçek arkadaşı olmamıştı; fazla utangaç ve küçüktü.

"I-ıh."

Merdivenlerin üst basamaklarındaki karanlığa, yukarıdaki kasvete baktım. Gündüzleri, yukarıdaki tavan penceresinden evin içine güneş ışığı damlıyordu; geceleriyse, aynı tavan penceresi, merdiven boşluğunun derinliklerine bakan irice açılmış karanlık bir göz gibiydi. "Punch'ı özledin mi?"

"I-ıh." Kediyle de geçinememişti. Bir Noel sabahında bileğini tırmalamıştı, yukarıdan aşağı, soldan sağa iki tırmık, derinin üzerinde yayılan parlak kan, hop, Ed kediyi neredeyse pencereden dışarıya fırlatacaktı. Kediyi aradım ve onu kütüphanedeki koltukta kendi etrafında kıvrılıp yatmış beni izlerken buldum.

"Babacığınla konuşayım balkabağım." Sonraki merdiven katını tırmanmaya başladım, merdivendeki halı ayaklarıma çok kaba geliyordu. Bambu. Bunu yaptırdığımızda aklımızdan ne geçiyordu? Çok da kolay lekeleniyordu.

Beni, “Selam şampiyon!” diye karşıladı. “Yeni komşular mı?”

“Evet.”

“Zaten oraya daha yeni birileri taşınmamış mıydı?”

“O iki ay önceydi. İki yüz on iki. Miller’lar.” Döndüm, merdivenlerden inmeye başladım.

“Bunlar nereye geldi?”

“İki yüz yedi. Parkın karşısında.”

“Mahalle değişiyor.”

Sahanlığı döndüm. “Yanlarında fazla bir şey getirmemişler, sadece bir araba.”

“Sanırım taşımacılar daha sonra gelecek.”

“Sanırım.”

Sessizlik oldu. Bir yudum aldım.

Artık yeniden oturma odasında, ateşin yanındaydım, gölgeler köşelerine çekilmişti. “Dinle...” diye başladı Ed.

“Bir oğulları var.”

“Ne?”

Alnımı pencerenin soğuk camına bastırarak, “Oğulları var,” diye tekrarladım. Harlem’in bu kesiminde sodyum lambaları henüz yoktu ve sokağın aydınlatması sadece limon dilimi şeklini almış aya bağlıydı ama ben yine de siluetlerinden onları çıkarabiliyordum: Bir adam, bir kadın ve uzun boylu bir çocuk kutuları ön kapıya taşıyorlardı. “Genç bir çocuk,” diye ekledim.

“Sakin ol, panter.”[2]

Kendimi engellemeyip, “Keşke burada olsaydın,” dedim.

Söylediğime hazırlıksız yakalandım. Görünüşe bakılırsa Ed de. Bir duraksama oldu.

2 Ç. N. Panter: Genç erkek avcısı kadınlar için kullanılan argo bir terim.

Sonra, "Daha fazla zamana ihtiyacın var," dedi.

Sessiz kaldım.

"Doktorlar, çok fazla temasın sağlıklı olmadığını söylediler."

"Bunu söyleyen doktor benim."

"Sen doktorlardan bir tanesisin."

Arkamda bir çıtırtı oldu, şöminedeki odunlardan gelen bir kıvılcımdı. Alevler homurdanarak duruldu.

"Neden onları eve davet etmiyorsun?" diye sordu.

Kadehimi boşalttım. "Bence bu gece için bu kadarı yeterli."

"Anna."

"Ed."

Neredeyse nefes alışını duyabiliyordum. "Orada seninle olmadığımız için üzgünüm."

Neredeyse kendi kalbimi duyabiliyordum. "Ben de."

Punch, beni takip edip alt kata gelmişti. Yerden kaldırıp tek kolumla kucakladım ve mutfağa döndüm. Telefonu tezgâha bıraktım. Yatmadan önce bir kadeh daha, diye düşündüm.

Şişeyi boynundan tutarak pencereye döndüm ve kaldırıma dadanmış üç hayaletin şerefine kadeh kaldırdım.

SALI

26 Ekim

ÜÇ

Geçen yıl bu zamanlarda, evi satmayı planlamış, hatta bir emlakçı bile ayarlamıştık; önümüzdeki eylülde Olivia merkezdeki bir okula kaydolacaktı ve Ed, Lenox Hill'de ikimize de iyi birer iş bulmuştu. "Eğlenceli olacak!" diye söz vermişti. "Sırf senin için musluk yaptıracağım!" deyince omzuna yumruk atmıştım.

Olivia, "Ne musluğu?" diye sormuştu.

Ancak sonra Ed gitti, Olivia da peşinden. Bunlar, geçen gece yeniden yüreğimi dağladı; ölü doğmuş ilanımızın ilk kelimelerini hatırladım: SEVGİYLE RESTORE EDİLMİŞ KENTİN SİMGELERİNDEN 19. YÜZYIL HARLEM HAZİNESİ! HARİKA BİR AİLE EVİ! *Kent simgesi* ve *hazine* olduğuna emin değilim, diye düşündüm. *Harlem*'de olduğu tartışmasızdı, *19. yüzyıldan* (1884) olduğu da. *Sevgiyle restore edilmiş*, bunun için şahitlik yapardım, pahalı bir şekilde restore edildiğine de. *Harika bir aile evi*, bu da doğruydu.

Evimizin sınırları:

Bodrum: Ya da emlakçıya göre küçük daire. Sokak seviyesinin altındaydı, binanın bütün zeminini kaplıyordu. Kendine ait dış kapısı, mutfağı, banyosu, yatak odası ve minik bir ofisi de vardı. Sekiz yıl boyunca Ed'in çalışma mekânı olmuştu. Masayı plan projelerle süsler, inşaat talimatlarını duvarlara asardı. Bodrumun artık bir kiracısı vardı.

Bahçe: Aslında bahçe avlusu, giriş kattan ulaşılabilir. Kireçtaşından fayansların serili olduğu bir bahçe yolu, bir çift demode Adirondack sandalye[3], uzak köşede yalnız bir ergen gibi tek başına uzayan, sarkmış, genç bir dişbudak ağacı. Ara ara, ona sarılmak istiyorum.

Birinci kat: Eğer İngilizseniz zemin katı ya da Fransızsanız premier étage. (Ben ikisi de değildim ama ihtisasım sırasında Oxford'da dubleks olan bir evde zaman geçirmiştim ve geçtiğimiz temmuzda internetten Fransızca öğrenmeye başlamıştım.) Mutfak yine emlakçıya göre açıktı ve zarifti. Bahçeye açılan bir arka kapı, parka açılan bir yan kapı. Artık üzerinde merlot[4] damlalarından oluşan lekeler olan kayın ağacından ahşap zemin. Holde bir tuvalet; ben oraya kırmızı oda diyordum. Benjamin Moore boya kataloğuna göre "domates kırmızısı". Kanepe ve orta sehpayla donatılmış oturma odası, yerde hâlâ lüks bir his veren İran halısı.

İkinci kat: Kütüphane (Ed'in; muntazam bir şekilde dizilmiş, sırtları kırılmış ve kapakları sararmış kitaplarla dolu olan rafları) ve çalışma odası (benim; geniş, havadar, IKEA'dan alınmış bir masanın üzerinde bir Mac masaüstü

3 Ç. N. Adirondack sandalye: Sırt kısmı düz, kolları hafif kalkık olan Kanada kökenli ahşap bahçe sandalyesi.

4 Ç. N. Merlot: Bir şarap türü.

bilgisayarı, yani benim çevrimiçi satranç savaş alanım). İkinci yarı banyo, "Göksel Esrime" mavisi, ki bu, içinde tuvalet olan bir oda için fazla iddialı bir ifade ve belki bir gün karanlık odaya çevirebileceğim kullanışlı, derin bir gömme dolap, tabii eğer bir gün dijitalden filme geçersem. Sanırım ilgimi kaybediyordum.

Üçüncü kat: Büyük yatak odası ve banyo. Bu sene zamanımın çoğunu yatakta geçirdim; ikili ayarlanabilen yataklardan. Ed kendi tarafını neredeyse tüy gibi yumuşacık ayarlamıştı, benimkisi ise sertti. Bir keresinde parmaklarını yatağın üzerinde tıngırdatarak, "Bir tuğlanın üzerinde uyuyorsun!" demişti.

Ben de ona, "Sen de bulutlarda uyuyorsun!" demiştim. Sonra beni uzun ve yavaş bir şekilde öpmüştü.

Onlar gittikten sonra, o karanlık, anlamsız aylarda, kendimi nevresimden güçbela kurtarabildiğim zamanlarda, bükülen bir dalga gibi, nevresimleri bedenime sararak ve sarılmış olanları çözerek yatağın bir ucundan bir ucuna yuvarlanırdım.

Bir de içinde ebeveyn banyosu olan bir misafir yatak odası.

Dördüncü kat: Bir zamanlar uşağın mekânı olan yer, sonra Olivia'nın yatak odası ve ikinci bir boş oda. Bazı geceler bir hayalet gibi kızımın odasına dadanırdım. Bazı günler, odanın girişinde durup güneş ışığında yavaşça hareket eden toz zerrelerinin trafiğini seyrederdim. Bazı haftalar dördüncü kata hiç uğramazdım ve yağmurun tenimde yarattığı his gibi o oda da hatıralarımda eriyip gitmeye başlardı.

Neyse, onlarla ertesi gün yine konuşacaktım. O sırada parkın karşısındaki insanlardan hiçbir iz yoktu.

ÇARŞAMBA

27 Ekim

DÖRT

Uzun, ince bir çocuk yarış çizgisindeki bir at gibi 207 numaranın ön kapısından fırlayıp ön taraftaki pencerelerimin önünden geçerek sokakta doğuya doğru dörtnala koştu. İyice bakamamıştım, geç saatlere kadar *Darağacımı Yükseğe Kur*'u izledikten sonra erkenden kalkmıştım ve biraz merlot içmenin akıllıca bir hareket olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum ama sarı saçlarını ve bir omzundan sarkan sırt çantasını yakalayabilmiştim. Sonra kayboldu.

Bir kadeh yuvarladım, üst kata süzüldüm ve masama kuruldum. Nikon'uma uzandım.

207 numaranın mutfağında, arkasındaki televizyon ekranının aydınlattığı irikıyım babayı görebiliyordum. Makineyi gözüme bastırıp sabah programına zum yaptım. Aşağıya inip kendi televizyonumu açabilirdim, komşumu izlemek yerine televizyona dalabilirdim. Ya da tam oradan, objektif aracılığıyla onun televizyonundan seyredebilirdim.

Öyle yapmaya karar verdim.

Ön cepheyi görmeyeli bayağı bir süre olmuştu ama Google, sokak görüntüsünü de sağlıyordu: Beyaz taştan duvar, hafif Fransız esintileri olan terasla çevrili bir ev. Olduğum yerden, görüşüm tabii ki sadece evin yan tarafıyla sınırlıydı; doğuya bakan pencerelerinden, mutfağı, ikinci kattaki oturma odasını ve onun da üzerindeki yatak odasını net bir şekilde görebiliyordum.

Önceki gün taşımacılar gelmişti. Kanepeleri, televizyon setini ve antik bir gardırobu taşımışlardı. Trafiği adam yönetmişti. Taşındıkları geceden beri eşini görememiştim. Nasıl göründüğünü merak ediyordum.

O öğleden sonra zili duyduğumda Rook&Roll'u şah mat etmek üzereydim. Ayaklarımı sürüyerek alt kata indim, otomatiğe bastım, holdeki kapının kilidini açtım ve kaba ama işe yarar kiracımı karşımda buldum. Uzun çenesi, boşluğa açılan karanlık ve derin gözleriyle yakışıklıydı. Uzun süren bir akşamın sonundaki Gregory Peck gibiydi. (Böyle düşünen sadece ben değildim. Fark ettiğim kadarıyla David kadın arkadaşlarını ağırlamayı seviyordu. Gerçekten de seslerini duyuyordum.)

"Bu gece Brooklyn'e gidiyorum," diye rapor verdi. Bir elimi saçlarımda gezdirdim.

"Tamam."

"Gitmeden önce halletmemi istediğin bir şey var mı?" Kulağa, bir suç filminden alınmış bir replik, uygunsuz birteklif gibi gelmişti. *Sadece dudaklarını birleştir ve üfle.*[5]

5 Ç. N. Sadece dudaklarını birleştir ve üfle: Türkçeye 'Malik Olmak veya Olmamak' olarak çevrilmiş olan 'To have and Have not' filminde Lauren Bacall tarafından canlandırılan Marie 'Slim' Browning karakterinin, Humprey Bogart'ın canlandırdığı Harry 'Steve' Morgan'a ıslık çalmayı tarif ettiği ünlü replik.

"Teşekkürler. Yok."

Arkama doğru baktı, gözlerini kıstı. "Ampullerin değişmesi gerek, burası karanlık."

"Ben loş seviyorum," dedim. *Erkeklerimi de öyle*, diye eklemek istedim. Bu, *Uçak!* filminden bir espri miydi? "İyi..." Eğlenceler? Seksler? " ...eğlenceler."

Gitmek için döndü.

Ona, neşeli olmaya çalışarak, "Bodrum kapısından da gelebilirsin," dedim. "Muhtemelen evde olurum." Gülmesini umdum. İki aydır buradaydı ve bir kez sırıttığını bile görmemiştim.

Başıyla selam verdi. Gitti.

Kapıyı kapattım.

Aynada kendimi inceledim. Gözlerimin çevresinde tekerleğimsi kırışıklıklar vardı. Orasında burasında grileşmiş teller olan siyah bir tutam saç gevşek bir şekilde omzuma dökülmüştü, koltuk altımın kıllarını tıraş etme vakti gelmişti. Göbeğim sarkmıştı. Kalçalarımdaki gamzeler birer nokta gibiydi. Tenim neredeyse korkutucu bir şekilde solgundu, kol ve bacaklarımdaki damarlar mordu.

Gamzeler, noktalar, kıllar, kırışıklıklar... Çalışmam lazımdı. Bazılarına göre, Ed'e göre, bir zamanlar taşra cazibem vardı. Sonlara doğru, "Seni komşu kızı olarak düşünürdüm," demişti hüzünle.

Fayansta kıpırdanan uzun ve güzel ayak parmaklarıma baktım, nispeten iyi olan özelliklerimden biriydi fakat artık biraz, küçük birer avcı gibi görünüyorlardı. Ecza dolabının altını üstüne getirdim, ilaç şişeleri totem direkleri gibi birbirlerinin üzerinde istiflenmişlerdi, uzun aramalar sonunda tırnak makasını buldum. Sonunda bir sorunu çözebilecektim.

PERŞEMBE

28 Ekim

BEŞ

Satış sözleşmesi önceki gün verilmişti. Yeni komşularım olan Alistair ve Jane Russell mütevazı evlerine 3,45 milyon dolar ödemişlerdi. Google'da arattığımda adamın önceden Boston'da kurulmuş olan bir danışmanlık şirketine ortak olduğunu öğrendim. Ama kadının izi bulunamıyordu. Arama motoruna *Jane Russell*[6] *yazmayı bir deneyin.*

Canlı bir muhit seçmişlerdi.

Sokağın karşısındaki Miller'ların evi –içeri girenler dışarıda bırakın her umudu– evimin güneye bakan pencerelerinden görebildiğim beş konaktan biriydi. Doğu tarafında tıpatıp ikizler olan Gri Kız Kardeşler vardı: Pencerelerini aynı kapalı pervazlar taçlandırıyordu ve ön kapıları aynı şişe yeşili rengindeydi. Sağda –bence hafifçe daha gri olan kız kardeşte– Henry ve Lisa Wasserman yaşıyordu, uzun zamandır buranın sakinleriydiler. Bayan Wasserman taşındığımızda, "Kırk yıl ve hâlâ devam!" diye

6 Ç. N. Jane Russell: ABD'li aktris, şarkıcı ve model. (21 Haziran 1921-28 Şubat 2011)

böbürlenmişti. Bize ("yüzlerinize"), onun ("ve Henry'im") "bir başka yuppie klanının"[7] "eskiden gerçek komşuların olduğu" bu mahalleye gelişine ne kadar içerlediklerini söylemek için uğramıştı.

Ed hiddetlenmişti. Olivia, oyuncak tavşanının ismini Yuppie koymuştu.

Wassermen'lar, artık tek başıma, tek kişilik bir klan olsam da o günden sonra benimle konuşmadılar. Diğer Gri kardeşin sakinlerine, gayet uygun bir şekilde soyadları Gray[8] olan aileye karşı da pek arkadaş canlısı değilmiş gibiydiler. İkizler, bir alım satım danışmanlık firmasının ortağı olan baba ve hevesli bir kitap kulübü sahibesi olan anne. Sitelerinin Toplantı sayfasındaki ilana göre bu ayın seçkisi, tam o anda Gray'lerin oturma odasında orta yaşlı sekiz kadının kritiğini yaptığı Thomas Hardy'nin *Adsız Sansız Bir Jude* kitabıydı.

Ben de okumuştum, tıka basa kahveli kek (elimizin altında yoktu) yiyip, şarap (bunu bulabildim) yudumlayan bu grubun bir üyesi olduğumu hayal ettim. Christine Gray bana, "Jude hakkında ne düşünüyorsun Anna?" diye sorardı ve ben de onu oldukça adsız sansız bulduğumu söylerdim. Gülerdik. Aslında onlar zaten gülüyorlardı. Onlarla gülmeyi denedim. Bir yudum aldım.

Miller'ların batısında Takeda'lar vardı. Adam Japon, kadın beyazdı, oğulları çok güzeldi. Çello çalardı, sıcak aylarda oturma odasının camlarını tamamen açarak prova yaptığı için Ed de bizim pencerelerimizi açardı. Artık çok uzakta kalmış olan bir haziran gecesinde Bach süitleriyle dans etmiştik, Ed ve ben, sokağın karşısındaki çocuk çello

7 Ç. N. Yuppie: Türkçe anlamı 'genç şehirli profesyoneller' olan 'young urban professionals'ın 1980'ler başlarında kullanılmaya başlayan kısaltması.

8 Ç. N. Gray: İng. Gri.

çalmaya devam ederken. Benim başım onun omzunda, onun parmakları sırtımda kenetli, mutfakta salınmıştık.

Geçtiğimiz yaz, çocuğun müziği eve doğru geldi, oturma odama yaklaştı, nazikçe cama tıkladı: *Bırak gireyim!* İzin vermedim, veremedim. Camları asla açmıyordum, asla ama yine de müziğin *Bırak gireyim! Bırak gireyim!* diye mırıldanıp yalvardığını duyabiliyordum.

206-208 numaralar, kahverengi taştan yapılmıştı ve boştu. Takeda'ların evinin yanındaydı. İki kasım ayı önce bir şirket burayı aldı ama kimse taşınmadı. Garipti. Bir iskele, yaklaşık bir sene boyunca, bir asma gibi ön cephesine yapışık durdu. Bir gecede ortadan kayboldu. Bu Ed ile Olivia buradan gitmeden birkaç ay önceydi ve o zamandan beri hiçbir şey olmamıştı.

İmparatorluğumun güneyine ve halkına da bakın. Bu insanların hiçbiri arkadaşım değildi; çoğuyla bir ya da iki seferden fazla karşılaşmamıştım. Sanırım şehir hayatından dolayı böyle. Belki Wasserman'lar haklıydı. Bana ne olduğunu bilip bilmediklerini merak ettim.

Evimin doğu tarafının bitişiğinde, terk edilmiş bir Katolik okulu vardı; neredeyse evime yaslanıyordu. Aziz Dymphna'nın kepenkleri biz taşındığımızdan beri kapalıydı. Yaramazlık yaptığında Olivia'yı oraya göndermekle tehdit ederdik. Oyuklu kahverengi taştan bir binaydı ve kirden kararmış pencereleri vardı. Ya da en azından benim hatırladığım bu, bir süredir orayı görmüyordum.

Tam batımızdaysa, içinden sokağımızı kuzeydeki sokağa bağlayan tuğla döşeli bir patika geçen, iki parsellik minik park vardı. Her iki tarafın sonunda, yaprakları parlayan ve birer nöbetçi gibi duran iki çınar vardı; alçak bir

çit de parkın her iki kenarını çevreliyordu. Park, emlakçıya bakılırsa çok çekiciydi.

Sonra parkın arkasındaki ev vardı: 207 numara. Sahipleri iki ay önce satmışlardı, evi hemen boşaltıp emeklilik villalarının olduğu Vero Kumsalı'na uçmuşlardı. Sıra Allistair ile Jane Russell'a geldi.

Jane Russell! Fizyoterapistim onu hiç duymamıştı. Ona, "*Erkekler Sarışınları Sever*,"[9] dedim.

"Benim tecrübelerim öyle demiyor," diye cevaplamıştı. Bina benden daha gençti, belki de nedeni buydu.

Bütün bunlar, bu günün erken saatlerinde olmuştu; daha ben itiraz edemeden bacaklarımdan birini ötekinin üzerine getirip kıvırarak beni sağ tarafıma doğru devirmişti. Acı, nefesimi kesti. Bana, "Diz ardı kirişinin buna ihtiyacı var!" diyerek garanti verdi.

Zorlukla nefes alırken, "Seni kaltak!" dedim.

Dizimi yere doğru bastırdı. "Bana, sana yumuşak davranmam için para ödemiyorsun."

Acıyla yüzümü buruşturdum. "Gitmen için ödeyebilir miyim?"

Bina, söylemeyi çok sevdiğim şekilde, hayattan nefret etmeme yardım etmez ve hemen hemen benimki kadar heyecanlı olan seks maceralarıyla ilgili bilgi vermek için haftada bir gelirdi. Yalnız Bina'nın durumu zor beğenir olmasındandı. "Şu uygulamalardaki adamların yarısı beş yıllık fotoğraflar kullanıyorlar," diye şikâyet ederdi, saçlarının oluşturduğu şelale bir omzuna dökülürken, "ve diğer yarısı da evli. Ve diğer yarısının da bekâr olmalarının bir nedeni var."

9 Ç. N. *Erkekler Sarışınları Sever:* Özgün adı 'Gentlemen Prefer Blondes' olan başrollerini Charles, Coburn, Jane Russell ve Marilyn Monroe'nun paylaştığı ve Howard Hawks'ın yönettiği 1953 yapımı Amerikan müzikal filmi.

Bu üç yarı ederdi ama omurganızı döndüren birisiyle matematik tartışamazdınız.

Bir ay önce Happn'a üye oldum, kendime "sadece bakmak için" dedim. Bina'nın anlattığına göre Happn, yolları seninkiyle kesişen insanlarla aranda çöpçatanlık yapıyordu. Ama ya yolun kimseninkiyle kesişmezse? Ya sonsuza kadar dikey olarak dört bin metrekare içinde dolaşırsan ve başka bir şey olmazsa?

Bilmiyordum. Gördüğüm ilk profil David'inkiydi. Hemen hesabımı sildim.

Jane Russell'ı bir an da olsa görmemin üzerinden dört gün geçmişti. Torpil gibi göğüsleri ve incecik beli olan orijinal Jane Russell'ın vücuduna kesinlikle sahip değildi ama ben de değildim. Oğullarını sadece bir kez, o da dün sabah, görmüştüm. Bununla birlikte geniş omuzları, gür kaşları, bıçak gibi keskin burnuyla adam, evinde sürekli bir sergide gibiydi: Mutfakta yumurta çırpıyor, oturma odasında okuyor ve sanki birilerini arıyormuş gibi ara ara da yatak odasına göz atıyordu.

CUMA

29 Ekim

ALTI

Gündüz Fransızca *leçon*[10] ve gece de *Les Diaboliques.*[11] Sıçan dölü bir koca, onun 'biraz perişan' eşi, bir metres, bir cinayet, kaybolan bir ceset. Kaybolan bir cesetten daha iyisini bulabilir misiniz?

Ama önce görev bekler. İlaçlarımı yuttum, masama oturdum, fareye tıklayıp şifremi yazdım. Sonunda Agora'ya girdim.

Günün her saatinde, bütün saatlerinde, giriş yapmış olan en azından birkaç düzine kullanıcı olurdu. Tüm dünyaya yayılmış olan bir seçkinler grubu işte. Bazılarını ismiyle tanıyordum: Körfez Bölgesi'nden Talia, Boston'dan Phil, Manchester'dan adı hiç de avukat ismine benzemeyen avukat Mitzi; kekemeli İngilizcesi benim Tarzancavari Fransızcamdan muhtemelen daha kötü olmayan Bolivyalı Pedro. Diğerleri, ben de dâhil olmak üzere, lakaplarıyla

10 Ç. N. Leçon: Fr., ders.

11 Ç. N. *Les Diaboliques:* 1955 Fransa yapımı Henri-Georges Clouzot yönetmenliğindeki gerilim-korku filmi. Türkçeye Şeytan Ruhlu İnsanlar olarak çevrilmiştir.

giriş yapıyorlardı. Adım için Annagorafobik'te karar kıldım ama sonra başka bir kullanıcıya kendimi psikolog olarak tanıttım ve bu böyle yayıldı. O yüzden artık adım doctorisin'di. Doktor birazdan sizinle ilgilenecek.

Agorafobi: Kelime anlamı olarak alan korkusu, pratikte kaygı bozukluklarının bir kısmı için kullanılan bir terim. İlk kez 1800'lerin sonunda kullanılmaya başlanmış, sonra, bir yüzyıl sonra, genelde panik bozuklukla eş zamanlı görünse de, "bağımsız bir tanısal varlık olarak belirlenmiş." Bütün bunları, *Mental Bozuklukların Tanısal ve Sayımsal Elkitabı*'ndan[12] da (5. baskı); kısaca DSM 5'te de okuyabilirsiniz. Bu başlık bana her zaman komik gelmiştir. Kulağa sanki bir sinema filmi serisiymiş gibi geliyordu. Mental Bozukluklar 4'ü beğendiniz mi? Devamını da seveceksiniz!

İş tanıya geldiğinde medikal literatür olağanüstü bir şekilde yaratıcıdır. "Agorafobik korkular... yalnız başına evin dışında olmayı, kalabalıkta olmayı ya da bir sırada durmayı, bir köprüde olmayı kapsar." Bir köprüde durmak için neler vermezdim. Kahrolsun, bir sırada dikilmek için neler vermezdim. Şunu da severim: "Tiyatro salonlarının sıralarının ortasında olmaktan." Orta sıralar, daha azı değil.

Eğer ilginizi çektiyse, 113 ila 133. sayfalar arası.

Birçoğumuz –en şiddetli olanlarımız travma sonrası stres bozukluğu çekenler– evlerimize hapsolmuş, dışarıdaki büyük, karmaşık dünyadan gizlenerek yaşıyoruz. Bazılarının kabaran kalabalıklardan ödü kopar, bazılarının da trafikten. Beni korkutan, engin gökyüzüydü,

12 Ç. N. Mental Bozuklukların Tanısal ve Sayımsal El Kitabı: Amerikan Psikiyatri Birliği tarafından Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders adıyla yayınlanan kitabın Türkçesi.

sonsuzdaymış gibi duran ufuk çizgisi, bütünüyle ortada olmak, açık havanın ezici basıncı. DSM-5 bunu altına 186 dipnot eklemenin telaşıyla belli belirsiz bir biçimde "açık mekânlar" olarak tanımlamış.

Bir doktor olarak, bu hastalığı çeken kimsenin kontrol edebileceği bir ortamın peşinde olduğunu söylerdim. Klinik ele alış böyleydi. Hastalığı çeken kimse olarak, agorafobinin hayatımı harabeye çevirmekten çok bizzat hayatımın kendisi haline geldiğini söylerdim.

Beni, AGORA sitesinin hoş geldiniz sayfası karşıladı. Mesajları ve başlıkları taradım. 3 AYDIR EVDE TIKILI KALDIM. Seni anlıyorum Kala88; benim de neredeyse on ay oldu ve hâlâ devam ediyor. AGORA BAĞIMLISI MODU? Daha çok bir sosyal fobi gibi görünüyor, ErkenKalkan. Ya da sorunlu bir tiroit gibi. HÂLÂ BİR İŞ BULAMADIM. Ah, Megan, biliyorum ve üzgünüm. Ed sağ olsun, benim bir işe ihtiyacım yoktu ama hastalarımı özlüyordum. Hastalarımı merak ediyordum.

Yeni bir üye bana e-posta atmıştı. Onu, ilkbaharda öylece hazırlayıverdiğim hayatta kalma rehberine yönlendirdim: "Demek Panik Bozukluğun Var." Kulağa hoş bir biçimde havalı geldiğini düşündüm.

Soru: Nasıl yemek yiyeceğim?

Cevap: Blue Apron, Plated, HelloFresh... Amerika'da bir sürü servis seçeneği var! Başka ülkelerde yaşayanlar da büyük ihtimalle benzer servisler bulurlar.

S: İlaçlarımı nasıl alacağım?

C: ABD'deki ana ecza firmalarının hepsi artık kapınıza kadar geliyor. Eğer bir sorun olursa doktorunuzun yerel eczaneyle görüşmesini sağlayın.

S: Evi nasıl temiz tutarım?

C: Temizleyerek! Bir temizlik firmasından destek alın ya da kendiniz yapın.

(Ben ikisini de yapmıyordum. Benim evim de biraz paspaslansa iyi olurdu.)

S: Ya çöplerden kurtulma?

C: Bununla temizlikçiniz ilgilenebilir ya da yardım etmesi için bir arkadaşınızı ayarlayabilirsiniz.

S: Sıkılmayı nasıl engellerim?

C: İşte *bu*, zor bir soru...

Ve benzeri. Bu rehberden yapsaydım güzel olurdu.

Bana verilse çok memnun olurdum.

Ekranımda sohbet penceresi açıldı.

Sally4: Selam doktor!

Dudaklarımda seğiren gülümsemeyi hissedebiliyordum. Sally; yirmi altı yaşında, Perth'te yaşıyordu, o senenin başlarında Paskalya Pazarı'nda saldırıya uğramıştı. Bir kolu kırılmıştı ve gözleriyle yüzünde şiddetli ezilmeler vardı; ne tecavüzcüsünün kim olduğu belirlenebilmiş ne de adam yakalanabilmişti. Sally, dünyanın en tecrit edilmiş şehrinde tecrit bir şekilde evinde dört ay geçirmişti ama artık on haftadan fazla bir süredir dışarıya çıkıyordu. Aferin ona, kendisi de böyle söylerdi. Bir psikolog, kaçınma terapisi[13] ve

13 Ç. N. Kaçınma terapisi (tedavisi): İstenmeyen davranışı, verilen itici bir uyaran ile birleştirerek istenmeyen davranışla iticilik, hoşnutsuzluk arasında bağ kurmayı ve böylece istenmeyen davranışın terk edilmesini amaçlayan bir terapi yöntemi.

propranolol.[14] Sonuçta beta bloklayıcı[15] gibisi yoktur.

doctorisin: Sana da merhaba! Her şey yolunda mı?
Sally4: her şey yolunda! bu sabah piknik vardı!

Ünlem işaretinin hep tutkunu olmuştu, en derin depresyon halindeyken bile.

doctorisin: Nasıldı?
Sally4: sağ salim çıktım! :)

Yüz ifadelerini de severdi.

doctorisin: Sen ayakta kalmasını bilen birisin! İnderal[16] nasıl?
Sally4: iyi, 80 miligrama düştü
doctorisin: Günde 2 tane?
Sally4: 1!!
doctorisin: Minimum doz! Fantastik! Yan etkiler?
Sally4: göz kuruluğu, sadece o kadar

Şanslıydı. Ben de benzer bir ilaç kullanıyordum (başka ilaçlarla birlikte) ve baş ağrıları bazen beynimi parçalayacakmış gibi oluyordu. PROPRANOLOL MİGRENE, KALP ARİTMİSİNE, NEFES DARLIĞINA, DEPRESYONA,

14 Ç. N. Propranolol: Selektif (seçici) olmayan ve genellikle hipertansiyon hastalığının tedavisinde kullanılan beta bloklayıcı grubuna dâhil bir ilacın tıbbi adıdır. Başarılı bir şekilde geliştirilen ilk beta bloklayıcıdır.

15 Ç. N. Beta bloklayıcı: Hızlı kalp atışına yol açabilen sempatik sinir sisteminin (stres sırasında vücudumuzdaki olaylardan sorumlu sistem) belli etkilerini bloke ederek kalbin iş yükünü azaltan ilaçlardır. İlk defa 1960 yılında kullanılmışlardır.

16 Ç. N. İnderal (propranolol): Acı verici korkutucu anıların neden olduğu korku tepkisini en azından kısa vadede ortadan kaldırmayı hedefleyen beta bloklayıcı. İlacın hafıza üzerindeki etkileri tartışma konusudur.

HALÜSİNASYONLARA, ŞİDDETLİ DERİ TEPKİMELERİNE, BULANTIYA, İSHALE, LİBİDODA DÜŞÜŞE, İNSOMNİAYA VE UYKU SERSEMLİĞİNE NEDEN OLABİLİR. Ed bana, "Bu ilacın tek ihtiyacı olan daha fazla yan etki!" demişti.

Ben de, "Durup dururken alev alma!" diye önermiştim.

"Çığlık atan kakalar."

"Yavaş, gelmek bilmeyen bir ölüm."

doctorisin: Hiç nüksetme oldu mu?

Sally4: geçen hafta bir bocalamam oldu

Sally4: ama atlattım

Sally4: nefes egzersizleri

doctorisin: Bizim eski kese kâğıdı.

Sally4: kendimi aptal gibi hissediyorum ama işe yarıyor

doctorisin: Gerçekten de yarar. İyi yapmışsın.

Sally4: teşekkürler:)

Şarabımı yudumladım. Başka bir konuşma penceresi açıldı: Andrew, klasik film severlerin olduğu bir sitede tanıştığım bir adamdı.

Bu haftasonu Angelika'da Graham Greene serisi?

Duraksadım. *Meşum Kadın* favorilerimdendi. Talihsiz kâhya; hayati önemi olan kâğıttan uçak; *Dehşet Bakanlığı*'nı seyredeli de on beş yıl olmuştu. Ve eski filmler, tabii ki, beni ve Ed'i bir araya getirmişti.

Ama durumumu Andrew'a anlatmamıştım. *Müsait değilim*, her şeyi özetledi.

Sally'ye döndüm.

doctorisin: Psikoloğunla devam ediyor musun?
Sally4: evet:) teşekkürler. haftada sadece bire indirdik. Gösterdiğim gelişimin mükemmel olduğunu söylüyor
Sally4: esas önemli olan ilaçlar ve uyku
doctorisin: İyi uyuyor musun?
Sally4: hâlâ kötü rüyalar görüyorum
Sally4: sen?
doctorisin: Çok uyuyorum.

Belki de çok fazla. Bundan Dr. Fielding'e bahsetmeliydim. Bahsedeceğimden emin değildim.

Sally4: senin gelişimin? savaşmaya hazır mısın?
doctorisin: Ben senin kadar hızlı değilim! TSSB[17] bir canavar. Ama ben de güçlüyüm.
Sally4: evet öylesin!
Sally4: sadece buradaki arkadaşlarımı kontrol etmek istedim –hepiniz aklımdasınız!!!

Tam Sally'ye hoşça kal derken eğitmenim Skype'tan aradı. "Bonjour[18], Yves!" diye mırıldandım kendi kendime. Aramayı cevaplamadan önce bir an duraksadım; onu görmeyi dört gözle beklediğimi fark ettim. O kapkara saçlar, tenindeki dinçlik. Birer ok gibi birbirlerine uzanan

17 Ç. N. TSSB: Travma Sonrası Stres Bozukluğu'nun ilk harflerinden oluşan kısaltma. İngilizce kısaltması da çok yaygın olarak kullanılır PTSD (Post-Traumatic Stress Disorder). Savaş, kaza, doğal afet, hırsızlık, tecavüz, katliam gibi şiddet olaylarını bizzat yaşayan veya bunlara tanık olan kişilerde, travma yaratan olayın yaşanmasından sonra, o olayın düşlerde ve günlük yaşamda tekrar yaşanması, o olayı hatırlatan durumlardan kaçınmaya yol açan bir aşırı uyarılmışlık, kaygı ve kolayca irkilmeyi içeren bir anksiyete bozukluğudur.

18 Ç. N. Bonjour: Fr; merhaba.

o kaşlar ve aksanımdan dolayı kafası karıştığında, ki bu sürekli oluyordu, o kaşların *l'accent circonflexe'e*[19] benzer bir hale gelmesi.

Eğer Andrew tekrar çevrimiçi olsaydı onu görmezden gelecektim. Belki de temelli. Klasik sinema: Bu Ed'le paylaştığım bir şeydi. Başka hiç kimseyle olmazdı.

Masamdaki kum saatini ters çevirip tanecikler delikten akarken minik piramidin nabzı atıyormuş gibi görünmesini seyrettim. Ne çok zaman. Bir seneye yakın. Bir seneye yakın bir süredir evden çıkmamıştım.

Eh, neredeyse bir sene. Sekiz hafta içinde beş kez dışarıya, arka bahçeye çıkmayı başarabilmiştim. Dr. Fielding'in dediğine göre "gizli silahım" şemsiyemdi, aslında Ed'in şemsiyesiydi, külüstür bir Londra Sisi[20] zımbırtısıydı. Dr. Fielding, ki kendisi de külüstür bir zımbırtıydı, ben şemsiyeyi önümde bir silah gibi sallayarak kapıyı açtığımda bahçede bir korkuluk gibi dikilirdi. Şemsiyenin düğmesine bastığımda açılırdı. Ben de gövdesini oluşturan çanağına, çubuklarına ve kumaşına dikkatle bakardım. Dört kareden oluşan kaplamanın her bir parçasının üzerinde duran siyah ekose bir kumaş, her bir atkı ve çözgüde dört beyaz şerit. Dört kare, dört şerit. Dört siyah, dört beyaz. Nefes al, dörde kadar say. Nefes ver, dörde kadar say. Dört. Sihirli sayı.

Şemsiye, bir süvari kılıcı, bir kalkan gibi tam önümde dururdu.

Ve sonra dışarı adım atardım.

19 Ç. N. l'accent circonflexe: Fransızca'da sesli harflerden bir kısmının (ê, î, ô, â) üzerine gelerek onların uzatılarak okunmasını işaret eden bir noktalama işareti.

20 Londra Sisi: 1952 yılının aralık ayında Londra'daki hava kirliliğinin ölümcül boyutlara ulaşmasıyla şehri kaplayan büyük duman bulutuna verilen ad.

Nefes ver, iki, üç, dört.

Nefes al, iki, üç, dört.

Naylon, güneşin altında parlardı. İlk adımı atardım (doğal olarak dört adım vardı) ve şemsiyeyi sadece birazcık gökyüzüne doğru kaldırıp doktorun ayakkabılarına, bacaklarına bakardım. Dünya, bir dalgıç hücresine dolmak üzere olan bir su kütlesi gibi benim periferik görüşümde toplanırdı.

Dr. Fielding, "Unutma, gizli silahın yanında!" diye seslenirdi.

Gizli falan değil, diye haykırmak isterdim; bu, elimde güpegündüz duran lanet bir şemsiye!

Nefes ver, iki, üç, dört; nefes al, iki, üç, dört ve beklenmedik bir şekilde işe yarardı; basamaklardan aşağıya (nefes ver, iki, üç, dört) ve bahçede birkaç metre ileriye (nefes al, iki, üç, dört) yürümüş olurdum. İçime panik dolana kadar yükselen dalga görüşümü boğar, Dr. Fielding'in sesini yutardı. Ve sonra... en iyisi bunu düşünmemekti.

CUMARTESİ

30 Ekim

YEDİ

Fırtına. Dişbudak ağacı sindi, taş duvar dik dik baktı, karanlık ve nemliydi. Bir keresinde verandada bardak düşürmüştüm; bir baloncuk gibi patlamıştı, koyu, kanımsı merlot, yer boyunca yayılmış, zemin taşının damarları boyunca ilerlemiş, ayaklarıma doğru yavaş yavaş ilerlemişti.

Bazen, gökyüzü bu kadar alçak göründüğünde, kendimi yukarıda, bir uçakta ya da bir bulutun üstünde, altımdaki adayı incelerken hayal ederdim: Arabalar, doğu kıyısından uzanan köprülere doğru, ampule akın eden sinekler gibi çekilirlerdi.

Yağmuru en son hissedişimin üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki. Ya da rüzgârı, rüzgârın okşayışı, diyecektim az daha. Ama bu, kulağa süper marketlerde satılan aşk kitaplarında okuyabileceğiniz bir şey gibi geliyordu.

Gerçi doğruydu da. Ve karı da; fakat karı asla tekrar hissetmek istemiyordum.

O sabahın taze teslimatındaki Granny Smith'lerimin[21] arasına bir de şeftali karışmıştı. Bunun nasıl olduğunu merak etmiştim.

Gösteriminde *39 Basamak* olan bir sanatevinde tanıştığımız gece Ed ve ben geçmişimizi karşılaştırmıştık. Ona, annemin beni eski gerilim filmleri ve klasik suç filmleriyle büyüttüğünü söylemiştim; bir genç kız olarak bana sınıf arkadaşlarımdansa Gene Tierney ve Jimmy Stewart'ın eşlik etmesini tercih ediyordum. O geceden önce hiç siyah beyaz bir film izlememiş olan Ed, "Bunun çok sevimli mi yoksa üzücü mü olduğuna karar veremedim," demişti. İki saat bile geçmeden dudakları dudaklarımdaydı.

Ed'in, *Senin dudaklarının benimkilerde olduğunu söylemek istiyorsun;* dediğini hayal edebiliyordum.

Olivia'dan önceki senelerde haftada en azından bir film izlerdik. Çocukluğumun bütün gerilim filmlerini: *Çifte Tazminat*, *Gaz Lambası*, *Sabotajcı*, *Büyük Saat*... O gecelerde siyah beyaz yaşamıştık. Benim için eski arkadaşları tekrar görmek için bir şanstı Ed için yeni arkadaşlar edinmek için bir fırsattı.

Listeler yapardık. En iyisinden (orijinal olan) en kötüsüne *(Sıska Adamın Şarkısı)* doğru Sıska Adam filmleri. Bereketli 1944 yılının en iyi sinemaları. Joseph Cotten'in en iyi sahneleri.

Kendi başıma da listeler yapabilirdim tabii ki. Örneğin: Hitchcock tarafından yapılmamış olan en iyi Hitchcock filmleri. İşte başlıyoruz:

Söylentilere göre Hitch'in kendisinin yönetmiş olma-

21 Ç. N. Granny Smith: 19. yüzyılda anavatanı olan Avustralya'da Marie Ann Smith (Büyükanne Smith) tarafından keşfedilen bir yeşil elma cinsi.

sını dilediği, Claude Chabrol'un ilk filmlerinden biri olan *Kasap*, Humphrey Bogart ve Lauren Bacall'lı *Karanlık Geçit*; hepsi sisle kadifelenmiş bir San Francisco sevgilisi ve kılık değiştirmek için bıçak altına yatan karakterlerin olduğu bütün filmlerin öncülü. Marilyn Monroe'nun başrolünde olduğu *Niagara*; Audrey Hepburn'lü *Öldüren Şüphe*; başrolünde Joan Crawford'un kaşları olan *Çıldırtan Takip*. *Karanlığa Kadar Bekle*: Yine Hepburn, bodrum katındaki dairesinde mahsur kalmış görme engelli bir kadın. Bir bodrum katında olsam kafayı yerdim.

Hitch'ten sonraki tarihlerdeki filmler: Beklenmedik bir yumruk gibi gelen finaliyle *Kayboluş*. Usta için yapılmış olan *Çılgın*. Farmakoloji karşıtı uzun bir konuşmayla başlayıp bir yılan gibi kayarak bambaşka bir tarza dönüşen *Acı Reçete*.

Tamam.

Popüler yanlış alıntılar. "Tekrar çal, Sam." *Kazablanka* diye iddia edilir, yalnız ne Bogie ne Bergman bunu söylemiştir. "Bu adam yaşıyor.": Frankenstein canavarına bir cinsiyet yüklememiştir, gaddarca da olsa, "Bu şey yaşıyor," demiştir. "Basit düşün, sevgili Watson," cümlesi ilk Holmes filminin bütün diyaloglu sahnelerinde birdenbire ortaya çıkar fakat Conan Doyle'un literatüründe bu cümle hiç yoktur.

Tamam.

Sırada ne var?

Dizüstü bilgisayarımı açıp Agora'ya girdim. Manchester'daki Mitzi'den bir mesaj; Arizona'daki Gamzeli2016'dan nazik bir ilerleme raporu. Kayda değer bir şey yoktu.

210 numaranın ön taraftaki odasında Takedalar'ın oğlu yayını çellosuna sürüyordu. Daha doğuda, Gray dörtlüsü kahkahalarla ön merdivenleri çıkıp yağmurdan kaçtılar. Parkın karşısında, Alistair Russell mutfak musluğundan bir bardak su aldı.

SEKİZ

Akşam olmak üzereydi, büyük bir su bardağına Kaliforniya *pinot noir* doldururken zil çaldı. Bardağımı düşürdüm.

Bardak patladı, şaraptan oluşan uzun bir dil beyaz huş ağacından zemini yaladı. "Siktir!" diye bağırdım. (Şunu anlamıştım: Başkalarının yokluğunda daha sık ve daha yüksek sesle küfür ediyordum. Ed olsa dehşete düşerdi. Ben dehşete düşmüştüm.)

Tam da bir avuç dolusu kâğıt havlu almıştım ki kapı zili tekrar çaldı. Bu da kim? diye düşündüm. Yoksa söylemiş miydim? David Doğu Harlem'deki bir iş için bir saat önce çıkmıştı; gidişini çalışma odasından izlemiştim. Hiçbir teslimat da beklemiyordum. Öne doğru eğildim, kâğıt havluları sıvıya bastırdım, sonra kapıya doğru yürüdüm.

Görüntülü diyafonun ekranında elleriyle küçük beyaz bir kutuyu saran, ince bir ceket giymiş uzun boylu bir çocuk vardı. Russell'ların oğluydu.

Konuşma tuşuna bastım. "Evet?" diye seslendim.

*'Merhaba'*dan daha az konuksever, *'Sen de kimsin?'*den daha nazikçeydi.

"Parkın karşısında yaşıyorum," dedi, neredeyse bağırmıştı, sesi beklenmedik bir şekilde tatlıydı. "Annem bunu size vermemi istedi." Kutuyu hoparlöre doğru uzatmasını seyrettim, sonra kameranın nerede olabileceğinden emin olamayarak kutuyu kafasının üzerine kaldırarak kendi ekseni etrafında döndü.

"Sen..." diye başladım. Hole bırakmasını mı istemeliydim? Çok komşuca bir hareket olamazdı sanırım ama iki gündür banyo yapmamıştım ve kedi onu ısırabilirdi.

Kutuyu havaya kaldırmış bir şekilde hâlâ verandadaydı.

Cümlemi, "... içeri gel!" diye bitirdim ve otomata bastım.

Kilidin açılma sesini duyunca kapıya doğru ihtiyatla ilerledim, Punch'ın tanımadığı insanlara yaklaştığı gibi ya da eskiden tanımadığı insanlar eve geldiğinde yaptığı gibi.

Buzlu camda bir gölge belirdi, loş ve ince, bir fidan gibi. Kapı tokmağını çevirdim.

Bebek yüzlü, mavi gözlü, saman sarısı saçları savrulan, bir kaşında çentik yapan eski bir yarası olan, gerçekten de uzun boylu bir çocuktu. Belki on beş yaşındaydı. Bir zamanlar tanıdığım, çeyrek asır önce Maine'deki bir yaz kampında öptüğüm bir çocuğa benziyordu. Çocuğa kanım kaynadı.

"Ben Ethan," dedi.

"İçeri gel," diye tekrarladım.

İçeri girdi. "Burası karanlık."

Duvardaki düğmeye bastım.

Ben onu incelerken o da odayı inceliyordu: Tabloları, divanda uzanan kediyi, mutfakta eriyip gitmekte olan sırılsıklam kâğıt havlu yığınını. "Ne oldu?"

"Kaza". Belki formalitelerle ilgileniyordur diye düşünerek, "Ben Anna Fox," diye de ekledim; onun (genç) annesi olabilecek kadar yaşlıydım.

Tokalaştık, sonra bana parlak ve sıkı sıkı paketlenip kurdeleyle bağlanmış olan kutuyu uzattı. Utangaç bir şekilde, "Sizin için," dedi.

"Şuraya koyuver. İçecek bir şey ister misin?"

Kanepeye doğru ilerledi. "Biraz su alabilir miyim?"

"Elbette." Mutfağa dönüp enkazı temizledim. "Buz?"

"Hayır, teşekkürler." Bir bardak su doldurdum, sonra bir bardak daha. Tezgâhın köşesinde duran kırmızı şarap şişesini görmezden geldim.

Kutu sehpada, dizüstü bilgisayarımın yanında duruyordu. Hâlâ Agora'ya bağlıydım, bir süre önce başlangıç aşamasındaki bir panik atak krizi boyunca konuşmuş olduğum DiskoMickey'nin teşekkür notu ekranda büyük harflerle görülüyordu. "Tamam," diyerek Ethan'ın yanına oturdum ve su bardağını önüne koydum. Bilgisayarın ekranını kapattım ve kutuya uzandım. "Bakalım burada ne varmış."

Kurdeleyi çözüp kapağı kaldırdım ve peçetelerden oluşan bir yuvanın içindeki mumu aldım. Çiçekliydi, çiçek yaprakları amberin içindeki böcekler gibi içine sıkışmış olan mum çeşitlerinden biriydi. Yüzüme yaklaştırdım.

Ethan, "Lavanta," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kokuyu içime çektim. "Lavantayı saverim." Tekrar denedim. "Lavantayı severim."

Hafifçe gülümsedi, dudağının bir köşesi sanki bir sicimle çekilmiş gibi yukarıya doğru kıvrıldı. Sadece birkaç yıl içinde yakışıklı bir adam olacağını fark ettim.

Yarasına bakılırsa kadınlar ona bayılacaklardı. Kızlar, daha şimdiden bayılıyor olabilirlerdi. Ya da erkekler.

"Annem, benden bunu size vermemi istedi. Günler önce."

"Çok düşünceliymiş. Yeni komşularınızın *size* hediye vermesi gerekirdi."

"Bir kadın geldi bile," dedi. "Bize, bu kadar küçük bir aileysek bu kadar büyük bir eve ihtiyacımız olmadığını söyledi."

"Onun, Bayan Wasserman olduğuna bahse girerim."

"Evet."

"Ona aldırmayın."

"Aldırmadık."

Punch divandan yere sıçradı ve temkinli bir şekilde yaklaştı. Ethan öne doğru eğilerek, elini avucu yukarı bakacak şekilde halıya koydu. Kedi duraksadı, sonra bize doğru süründü ve Ethan'ın parmaklarını koklayıp yaladı. Ethan kıkırdadı.

Sanki bir şeyi itiraf ediyormuşçasına, "Kedilerin dillerini çok severim," dedi.

"Ben de." Suyumu yudumladım. "Dilleri minik dokunaçlarla, iğnelerle kaplı," dedim. Belki dokunaç kelimesini bilmiyordur diye düşünmüştüm. Bir gençle nasıl konuşmam gerektiğini bilmediğimi fark ettim; en yaşlı hastam on iki yaşındaydı. "Mumu yakayım mı?"

Ethan omuz silkti, güldü. "Elbette."

Masada kiraz kırmızısı bir kibrit kutusu buldum, üzerinde KIRMIZI KEDİ yazıyordu; orada Ed'le akşam yemeği yediğimizi hatırladım, iki yıldan fazla olmuştu. Ya da üç. Sanırım *tavuk tajin*[22] yemiştik ve hatırladığım kadarıyla Ed şarabı övmüştü. O zamanlar bu kadar çok içmiyordum.

22 Ç. N. Tajin: Tunus'a özgü, Türk mutfağındaki sahanı andıran ancak ondan çok daha büyük ölçülerde olan pişirme kabı ve o kaplarda pişen her türlü yemeğe verilen ad.

Bir kibrit çakıp fitili yaktım. Ateşin küçük pençesi havayı eşelerken, "Şuna bak!" dedim. Mumdaki çiçekler parıldadı, parıldadıkça mum çiçeklendi. "Ne kadar güzel."

Hafif bir sessizlik oldu. Punch, Ethan'ın bacaklarının etrafında sekiz çizdi, sonra da kucağına atladı. Ethan güldü, parlak bir kahkahaydı bu.

"Sanırım seni sevdi."

"Galiba," dedi ve bir parmağını kıvırarak kedinin kulağının arkasını kaşıdı.

"Çoğu insandan hoşlanmaz. Hırçındır biraz."

Sessiz bir motorunki gibi alçak sesli bir hırıltı duyuldu. Punch gerçekten de mırlıyordu.

Ethan sırıttı. "Ev kedisi mi?"

"Mutfak kapısında bir kedi kapağı var." İşaret ederek gösterdim. "Ama çoğunlukla içerde kalır."

Punch koltuk altına sokulurken Ethan, "Aferin oğluma," diye mırıldandı.

"Yeni evinizi beğendin mi?" diye sordum.

Kedinin kafasını parmaklarıyla ovalayarak bir an tereddüt etti. Bir süre sonra, "Eskisini özlüyorum," dedi.

"Eminim. Daha önce nerede yaşıyordunuz?" Tabii ki cevabı zaten biliyordum.

"Boston."

"Sizi New York'a ne getirdi?" Bunun da cevabını biliyordum.

"Babam yeni bir iş buldu." Aslında teknik olarak transfer olmuştu ama kesinlikle tartışmayacaktım. Sanki bu aklına yeni gelmiş gibi, "Buradaki odam daha büyük," dedi.

"Orada sizden önce yaşayanlar büyük bir yenileme yapmıştı."

"Annem boktan bir iş yaptıklarını söylüyor."

"Kesinlikle. Boktan bir iş. Birkaç odayı da üst katla birleştirmişlerdi."

"Evime gelmiş miydiniz?" diye sordu.

"Birkaç kez gelmiştim. Onları yani Lord'ları çok iyi tanımazdım. Fakat her sene tatil partisi verirlerdi, ben de o zamanlarda gitmiştim." Aslında son ziyaretim neredeyse bir yıl önceydi. Ed de orada benimle birlikteydi. Ondan iki hafta sonra da gitmişti.

Rahatlamaya başlamıştım. Bir an için Ethan'ın arkadaşlığından dolayı olduğunu düşündüm. Yumuşak bir konuşması vardı ve kolay birisiydi, kedi bile bunu onaylamıştı ama sonra analizci moduma, 'Soru ve Cevap tahterevallisine dönmüş olduğumu fark ettim. İlgi ve şefkat: İşte benim işim.

Bir anda ve bir anlığına, tekrar oraya dönmüştüm. Doğu Seksen Sekiz'deki ofisime; aralarında mavi halıdan bir gölcük olan iki derin koltuğun karşılıklı durduğu loş ışıktaki dingin odaya. Radyatör tısladı.

Kapı kayarak açıldı ve bekleme salonundaki kanepe karşımdaydı, ahşap masa; *Highlights* ve *Ranger Rick* dergilerinden oluşan yığın, lego parçalarıyla dolmuş taşmış olan kutu, köşede mırlayan beyaz gürültü makinesi.[23]

Ve Wesley'nin kapısı. Wesley, iş ortağım, lisansüstü eğitimimdeki danışmanım, beni özel muayenehane işine alan adam. Wesley Brill, aslında Wesley Brilliant[24] derdik, dağınık saçları ve birbirinin eşi olmayan çoraplarının

23 Ç. N. Beyaz gürültü: Rüzgâr, dalga, şelale, radyo dalgası, okyanus sesleri gibi uğultulu ses frekansı veya sinyal. Beyaz nasıl tüm renkleri içerisinde bulunduran bir renkse; beyaz sesler de insan kulağının alabileceği tüm seslerin frekansını içerisinde eşit olarak barındıran sakinleştirici özelliğe sahip ses bütünüdür.

24 Ç.N. Brilliant: Yazar burada Wesley karakterinin Brill olan soyadıyla Türkçede muhteşem, parlak, dâhiyane, nefis gibi anlamlara gelen Brilliant arasında bir kelime oyunu yapmış.

dışında şimşek gibi bir beyni ve gökgürültüsü gibi bir sesi vardı. Onu ofisinde gördüm, Eames koltuğunda kaykılmış, uzun bacakları odanın ortasına doğru uzanmış, kucağına bir kitap dayanmıştı. Pencere açıktı, kış havası içeri doluyordu. Sigara içmişti. Kafasını kaldırdı.

"Selam Fox!" dedi.

Ethan, "Odam, eski odamdan daha büyük," diye tekrarladı.

Sırtımı yaslayıp yerime yerleştim ve bacak bacak üstüne attım. Bu duruş biraz tuhaf geldi. En son ne zaman bacak bacak üstüne attığımı merak ettim. "Hangi okula gidiyorsun?"

"Evde öğrenim," diye yanıtladı. "Annem öğretiyor." Ben daha bir tepki veremeden başıyla yan sehpadaki bir fotoğrafı işaret etti. "Bunlar ailen mi?"

"Evet. Kocam ve kızım. Ed ve Olivia."

"Evdeler mi?"

"Hayır, burada yaşamıyorlar. Ayrıldık."

"Ah!" Punch'ın sırtını okşuyordu. "Kızın kaç yaşında?"

"Sekiz. Sen kaç yaşındasın?"

"On altı. Şubatta on yedi."

Bu Olivia'nın söyleyeceği türden bir şeydi. Ethan göründüğünden büyüktü.

"Kızım da şubatta doğdu. Sevgililer Günü'nde."

"Ben de yirmi sekizinde."

"Artık yıla ne kadar yakınmış."

Başıyla onayladı. "Ne iş yaparsın?"

"Psikoloğum. Çocuklarla çalışıyorum."

Burnunu kırıştırdı. "Çocukların niye psikoloğa ihtiyacı olsun ki?"

"Her türden nedenle olabilir. Bazıları okulda sorun

yaşar, bazıları da evde sorun yaşar. Bazıları yeni bir yere taşınınca zor zamanlar geçirir."

Hiçbir şey söylemedi.

"Evde eğitim gördüğüne göre arkadaşlarınla dışarda tanışıyor olmalısın?"

İçini çekti. "Babam katılmam için bir yüzme kulübü buldu."

"Ne zamandır yüzüyorsun?"

"Beş yaşımdan beri."

"İyi olmalısın."

"Fena değilim. Babam yetenekli olduğumu söyler."

Başımla onayladım.

"Oldukça iyiyim," diyerek mütevazı bir şekilde kabul etti. "Öğretiyorum."

"Yüzme mi öğretiyorsun?"

"Engelli insanlara. Fiziksel engellilere değil," diye ekledi.

"Gelişimsel engellilere."

"Evet. Boston'da çok yaptım. Burada da yapmak istiyorum."

"Bunu yapmaya nasıl başladın?"

"Arkadaşımın kız kardeşinde Down Sendromu var ve birkaç yıl önce Olimpiyatları izleyince yüzmeyi öğrenmek istedi. Ben de ona ve okulundaki başka çocuklara yüzme öğrettim. Ve sonra bütün bu..." uygun kelimeyi aradı, "ortama girdim sanırım."

"Bu, harika."

"Partilerle ya da öyle şeylerle ilgilenmem."

"Senin ortamın değil."

"Hayır." Gülümsedi. "Hiç değil."

Kafasını çevirip mutfağa baktı. "Odamdan senin evini

görebiliyorum," dedi. "Odam şurada yukarıda."

Döndüm. Eğer evi görebiliyorduysa, manzarası doğuya doğruydu ve yatak odamı da görebilirdi. Bunu düşününce az da olsa tedirgin oldum. Ne de olsa genç bir çocuktu. İkinci kez, gey olduğunu düşündüm.

Sonra gözlerinin donuklaştığını gördüm.

"Ah..." Sağıma, peçetelerin olması gerektiği yere, eskiden ofisimde olduğu yere baktım. Onun yerine çerçeveli bir fotoğraf vardı, dişlerinin arasında boşluklar olan Olivia bana gülümsüyordu.

Ethan, "Üzgünüm," dedi.

"Hayır, üzülme," dedim. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Gözlerini ovuşturdu.

Bir an bekledim. Kendi kendime, o bir çocuk diye hatırlattım. Uzun boyluydu ve sesi çatallıydı ama bir çocuktu.

"Arkadaşlarımı özledim," dedi.

"Eminim. Tabii ki."

"Burada kimseyi tanımıyorum." Yanağından aşağıya yuvarlanan bir damla gözyaşını elinin arkasıyla sildi.

"Taşınmak zordur. Buraya taşındığımda insanlarla tanışmam biraz vakit almıştı."

Sesli bir şekilde burnunu çekti. "Siz ne zaman taşındınız?"

"Sekiz yıl önce. Ya da aslında artık dokuz oldu. Connecticut'tan."

Tekrar burnunu çekip bir parmağıyla burnuna hafifçe dokundu. "Orası Boston kadar uzak değil."

"Hayır, değil. Ama neresi olursa olsun bir yerden taşınmak zordur." Ona sarılmayı isterdim. Sarılmayacaktım. MÜNZEVİ KOMŞU, ÇOCUĞU OKŞADI.

Bir süre sessizlik içinde oturduk.

"Biraz daha su alabilir miyim?" diye sordu.

"Getireyim."

"Hayır, önemli değil." Ayağa kalkmaya başlayınca Punch bacaklarından aşağıya kayıp sehpanın altına çöreklendi.

Ethan mutfak lavabosuna yürüdü. Musluk akarken televizyona yaklaştım ve altındaki çekmeceyi çekip açtım.

"Film sever misin?" diye seslendim. Cevap gelmedi; arkamı dönüp baktığımda mutfak kapısında öylece dikilmiş parka bakıyordu. Yanında, geri dönüşüm kovasındaki şişeler ışıldıyordu.

Bir süre sonra yüzünü bana döndü. "Ne?"

"Film sever misin?" diye tekrarladım. Başıyla onayladı. "Gel de bir bak. Büyük bir DVD koleksiyonum var. Çok büyük. Kocam, fazla büyük diyor."

Ethan bana doğru yürürken, "Ayrıldığınızı sanıyordum," diye mırıldandı.

"Eh, hâlâ benim kocam." Sol elimdeki yüzüğü yoklayıp çevirdim. "Ama haklısın." Açık çekmeceyi işaret ettim. "Almak istediklerin olursa alabilirsin. DVD oynatıcın var mı?"

"Babamın dizüstü bilgisayarında var."

"İşini görür."

"Ödünç almama izin verebilir."

"Öyle umalım." Alistair Russell'la ilgili bir fikrim oluşmaya başlıyordu.

"Ne tarz filmler?" diye sordu.

"Çoğunlukla eski filmler."

"Siyah-beyaz filmler gibi mi?"

"Çoğunlukla siyah-beyaz olanlar."

"Daha önce hiç siyah-beyaz film seyretmedim."

Gözlerimi iri iri açtım. "Büyük bir ziyafet olacak. Bütün en iyi filmler siyah-beyazdır."

Biraz şüpheli görünse de çekmeceye göz attı. Neredeyse iki yüz kutu vardı, Criterion ve Kino, Universal'ın özel kutusundaki Hitchcock serisi, türlü kara film koleksiyonu, *Yıldız Savaşları* (sonuçta ben de bir insanım). Kutuların sırtlarına baktım; *Gece ve Şehir*, *Girdap*. *Cinayet Tatlım*. "İşte!" diyerek bir kutuyu çekip çıkardım ve Ethan'a uzattım.

"*Gece Çökmeli*,"[25] diye okudu.

"Başlamak için güzeldir. Merak uyandırıcı ama korkutucu değil."

"Teşekkürler." Boğazını temizledi ve öksürdü. "Özür dilerim," diyerek suyunu yudumladı. "Kedilere alerjim var."

Ethan'a baktım. "Neden söylemedin?" Kediye dik dik baktım.

"Çok cana yakındı. Onu küstürmek istemedim."

Ona, "Bu çok saçma!" dedim. "Ama güzel bir şekilde."

Gülümsedi. "Gitsem iyi olur," dedi. Sehpaya doğru dönüp bardağını üzerine bıraktı, camın içinden Punch'a bakabilmek için eğildi. "Senin yüzünden değil ahbap. Aferin oğluma." Doğruldu ve ellerini bacaklarına sildi.

"Yapışkan rulo ister misin? Tüyler için?" Böyle bir şeye hâlâ sahip olduğumdan emin bile değildim.

"İyiyim." Etrafına bakındı. "Banyonuzu kullanabilir miyim?"

Kırmızı odayı işaret ettim. "Keyfine bak."

O banyodayken büfenin aynasında kendimi kontrol

25 Ç. N. Özgün adı Night Must Fall. Türkçe çevirisi bulunamadığı için tarafımdan çevrilmiştir.

ettim. Gece banyo yapmam şarttı. En geç yarın.

Kanepeye dönüp dizüstü bilgisayarımı açtım. DiskoMickey, Yardımlarınız için teşekkürler, diye yazmıştı. Kahramanımsınız.

Sifon sesi gelirken hızlı bir cevap yazdım. Bir an sonra Ethan banyodan çıktı, avuçlarını kot pantolonuna sildi. Beni, "Hazırım," diye bilgilendirdi. Elleri ceplerine tıkılı, bir okul çocuğu gibi ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerledi.

Onu takip ettim. "Uğradığın için çok teşekkürler."

Kapıyı çekip açarken, "Buralarda karşılaşırız," dedi.

Karşılaşmayız, diye düşündüm. "Eminim karşılaşırız," dedim.

DOKUZ

Ethan gittikten sonra tekrar *Laura*'yı izledim. İşe yaramamalıydı: İki aktör vardı. Clifton Webb ekranda tıkınıyor, Vincent Price güney aksanını deniyordu. Ama işe yaradı ve ah, o müzik. Hedy Lamarr bir keresinde, "Bana notaları değil senaryoyu göndermişlerdi," diye dertlenmişti.

Mumu yanık bıraktım, küçük alev damlası titreşiyordu.

Sonra, *Laura*'*nın* melodisini mırıldanarak telefonumu aldım ve hastalarıma bakmak için internete bağlandım. Eski hastalarıma. On ay önce hepsini kaybetmiştim: Mary'yi kaybetmiştim, dokuz yaşındaydı ve anne babasının boşanmasıyla cebelleşiyordu; ikiz erkek kardeşi melanom yüzünden ölen sekiz yaşındaki Justin'i kaybetmiştim; on iki yaşında hâlâ karanlıktan korkan Anne Marie'yi kaybetmiştim. Rasheed'i (on bir yaşındaydı, transseksüel) ve Emily'yi (dokuz, fiziksel şiddet) kaybetmiştim; konulabilecek o kadar ismin arasından adı Joy[26] konan on yaşındaki ve hiç de doğal olmayacak kadar depresyondaki hastamı

26 Ç. N. Joy: İng., neşe.

kaybetmiştim. Onların gözyaşlarını, sorunlarını, öfkelerini ve rahatlamalarını kaybetmiştim. Toplamda on dokuz çocuk kaybetmiştim. Yirmi, eğer kızımı da sayarsanız.

Tabii ki Olivia'nın nerede olduğunu biliyordum. Diğerlerini de takip ediyordum. Çok sık değil. Bir psikolog hastalarını, eski hastaları da dâhil olmak üzere, araştırmamalıydı fakat ayda bir kere falan hasretim kabarınca internete bağlanırdım. Kullandığım birkaç arama aracı vardı: Sahte bir Facebook hesabı, eski bir LinkedIn profili. Ama genç insanlarda gerçekten işe yarayan sadece Google'dı.

Ava'nın heceleme yarışması şampiyonluğunu ve Jacob'un öğrenci konseyine seçildiğini okuyup, Grace'in annesinin Instagram'daki albümlerine baktıktan, Ben'in Twitter günlüğünü (gerçekten de gizlilik ayarlarında birkaç düzenleme yapmalıydı) taradıktan ve yanaklarımdan akan gözyaşlarını silip üç kadeh şarabı bitirdikten sonra kendimi telefonumdaki fotoğraflara bakar bir halde yatak odamda buldum. Sonra, bir kez daha, Ed'le konuştum.

Her zaman yaptığım gibi, "Bil bakalım kim?" dedim.

"Bayağı bir çakır keyifsin, şampiyon."

"Uzun bir gün oldu." Boş kadehime bakınca biraz suçluluk duydum. "Livvy ne yapıyor?"

"Yarın için hazırlık yapıyor."

"Ah. Kostümü ne?"

"Hayalet," dedi Ed.

"Şanslısın."

"Ne demek istiyorsun?"

Güldüm. "Geçen sene itfaiye aracıydı."

"Off, günler almıştı."

"*Benim* günlerimi almıştı."

Sırıttığını duyabiliyordum.

Parkın karşısında, üçüncü katın penceresinden odanın karanlığının derinliklerinden bilgisayar ekranının parlaklığı görülüyordu. Şafak söktü, aniden güneş doğdu; bir masa, bir masa lambası ve kazağını çıkartan Ethan'ı gördüm. Belli oldu: Yatak odalarımız gerçekten de birbirine bakıyordu.

Arkasını döndü, gözlerini aşağıya çevirdi ve gömleğini çıkarmaya başladı. Kafamı çevirdim.

PAZAR

31 Ekim

ON

Zayıf sabah ışığı yatak odamın penceresinden içeriye süzülüyordu. Yuvarlandım, kalçam dizüstü bilgisayarıma çarptı. Gecenin geç saatlerinde satranç oynamıştım. Atlarım tökezlemiş, kalelerim yıkılmıştı.

Duşa girerken de çıkarken de kendimi sürükledim, saçlarımı havluyla kurulayıp kollarımın altına deodorant sıktım. Sally'nin de söyleyeceği gibi kavgaya hazırdım. Mutlu Cadılar Bayramı.

O akşam, tabii ki kapıyı hiç açmayacaktım. David, saat yedide şehir merkezine gidecekti, sanırım öyle söylemişti. Bunun eğlenceli olacağına emindim.

Daha önce verandaya şeker kâsesi koymamızı söylemişti. Ben de ona, "Hangi çocuk olsa anında tüm şekerleri ve kâseyi alır," demiştim.

Bozulmuş gibi görünmüştü. "Çocuk psikoloğu olan ben değildim," demişti.

"Çocuk psikoloğu olman gerekmiyor. Bir zamanlar çocuk olmuş olman yeter."

Yani ışıkları kapatıp evde kimse yokmuş gibi yapacaktım.

Film sitemi ziyaret ettim. Andrew çevrimiçiydi; Pauline Kael'in *Ölüm Korkusu* üzerine yazdığı bir yazının linkini göndermişti; "aptalca" ve "sığ" ve onun aşağısında da bir liste yapmıştı: El ele tutuşarak izlenebilecek en iyi kara film? (*Üçüncü Adam.*)

Kael'in yazısını okuyup Andrew'a mesaj gönderdim. Beş dakika sonra çevrimdışı oldu.

En son ne zaman biri elimi tutmuştu hatırlamıyordum.

ON BİR

ÇAT!

Yine ön kapı. Bu *sefer*, kanepede kıvrılmış, uzun bir soygun filmi olan *Rififi*'yi seyrediyordum; yarım saat boyunca ne bir diyalog ne de bir müzik vardı, sadece anlatı ve kulaklarınızda uğuldayan kanınızın sesi. Yves, Fransız, sinemasıyla daha fazla zaman geçirmemi söylemişti. Büyük olasılıkla aklındaki yarı sessiz bir film değildi. *Quel dommage!*[27]

Sonra yine kapıdan gelen o tekdüze *çat* sesi, ikinci kez hem de.

Battaniyeyi bacaklarımdan kaldırdım, ayağa dikildim, kumandayı buldum, filmi durdurdum.

Dışarıda alacakaranlık vardı. Kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtım.

Çat!

Hole, yani evin sevmediğim ve güvenmediğim tek alanına, krallığımla dış dünya arasındaki soğuk gri bölgeye!

27 Ç. N. Quel dommage: Fr., ne yazık!

girdim. O an, alacakaranlıktan dolayı loştu, karanlık duvarlar beni aralarında ezmek üzere olan eller gibiydiler.

Ön kapıda vitraylı cam şeritler vardı. Camlardan birine yaklaşıp dışarıya baktım.

Bir çatırtı oldu ve pencere titredi. Minik bir füze, bir yumurta çarpmıştı. Patlayınca camı kapladı. Güçlükle aldığım nefesi duydum. Yumurta sarısının camda bıraktığı lekenin ardından, sokaktaki üç çocuğu görebiliyordum. Yüzleri neşeli, sırıtışları cüretkârdı, birisi avucunda bir yumurtayla duruyordu.

Olduğum yerde sallanınca bir elimi duvara dayadım.

Burası benim evimdi. Benim penceremdi.

Boğazım sıkıştı. Gözlerim yaşardı. Kendimi şaşırmış, sonra da utanmış hissettim.

Çat!

Sonra öfkeli.

Kapıyı hışımla açıp kaçmalarını sağlayamazdım. Dışarıya çıkıp onlarla yüzleşemezdim. Cama vurdum, hızla…

Çat!

Elimin dışını kapıya vurdum.

Yumrukladım.

Hırladım, sonra kükredim, sesim duvarlardan sekti, küçük karanlık hol bir eko odası oldu sanki.

Çaresizdim.

Hayır, çaresiz değilsin, diyen Dr. Fielding'in sesini duyabiliyordum.

Nefes al, iki, üç, dört.

Hayır, çaresiz değildim.

Değildim. Bir mastır öğrencisi olarak neredeyse on yıl boyunca eşek gibi çalışmıştım. Şehir merkezindeki yoksul mahalle okullarında on beş ay staj yapmıştım. Yedi

yıl çalışmıştım. *Güçlüyüm,* Sally'ye söz vermiştim.

Saçlarımı geriye atarak oturma odasına geri çekildim, hızlı ve derin bir nefes alarak diyafonun düğmesine bastım.

"Evimden uzak durun!" diye tısladım. Bunu dışardan cıyaklama olarak duyacaklarından emindim.

Çat!

Diyafondaki parmağım titredi. "Evimden uzak durun!"

Çat!

Sendeleyerek odayı geçtim, merdivenleri çıktım, çalışma odama, pencereye koşturdum. İşte oradaydılar, yağmacılar gibi kümelenmiş evimi kuşatmışlardı, ölmekte olan ışıktaki gölgeleri sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Cama vurdum.

Bir tanesi beni göstererek kahkaha attı. Kolunu bir atıcı gibi çevirdi. Bir yumurta daha attı.

Cama daha sert vurdum, penceredeki cam dilimlerinden birini yerinden oynatacak kadar sert vurdum. O benim kapımdı. Benim evimdi.

Görüşüm bulandı.

Aniden merdivenlerden aşağıya koşmaya başladım, aniden holün karanlığına geri döndüm, çıplak ayaklarımla fayanslara basıyordum, elim kapının topuzundaydı. Öfke beni boğazımdan yakalamıştı, görüşüm bulanıp duruyordu. Nefes aldım, bir nefes daha.

Nefes al, iki, üç, dört.

Kapıyı çekip açtım. Işık ve hava beni kavurdu.

Bir anlığına, her şey sessizdi, film kadar sessiz, günbatımı kadar yavaş. Karşımda evler vardı. Arada üç çocuk. Onların etrafında sokak. Sessiz ve hareketsiz. Saat durmuştu.

Bir çatırtı duyduğuma yemin edebilirdim, devrilen bir ağacın çatırtısı.

Ve sonra…

Ve sonra büyük bir kaya, bana doğru uçmaya başladı, gittikçe şişiyor, büyüyor ve hızla yaklaşıyordu, mideme öyle güçlü vurdu ki ikiye katlandım. Ağzım bir pencere gibi açıldı. Rüzgâr ağzımın içini kamçıladı. Boş bir evdim, kirişleri çürüyen ve hava akımlarıyla uğuldayan boş bir ev. Çatım, bir iniltiyle çöktü ve ben inliyordum, dağdan düşen bir çığ gibi kayıyordum, bir elim tuğla duvarı sıyırıyor, diğer elim boşluğu kavramaya çalışıyordu. Gözlerim fırıl fırıl döndü: Yaprakların uçuk kırmızısı, sonra karanlık... Sonra gözlerim siyah giyen bir kadınla karşılaştı. Görüşüm beyazlaştı, ağardı, ta ki eriyik beyaz, gözlerime doluşup oralarda derin birer havuz oluşturana kadar. Çığlık atmaya çalıştım, dudaklarım çakıl taşlarına değdi. Ağzıma beton tadı geldi. Ağzıma kan tadı geldi. Uzuvlarımın, yerde bir rüzgârgülü gibi açıldığını hissettim. Zemin, bedenime doğru dalgalanıyordu. Bedenim havaya doğru dalgalanıyordu.

Beynimin tavan arasında bir yerlerde, bunun daha önce bir kez daha olduğunu hatırlıyordum, aynı basamakların üzerinde. Seslerden oluşan hafif akıntıyı hatırlıyordum, sette gedik açıp gelenler garip kelimelerdi: *düşmüş*, *komşu*, *birisi*, *çıldırmış*. Bu sefer, hiçbir şey.

Kolum birisinin boynundaydı. Saçlar, benimkilerden daha kalın telli, yüzüme sürtünüyordu. Ayaklarım, betonda, güçsüz bir şekilde tepiniyordu; fayans, artık içerideydim, holün serinliğinde, oturma odasının sıcaklığında.

ON İKİ

"Tepetaklak oldun!"

Görüşüm Polaroid baskıymışçasına geri geliyordu. Tavana, boncuk bir göz gibi bakışlarıma karşılık veren tavandaki tek lamba duyuna bakıyordum.

"Sana bir şeyler getiriyorum, bir saniye..."

Başımı yavaşça bir tarafa yatırdım. Kadife, kulağımın içinde fışırdadı. Oturma odasındaki divan, tek kollu uzanma koltuğu. Hı?

"Bir saniye, bir saniye..."

Mutfak lavabosunun önünde, arkası bana dönük olan ve örgülü siyah saçları sırtına dökülen bir kadın duruyordu.

Ellerimi yüzüme yaklaştırıp ağzımın ve burnumun önünde avuçlarımı çukur haline getirdim, nefes al, nefes ver. Sakinleş. Sakinleş. Dudaklarım acıyordu.

"Tam yan komşuya gidiyordum ki o küçük bokların yumurta attıklarını gördüm," diye açıkladı. "Onlara 'Ne yapıyorsunuz küçük boklar?'" dedim, "ve sonra sen...sendeleyerek kapıdan çıktın ve düştün, aynı bir... çuval gibi."

Duraksadığında, acaba *bok çuvalı* mı diyecekti diye merak ettim.

Arkasını döndü, iki elinde de birer bardak vardı, birine su koymuştu. Diğerinde daha yoğun ve altın renginde bir sıvı vardı. Bardaki brendi olmasını umdum.

"Brendinin işe yarayacağına dair en ufak bir fikrim bile yok," dedi. "Kendimi *Downtown Abbey*'de gibi hissediyorum. Ben, senin Florence Nightingale'inim!"

"Parkın karşısındaki kadınsın," diye mırıldandım. Kelimeler ağzımdan, bardan çıkan sarhoşlar gibi sersem sersem dökülmüştü. Güçlüyüm. İçler acısı.

"Ne dedin?"

Sonra kendime engel olamayarak, "Sen Jane Russell'sın," dedim.

Bana merakla bakıp durdu, sonra kahkaha attı, dişleri yarı aydınlıkta parıldadı. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Yan eve gitmekte olduğunu söyledin, değil mi?" Kendimi ifade etmeye çalışıyordum. *Hassiktir, diye düşündüm. Ha, ho, he, hı, hü, hi.* "Oğlun uğramıştı."

Kirpiklerimin oluşturduğu ağın arasından kadını inceledim. Tam da Ed'in, gayet uygun bir şekilde, olgun kadın diyebileceği biriydi: Kalçaları ve dudakları dolgun, göğüsleri heybetli, teni yumuşak, güler yüzlü, gözleri gaz alevi mavisiydi. Çivit mavisi kot pantolonla siyah, yuvarlak yakalı bir kazak giyiyordu, göğsünde de gümüş bir kolye vardı. Otuzlarının sonunda olmalıydı. Bebeği olduğunda kendisi de henüz bir bebek olmalıydı.

Onu da, oğlunda olduğu gibi, ilk görüşte sevmiştim.

Divana doğru geldi, diziyle dizime vurdu.

"Dik otur. Beyin sarsıntısı geçirmiş olma ihtimaline karşı." Jane, bardakları sehpaya koyup karşıma, önceki

gün oğlunun oturduğu yere otururken ben de kendimi zorlayarak dik oturma pozisyonuna geçtim. Televizyona dönünce kaşlarını çattı.

"Ne seyrediyorsun? Siyah-beyaz film mi?" Şaşırmıştı.

Uzaktan kumandaya uzanıp kapatma tuşuna bastım. Ekran karardı.

"Burası karanlık," dedi.

"Işıkları açabilir misin?" diye sordum. "Kendimi biraz..." Cümlemi bitiremedim.

"Tabii ki." Kanepenin arkasına uzanarak ayaklı lambayı açtı. Oda parladı.

Kafamı arkaya atıp gözlerimi tavandaki eğilmiş kornişe diktim. *Nefes al, iki, üç, dört.* Tamirat gerektiğini görebiliyordum. David'den yapmasını isteyecektim. *Nefes ver, iki, üç, dört.*

Jane, dirseklerini dizlerine koyup beni dikkatle incelerken, "Ee?" diye sordu. "Orada ne oldu?"

Gözlerimi yumdum. "Panik atak."

"Ah, canım...ismin neydi?"

"Anna. Fox."

"Anna. Sadece birkaç aptal çocuktu."

"Hayır, nedeni onlar değildi. Dışarıya çıkamam." Bakışlarımı aşağıya indirip brendi bardağını sıkı sıkıya kavradım.

"Ama dışarıya çıktın," dedi. İçkimi bir yudumda dikerken de, "Yavaş ol," diye ekledi.

"Yapmamalıydım. Dışarıya çıkmamalıydım."

"Neden? Vampir misin?"

Balık karnı beyazı kolumu yukarı kaldırarak, hemen hemen, diye düşündüm. "Ben, agorafobiğim?" dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu bir soru muydu?"

"Hayır, sadece ne demek olduğunu bildiğinden emin değildim."

"Elbette biliyorum. Açık alanlarla aran iyi değil."

Tekrar gözlerimi kapattım ve başımla onayladım.

"Ama ben agorafobinin sadece, bilirsin işte, kampa falan gidemeyeceğin anlamına geldiğini düşünüyordum. Açık hava sporları gibi şeyler."

"Hiçbir yere gidemem."

Jane cıkcıkladı. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Brendinin kalan son damlalarını içtim. "On ay."

Sormaya devam etmedi. Derin derin nefes aldım, öksürdüm.

"Astım ilacına ya da öyle bir şeye mi ihtiyacın var?"

Kafamı salladım. "Sadece daha kötü olurum. Kalbimin daha fazla atmasına neden olur."

Dediklerimi tarttı. "Ya kese kâğıdı?"

Elimdeki içki bardağını bırakıp su bardağına uzandım. "Hayır. Yani, bazen işe yarıyor ama şimdi değil. Beni içeri getirdiğin için teşekkürler. Çok utandım."

"Ah, yapma..."

"Hayır, utanıyorum. Hem de çok. Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

Yine dudaklarını birbirine bastırdı. Çok faal bir ağzı olduğunu fark ettim. Sigara tiryakisi olması olasıydı, gerçi karite yağı gibi kokuyordu. "O zaman daha önce de oldu? Dışarıya çıktın ve..."

Yüzümü ekşittim. "Baharda. Teslimatçı yiyecekleri ön kapıdaki merdivenlere bırakmıştı ve ben de... onları öylece alabileceğimi düşünmüştüm."

"Ve yapamadın."

"Yapamadım. Ama o zaman sokaktan geçen bir sürü

insan vardı. Benim deli veya evsiz bir insan olmadığıma karar vermeleri zaman almıştı."

Jane etrafına baktı. "Kesinlikle evsiz değilsin. Burası... vay canına." İyice bakındı, sonra cebinden telefonunu çıkararak ekranını kontrol etti. Ayağa kalkarak, "Eve dönmem gerek," dedi.

Ben de onunla beraber kalkmak istedim ama bacaklarım iyi değildi. Ona, "Oğlun çok sevimli bir çocuk," dedim. "Şunu bıraktı. Teşekkür ederim," diye ekledim.

Masanın üzerindeki muma baktı, boynundaki kolyeye dokundu. "İyi bir çocuk. Hep öyleydi."

"Aynı zamanda çok da yakışıklı."

"Hep öyleydi!" Bir tırnağını madalyonuna geçirip açtı ve madalyon havada sallanır halde bana doğru eğildi. Onu tutmamı beklediğini anladım. Bu durum garip bir şekilde samimiydi; bir yabancı üzerime eğilmişti ve benim elim onun kolyesindeydi. Ya da ben insan temasını çok fazla yadırgar olmuştum.

Madalyonun içinde parlak ve canlı minik bir fotoğraf vardı: Dört yaşlarında küçük bir çocuk vardı, sarı saçları karışmıştı ve dişleri kasırgadan çıkmış bir bahçe çiti gibiydi. Bir kaşında yara vardı. Bu Ethan'dı, şüphesiz.

"Burada kaç yaşındaydı?"

"Beş. Ama daha küçük gösteriyor, sence de öyle değil mi?"

"Ben dört diye tahmin ederdim."

"Kesinlikle."

Madalyonu bırakırken, "Ne zaman bu kadar uzadı?" diye sordum.

Madalyonu nazikçe kapattı. "O zamanla şimdi arasında bir ara!" Güldü. Sonra aniden, "İyisin, değil mi? Gitsem

sorun olmaz? Hızlı hızlı ve derin nefesler almayacaksın değil mi?" dedi.

"Almayacağım."

"Biraz daha brendi ister misin?" diye sordu sehpaya eğilirken. Orada bana tanıdık gelmeyen bir aile albümü vardı; yanında getirmiş olmalıydı. Albümü kolunun altına alıp boş bardağı işaret etti.

"Suyla devam edeceğim," diye yalan söyledim.

"Tamam." Duraksadı, bakışları penceredeydi. "Tamam," diye tekrarladı. "Kaldırıma *çok yakışıklı* bir adam geldi." Bana baktı. "Kocan mı?"

"Ah, hayır. O David. Kiracım. Alt kat."

Jane, "Kiracın mı?" dedi. "Keşke *benim olsaydı!*"

Kapı zili o akşam hiç çalmadı, bir kez bile. Belki, karanlık pencereler bütün "şaka mı şeker mi"cileri uzak tutmuştu. Belki de bunu sağlayan kurumuş yumurtalardı.

Yatağa erken geçtim.

Lisansüstü eğitimimin ortalarında, Cotard delüzyonu hastası bir çocukla tanışmıştım. Bu delüzyon kişinin kendisinin ölü olduğuna inanmasına neden olan psikolojik bir olgu. Nadir görülen bir rahatsızlık, hele pediatrik örnekler çok daha nadirdir; tavsiye edilen tedavi antipsikotik rejim ya da daha inatçı vakalarda elektrokonvülsif terapidir. Ama konuşarak onu iyileştirmeyi başarabilmiştim. Bu benim ilk büyük başarımdı ve Wesley'nin dikkatini çekmemi sağlayan da bu olmuştu.

O küçük çocuk şimdi genç yaşlarda olmalıydı, neredeyse Ethan'ın yaşında, benim yaşımın yarısına bile gelmemiş olmalıydı. O gece tavana bakarken, kendimi ölü gibi hissederek onu düşündüm. Ölüydüm ama gitmemiş-

tim, hayatın etrafımda ileriye doğru akışını seyrediyordum ama müdahale edemeyecek kadar güçsüzdüm.

PAZARTESİ

1 Kasım

ON ÜÇ

Sabah aşağıya inip mutfağa geçerken bodrum kapısının altından atılmış bir not buldum. *Yumurtalar.*

Notu inceledim, kafam karışmıştı. David kahvaltı mı istiyordu? Sonra kâğıdı çevirip kat yerinin altında kalan *temizlendi* kelimesini gördüm. Teşekkürler, David.

Yumurta demişken, kulağa iyi geldiğini düşündüğüm için tavaya üç tane kırıp kendime sarılarını top top bıraktığım bir yumurta hazırladım. Birkaç dakika sonra masamdaydım, yumurtanın sarısından kalanları yerken Agora'ya giriş yapıyordum.

Buranın en yoğun olduğu zamanlar sabah saatleriydi. Agorafobikler sabahları uyandıklarında sıklıkla şiddetli kaygı yaşarlar. Beklendiği gibi bu sabah da trafik tıkanmıştı. Teselli ve destek olmaya uğraşmakla iki saat geçirdim. Kullanıcıları çeşit çeşit ilaçlara yönlendirdim (o günlerdeki ilaç seçimim imipramindi, gerçi Xanax'ın da asla modası geçmezdi), kaçınma terapisinin (tartışılmaz) faydaları üzerine yapılan bir tartışmada aracılık ettim.

Gamzeli2016'nın gönderdiği, bir kedinin bateri çaldığı videoyu seyrettim.

Tam çıkış yapıp cumartesi günkü yenilgilerin öcünü almak için satranç forumuna geçecektim ki ekranımda bir sohbet penceresi belirdi.

DiskoMickey: Geçen günkü yardımınız için tekrar teşekkürler doktor.

Panik atak. DiskoMickey, kendi sözleriyle "balatayı sıyırdığında", yaklaşık bir saat boyunca klavye tuşlarını dövmüştüm.

doctorisin: Ne zaman ihtiyacın olursa. Daha iyi misin?

DiskoMickey: Çok daha.

DiskoMickey: Yazmamın nedeni bir hanımefendi, burada yeni ve herhangi bir profesyonel var mı diye soruyor. Ona, senin "sık sorulan sorular"ını gönderdim.

Saati kontrol ettim.

doctorisin: Bugün fazla vaktim olmayabilir ama sen onu bana yönlendir.

DiskoMickey: Güzel.

DiskoMickey konuşmadan ayrıldı.

Bir an sonra ikinci bir sohbet penceresi açıldı. BüyükanneLizzie. İsme tıklayıp kullanıcı profiline göz gezdirdim. Yaş: Yetmiş. İkamet: Montana. Katılım: İki gün önce.

Pencerenin altındaki yazı şeridinde *BüyükanneLizzie* yazıyor diyordu. Bir an bekledim, sonra bir an daha, ya uzun bir mesaj yazıyordu ya da yaşlılıktandı. Her iki ebeveynim de yazmak için işaretparmaklarıyla klavyeye vururlardı, elleri sazlıklarda ilerleyen flamingolar gibi

görünürdü; sadece merhaba demeleri yarım dakika sürerdi.

BüyükanneLizzie: Merhabalar!

Arkadaş canlısı. Ben cevap veremeden:

BüyükanneLizzie: Bana ismini Disko Mickey verdi. Biraz tavsiyeye muhtacım!

BüyükanneLizzie: Aynı zamanda biraz çikolataya ama bu başka bir konu...

Araya girmeyi başarabildim sonunda.

doctorisin: Sana da merhaba! Forumda yeni misin?

BüyükanneLizzie: Evet, yeniyim!

doctorisin: Umarım DiskoMickey seni güzel ağırlamıştır.

BüyükanneLizzie: Evet, çok iyiydi.

doctorisin: Sana nasıl yardımcı olabilirim?

BüyükanneLizzie: Eh, korkarım çikolata konusunda yardımcı olamazsın!

Heyecanlı mıydı yoksa gergin miydi? Bekledim.

BüyükanneLizzie: Olay şu ki...

BüyükanneLizzie: Ve bunu söylemekten nefret ediyorum...

Heyecan...dorukta.

BüyükanneLizzie: Geçtiğimiz ay boyunca evden çıkamadım.

BüyükanneLizzie: Yani sorun, BU işte!

doctorisin: Bunu duyduğuma üzüldüm. Sana Lizzie diyebilir miyim?

BüyükanneLizzie: Elbette.

BüyükanneLizzie: Montana'da yaşıyorum. Önce büyükanne, sonra resim öğretmeniyim!

Bunların hepsine gelecektik ama önce:

doctorisin: Lizzie, bir ay önce özel bir şey mi oldu?

Duraksama oldu.

BüyükanneLizzie: Eşim öldü.

doctorisin: Anlıyorum. Eşinin ismi neydi?

BüyükanneLizzie: Richard.

doctorisin: Kaybın için üzgünüm Lizzie. Babamın ismi de Richard'dı.

BüyükanneLizzie: Baban öldü mü?

doctorisin: O ve annem, ikisi de 4 sene önce öldüler. Annemde kanser vardı ve babam da 5 ay sonra beyin kanaması geçirdi. Ama ben her zaman, en iyi insanların bazılarının isminin Richard olduğuna inandım.

BüyükanneLizzie: Nixon'un da ismi Richard'dı!!!

İyi, anlaşıyorduk.

doctorisin: Ne zamandır evliydiniz?

BüyükanneLizzie: Kırk yedi yıl.

BüyükanneLizzie: İşte tanışmıştık. BU ARADA,

İLK GÖRÜŞTE AŞKTI.

BüyükanneLizzie: O kimya öğretmeniydi. Ben de resim. Zıt kutupların çekimi!

doctorisin: Bu harika! Çocuklarınız var mı?

BüyükanneLizzie: İki oğlum ve üç erkek torunum var.

BüyükanneLizzie: Oğullarım oldukça tatlıdırlar ama torunlarım çok güzeller.

doctorisin: Ne çok erkek.

BüyükanneLizzie: Bana mı anlatıyorsun!

BüyükanneLizzie: Gördüklerimi bilsen!

BüyükanneLizzie: Kokladıklarımı!

Tonu fark etmiştim, canlı ve ısrarlı bir şekilde tempolu; dili ölçmüştüm, resmiyetten uzak ama kendine güvenli ve noktalama işaretlerindeki hassaslık, hatalarının nadirliği. Zeki ve dışa dönük birisiydi. Titizdi de; rakamları yazıyla yazıyordu ve merhaba demek için *mrb* kullanmıyordu. gerçi bunlar belki de yaşın getirdikleriydi. Nedeni ne olursa olsun, birlikte çalışabileceğim bir yetişkindi.

BüyükanneLizzie: Bu arada SEN erkek misin?

BüyükanneLizzie: Öyleysen özür dilerim, sadece, bazen kadınlar da doktor oluyorlar! Burada, Montana'da bile!

Güldüm. Onu sevmiştim.

doctorisin: Ben kesinlikle kadın bir doktorum.

BüyükanneLizzie: Güzel! Sizlerden daha çok olmasına ihtiyacımız var!

doctorisin: Söyle bakalım Lizzie, Richard vefat ettiğinden beri ne oldu?

Ve anlattı. Cenazeden döndükten sonra nasıl taziyeye gelenleri ön kapıdan dışarıya geçiremeyecek kadar korktuğunu anlattı; sonraki günler de, sanki dışarısı evime girmeye çalışıyormuş gibi hissettim, dedi. Bunu engellemek için perdeleri kapatmıştı, ta Güneydoğu'daki oğullarından, onların şaşkınlıklarından ve endişelerinden bahsetti.

BüyükanneLizzie: Şaka bir yana, bu çok üzücü.

Kolları sıvamamın vakti gelmişti.

doctorisin: Öyle olması doğal. Olan şey, bence, Richard'ın vefatı dünyanı temelli olarak değiştirdi ama dış dünya, onsuz da yoluna devam etti. Ve bununla yüzleşip durumu kabul etmek çok zordur.

Bir yanıt bekledim. Hiçbir şey gelmedi.

doctorisin: Richard'ın eşyalarından hiçbirini kaldırmadığından bahsetmiştin; ki bunu anlıyorum. Ama bunu düşünmeni isterim.

Sessizlik.
Ve sonra:

BüyükanneLizzie: İyi ki seni buldum. Gerçekten gerçekten.
BüyükanneLizzie: Torunlarım böyle söylüyor.

Shrek'te duymuşlar. Gerçekten gerçekten!

BüyükanneLizzie: Umarım seninle yakında tekrar konuşabilirim?

doctorisin: Gerçekten gerçekten!

Kendime engel olamamıştım.

BüyükanneLizzie: Disko Mickey'in beni sana yönlendirmesine gerçekten gerçekten (!!) minnettarım. Harikasın.

doctorisin: Benim için bir zevkti.

Çıkış yapmasını bekledim ama hâlâ yazıyordu.

BüyükanneLizzie: İsmini bile bilmediğimi yeni fark ettim!

Tereddüt ettim. Agora'da ismimi hiç paylaşmamıştım, Sally'yle bile. Kimsenin beni bulmasını istemiyordum, işimle ismimi eşleştirip kim olduğumu bulmalarını, ortaya çıkarmalarını istemiyordum ama yine de Lizzie'nin hikâyesindeki bir şey kalbime dokunmuştu: Bu yaşlı dul, yaslı ve yalnız olsa da devasa gökyüzüne karşı cesur bir ifade takınmıştı. İstediği kadar şaka yapabilirdi, fakat evde hapisti ve bu dehşet vericiydi.

doctorisin: Ben Anna.

Çıkış yapmaya hazırlanırken ekranımda son bir mesaj belirdi.

BüyükanneLizzie: Teşekkürler, Anna.

BüyükanneLizzie konuşmadan ayrıldı.

Kanın damarlarımda coşkuyla aktığını hissettim. Birisine yardım etmiştim. Birisiyle bağ kurmuştum. *Sadece bağ kurmak.* Bunu nerede duymuştum?

Bir içkiyi hak etmiştim işte.

ON DÖRT

Mutfağa inerken başımı sırasıyla her iki omzuma doğru esnetince kemiklerimin çatırtısını duydum. Bu sırada yukarıdaki bir şey gözüme takıldı: Merdivenlerin en yukarısında, üç kat yukarıdaki tavanın loşluğunda, siyah bir leke bana bakıyordu. Tavan penceresinin hemen yanındaki çatı kapısındaydı sanırım.

David'in kapısını tıklattım. Biraz sonra kapı açıldı. Solmuş bir tişört ve bollaşmış bir kot pantolonun altındaki ayakları çıplaktı. Onu uyandırmış olduğumu fark ettim. "Üzgünüm," dedim, "yatıyor muydun?"

"Hayır."

Yatıyordu. "Benim için bir şeye bakabilir miydin? Sanırım tavanda su hasarı var."

En üst kata yöneldik; çalışma odasını, yatak odamı, ikinci boş odayla Olivia'nın odası arasındaki sahanlığı geçtik.

David, "Büyük bir tavan penceresi," dedi.

Övüp övmediğini anlayamadım. "Orijinal," dedim, sırf bir şey demiş olmak için.

"Oval."

"Evet."

"Bunun gibisinden pek fazla görmemiştim."

"Oval mi?"

Konuşma bitmişti. Lekeyi inceledi.

"Küf bu," dedi ve hastasına nazik bir şekilde kötü haber veren bir doktor gibi sustu.

"Sadece fırçalayıp temizleyemez miyiz?"

"Sorunu çözmez."

"Ne çözer?"

İçini çekti. "Önce çatıyı kontrol etmem gerek." Çatı kapısının zincirine uzandı ve zinciri çekti. Kapı sarsılarak açıldı ve bir merdiven gıcırdayarak bize doğru kaydı, güneş ışınları içeriye süzüldü. Bir yana, ışıktan uzağa çekildim. Belki de gerçekten vampirdim.

David, merdiven yere değene kadar çekti. O basamakları tırmanırken ben de onu seyrettim, pantolonu kalçasında gerilmişti. Sonra gözden kayboldu.

"Bir şey gördün mü?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

"David?"

Bir tangırtı duydum. Sahanlığa biraz su döküldü, güneş ışığında ayna kadar parlak görünüyordu. Geri çekildim. "Üzgünüm," dedi David, "sulama tenekesi."

"Sorun yok. Herhangi bir şey görebiliyor musun?"

Bir duraksama, sonra yine neredeyse saygılı olan David'in sesi. "Yukarısı orman gibi."

Bu Ed'in fikriydi, dört sene önce annem öldükten sonra, "Kendine bir iş edinmelisin," diye karar vermişti, terası bahçeye dönüştürme işine girişmiştik. Çiçek tarhları, bir sebzelik, bir sıra minyatür şimşir ve tam merkezde göze

çarpan, emlakçının esas şaheser diye adlandırdığı, 1,85 metre genişliğinde ve 3,70 metre uzunluğundaki kemerli bir çardak, baharda ve yazın gür yapraklarla çevrili olan gölgeli bir tünel. Babam beyin kanaması geçirdiğinde, Ed çardağın içine bir anma bankı yerleştirmişti. Yazıtta, *ad astra per aspera*, yazıyordu. *Zorlukların içinden, yıldızlara doğru.* Bahar ve yaz akşamlarında altın-yeşil ışıkta kitap okuyarak, içki içerek orada oturur.

Teras bahçesini son zamanlarda pek az düşünmüştüm. Vahşi bir yer olmuş olmalıydı.

David, "Kesinlikle aşırı büyümüşler," diyerek onayladı. "Burası orman gibi."

Keşke aşağı inseydi.

"Orada bir çeşit bir çardak mı var?" diye sordu. "Üzeri brandayla kaplı?"

Her sonbahar brandasını sererdik. Hiçbir şey demedim, sadece hatırladım.

"Burada dikkatli olmalısın. Bu tavan penceresine basmak istemezsin."

"Yukarı çıkmayı planlamıyorum," diye hatırlattım.

Ayağıyla pencereye dokunduğunda cam çatırdadı. "Gevşek. Üzerine dallar düşmüş, bütün pencerenin değişmesi gerekecek." Bir an daha geçti. "İnanılmaz. Bir fotoğrafını çekmemi ister misin?"

"Hayır. Teşekkürler. Rutubet konusunda ne yapacağız?"

Bir ayağıyla merdivenin basamağına bastı, sonra diğerine basarak aşağıya inmeye başladı. "Bir usta bulmalıyız." Zemine ulaştı, merdiveni yerine katladı. "Tavanı yalıtmak için. Ama lekeden kurtulmak için boya raspası da kullanabilirim." Çatı kapağını tavana geri itti. "Bölgeyi

zımparalarım. Sonra biraz leke engelleyici katarak emülsiyon boyası sürerim."

"Bunların hepsi sende var mı?"

"Engelleyiciyi ve boyayı alırım. Burayı havalandırmak da işe yarayabilir."

Donakaldım. "Neyden bahsediyorsun?"

"Birkaç cam açmaktan. Bu katta olması gerekmiyor."

"Ben cam açmam. Hiçbir yerde."

Omzunu silkti. "Yardımcı olurdu."

Merdivenlere doğru döndüm. O da beni takip etti. Aşağıya sessizce indik.

Mutfağa vardığımızda, "Dışarıdaki pisliği temizlediğin için teşekkürler," dedim, sırf bir şey söylemiş olmak için.

"Kim yaptı?"

"Birkaç çocuk."

"Kim olduklarını biliyor musun?"

"Hayır." Durdum. "Neden? Onları benim için pataklar mıydın?"

Göz kırptı. Ben devam ettim.

"Aşağıda hâlâ rahatsındır diye umuyorum?" İki aydır, Dr. Fielding bir kiracının, ayak işlerini yapma, çöpü çıkarma, genel bakım için yardımcı olma, vesaire gibi işlerde çok işe yarayacağını ve bütün bunların karşılığında sadece kirada bir indirime ihtiyaç duyacağını önermesinden beri orada yaşıyordu. Airbnb'deki ilanıma ilk yanıt veren David olmuştu. E-postasının kısa ve öz, hatta kısa ve ters olduğunu düşünmüştüm, ta ki adamla tanışana ve pek konuşkan olmadığını fark edene kadar. Boston'dan daha yeni taşınmıştı, deneyimli bir tamirciydi, sigara içmiyordu, bankada 7.000 doları vardı. Hemen o öğleden sonra kirada anlaşmıştık.

"Evet." Tavandaki ışıklar sönerken kafasını kaldırıp yukarıya baktı. "Evi bu kadar karanlık tutmanın bir nedeni var mı? Tıbbi bir neden ya da başka bir şey?"

Kızardığımı hissettim. "Birçok insan, benim..." Buradaki doğru kelime neydi? "...durumumdaki birçok insan, fazla parlak ışıkta kendini çıplak, korumasız hisseder." Pencereleri işaret ettim. "Ve bu evde her şartta yeterinden fazla doğal ışık var."

David bunu düşündü, başıyla onayladı.

"Sen, dairende yeteri kadar ışık alıyor musun?" diye sordum.

"Benim için iyi."

Bu sefer de ben başımla onayladım. "Ed'in başka birtaslağını bulursan bana haber ver. Onları saklıyorum."

Punch'ın kapıdaki kapağının açıldığını duydum ve mutfağa sokulduğunu gördüm.

"Benim için yaptığın her şeyi gerçekten takdir ediyorum," diye devam ettim, gerçi zamanlamam yanlıştı, bodrum kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı. "Şey konusunda... çöp, tamirat işleri ve diğer her şey. Kurtarıcımsın," diye ekledim zayıf ve ikna edici olmayan bir sesle.

"Tavanla ilgilenmesi için birini arayabilirsen..."

"Tabii."

Punch David'le aramızdaki orta tezgâha zıpladı ve ağzındakini tezgâhın üzerine bıraktı. Baktım.

Ölü bir sıçandı.

İrkildim. David'in de irkildiğini gördüğüme sevindim. Yağlı tüyleri ve siyah bir solucan gibi görünen kuyruğu olan küçük bir sıçandı, vücudunda pençe yaraları vardı.

Punch gururla bize bakıyordu.

"Hayır!" diye çıkıştım. Kedi kafasını kaldırdı.

David, "Sıçana bayağı zarar vermiş," dedi.

Sıçanı inceledim. Bir kediyi sorguya çektiğimi unutarak, Punch'a, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum. Orta tezgâhtan aşağıya fırladı.

David, "Şuna bak," diye fısıldadı. Kafamı kaldırıp ona baktım. Orta tezgâhın karşı tarafında öne doğru eğilmişti ve gözleri parlıyordu.

"Bir yerlere mi gömeceğiz?" diye sordum. "Çöpte çürüyüp kokmasını istemiyorum."

David boğazını temizledi. "Yarın salı," dedi. Çöp günüydü. "Çöpleri şimdi çıkaracağım. Gazeten var mı?"

"Hâlâ gazetesi olan var mı?" Kulağa, niyetim olandan çok daha fazla iğneleyici gelmişti. Hızlıca devam ettim, "Kilitli torbam var."

Çekmeceden bir tane aldım. David elini uzattı ama kendim de yapabilirdim. Torbayı ters çevirip elime geçirdim ve leşi dikkatle kavradım. Minik bir ürperti duydum.

Torbayı sıçanın üzerinden yine ters çevirdim ve üstündeki kilidi kapattım. David torbayı benden aldı, tezgâhın altındaki çöp kutusunu çekip açtı ve ölü sıçanı içine attı. Huzur içinde uyusun.

David, tam çöp torbasını çöp kutusundan alırken alt kattan bir ses geldi; borular şakıdı, duvarlar birbirleriyle konuşmaya başladı. Duş.

David'e baktım. Umursamadı, hatta çöp torbasının ağzını bağlayarak omzuna attı. Uzun adımlarla ön kapıya doğru ilerlerken, "Şunu dışarı çıkartayım," dedi.

Kadının ismini soracak değildim.

ON BEŞ

"Bil bakalım kim?"

"Anne."

Bu sefer takılmadım. "Cadılar bayramın nasıldı, balkabağım?"

"İyi." Bir şey çiğniyordu. Umarım Ed kızımızın kilosuna dikkat ediyordur.

"Çok şeker topladın mı?"

"Bir *sürü.* Her zamankinden fazla."

"En sevdiğin hangisiydi?" Tabii ki de fıstıklı M&M.

"Snickers."

Yanıldığımı kabul ettim.

"Küçükler," diye açıkladı, "Snickers bebekleri gibiler."

"Yani akşam yemeğinde Çin yemeği mi yedin, Snickers mı?"

"İkisi de."

Ed'e bir çift sözüm olacaktı.

Ama konuştuğumda savunmaya geçti. "Senede sadece

bir gün, akşam yemeğinde şeker yiyor," dedi.

"Sorun yaşamasını istemiyorum."

Sessizlik. "Diş doktoruyla mı?"

"*Kilosuyla.*"

İçini çekti. "Ona bakabilirim."

Ben de içimi çektim. "Bakamayacağını söylemiyorum."

"Kulağa öyle geliyor."

Bir elimi alnıma götürdüm. "Sorun sadece, kızımız sekiz yaşında ve birçok çocuk bu yaşlarda önemli ölçüde kilo alıyor. Özellikle de kızlar."

"Dikkatli olurum."

"Ve zaten daha önce tombul bir dönem geçirmiş olduğunu da unutma."

"Kimsesiz çocuklar gibi mi olmasını istiyorsun?"

"Hayır, öyle olması da en az diğeri kadar kötü. Sağlıklı olmasını istiyorum."

"İyi. Ona bu gece düşük kalorili bir öpücük veririm," dedi. "Diyet bir buse."

Güldüm. Yine de veda ederken zorlandım.

SALI

2 Kasım

ON ALTI

Şubatın ortasında, evimde sıkışıp kalarak geçirdiğim hemen hemen altı hafta sonra iyileşmediğimin farkına varmıştım. "Atipik Antipsikotikler ve Travma Sonrası Stres Bozukluğu" konusunda ders veren bir psikiyatristle iletişime geçtim, beş sene önce Baltimore'daki bir konferansına katılmıştım. O zaman beni tanımıyordu. Ama artık tanıyor.

Terapiye pek aşina olmayanlar, terapistin doğal olarak yumuşak konuşacağını ve dikkatli olacağını varsayarlar; kanepesine kızarmış ekmeğe sürülen tereyağı gibi yapışıp erimeyi hayal ederler. Ama durum her zaman öyle değildir. Şekil 1-A: Dr. Julian Fielding.

İlk olarak, ortada bir kanepe yoktu. Her salı Ed'in kütüphanesinde buluşuyorduk. Dr. Fielding şöminenin yanındaki tekli koltuğa oturuyordu, ben de pencerenin yanındaki başka bir tanesine. Sonra yumuşak bir tonda konuşuyor olmasına rağmen sesi eski bir kapının gıcırdaması gibiydi. Titizdi, özenliydi ve olması gerektiği kadar

iyi bir psikiyatristti. Ed birçok sefer, "İşemek için duştan çıkan türde bir adam," demişti.

"Yani," diye gıcırdadı Dr. Fielding. Akşam güneşinden bir ışın, gözlüklerinde minik güneşler oluşturarak yüzüne vuruyordu. "Diyorsun ki sen ve Ed, dün Olivia hakkında tartıştınız. Bu konuşmaların yardımı dokunuyor mu?"

Kafamı çevirip Russell'ların evine baktım. Jane Russell'ın neler yaptığını merak ettim. Bir içki içmek isterdim.

Parmaklarım gırtlağımın çizgisini takip etti. Dr. Fielding'e döndüm.

Beni seyrediyordu, alnındaki çizgiler derinleşmişti. Belki yorgundu, benim yorgun olduğum kesindi. Birçok olayın konu edildiği bir seans olmuştu: Panik atağım (endişelenmiş göründü), David'le olan ilişkim (ilgilenmemiş göründü), Ed ve Olivia'yla yaptığım konuşmalar (yeniden endişelendi).

Bir kez daha kafamı çevirerek gözlerimi kırpmadan ve hiçbir şey düşünmeden Ed'in raflarındaki kitaplara baktım. Pinkerton dedektifleri tarihi. Napolyon üzerine iki cilt. *Körfez Bölgesi Mimarisi.* Eşim eklektik bir okuyucuydu. Uzaklardaki eşim.

"Bana, bu konuşmalar sende bazı karışık duygulara neden oluyormuş gibi geldi," dedi Dr. Fielding. Bu, klasik terapist jargonuydu: Bana şöyle *gibi* geldi. Kulağa öyle geliyor ki. *Sanırım* şunu diyorsun. Bizler birer tercümanız. Çevirmeniz.

"Sürekli..." diye başladım, kelimeler ağzımda kendiliğinden oluşuyordu. Tekrar başlayabilir miydim? Başlayabilirdim; başladım. "Sürekli düşünüyorum... düşünmeden duramıyorum...yolculuğu. O yolculuğun benim fikrim olmasından nefret ediyorum."

Odanın diğer tarafında tepki yoktu, bunu bilmesine rağmen, hatta belki de bildiği için, her şeyi biliyordu, her şeyi tekrar tekrar duymuştu. Tekrar tekrar.

"Sürekli öyle olmamasını diliyorum. Keşke benim fikrim olmasaydı. Keşke Ed'in fikri olsaydı diye dileyip duruyorum. Ya da hiç kimsenin. Keşke hiç gitmeseydik." Parmaklarımı birbirine geçirdim. "Tabii ki."

Nazikçe, "Ama gittiniz," dedi.

Tutuştuğumu hissettim.

"Bir aile tatili ayarladın. Kimse bundan dolayı utanmamalı."

"New England'da, kışın."

"Birçok insan New England'a kışın gider."

"Aptalcaydı."

"Çok düşünceli bir hareketti."

"Akıl almaz derecede aptalcaydı," diye ısrar ettim.

Dr. Fielding cevap vermedi. Merkezi ısıtma sanki boğazını temizleyip sıcak nefesini üfledi.

"Eğer bunu yapmasaydım hâlâ beraber olacaktık."

Omuz silkti. "Belki."

"Kesinlikle."

Bana olan bakışlarını üzerimde bir ağırlık gibi hissediyordum.

"Dün birisine yardım ettim," dedim. "Montana'daki bir kadına. Bir büyükanneye. Bir aydır evdeymiş."

Böyle şerit değiştirmeme alışmıştı, bunlara "sinaptik sıçramalar" diyordu, her ikimiz de konuyu kasten değiştirdiğimi bilsek de o böyle diyordu. Ama ben tam gaz devam ederek, ona, BüyükanneLizzie'yi ve onunla ismimi paylaşmamı anlattım.

"Bunu sana ne yaptırdı?"

"Bağ kurmaya çalıştığını hissettim." Bu, şey değil miydi...evet, işte hatırlamıştım: Bu Forster'ın bize yapmamızı öğütlediği şey değil miydi? "Sadece bağ kurmak?" *Howards End*–July'nin kitap kulübü resmi seçkisinden. "Ona yardım etmek istedim. Erişilebilir olmak istedim."

"Cömert bir hareket olmuş," dedi.

"Sanırım öyle."

Oturduğu yerde ağırlığını diğer tarafına verdi. "Bana, diğer insanlarla sadece kendi koşullarında değil, onların koşullarında da tanışabileceğin bir yere geliyormuşsun gibi geldi."

"Olabilir."

"Bu bir ilerleme."

Punch odaya daldı ve bacaklarımın etrafında çemberler çizdi, gözleri kucağımdaydı. Bir bacağımı diğerinin altına aldım.

"Fizik tedavi nasıl gidiyor?" diye sordu Dr. Fielding.

Sanki bir yarışma programındaki ödülü sunuyormuşçasına elimle bacaklarımı ve bedenimi gösterdim. *Bu*, demode, otuz sekiz yaşındaki yaşlı bedeni kazanabilirsiniz! "Daha iyi göründüğüm olmuştu," dedim. Sonra doktor, dediklerimi düzeltmeden önce, "Biliyorum, bu bir fitness programı değil," diye ekledim.

Yine de söylediklerimi düzeltti: "Bu, *sadece* bir fitness programı değil."

"*Hayır, biliyorum.*"

"Ee, iyi gidiyor mu?"

"İyileştim. Çok daha iyiyim."

Sakin bir tavırla bana baktı.

"Gerçekten. Omurgam iyi, kaburgalarım çatlak değil. Artık topallamıyorum."

"Evet, fark ettim."

"Ama biraz egzersize ihtiyacım var ve Bina'yı seviyorum."

"Arkadaşın haline geldi."

"Bir nevi," diye itiraf ettim. "Ödeme yaptığım bir arkadaş."

"Bu aralar çarşambaları geliyor, doğru mu?"

"Genellikle."

Sanki çarşambaları aerobik aktiviteler için özellikle uygun bir günmüş edasıyla, "İyi!" dedi. Bina'yla hiç tanışmamıştı. İkisini beraber hayal edemiyordum; aynı boyutta yer alıyor gibi değillerdi.

Bitirme zamanı gelmişti. Bunu, şömine rafının üzerinde asılı duran saate bakmadan biliyordum, Dr. Fielding de biliyordu. Hekimlikte bu kadar yıl geçirdikten sonra her ikimiz de elli dakikayı neredeyse saniyesine kadar tahmin edebiliyorduk. "Beta-bloklayıcıya aynı dozajda devam etmeni istiyorum," dedi. "Bir buçuk Tofranil kullanıyorsun. Onu iki buçuğa çıkaracağız." Kaşlarını çattı. "Bugün konuştuklarımızdan yola çıkarak böyle diyorum. Ruhsal durumuna iyi gelecektir."

"Şimdiki haliyle bile epey puslu," diye hatırlattım.

"Puslu?"

"Veya bulanık, sanırım. Ya da ikisi de."

"Görüşünden bahsediyorsun?"

"Hayır, görüşüm değil. Fazlası..." Bunu konuşmuştuk; hatırlamıyor muydu? Yoksa konuşmamış mıydık? *Puslu. Bulanık.* Şu an içki gerçekten iyi gelebilirdi. "Bazen aynı anda çok fazla şey düşünüyorum. Beynimde, sanki herkesin aynı anda geçmeye çalıştığı bir dörtyol ağzı varmış gibi." Biraz huzursuz bir biçimde kıkırdadım.

Dr. Fielding bir kaşını kaldırıp içini çekti. "Yani, bu kesin bir bilim değil. Senin de bildiğin gibi."

"Evet. Biliyorum."

"Oldukça fazla farklı ilaç kullanıyorsun. Doğruya ulaşana kadar hepsini teker teker düzenleyeceğiz."

Başımla onayladım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Kötüye gittiğimi düşünüyordu. Göğsüm sıkıştı.

"İki buçuğu deneyip nasıl hissettiğine bir bak. Eğer sorun yaşarsan, odaklanmana yardımcı olmak için bir şeyler bakabiliriz."

"Nootropik mi?" Adderall. Ailelerin, Adderall'in çocuklarına fayda edip etmeyeceğini sordukları onca zaman, onları vazgeçirdiğim onca zaman ve sonunda kendim için istiyordum. *Plus ça change.*[28]

"*Bunu zamanı gelince konuşalım,*" dedi. Kalemini bir reçete defterinin üzerinde gezdirdi ve en üstteki sayfayı kopartarak bana uzattı. Reçete elinde titredi. Esansiyel tremor ya da düşük kan şekeri? Umarım erken Parkinson değildi. Sormak üzerime vazife de değildi. Kâğıdı aldım.

Ayağa kalkıp kravatını düzeltirken, "Teşekkürler," dedim. "Bunu iyi değerlendireceğim."

Başıyla onayladı. "O zaman haftaya görüşürüz." Kapıya doğru döndü. Geri dönerek, "Anna," dedi.

"Evet."

Yine başıyla onayladı. "Lütfen o reçetedeki ilacı iste."

Dr. Fielding gittikten sonra reçeteyi internetten doldurdum. Saat beşte teslim ederlerdi. Bu, bir kadeh için yeterli bir zamandı. Veya, hatta, iki.

28 Ç. N. *Plus ça change (plus c'est la même chose): Fr., değişmiş/farklı gibi gözükse de aslında aynı.*

Ama hemen değil, diye düşündüm. Önce, faremi ağır ağır ekranın çok kullanılmayan bir köşesine götürüp ilaçlar isimli Excel dosyasına çift tıkladım.

Kullandığım bütün ilaçları, bütün dozları, kullanma talimatlarını ayrıntılarıyla yazmıştım... İlaç kokteylimin bütün içeriğini. Güncellemeyi ağustosta bıraktığımı fark ettim.

Dr. Fielding, her zamanki gibi haklıydı: Çok fazla ilaç kullanıyordum. Hepsini saymak için iki elimi birden kullanmam gerekiyordu. Bunu düşününce yüzümü buruşturdum, ilaçları, her zaman, almam gerektiği zamanda ve almam gerektiği şekilde almadığımı biliyordum. Çifte dozlar, es geçilen dozlar, alkollü dozlar... Dr. Fielding bilse öfkesinden kudururdu. Daha iyisini yapmalıydım. İpin ucunu kaçırmamam gerekiyordu.

Ctrl+Q ve Excel'den çıkmıştım. Artık içki zamanı gelmişti.

ON YEDİ

Bir elimde büyük bir bardak, diğerinde Nikon'la çalışma odamın köşesine, güneye ve batıya bakan pencerelerin arasına kurulup mahalleye göz gezdirmeye, Ed'in söylemeyi sevdiği şekilde envanter kontrolüne başladım. Yogadan dönen, terden parlayan Rita Miller, cep telefonunu bir omzuyla kulağının arasına sıkıştırmıştı. Lensi ayarlayıp zum yaptım: Gülüyordu. Telefonun diğer tarafındaki müteahhit mi acaba diye merak ettim. Ya da kocası. Ya da ikisi de değildi.

Yan komşu, 214 numaranın Bayan Wasserman ve Henry'si, evlerinin ön merdivenlerinden iniyorlardı. Tatlılık ve ışık yaymak için dışarıya çıkıyorlardı.

Fotoğraf makinemi batıya çevirdim: İki yaya, evlerin önünde aylak aylak dolaşıyor, birisi panjurları işaret ediyordu. "Sağlam bir yapı," dediğini farz ettim.

Tanrım. Artık ne sohbet ettiklerini de kafamda canlandırıyordum.

İhtiyatla, sanki yakalanmak istemezmiş gibi, ki gerçekten de bunu istemiyordum, bakışlarımı parkın karşısına,

Russell'lara kaydırdım. Mutfak loş ve terk edilmişti, storları yarı kapalı gözler gibi yarıya kadar indirilmişti, fakat bir kat yukarıda, oturma odasında iki kişilik kanepede oturan Jane ve Ethan'ı yakaladım. Jane, hafif bir biçimde degajesini gösteren açık sarı bir kazak giymişti. Madalyonu bir dağ geçidinin üzerindeki dağcı gibi orada sallanıyordu.

Objektifle oynayınca görüntü netleşti. Hızlı bir şekilde konuşuyordu, dişleri bir sırıtışla gözler önündeydi ve elleri heyecanlı jestler yapıyordu. Ethan'ın gözleri kucağındaydı ama o utangaç gülümsemesiyle dudaklarını çarpıtmıştı.

Dr. Fielding'e, Russell'lardan bahsetmemiştim. Ne söyleyeceğini biliyordum. Kendi kendimi analiz edebiliyordum: Bu çekirdek ailede, yani bu anne, bu baba ve tek çocuklarında kendimin bir yansımasını bulmuştum. Bir ev uzakta, bir kapı aşağıda, eskiden sahip olduğum aile, eskiden benim olan hayat vardı. Bu hayatı geri dönülmez bir şekilde kaybettiğimi düşünüyordum fakat işte buradaydı, tam parkın karşısındaydı. *Ne olmuş yani?* diye düşündüm. Belki de söyledim, o günlerde hiçbir şeyden emin değildim.

Şarabımı yudumladım, dudaklarımı sildim ve Nikon'umu tekrar kaldırdım. Onlara baktım.

Jane de bana bakıyordu.

Fotoğraf makinesini kucağıma düşürdüm.

Yanlışım yoktu: Çıplak gözle bile bakışlarını ve açılmış ağzını net bir şekilde görebiliyordum.

Elini kaldırdı ve el salladı.

Saklanmak istiyordum.

Ben de mi el sallamalıydım? Kafamı mı çevirmeliydim? Sanki fotoğraf makinemin hedefinde başka bir şey, onun yakınındaki bir şey varmış gibi anlamaz bir edayla

gözlerimi mi kırpıştırmalıydım? *Ah, sizi görmemiştim?*

Hayır.

Ayağa fırladım, fotoğraf makinesi kucağımdan yere yuvarlandı. "Bırak!" dedim, kesinlikle dedim, odadan kaçıp merdiven boşluğunun karanlığına sığındım.

Daha önce kimseye yakalanmamıştım. Ne doktor ve Rita Miller'a, ne Takeda'lara, ne de Gray sürüsüne. Ne taşınmadan önce Lord'lara, ne de ayrılmadan önce Mott'lara. Ne yoldan geçen arabalara ne de yayalara. Postacıya bile yakalanmamıştım ki onun her gün, her kapıda fotoğrafını çekerdim eskiden. Ve aylarca bu resimleri incelemiş, o anları tekrardan yaşamıştım, ta ki artık penceremin ötesindeki dünyaya yetişemez oluncaya kadar. Tabii ki hâlâ bir favorim vardı. Miller'lar ilgimi çekiyordu. Ya da en azından Russell'lar gelene kadar ilgimi çekmişlerdi.

Ve bu Opteka zum, dürbünden çok daha iyiydi.

Ama şimdi utanç bir elektrik akımı gibi vücudumu sarmıştı. Makinemle yakaladığım herkesi ve her şeyi düşündüm: Komşuları, yabancıları, öpüşmeleri, ağlamaları, yenen tırnakları, düşen bozuk paraları, yürüyüşleri, tökezlemeleri. Takeda'ların oğlunu, gözleri kapalı halde, parmaklarının çellosunun tellerinde gezinmesini. Çakırkeyif bir şerefe için şarap kadehlerini kaldıran Gray'leri. Oturma odasında, pastanın üzerindeki mumları yakan Bayan Lord'u. Evliliklerinin son günlerindeki genç Mott'ları, aşk kırmızısı oturma odalarında birbirlerine haykırmalarını, ikisinin arasında, yerde duran kırık vazo parçalarını düşündüm.

Çalıntı görüntülerle dolup taşan bilgisayarımın belleğini düşündüm. Jane Russell'ın parkın karşısından, göz

kırpmadan bana bakışını düşündüm. Görünmez değildim. Ölü değildim. Yaşıyordum, görünüyordum ve utanıyordum.

Öldüren Hatıralar'daki Dr. Brulov'u düşündüm: "Sevgili kızım, kafanı gerçekliğe çarpıp durup da orada olmadığını söyleyemezsin."

Üç dakika sonra çalışma odasına geri döndüm. Russell'ların iki kişilik koltuğu boştu. Ethan'ın yatak odasına baktım, oradaydı, bilgisayarına doğru eğilmişti.

Dikkatle makineyi kaldırdım. Bir şey olmamıştı.

Sonra kapı zili çaldı.

ON SEKİZ

Holün kapısını açtığımda, “Deli gibi sıkılmış olmalısın,” dedi Jane. Sonra bana sarıldı. Gergin bir şekilde güldüm. “İddiaya girerim bütün o siyah-beyaz filmlerden gına gelmiştir.”

Yanımdan geçip gitti. Hâlâ tek bir kelime etmemiştim.

“Sana bir şey getirdim.” Gülümseyerek bir elini çantasına daldırdı. “Hem de soğuk.” Dışı damla damla terlemiş bir Riesling şarabı. Ağzım sulandı. Beyaz şarap içmeyeli sanki asırlar olmuştu.

“Ah, gerek yoktu...”

Ama mutfağa doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

On dakika içinde şarabı lıkırdatmaya başlamıştık. Jane ince Virginia sigarasından yaktı, peşinden bir daha ve az sonra odanın havası, başımızın üzerinde, tavandaki ışıkların altında dönüp duran sigara dumanıyla bulandı. Şarabımdan sigara tadı geliyordu. Önemsemediğimi fark ettim. Bana lisansüstü yıllarını, New Haven barlarının dışındaki yıldızsız geceleri, ağzı kül tablası gibi olan adamları hatırlattı.

Mutfak tezgâhına bakarak, "Orada bir sürü merlotun var," dedi.

"Kasayla sipariş ediyorum," diye açıkladım. "Seviyorum."

"Ne sıklıkla yeniden sipariş veriyorsun?"

"Senede sadece birkaç kez." En az ayda bir kereydi.

Başıyla onayladı. "Ne kadar zamandır böyle olduğunu söylemiştin?" diye sordu. "Altı ay mı?"

"Neredeyse on bir."

"On bir ay." Dudaklarını minik bir "o" şeklinde büzdü. "Islık çalamıyorum. Ama sen, çalmışım say." Sigarasını gevrek kâsesine bastırdı, iki elinin parmaklarını birleştirerek sanki dua ediyormuş gibi öne doğru eğildi. "O zaman bütün gün ne yapıyorsun?"

"İnsanlara tavsiyeler veriyorum," dedim asil bir edayla.

"Kime?"

"İnternetteki insanlara."

"He."

"Ve yine internetten Fransızca dersi alıyorum ve satranç oynuyorum."

"İnternette?"

"İnternette."

Bir parmağını, kadehinin dışından şarap seviyesinde gezdirdi. "O zaman internet," dedi, "senin bir nevi...dünyaya açılan penceren."

"Eh, gerçek pencerem de öyle." Arkasındaki geniş camları işaret ettim.

"Casusluk yaptığın cam," dediğinde kızardım. "Şaka yapıyorum."

"Bunun için özür..."

Elini boş ver, der gibi sallayıp, sigarasından bir nefes

çekti. "Ah, sus." Dudaklarının arasından duman sızdı. "Gerçek bir satranç tahtan var mı?"

"Oynar mısın?"

"Eskiden oynardım." Sigarasını kâseye sapladı. "Neler bildiğini göster bakalım."

Kapı zili çaldığında ilk oyunumuza dalmıştık. Saat beşti, eczane teslimatı gelmişti. Kapıya bakma şerefini Jane üstlendi. Holden geri gelirken, "Kapıdan-kapıya ilaç!" diye ciyakladı. "İyi mi bunlar?"

"Onlar uyarıcı," dedim ikinci bir şişeyi açarken. Bu sefer merlottu.

"İşte şimdi parti oldu."

İçerken ve oynarken sohbet ettik. Bildiğim üzere, ikimiz de birer çocuk annesiydik; bilmediğim ikimizin de denizci olduğuydu. Jane tek yelkenlileri tercih ediyordu, ben ise çift yelkenlilere düşkündüm ya da eskiden öyleydim.

Ona, Ed'le olan balayımızı anlattım: 10 metrelik bir Alerion kiralayıp Yunan adalarını dolaşmıştık ve Santorini, Delos, Nakşa ve Mikonos arasında tilt topu gibi gidip gelmiştik. "Sadece ikimiz," diye hatırladım, "Ege'de oradan oraya geziyorduk."

Jane, "Aynı *Ölüm Sessizliği*'ndeki gibi!" dedi.

Biraz şarap içtim. "Sanırım, *Ölüm Sessizliği*'nde Pasifik'telerdi."

"Tamam, onun haricinde *Ölüm Sessizliği* gibi."

"Ayrıca, bir kazanın yaralarını sarmak için yelkenliyle açılmışlardı."

"Tamam, doğru."

"Ve sonra, onları öldürmeye çalışan bir psikopatı kurtarmışlardı."

"Benim demek istediğimi söylememe izin verecek misin, vermeyecek misin?"

O kaşlarını çatıp satranç tahtasına bakarken ben de Toblerone bulmak için buzdolabının altını üstüne getirdim, bulduğumda mutfak bıçağıyla kestim. Çikolataları yerken masada oturduk. Akşam yemeğinde tatlı. Aynı Olivia gibi.

Sonra:

"Çok ziyaretçin oluyor mu?" Filini okşadı ve tahta boyunca kaydırarak hareket ettirdi.

Kafamı salladım, boğazımdaki şarap da çalkalandı. "Hayır. Sadece sen ve oğlun."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Annemle babam öldü ve fazla arkadaş edinemeyecek kadar çok çalıştım."

"İşten de mi kimse yok?"

Wesley'yi düşündüm. "İki kişilik bir muayenehaneydi," dedim. "O yüzden, şimdi onu meşgul eden iki katı iş yükü var."

Bana baktı. "Bu çok üzücü."

"Bir de bana sor."

"En azından bir *telefonun* var mı?"

Mutfak tezgâhının bir köşesinden sarkan telefon kablosunu gösterdim ve cebime vurdum. "Eski, tarihi eser bir iPhone ama çalışıyor. Psikiyatristim ararsa diye. Ya da başka herhangi birisi. Ya da kiracım."

"Yakışıklı kiracın."

"Evet, yakışıklı kiracım." Şarabımı yudumlayıp vezirini aldım.

"Bu çok acımasızdı." Masadaki bir kül zerresine fiske vurup kükreyerek kahkaha attı.

İkinci oyundan sonra, evi gezdirmemi istedi. Tereddüt ettim, sadece bir an için. Burayı tepeden aşağıya inceleyen son kişi David'di ve ondan önce de... gerçekten de hatır-

layamıyordum. Bina, ilk katın yukarısına hiç çıkmamıştı, Dr. Fielding kütüphaneyle sınırlı kalmıştı. Düşüncesi bile, sanki yeni sevgilimi elinden tutup dolaştırıyormuşum gibi fazla samimi geliyordu.

Ancak kabul ettim ve oda oda, kat kat ona eşlik ettim. Kırmızı banyo: "Sanki bir atardamarda kısılı kalmışım gibi hissediyorum." Kütüphane: "Ne çok kitap! Hepsini okudun mu?" Kafamı iki yana salladım. "Herhangi birini okudun mu?" Kıkırdadım.

Olivia'nın odası: "Biraz küçük sanki? Çok küçük. Ona, içinde büyüyebileceği bir oda lazım, Ethan'ınki gibi." Diğer yandan çalışma odam: "Ooh ve aah!" dedi Jane. "Bir kız böyle bir yerde her işini halleder."

"Eh, ben çoğunlukla satranç oynayıp evde kapalı kalmış insanlarla konuşuyorum. Eğer buna işlerini halletmek dersen tabii."

"Bak." Bardağını pencere pervazına koyup ellerini arka ceplerine soktu. Pencereye doğru eğildi. Kendi evine bakarak, "İşte ev," dedi, sesi kısılmış, neredeyse boğuk gelmişti.

O ana kadar o kadar neşeli ve eğlenceliydi ki böyle ciddi bir şekilde baktığını görmek beni şaşırtmıştı. "İşte ev," diyerek onu onayladım.

"Güzel, değil mi? Bayağı iyi."

"Öyle."

Dışarıya bir dakika daha baktı. Sonra mutfağa döndük.

Daha sonra:

Ben sıradaki hamlemi düşünürken oturma odasında dolaşan Jane, "Bunun çok faydası oluyor mu?" diye sordu. Güneş hızla batıyordu. Zayıf ışıkta, sarı kazağıyla evimin içinde havada süzülen bir hayalet gibi görünüyordu.

Aslında uzağında olan bir duvara bir sarhoş gibi yaslanmaya çalışırken şemsiyeyi işaret ediyordu.

"Düşündüğünden de fazla," diye cevapladım. Sandalyeme yaslanıp Dr. Fielding'in arka bahçe terapisinden bahsettim. Kapıdan ve merdivenlerden aşağıya olan sarsak adımları, naylon kabarcığın unutulmaya karşı kalkan olmasını; dışarıdaki havanın berraklığını ve rüzgârın akışını anlattım.

Jane, "İlginç," dedi.

"Sanırım, 'saçmalık' demek istedin."

"İşe yarıyor mu?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bir nevi."

"Eh," deyip, şemsiyenin sapını bir köpeğin başını okşarmış gibi okşadı, "aferin sana."

"HEY! Doğumgünün ne zaman?"

"Bana bir şey mi alacaksın?"

"Yavaş ol."

"Aslında yaklaşıyor," dedim.

"Benimki de."

"Kasımın on biri."

Aval aval baktı. "Benim de!"

"Dalga geçiyorsun."

"Geçmiyorum. On bir, on bir."

Kadehimi kaldırdım. "On bir, on bire." Kadehlerimizi tokuşturduk.

"Kalem kâğıdın var mı?"

Çekmecenin birinden ikisini de getirip önüne koydum. Jane, "Sadece orada otur," dedi. "Güzel görün." Kirpiklerimi kırpıştırdım.

Sayfayı kısa, keskin kalem darbeleriyle döver gibiydi.

Yüzümün ortaya çıkmasını seyrettim: Derin gözler, yumuşak elmacık kemikleri, uzun çene. "Alt dişlerimi daha önde göstersen iyi olur," diye ısrar ettim ama beni susturdu.

Kadehini iki kez dudaklarına götürerek, üç dakika boyunca çizdi. Kâğıdı bana gösterirken, "Voilà!" dedi.

Resmi inceledim. Benzerlik hayret vericiydi. "İşte *bu*, fiyakalı bir numaraydı."

"Değil mi?"

"Başkalarını da yapabilir misin?"

"Senden başka kişilerin de portresini mi demek istiyorsun? İster inan ister inanma, yapabilirim."

"Hayır, hayvanları demek istedim ya da ne bileyim natürmort. Canlılar."

"Bilmiyorum. Daha çok insanlar ilgimi çekiyor. Senin gibi." Bir köşesine süslü bir şekilde imzasını karaladı. İşte! Orijinal bir Jane Russell."

Çizimi, güzel masa örtülerini sakladığım mutfak çekmecesine koydum. Başka türlü muhtemelen lekelenirdi.

"Şunlara bak." Masanın üzerine saçılmış kıymetli taşlar gibi görünüyorlardı. "Şu, ne işe yarıyor?"

"Hangisi?"

"Pembe olan. Octagon. Hayır, altıgon."

"Hexagon."

"İyi."

"İnderal. Beta-bloklayıcı."

Gözlerini kısarak ilaca baktı. "Bu kalp krizleri için."

"Aynı zamanda panik ataklar için. Kalp atışını yavaşlatır."

"Peki, şu ne? Küçük, beyaz, oval olan?"

"Aripiprazol. Atipik antipsikotik."

"Kulağa çok ciddi geliyor."

"Kulağa geldiği kadar ciddidir, bazı durumlarda. Benim için sadece bir ek. Aklı başında kalmamı sağlıyor. Şişmanlatıyor."

Başıyla onayladı. "Peki, bu ne?"

"İmipramin. Tofranil. Depresyon için. Aynı zamanda yatak ıslatmaları için."

"Yatağını mı ıslatıyorsun?"

"Bu gece ıslatabilirim." Şarabımı yudumladım.

"Şu?"

"Temazepam. Uyku hapı. Bu sonrası için."

Başıyla onayladı. "Bunları alkolle alabiliyor musun?"

Yutkundum. "Hayır."

İlaçlar boğazımdan aşağı indiği anda zaten sabah hepsini içmiş olduğumu hatırladım.

Jane kafasını geriye attı, ağzı bir duman kaynağı gibiydi. "Lütfen şah-mat deme." Kıkırdadı. "Egom peşpeşe üç yenilgiyi kaldıramaz. Yıllardır oynamadığımı unutma."

"Belli oluyor," diye yanıtladım. Gümüşi dolgularını göstererek güldü ve kahkaha attı.

Tutsaklarıma baktım: Her iki kale, her iki fil, piyonlardan oluşan prangalı mahkûmlar. Jane tek bir piyonumu ve yalnız bir atımı esir almıştı. Baktığımı gördü, atımı yana devirdi. "At düştü!" dedi. "Veterineri çağır."

Ona, "Atları severim," dedim.

"Şuna bak. Mucizevi iyileşme." Atı kaldırıp mermer yelesini okşadı.

Güldüm, kırmızı şarabımın sonunu da içtim. Kadehime biraz daha doldurdu. Onu seyrettim. "Küpelerini de sevdim."

Parmağıyla birine dokundu, sonra ötekine, iki kula-

ğında incilerden oluşan küçük birer koro vardı sanki. "Eski bir sevgiliden hediye," dedi.

"Alistair bunları takmanı sorun etmiyor mu?"

Bunu düşündü, sonra güldü. "Alistair'ın bildiğini sanmıyorum." Başparmağıyla çakmağını çakıp sigarasını yaktı.

"Taktığını bildiğini mi yoksa nereden geldiklerini bildiğini mi?"

Jane sigaradan bir nefes aldı, sonra kafasını çevirerek yan tarafına doğru üfledi. "İkisini de. Biraz zor olabiliyor." Sigaranın külünü kâseye silkti. "Yanlış anlama, iyi bir adamdır ve iyi de bir babadır. Ama kontrolcüdür."

"Neden?"

"Dr. Fox, beni analiz mi ediyorsunuz?" diye sordu. Sesi hafifti ama bakışları soğuktu.

"Bilakis, eşini analiz ediyorum."

Bir nefes daha çekti, kaşlarını çattı. "Hep öyleydi. Pek güvenmez. En azından bana."

"Peki, bunun nedeni ne?"

"Ah, vahşi bir çocuktum," dedi. "*Hovarda.* Böyle denir, değil mi? En azından Alistair böyle der. Kötü arkadaşlar, kötü seçimler."

"Alistair'la tanışıncaya kadar?"

"Sonrasında bile. Temizlenmem biraz uzun sürdü." *O kadar* uzun sürmüş olamaz diye düşündüm, görünüşüne bakılırsa anne olduğunda yirmilerinin başında olmalıydı.

Kafasını salladı. "Bir süre bir başkasıylaydım."

"Kiminleydin?"

Suratı buruştu. "Geçmişte kaldı. Sözünü etmeye değmez. Hepimiz hatalar yaptık."

Bir şey demedim.

"Herneyse, o ilişkim bitti. Ama aile yaşantım hâlâ..." Parmaklarını bir şey çalar gibi havada oynattı. "...zor. Doğru kelime bu."

"*Le mot juste.*"

"Şu Fransızca derslerin gerçekten de işe yarıyor." Sırıtırken sıktığı dişleri gıcırdadı, ağzındaki sigaranın ucu havaya kalktı.

Üstüne gittim. "Aile yaşantını zor yapan ne?"

Nefes verdi. Sigara dumanından mükemmel bir halka havada süzüldü.

Kendime engel olamadım, "Bir daha yapsana!" dedim. Yaptı. Sarhoş olduğumu fark ettim.

"Bilirsin," boğazını temizledi, "sadece tek bir şey değil. Çetrefilli. Alistair zor. Aileler zor."

"Ama Ethan iyi bir çocuk. Ve ben bunu, iyi bir çocuk gördüğünde anlayan birisi olarak söylüyorum."

Gözlerime baktı. "Öyle düşünmene memnun oldum. Ben de öyle düşünüyorum." Sigarasını tekrar kâsenin kenarına vurdu. "Aileni özlüyor olmalısın."

"Evet. Korkunç özledim. Ama onlarla her gün konuşuyorum."

Başıyla onayladı. Gözleri biraz dalgındı; o da sarhoş olmalıydı. "Yine de, burada olmalarıyla aynı değil, değil mi?"

"Hayır. Tabii ki aynı değil."

İkinci kez başıyla onayladı. "O zaman. Anna. Seni bu hale getirenin ne olduğunu sormadığımı fark etmişsindir."

"Bu hal? Şişmanlık?" diye sordum. "Saçlarımın erken beyazlaması?" Gerçekten de sarhoştum.

Şarabını yudumladı. "Agorafobik."

"Eh..." Madem birbirimize güven duyacaktık o zaman sanırım söyleyebilirdim, "Travma. Herkes gibi." Yerimde kıpırdandım. "Yaşadığım travma beni depresyona soktu. Şiddetli depresyon. Hatırlamak istediğim bir şey değil."

Ama başını iki yana sallıyordu. "Hayır, hayır, anlıyorum, benim üzerime vazife değil. Sanırım ki parti yapmak için kimseyi eve çağıramazsın. Sadece, sana daha başka hobiler bulmamız gerektiğini düşündüm. Satranç ve siyah-beyaz filmlerinden başka hobiler."

"Ve casusluk."

"Ve casusluktan başka."

Bunu düşündüm. "Eskiden fotoğraf çekerdim."

"Hâlâ çekiyormuşsun gibi duruyor."

Bu laf bir sırıtışı hak etmişti. "Doğru. Ama ben dış mekân fotoğrafları demek istemiştim. Bundan zevk alırdım."

"*New York'un İnsanları* tarzı bir şey mi?"

"Daha çok doğa fotoğrafçılığı."

"New York'ta mı?"

"New England'da. Eskiden bazen oraya giderdik."

Jane pencereye doğru döndü. Batıyı işaret ederek, "Şuna bak," deyince ben de döndüm. Yumuşak bir günbatımı, alacakaranlığın telvesi vardı, binalar ışığın önünde kâğıt kesikleri oluşturuyordu. Yakınlarda bir kuş daireler çizerek uçuyordu. "Bu, doğa değil mi?"

"Teknik olarak. Birazı. Ama ben..."

"Dünya güzel bir yer," diye ısrar etti ve ciddiydi de. Bakışları sakin, sesi dengeliydi. Göz göze geldik ve öyle

kaldık. "Bunu unutma." Sigarasını kâsenin derinliklerinde ezerek arkasına yaslandı. "Ve bunu kaçırma."

Telefonumu cebimden çıkarıp camı hedef aldım ve bir poz çektim. Jane'e baktım.

"Aferin kızıma!" diye mırıldandı.

ON DOKUZ

Saat altıyı biraz geçe Jane'i ön koridora kadar geçirdim. "Yapacak çok önemli şeylerim var," dedi.

"Benim de," diye cevapladım.

İki buçuk saat. Birisiyle, herhangi birisiyle, en son ne zaman iki buçuk saat konuşmuştum? Zihnimde bir şeyler yakalamak için bir olta misali geriye gittim, ayları, mevsimleri taradım. Hiçbir şey. Hiç kimse. Dr. Fielding'le kış ortasında yaptığımız ilk görüşmeden beri hiç kimse yoktu, ki o zaman da pek bu kadar konuşamıyordum, soluk borum hâlâ hasarlıydı.

Kendimi yeniden genç, neredeyse hoppa hissettim. Belki şaraptandı ama ben ondan olduğunu sanmıyordum. Sevgili günlük, bugün bir arkadaş edindim.

Aynı akşam daha sonra, *Rebecca'yı* izleyip uyuklarken zil çaldı.

Battaniyemi üzerimden atıp aksak adımlarla kapıya yürüdüm. "Neden gitmiyorsun?" Arkamdan Judith

Anderson'ın alaylı sesi gelmişti. "Neden gitmiyorsun Manderley?"

Diyafonun ekranına baktım. Geniş omuzlu, dar kalçalı, saçları cüretkârca geriye taranmış, uzun boylu bir adam vardı. Bir an tanıyamadım, onu renkli olarak görmeye alışmıştım ama sonra Alistair Russell'ı tanıdım.

"Şimdi sen neyin peşinde olabilirsin acaba?" dedim ya da düşündüm. Sanırım dedim. Kesinlikle hâlâ sarhoştum. O ilaçları da almamalıydım.

Otomatiğe bastım. Kapının mandalı açıldı, kapı inledi, kapının kapanmasını bekledim.

Holün kapısını açtığımda karşımda duruyordu, karanlıkta teni beyaz beyaz parlıyordu. Gülümsedi. Güçlü dişetlerine tutunan güçlü dişleri, kenarları kırışmış berrak gözleri vardı.

"Alistair Russell!" dedi. "İki yüz yedide yaşıyoruz, parkın karşısında."

"Buyurun." Elimi uzattım. "Ben Anna Fox."

Uzattığım elimi kibarca geçiştirdi ve olduğu yerde kaldı.

"Gerçekten de davetsiz olarak gelmek istemezdim, bir şeyle meşgulken sizi rahatsız ettiğim için de özür dilerim. Film gecesi mi?"

Başımla onayladım.

Tekrar gülümsedi, Noel zamanındaki vitrinler kadar parlaktı. "Ben sadece, bu akşam hiç misafiriniz olup olmadığını öğrenmek istemiştim."

Kaşlarımı çattım. Cevap veremeden önce arkamdan bir patlama sesi geldi; gemi kazası sahnesi. Gemiciler, "Gemi karaya oturdu!" diye haykırdılar. "Herkes koya insin!" Bir sürü curcuna.

Kanepeye dönüp filmi durdurdum. Yüzümü tekrar döndüğümde Alistair odaya girmişti. Beyaz ışıkla yıkanan, yanak çukurlarındaki gölgelerle bir kadavra gibi görünüyordu. Arkasındaki kapı, esneyen karanlık bir ağız gibiydi.

"Mümkünse kapıyı kapatabilir misiniz?" Kapattı. "Teşekkürler," dediğimde kelime dilimin üzerinde kayarak çıkmıştı, peltek peltek konuşuyordum.

"Sizi kötü bir zamanda mı yakaladım?"

"Yo, önemli değil. Size içecek bir şey getirmemi ister misiniz?"

"Ah, teşekkür ederim, böyle iyiyim."

"Su demek istemiştim," diyerek açıklık getirdim.

Kafasını kibar bir şekilde iki yana salladı. "Bu gece hiç misafiriniz oldu mu?" diye tekrarladı.

Eh, Jane beni uyarmıştı. Boncuk gibi gözleri ve ince dudaklarıyla pek öyle kontrolcü bir tipe benzemiyordu; uzamış sakalları ve geriye taranmış saçlarıyla sonbaharda neşeli bir aslana benziyordu. Onun ve Ed'in iyi geçineceklerini hayal ettim. Kaba ama içli dışlı bir havada viskilerini kafalarına dikerlerken birbirlerine savaş hikâyeleri anlatırlardı. Ama herkes göründüğü gibi değildir falan...

Onun üzerine vazife değildi, tabii ki. Yine de, savunmaya geçmiş gibi görünmek istemedim. Ona, "Bütün gece yalnızdım," dedim. "Bir film maratonunun ortasındayım."

"O nedir?"

"*Rebecca.* Favorilerimden biridir. Siz..."

Kara kaşlarını kırıştırarak arkama baktığını gördüm. Döndüm.

Satranç takımı.

Bardakları düzgün bir şekilde bulaşık makinesine koymuş, kâseyi de lavaboda yıkamıştım ama satranç takımı,

yaşayanlar ve ölülerle dağınık bir şekilde hâlâ oradaydı, Jane'in düşmüş şahı tahtanın bir kenarına yuvarlanmıştı.

Alistair'a döndüm.

"Ah, o mu? Kiracım satranç oynamayı sever," diye açıkladım. Gayet sıradan.

Bana baktı, gözlerini kıstı. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Genelde bu benim için pek zor olmazdı, hele de başka insanların kafasında yaşayarak geçirdiğim on altı yılın ardından; ama belki de idmansız kalmıştım. Ya da nedeni alkoldü. Ve ilaçlar.

"Siz de oynar mısınız?"

Bir an cevap vermedi. "Uzun zamandır oynamadım," dedi. "Burada sadece siz ve kiracınız mı var?"

"Hayır, ben... evet. Kocamla ayrıldık. Kızımız onunla."

"Tamam." Satranç takımına ve televizyona son bir bakış attı, sonra kapıya doğru yürüdü. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Zahmet verdiğim için özür dilerim."

Alistair koridora adım atarken, "Tabii ki!" dedim. "Ve lütfen eşinize mum için teşekkürlerimi iletin."

Kendi ekseni etrafında dönerek bana baktı.

"Ethan getirmişti."

"O ne zamandı?"

"Birkaç gün önce. Pazar." Bir dakika... bugün günlerden ne, diye düşündüm. "Veya cumartesi." Rahatsız olduğumu hissettim, bunun ne zaman olduğunu neden önemsesindi ki? "Fark eder mi?"

Duraksadı, dudakları aralandı. Sonra bir anlığına, suratında yitik bir gülümseme belirdi ve başka bir şey demeden gitti.

Kendimi yatağa atmadan önce pencereden 207 numa-

raya göz attım. İşte oradaydılar, Russell ailesi, oturma odasında toplanmışlardı: Jane ve Ethan kanepede, dikkatle konuşan Alistair da karşılarında duran tekli koltukta oturuyorlardı. İyi bir adam ve iyi bir baba.

Bir ailede neler olduğunu kim bilebilirdi? Bunu lisansüstü öğrencisiyken öğrenmiştim. Parmakları nikotinden sararmış olan Wesley'yle ilk kez tokalaştıktan sonra, "Bir hastayla yıllar geçirebilirsin ama yine de seni şaşırtabilir," demişti. "Nasıl yani?" diye sormuştum.

Masasının arkasındaki koltuğuna yerleşip saçlarını geriye atmıştı. "Birisinin sırlarını, korkularını ve arzularını duyabilirsin ama unutma ki bütün bunlar başka insanların, aynı odalarda yaşayan başka insanların sırları ve korkularıyla beraber var olurlar. Bütün mutlu ailelerin aynı olduğuyla ilgili sözü duymuşsundur?"

"*Savaş ve Barış.*"

"*Anna Karenina.* Ama önemli olan bu değil. Önemli olan, bunun gerçek olmadığı. Hiçbir aile, mutlu ya da mutsuz, birbirine benzemez. Tolstoy saçmalamış. Bunu unutma."

Bunu şimdi bir fotoğraf karesi yakalamak için objektifi çevirirken hatırladım. Bir aile portesi.

Ama sonra fotoğraf makinesini aşağıya indirdim.

ÇARŞAMBA

3 Kasım

YİRMİ

Kafamda Wesley'yle uyandım.

Wesley ve akşamdan kalmayım. Alt kattaki çalışma odama, sanki bir sisin içindeymişçesine çamurda bata çıka yürür gibi gittim, sonra banyoya koşarak kustum. Göksel Esrime.

Müthiş bir isabetle kusardım. Ed, profesyonel olabileceğimi söylerdi. Sifonu bir kez çektiğimde bütün pislik akıp giderdi. Ağzımı çalkaladım, yanaklarıma renk gelsin diye kendimi hafifçe tokatladım ve çalışma odasına geri döndüm.

Parkın karşısında, Russell'ların pencereleri boş, odaları loştu. Ben eve baktım, ev de bana. Onları özlediğimi fark ettim.

Güneye baktım; hırpalanmış bir taksi sokaktan aşağıya doğru ağır ağır ilerliyordu, onun arkasından elinde kahve bardağı ve köpeğinin tasması olan bir kadın uzun adımlarla yürüyordu. Telefonumdaki saate baktım: 10:28. Nasıl bu kadar erken kalkmıştım?

Doğru ya, temazepamimi unutmuştum. İlacı alamadan bayılmıştım. Kendimden geçmemi sağlıyor, beni bir kaya gibi ağırlaştırıyordu.

İşte, önceki gece, göz kamaştırarak çakıp duran flaş ışıkları gibi, *Trendeki Yabancı*'daki atlıkarınca gibi girdap şeklinde dönüp duruyordu. Bunlar gerçekten de yaşanmış mıydı? Evet: Jane'in şarabını açmıştık, teknelerden konuşmuştuk, çikolataya birer kurt gibi saldırmıştık, ben bir fotoğraf çekmiştim, ailelerimizden bahsetmiştik, masanın üzerinde ilaçlarımı düzenlemiştim, biraz daha içmiştik. Sırası böyle değildi.

Üç şişe şarap... yoksa dört müydü? Öyle bile olsa, daha fazlasını sindirebilirdim, daha fazlasını sindirmiştim. Bir dedektifin "Evreka!" diye haykırması gibi, "İlaçlar," dedim. Mesele ilaçların dozlarıydı. Önceki gün dozlarını iki katına çıkarttığımı hatırladım.

İlaçlar yüzünden olmalıydı. Jane, avucumdakileri ağzıma atıp peşinden bir yudum şarap içtiğimde, "İddiaya girerim bunların acısı sonradan çıkacak!" diye kıkırdamıştı.

Başımda deprem oluyor, ellerim titriyordu. Masamın çekmecesinin arkalarına saklanmış bir Advil kutusu buldum, boğazımdan aşağıya üç kapsül tıktım. Son kullanma tarihi dokuz ay önce geçmişti. O kadar zamanda hamile kalınıp doğurulur, diye düşündüm. Bütün bir yaşam yaratılırdı.

Dördüncüyü de yuttum, ne olur ne olmaz.

Ve sonra... Sonra ne? Evet: Alistair gelmiş, eşini sormuştu.

Pencerenin ardında bir hareket oldu. Kafamı kaldırıp baktım. İşe gitmek üzere evden çıkan Dr. Miller'dı. Ona,

"Üç çeyrekte görüşürüz," dedim, "geç kalma!"

Geç kalma; bu Wesley'nin altın kuralıydı. "Bu, bazı insanlar için, haftalarının en önemli elli dakikası," diye bana hatırlatırdı. "O yüzden ne olur, ne yaparsan yap ya da yapama, ama sakın geç kalma."

Wesley Brilliant. Onu kontrol edeli üç ay olmuştu. Fareyi kavrayıp Google'a girdim. İmleç, arama kutusunun üzerinde nabız gibi atıyordu.

Hâlâ ona verilen yardımcı koltuğunda olduğunu gördüm; hâlâ *Times*'ta ve çeşitli iş dergisinde yazıları yayımlanıyordu. Tabii ki hâlâ çalışıyordu, gerçi ofisin yazın Yorkville'e taşınmış olduğunu hatırladım. Ben "ofis" diyordum ama sadece Wesley, resepsiyonisti Phoebe ve onun kare kart okuyucusu vardı. Ve o Eames koltuğu. Wesley, Eames'ine tapardı.

Ama daha fazlası pek yoktu. Wesley hiç evlenmemişti. Okutmanlığı onun aşkıydı, hastaları da çocukları. Beni, "Zavallı Dr. Brill için sakın üzüleyim deme, Fox!" diye uyarmıştı. Bunu eksiksiz hatırlıyordum: Central Park, soru işaretine benzer boyunlarıyla kuğular, karaağaçların yarattığı dantelin ardındaki yüksek öğle güneşi. "Benim hayatım fazlasıyla dolu," demişti. "Sana bu yüzden ihtiyacım var, ya da senin gibi birisine. İkimiz birlikte daha çok çocuğa yardım edebiliriz."

Her zamanki gibi haklıydı.

Google'ın görsellerine tıkladım. Arama sonucu olarak fotoğraflardan oluşan küçük bir galeri çıktı, hiçbiri özellikle yeni değildi, hiçbiri özellikle güzel değildi. Bir keresinde, "Fotoğraflarda güzel çıkmam," demişti, şikâyet etmiyordu, kafasının üzerinde sigara dumanından oluşan bulanık bir hale vardı, tırnakları lekeli ve çatlamıştı.

"Çıkmıyorsun," diyerek onu onaylamıştım.

Bol kıllı kaşlarından birini kaldırmıştı. "Doğru veya yanlış: Eşine karşı da bu kadar sertsin."

"Kesin surette doğru değil."

Burnundan nefes vererek gülmüştü. "Bir şey 'kesin surette doğru' olamaz," demişti. "Ya doğrudur ya da değildir. Ya gerçektir ya da değildir."

"Bayağı doğru," diye yanıtlamıştım.

YİRMİ BİR

"Bil bakalım kim?" dedi Ed.

Sandalyede kıpırdandım. "Bu benim lafım."

"Sesin çok kötü geliyor, şampiyon."

"Sesim de kendim de."

"Hasta mısın?"

"Hastaydım," diye yanıtladım. Ona önceki geceden bahsetmemeliydim, biliyorum, ama çok zayıftım. Ed'e karşı dürüst olmak istiyordum. Bunu hak ediyordu.

Hiç memnun olmadı. "Bunu yapamazsın Anna. İlaç kullanırken olmaz."

"Biliyorum." Söylediğim için hemen pişman oldum.

"Ama *gerçekten.*"

"Biliyorum, dedim."

Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Son zamanlarda bir sürü misafirin oldu. Çok fazla uyaran." Duraksadı. "Belki parkın karşısındaki bu insanlar..."

"Russell'lar."

"...belki seni bir süre yalnız bırakabilirler."

"Dışarıda bayılmadıkça öyle yapacaklarına eminim."

"Sen onların üzerine vazife değilsin." *Ve onlar da senin*, diye düşündüğüne emindim.

"Dr. Fielding ne dedi?" diye devam etti.

Ed'in, ne yapacağını bilemediği her seferinde bunu sorduğundan şüphelenmeye başlamıştım. "Sizinle olan ilişkimle daha çok ilgileniyor."

"Benimle mi?"

"İkinizle de."

"Ah."

"Ed, seni özledim."

Bunu, söylemeyi istememiştim, bunu düşündüğümün bile farkında değildim. Filtrelenmemiş bilinçaltı. "Özür dilerim... konuşan sadece idimdi," diye açıkladım.

Bir an sessiz kaldı.

Sonunda: "Eh, şimdi de konuşan Ed'in," dedi.

Bunu, yani Ed'in aptalca kelime oyunlarını da özlemiştim. 'Bana "psiko-anna-list" derdi. Ben de öğürürmüş gibi yaparak, "Bu *korkunç*!" derdim. "Sevdiğini biliyorsun!" diye cevap verirdi ve severdim de.

Yine sessizleşti.

Sonra:

"Ee, benim neyimi özledin?"

Bunu beklemiyordum. Cümle, kendi kendisini tamamlar diye umarak, "Ben şeyi..." diye başladım.

Ve içimden bir sel gibi fışkırdı, giderden hızla akan su gibi, bir barajın patlaması gibi. "Bovling oynamanı özledim," dedim çünkü bu aptalca kelimeler dilimin ucuna gelen ilk kelimeler olmuştu. "Hiçbir zaman doğru düzgün düğüm atamamanı özledim. Tıraş olduktan sonra teninin yanmasını özledim. Kaşlarını özledim."

Konuşurken kendimi merdivenleri tırmanmış, sahanlığı geçmiş, yatak odasına gelmiş buldum. "Ayakkabılarını özledim. Sabahları bana kahve isteyip istemediğimi sormanı özledim. Maskaramı sürdüğün ve herkesin bunu fark ettiği zamanı özledim. Benden ciddi ciddi bir şeyi dikmemi istediğin zamanı özledim. Garsonlara karşı olan o kibarlığını özledim."

Artık yataktaydım, yatağımızda. "Yumurtalarını özledim." Çırpılmışını, hatta çırpılmamışını da. "Uyku masallarını özledim." Kadın kahramanların prensleri reddedip bunun yerine doktoralarına devam etmeyi seçtiği masallar. "Nicolas Cage taklidini özledim." *Lanetli Ada*'dan sonra sesi tizleşmişti. "'Aferin' kelimesinin o kadar uzun süre boyunca 'aferim' olduğunu düşünmeni özledim."

"Aferim bana!"

Islak ıslak güldüğümde ağladığımı anladım. "Aptalca, çok aptalca şakalarını özledim. Doğrudan ısırarak yemek yerine lanet olası çikolatayı her defasında önce elinle kırarak yemeni özledim."

"Çok ayıp!"

"Özür dilerim."

"Ayrıca o şekilde tadı daha güzel oluyor."

"Kalbini özledim," dedim.

Duraksadım.

"Seni çok özledim."

Bir duraksama daha.

"Seni çok seviyorum." Nefesimin düzene girmesini bekledim. "İkinizi de."

Burada bir sıra yoktu, en azından benim görebildiğim ve ben bunu görmek için eğitilmiştim. Sadece, onu özlemiştim. Onu özlemiştim, onu seviyordum. Onları seviyordum.

Sessizlik oldu, uzun ve derin. Nefes aldım.

"Ama Anna," dedi nazikçe, "eğer..."

Alt kattan bir ses geldi.

Sessizlik, sadece alçak bir sesti. Muhtemelen evin kendisinden gelmişti.

"Bekle!" dedim Ed'e.

Sonra net bir şekilde kuru bir öksürük, hırıltı duydum.

Mutfağımda birisi vardı.

Ed'e, "Gitmem lazım!" dedim.

"Ne..."

Ama ben çoktan sessizce kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım, bir elimle telefonu kavramıştım. Parmaklarımın karşısındaki ekranda 911 yazıyordu ve başparmağım arama tuşunun üzerinde duruyordu. O numarayı son aradığım zamanı hatırladım. Aslında bir defadan fazla aramıştım ya da aramaya çalışmıştım. Bu sefer birileri cevap vermeliydi.

Ayaklarımın altındaki basamaklar karanlıkta görünmediği halde elim tırabzanda kayarak sessizce merdivenlerden aşağıya indim.

Köşeyi dönünce merdivenlere ışık vurdu. Sinsice mutfağa sokuldum. Elimdeki telefon titriyordu.

Bulaşık makinesinin yanında, geniş omuzlarıyla sırtı bana dönük duran bir adam vardı.

Döndü. Ara tuşuna bastım.

YİRMİ İKİ

"Selam!" dedi David.

Lanet olsun. Nefesimi verdim, hemen aramayı iptal ettim. Telefonu arka cebime tıktım.

"Kusura bakma!" diye ekledi. "Yaklaşık yarım saat önce zili çaldım, uyuduğunu düşündüm."

"Herhalde duştaydım," dedim.

Tepki vermedi. Muhtemelen benim yerime utanmıştı; saçlarım ıslak bile değildi. "O yüzden ben de bodrumdan yukarıya çıktım. Umarım sorun olmamıştır."

"Tabii ki sorun değil. Ne zaman istersen." Lavaboya yürüyüp bir bardağa su doldurdum. Sinirlerim yıpranmıştı. "Neye ihtiyacın var?"

"X-Acto arıyorum."

"X-Acto?"

"X-Acto bıçağı."

"Maket bıçağı gibi mi?"

"Kesinlikle."

"Keskinlikle!" dedim. Benim derdim neydi?

"Lavabonun altına baktım," diyerek kibarca devam etti, "ve telefonun oradaki çekmeceye de. Bu arada, telefonun bağlı değil. Sanırım çalışmıyor."

Sabit hattı en son ne zaman kullandığımı bile hatırlayamıyordum.

"Tamir ettirmeyi isteyebilirsin."

Gerek yok, diye düşündüm.

Merdivenlere doğru döndüm. "Şuradaki alet dolabında maket bıçağı olacaktı," dedim ama zaten beni takip etmeye başlamıştı bile.

Sahanlıkta dönüp dolabın kapağını açtım. Dolabın içi yanmış bir kibrit kadar siyahtı. Çıplak ampule bağlı olan ipi çektim. Dar ve derin bir oda gibiydi, uzaktaki köşede katlanmış plaj sandalyeleri vardı, yerde çiçek saksıları gibi duran boya tenekeleri ve üzerinde bir duvar kâğıdı duruyordu. Ed'in alet kutusu rafta el değmemiş bir şekilde duruyordu. "Demek becerikli değilim," demişti, "benimki gibi bir vücutla öyle olmam da gerekmiyor zaten."

Kutuyu açıp karıştırdım.

"İşte." David bir ucundan bıçağının göründüğü gümüş renkli plastik kılıfı işaret etti. Elime aldım. "Dikkat et."

"Seni kesmeyeceğim." Dikkatle David'e uzattım, bıçak olan tarafı bana dönüktü.

"Ben, sana bir şey olmasını istememiştim."

İçimde küçük bir memnuniyet kıvılcımı çaktı, sanki bir alev tomurcuğu gibi. "Hem, bununla ne yapacaksın ki?" diye sordum. İpi tekrar çektiğimde yeniden gece oldu. David hareket etmedi.

Ben sabahlığımla, David elinde bir bıçakla orada karanlıkta dururken, o zamana kadar ona hiç bu kadar

yakın olmamış olduğumu fark ettim. Beni öpebilirdi. Beni öldürebilirdi.

"Komşu evdeki adam benden bazı işler yapmamı istedi. Birkaç kutu açıp bazı şeyleri kaldıracağım."

"Hangi komşu evdeki adam?"

"Parkın karşısındaki. Russell." Dışarıya çıkıp merdivenlere doğru yürüdü.

Takip ederken, "Seni nasıl buldu?" diye sordum.

"El ilanı yaptırmıştım. Kahvecideki ya da başka bir yerdeki bir ilanımı görmüştür." Arkasını dönüp bana baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır," dedim. "Dün uğradı, hepsi bu kadar."

Tekrar mutfağa dönmüştük. "Açılması gereken birkaç kutusu ve bodrumunda monte edilmesi gereken mobilyaları var. Akşama doğru dönmüş olurum."

"Orada olduklarını sanmıyorum?"

Gözlerini kısarak bana baktı. "Nerden biliyorsun?"

Çünkü evlerini izliyordum. "Evde birileri varmış gibi görünmüyor." Mutfak penceresinden 207 numarayı işaret ettim ve ben bunu yapar yapmaz oturma odalarında ışık yandı. Alistair oradaydı, yanağıyla omzu arasına bir telefon sıkıştırmıştı ve saçları yataktan yeni kalkmış gibiydi.

David, "Adam bu işte," diyerek hol kapısına yöneldi. "Sonra geri gelirim. Bıçak için teşekkürler."

YİRMİ ÜÇ

Ed'e geri dönmek niyetindeydim. "Bil bakalım kim?" diyecektim, bu sefer sıra bendeydi ama David çıktıktan hemen sonra biri hol kapısını tıklattı.

Kapının diğer tarafında bir kadın vardı, iri gözlü ve çevik: Bina. Telefonuma baktım, kesinlikle öğlen olmuştu. *Keskinlikle!* Tanrım!

"İçeriye David aldı," diye açıkladı. "Her görüşümde daha da yakışıklı oluyor. Ne olacak bu böyle?"

"Belki bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"Belki çeneni kapatıp egzersiz için hazırlanmalısın. Gidip düzgün kıyafetler giy."

Dediğini yaptım ve matımı açtıktan sonra hemen orada, oturma odasının zemininde egzersiz yapmaya başladık. Bina'yla tanışalı neredeyse on ay olmuştu. Omurgam yaralı ve gırtlağım hasarlı bir şekilde hastaneden çıkalı neredeyse on ay olmuştu ve bu zaman içinde birbirimizi sevmeye başlamıştık. Belki, Dr. Fielding'in söylediği gibi arkadaş olmaya başlamıştık.

"Bugün hava sıcak." Boşluğuma ağırlık yerleştirince dirseklerim titredi. "Pencere açmalısın."

"Yok öyle bir şey," diye homurdandım.

"Dışarıdaki havayı kaçırıyorsun."

"Birçok şeyi kaçırıyorum."

Tişörtümün tenime yapıştığı bir saat sonunda beni ayağa kaldırdı. "Şu şemsiye numarasını denemek ister misin?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. Saçlarım boynuma yapışmıştı. "Bugün değil ve bu bir numara da değil."

"Denemek için güzel bir gün. Dışarısı güzel ve ılık."

"Hayır. Ben... hayır."

"Akşamdan kalmasın."

"O da var."

Hafifçe içini çekti. "Bu hafta Dr. Fielding'le denedin mi?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Ve nasıl geçti?"

"İyi."

"Ne kadar ilerledin?"

"On üç adım."

Bina beni inceledi. "Tamam. Senin yaşındaki bir kadın için fena değil."

"Yaşlanmaya da devam ediyorum."

"Neden, doğumgünün ne zaman?"

"Haftaya. On birinde. On bir, on bir."

"Sana yaşlılık indirimi vermem gerekecek." Eğilip ağırlıkları çantaya koydu. "Haydi, yemek yiyelim."

Hiçbir zaman yemek yapan biri olmamıştım, şef olan Ed'di ve bu günlerde yiyecekler; donmuş akşam yemekleri,

mikrodalga yemekleri, dondurma, şarap (kasayla şarap), hepsi dağıtım şirketi tarafından kapıya kadar getiriliyordu. Ayrıca Bina için, ona göre aslında benim için, protein bazlı birkaç öğün ve meyve de geliyordu.

Yemeklerimiz mesai dışındaydı. Bina, ona eşlik etmemden hoşlanıyor gibiydi. "Bunun için sana ödeme yapmam gerekmiyor mu?" diye sormuştum bir keresinde.

"Zaten benim için yemek yapıyorsun," diye yanıtlamıştı.

Tabağına siyah bir tavuk eti parçası atmıştım. "Yemek derken bundan mı bahsediyorsun?"

Bugün ballı kavun ve birkaç parça da kurutulmuş pastırma vardı. "Kesinlikle işlem görmemiş mi?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Teşekkürler, hanımım." Kavunu kaşığıyla ağzına götürüp dudağında kalan balı sıyırdı. "Arıların, polen bulmak için kovanlarından nasıl on kilometre uzağa gittikleriyle ilgili bir yazı okudum."

"Nerede okudun?"

"*The Economist*'te."

"Oo, *The Economist*."

"İnanılmaz, değil mi?"

"Moral bozucu. Ben evimden bile çıkamıyorum."

"Yazı senin hakkında değildi."

"Kulağa öyle gelmiyor."

"Ve de dans ediyorlar..."

"Arı dansı."

Bir pastırma parçasını ikiye ayırdı. "Bunu nereden biliyorsun."

"Ben Oxford'dayken Pitt Rivers'ta bal arılarıyla ilgili bir sergi vardı. Orası onların doğal tarih müzeleri."

"Oo, Oxford."

"Arı dansını özellikle hatırlıyorum çünkü yapmaya çalışmıştık. Beceriksizce çarpışıp durmuştuk. Egzersizlerime çok benziyordu."

"Sarhoş muydunuz?"

"Ayık değildik."

"Yazıyı okuduğumdan beri arılarla ilgili rüyalar görüyorum," dedi. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Ben Freudçu değilim. Rüyaları yorumlamam."

"Ama yorumlasaydın."

"Eğer yorumlasaydım arıların, rüyalarının ne anlama geldiğini bana sormayı acilen bırakman gerektiğini gösterdiğini söylerdim."

Lokmasını çiğnedi. "Gelecek sefere sana acı çektireceğim."

Sessizce yedik.

"Bugün ilaçlarını aldın mı?"

"Evet." Almadım. O gittikten sonra alacaktım.

Biraz sonra, borulardan akan suyun sesi geldi. Bina merdivenlere doğru baktı. "Tuvaletten mi geldi?"

"Evet."

"Burada başka biri daha mı var?"

Başımı iki yana sallayıp lokmamı yuttum. "Kulağa David'in bir arkadaşı yatıya kalmış gibi geliyor."

"Vay kaltak."

"David de melek değil."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hiç bilmiyorum. Kıskandın mı?"

"Kesinlikle hayır."

"David'le arı dansı yapmak istemez miydin?"

Bana bir pastırma kırıntısı fırlattı. "Gelecek çarşamba

bana uymuyor. Geçen haftaki gibi."

"Kız kardeşin."

"Evet. Daha fazlası için geri geldi. Perşembe senin için uygun mu?"

"Uygun olmam fazlasıyla olası."

"Oley." Lokmasını çiğneyip bardağını elinde döndürdü. "Yorgun gözüküyorsun, Anna. Dinleniyor musun?"

Önce onayladım, sonra başımı hayır anlamında salladım. "Hayır. Yani... evet ama son zamanlarda aklımda çok fazla şey var. Bu benim için zor, biliyorsun. Bütün bunlar..." Kolumla bütün odayı gösterdim.

"Öyle olduğuna eminim. Öyle olduğunu biliyorum."

"Ve egzersiz yapmak benim için zor."

"Gerçekten çok iyi gidiyorsun. Yemin ederim."

"Ve terapi benim için zor. Terapi alan taraf olmak çok zor."

"Hayal edebiliyorum."

Nefes aldım. Canımın daha fazla sıkılmasını istemiyordum.

Son bir şey daha: "Ayrıca Livvy ve Ed'i özledim."

Bina çatalını bıraktı. "Tabii ki özlersin," dedi. Gülümsemesi o kadar sıcaktı ki ağlayabilirdim.

YİRMİ DÖRT

BüyükanneLizzie: Merhaba, Doktor Anna!

Bu mesaj bir uyarı sesiyle beraber ekranımda belirdi. Bardağımı bir tarafa koydum, satranç oyunumdan çıktım. Bina gittiğinden beri 3-0 yapmıştım. Mükemmel bir gündü.

doctorisin: Merhaba Lizzie. Nasıl hissediyorsun?

BüyükanneLizzie: Daha iyiyim, çok teşekkür ederim.

doctorisin: Sevindim.

BüyükanneLizzie: Richard'ın kıyafetlerini kilisemize bağışladım.

doctorisin: Buna minnettar olduklarına eminim.

BüyükanneLizzie: Oldular, Richard da böyle olmasını isterdi.

BüyükanneLizzie: Ayrıca üçüncü sınıftaki öğrencilerim benim için büyük bir geçmiş olsun kartı yapmışlar.

Kocaman. Her yerinde sim ve pamuk topları var.

doctorisin: Çok tatlıymış.

BüyükanneLizzie: Dürüst olmak gerekirse buna vereceğim not C+ olurdu ama önemli olan düşünmek.

Kahkaha attım. LOL yazdım ama sonra sildim.

doctorisin: Ben de çocuklarla çalışıyordum.

BüyükanneLizzie: Öyle mi?

doctorisin: Çocuk psikolojisi.

BüyükanneLizzie: Bazen, benim işim de oymuş gibi geliyor...

Tekrar kahkaha attım.

BüyükanneLizzie: Ah, ah, ah! Neredeyse unutuyordum!

BüyükanneLizzie: Bu sabah dışarıda ufak bir yürüyüş yapabildim! Eski öğrencilerimden biri uğrayıp beni evden çıkardı.

BüyükanneLizzie: Sadece bir dakikalığına çıkabildim ama buna değdi.

doctorisin: Ne kadar muazzam bir adım. Bundan sonra daha da kolaylaşır.

Bu doğru olmayabilirdi ama Lizzie'nin iyiliği için doğru olmasını diliyordum.

doctorisin: Ve öğrencilerinin sana bu kadar düşkün olması ne kadar harika.

BüyükanneLizzie: Gelen Sam'di. Hiç sanatsal yete-

neği yoktu ama çok iyi bir çocuktu ve şimdi de çok iyi bir adam.

BüyükanneLizzie: Gerçi evin anahtarını unutmuştum.

doctorisin: Anlaşılabilir bir durum!

BüyükanneLizzie: Bir an içeriye giremedim.

doctorisin: Çok korkutucu olmadığını umarım.

BüyükanneLizzie: Biraz korkunçtu ama çiçek saksımızda bir yedek bulundururum hep. Çok güzel tomurcuklanan menekşelerim var.

doctorisin: NYC'de bizim böyle lükslerimiz yok.

BüyükanneLizzie: Kahkahayla gülüyorum!

Güldüm. Bu konuda pek de ustalaşmamıştı.

BüyükanneLizzie: Gidip yemek hazırlamalıyım. Arkadaşım gelecek.

doctorisin: Kolay gelsin. Yanında birisinin olmasına sevindim.

BüyükanneLizzie: Teşekkürler!

BüyükanneLizzie: :)

Çıkış yaptığında kendimi mutlu hissettim. "Ölmeden önce bazı iyilikler yapabilirim." – *Yehuda,* Altıncı Kısım, 1. Bölüm.

Saat beş olmuştu ve her şey iyi gidiyordu. Maçımı bitirdim (4-0), şarabımın sonunu yudumladım ve alt kata, televizyon seyretmeye indim. DVD dolabını açarken bu gece Hitchcock'tan iki film birden diye düşündüm; *Ölüm Kararı* (hak ettiği değeri görmemişti) ve *Trendeki Yabancı* (takas!).

İkisinin de başrollerinde gey aktörler vardı. Onları bu yüzden mi eşleştirdim acaba diye merak ettim. Hâlâ analist kimliğim üzerimdeydi. "Takas," dedim kendi kendime. Son zamanlarda kendi kendime çok fazla monolog yapıyordum. Bundan Dr. Fielding'e bahsetmeyi unutmamalıydım.

Ya da belki *Gizli Teşkilat.*

Veya *Kaybolan Kadın.*

Bir çığlık koptu: dehşet yüklü, katıksız, gırtlaktan.

Mutfak penceresine doğru döndüm.

Oda sessizdi. Kalbim gümbürdüyordu.

Çığlık nereden gelmişti?

Akşam ışığı dışarıdaki havayı balımsı bir renge boyamıştı, rüzgâr ağaçlar arasında uçuşuyordu. Sokaktan mı gelmişti yoksa–

Sonra bir daha, derinlerden kopup gelen, havayı yaran, saf bir çılgınlık olan o çığlık. 207 numaradan geliyordu. Oturma odasının pencereleri açıktı ve perdeler rüzgârla sallanıyordu. Bina, *bugün hava sıcak*, demişti. *Pencere açmalısın.*

Gözlerim mutfakla oturma odası ve Ethan'ın odası arasında gidip gelerek eve bakmaya devam ettim.

Kocası Jane'e mi saldırıyordu? *Çok kontrolcü.*

Telefon numaraları yoktu. Telefonumu cebimden çıkardım, yere düştü. "Lanet!" Aldım ve bilinmeyen numaralar servisini aradım.

Duygusuz bir ses, "Hangi adres?" diye sordu. Cevap verdim, bir an sonra otomatik bir ses on haneli bir numara verdi ve numarayı İspanyolca olarak tekrarlamayı teklif etti. Kapatıp numarayı tuşladım.

Kulağımda bir zil sesi mırladı.

Bir daha.

Ve bir daha.

Ve bir–

"Alo?"

Ethan. Titrek, kısık sesli. Gözlerimle evi taradım ama onu göremedim.

"Ben Anna. Parkın karşısından."

Burnunu çekti. "Selam."

"Orada neler oluyor? Bir çığlık duydum."

"Ah. Hayır, hayır." Öksürdü. "Sorun yok."

"Birisinin çığlık attığını duydum. Annen miydi?"

"Sorun yok!" dedi tekrar. "Babam sadece kendini kaybetti."

"Yardım lazım mı?"

Duraksadı, "Hayır."

Kulağımda iki nota bipledi. Telefonu kapatmıştı.

Evleri hiçbir şey olmamış gibi bana bakıyordu.

David... David bugün orada olacaktı diye düşündüm. Ya da dönmüş müydü? Bodrum kapısına vurup ona seslendim. Bir an, bir yabancının kapıyı açacağından korktum, uykulu bir şekilde bana David'in gelmesinin biraz daha süreceğini açıklayıp eğer yatağa dönerse benim için sorun olup olmayacağını soracak ve teşekkür edecekti.

Hiçbir şey olmadı.

Olanları duymuş muydu? Görmüş müydü? Telefon numarasını aradım.

Uzun ve telaşsız bir şekilde dört kez çaldı, sonra kayıt sesi; "Üzgünüz. Aradığınız kişiye..." Kadın ses, hep kadındı. Belki de bizim sesimiz kulağa daha mahcup geliyordu.

İptale bastım. Sanki sihirli bir lambaymış ve içinden bilgeliğini paylaşmaya ve dileklerimi yerine getirmeye

hazır bir cin fırlayacakmış gibi telefonu ovaladım.

Jane çığlık atmıştı. İki kere. Oğlu bir sorun olduğunu kabul etmemişti. Polis çağıramazdım; eğer bana gerçekleri söylemiyorsa üniformalı adamlara kesinlikle hiçbir şey söylemezdi.

Tırnaklarım avuçlarımda oyuklar oluşturmuştu.

Hayır. Onunla tekrar konuşmam gerekiyordu, hatta daha iyisi Jane'le konuşmalıydım. Telefonumun ekranında son aramalara girip Russell'ların numarasını seçtim. Karşı taraftan açılmadan önce sadece bir kez çaldı.

"Evet!" Alistair'ın o güzel tenor sesiydi karşımdaki.

Nefes aldım.

Bakışlarımı kaldırdım: İşte oradaydı, mutfakta, telefon kulağındaydı. Diğer elinde de çekiç vardı. Beni görmedi.

"Ben iki yüz on üç numaradan Anna Fox. Geçen gece ta..."

"Evet, hatırlıyorum. Merhaba."

"Merhaba," dedim ama sonra dememiş olmayı diledim. "Az önce bir çığlık duydum, o yüzden kontrol..."

Bana arkasını dönerek elindeki çekici tezgâha koydu. Çekiç... Jane'i paniklettiren şey çekiç miydi? Sanki kendisini rahatlatmak istermiş gibi eliyle ensesini ovuşturdu. "Kusura bakmayın... ne duydunuz?" diye sordu.

Bunu beklemiyordum. "Çığlık?" dedim. Hayır, daha otoriter ol, dedim kendi kendime. "Çığlık. Bir dakika önce."

"Çığlık mı?" Sanki onun için yabancı dildeki bir kelmeydi. *Sprezzatura.*[29] *Schadenfreude.*[30] *Çığlık.*

"Evet."

29 Ç.N. Sprezzatura: İt., hesaplanmış kayıtsızlık, bir şeyi hiç çaba göstermeden, kendiliğinden ve doğal olarak yapmış gibi göstermek anlamına gelen İtalyanca sözcük.

30 Ç. N. Schadenfreude: Alm., başkalarının acısından, üzüntüsünden keyif almak.

"Nereden?"

"Evinizden." Bana dön, yüzünü görmek istiyorum diye geçirdim içimden.

"Bu... burada hiç çığlık atan olmadı, size bunun garantisini verebilirim." Kıkırdadığını duydum, duvara yaslanışını seyrettim.

"Ama ben duydum." *Ve oğlunuz da onayladı*, diye düşündüm, gerçi bunu ona söylemeyecektim. Bu onu kışkırtabilir, öfkesini alevlendirebilirdi.

"Başka bir şey duymuş olmalısınız. Ya da başka bir yerden."

"Hayır, sizin evinizden geldiğini açıkça duydum."

"Burada sadece ben ve oğlum varız. Ben çığlık atmadım ve oğlumun da atmadığından oldukça eminim."

"Ama ben..."

"Bayan Fox, çok üzgünüm ama kapatmam lazım, başka bir arama var. Burada her şey yolunda. Kimse çığlık atmadı, yemin ederim!"

"Siz..."

"İyi günler. Güzel havanın keyfini çıkarın."

Telefonu kapatışını seyrettim ve yine o iki notayı duydum. Tezgâhtaki çekici kaldırdı ve uzaktaki bir kapıyı kullanarak mutfaktan çıktı.

Sanki bana bir şeyleri açıklayabilecekmiş gibi telefonuma şüpheyle bakakaldım.

Tam o anda, Russell'ların evine tekrar baktığımda, Jane'i ön verandada gördüm. Merdivenleri inmeden önce havadaki tehlikenin kokusunu almaya çalışan bir mirket gibi bir an öylece kalakaldı. Kafasını bir sağa, sola ve

tekrar sağa çevirdi. Sonunda batıya, ana caddeye doğru yürümeye başladı, elektriklenmiş saçları, günbatımında başının üstündeki bir hale gibi gözüküyordu.

YİRMİ BEŞ

Kapının eşiğine yaslandı, gömleğinin rengi terle koyulaşmış, saçları karışmıştı. Bir kulağında kulaklık vardı.

"Ne dedin?"

"Russell'lardan gelen çığlığı duydun mu?" diye tekrarladım. Daha yeni gelmişti, Jane'in verandada belirmesinin üzerinden yarım saat geçmemişti. Bu arada, Nikon'um, tilki yuvası arayan bir köpek gibi evin her bir penceresine odaklanmıştı.

"Hayır, yaklaşık yarım saat önce çıktım oradan," dedi David. "Sandviç almak için kafeye gittim." Tişörtünü yukarı kaldırıp yüzündeki teri sildi. Karnı kaslıydı. "Çığlık mı duydun?"

"İki kez. Net bir şekilde. Saat altı civarı?"

Saatine baktı. "Oradaydım sanırım, yalnız pek bir şey duymadım," dedi kulaklığı işaret ederek; diğeri kalçasından sarkıyordu. "Springsteen haricinde tabii."

Bu, şimdiye kadar dile getirdiği hemen hemen tek kişisel tercihiydi fakat zamanlaması yanlıştı. Devam ettim. "Bay Russell senin orda olduğunu söylemedi. Sadece kendisinin ve oğlunun olduğunu söyledi."

"O zaman muhtemelen çıkmışımdır."

"Seni aradım." Sesim yalvarır gibi çıkmıştı.

Kaşlarını çattı, telefonunu cebinden çıkardı, baktı, sanki telefonu onu hayal kırıklığına uğratmış gibi kaşlarını daha fazla çattı. "Ah. Bir şey mi lazımdı?"

"Yani kimsenin çığlık attığını duymadın."

"Kimsenin çığlık attığını duymadım."

Döndüm. "Bir şey mi lazımdı?" diye sordu tekrar ama ben elimde makinamla pencereye doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Dışarıya çıkmaya hazırlandığını gördüm. Kapı açıldı ve kapandığında dışarıdaydı. Basamakları aceleyle indi, sola döndü, kaldırımda ilerledi. Evime doğru.

Bir an sonra zil çaldığında ben çoktan otomatiğin başında bekliyordum. Bastım, hole girdiğini, arkasından ön kapının kapandığını duydum. Hol kapısını açtığımda onu, göz damarlarıyla çevrelenmiş, kızarık gözleriyle karanlıkta dururken buldum.

"Üzgünüm," dedi Ethan, eşikte duruyordu.

"Üzülme. İçeriye gel."

Bir uçurtma gibi hareket etti, ilk başta kanepeye doğru ilerlermiş gibi yapıp mutfağa yöneldi. "Yiyecek bir şeyler ister misin?" diye sordum.

"Hayır, kalamam." Kafasını iki yana sallarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bu çocuk ikinci kez evime adım atmıştı ve ikinci kez ağlıyordu.

Tabii ki üzüntülü çocuklara alışkındım. Hıçkırarak ağlamalara, bağırmalara, oyuncak bebeklere vurmalara, kitapların yırtılmasına alışkındım. Eskiden, sarılabildiğim tek çocuk Olivia'ydı. Bu sefer kollarımı Ethan'a açtım,

onları birer kanat gibi uzattığımda, bana çarparmış gibi sakar bir şekilde kollarımın arasına yürüdü.

Bir an için, sanki tekrar kızıma sarıldım. Okuldaki ilk gününden önce, Barbados'taki tatilimizde gittiğimiz yüzme havuzunda ona sarılıyor, sessizce yağan karda kollarımın arasında onu kucaklıyordum. Kalplerimiz sürekli devam eden bir davul sesi gibi bir atım farkla atıyor, sanki kan ikimizin bedeninde birden dolaşıyordu.

Ethan omzumda belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. "Ne dedin?"

"Gerçekten üzgünüm, dedim," diye tekrarladı, kendini benden ayırıp gömleğinin koluyla burnunu sildi. "Gerçekten üzgünüm."

"Önemli değil. Şunu söylemeyi kes. Önemli değil." Gözümün önündeki bir tutam saçımı geriye atıp aynısını onun için de yaptım. "Neler oluyor?"

"Babam..." Durdu, pencereden kendi evlerine baktı. Karanlıkta bir kafatası gibi dik dik bize bakıyordu. "Babam bağırıyordu, o evden dışarıya çıkmam lazımdı."

"Annen nerede?"

Burnunu çekti ve tekrar koluyla sildi. "Bilmiyorum." Birkaç derin nefes alıp gözlerime baktı. "Üzgünüm. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama iyi kendisi."

"Öyle mi?"

Hapşırdı, başını eğdi. Punch, Ethan'ın bacaklarına sürünerek ayaklarının arasından geçti. Tekrar hapşırdı.

"Üzgünüm." Tekrar burnunu çekti. "Kedi." Etrafına bakındı, sanki kendini mutfağımda bulduğuna şaşırmıştı. "Geri dönsem iyi olur. Babam sinirlenecek."

"Bana zaten sinirlenmiş gibi geldi." Masadan bir sandalye çekip oturmasını işaret ettim.

Sandalyeye oturmayı düşündü, sonra gözlerini hızla pencereye çevirdi. "Gitmem gerek. Gelmemem gerekirdi. Ben sadece..."

"O evden çıkman lazımdı, geri dönmen güvenli mi?"

Beni şaşırtarak kısa ve sert bir şekilde güldü. "Büyük konuşur. Hepsi bu. Ondan korkmuyorum."

"Ama annen korkuyor."

Hiçbir şey demedi.

Görebildiğim kadarıyla Ethan, suiistimal edilen çocukların hiçbir karakteristik özelliğini göstermiyordu: Yüzü ve kollarında yara bere yoktu, tavırları neşeli ve dışa dönüktü (gerçi iki kere de ağlamıştı, bunu da unutmamak gerekirdi), gayet hijyenikti. Ama bu sadece izlenimdi, ilk bakış. Ve Ethan, bütün bunlara rağmen, mutfağımda durmuş parkın karşısındaki evine gergin bakışlar atıyordu.

Sandalyeyi yerine ittim. "Cep telefonu numaramı almanı istiyorum," dedim.

Başını istemeye istemeye salladığını düşündüm ama bu da işimi görürdü. "Benim için yazabilir misiniz?" diye sordu.

"Telefonun yok mu?"

Başını iki yana salladı. "O... babam, izin vermez." Burnunu çekti. "E-posta adresim de yok."

Hiç şaşırmadım. Mutfak çekmecelerinden birinden eski bir fatura alıp onun üzerine yazdım. Dört haneyi yazdığımda eski iş telefonumu, hastalarım için ayırdığım acil hattımı yazdığımı fark ettim. Ed, bu numaraya, Acil Anna hattı derdi. "Özür dilerim. Yanlış numara." Üzerine çizgi çekip doğru numarayı yazdım. Tekrar kafamı kaldırdığımda mutfak kapısının yanında durmuş, parkın karşısındaki evlerine baktığını gördüm.

"Oraya geri dönmek zorunda değilsin," dedim.

Döndü. Tereddüt etti. Kafasını salladı. "Eve dönmem lazım."

Başımla onayladım, kâğıdı uzattım. Cebine attı.

"Beni istediğin zaman arayabilirsin ve numarayı annene de ver lütfen."

"Tamam." Kapıya doğru yürümeye başladı, omuzları geride, sırtı dikti. Savaşa hazırlanıyor, diye düşündüm.

"Ethan?"

Arkasına döndü, bir eli kapının kolundaydı.

"Gerçekten. Ne zaman istersen."

Başıyla onayladı. Sonra kapıyı açtı ve dışarıya çıktı.

Pencereye döndüm, parkı geçişini, basamakları tırmanışını, anahtarını kapının kilidine sokuşunu izledim. Duraksadı, derin bir nefes aldı. Sonra içeri girerek gözden kayboldu.

YİRMİ ALTI

İki saat sonra, şarabın kalanını boğazımdan aşağı döküp sehpaya koydum. Kendimi destekleyerek oturduğum yerde doğruldum, sonra saatin saniye ibresi gibi ağır ağır diğer tarafa doğru devrildim.

Hayır. Kendini yatak odana kadar taşı, diye düşündüm. Daha iyisi, banyona.

Duştan fışkıran suyun altında, son birkaç gün, çatlakları ve çukurları dolduran bir sel gibi beynime hücum etti: Kanepede ağlayan Ethan, Dr. Fielding ve yüksek voltajlı gözlükleri, bacağıyla omurgamı destekleyen Bina, bir anafor gibi olan Jane'in geldiği gece. Ed'in sesini duymam. Elinde bıçağıyla David. Alistair... iyi bir adam, iyi bir baba. O çığlıklar. Hepsi.

Bir elime şampuan sıkıp dalgın bir şekilde saçımı şampuanladım. Ayaklarımın altındaki su yükseliyordu.

Ve ilaçlar... Tanrım, ilaçlar! Dr. Fielding daha en başında, zihnim ağrı kesicilerle bulanık olduğu zamanlarda, "Bunlar çok güçlü psikotropik ilaçlar, Anna," diye uyarmıştı. "Düzgün kullan."

Ellerimi duvara yasladım, duşun altında kafamı öne eğdim, yüzüm saçlarımdan oluşan karanlık bir mağaranın içinde kaldı. Bana bir şeyler oluyordu, tehlikeli ve yeni bir şeyler. Zehirli bir ağaç kök salmıştı; büyümüştü, yayılıyordu, sarmaşık dalları midemi, ciğerlerimi, kalbimi sarıyordu. "İlaçlar," dedim, sesim gürleyen suyun arasında yumuşak ve kısıktı, sanki suyun altındaymışım gibi.

Elim cama hiyeroglifler çizdi. Gözlerimi açıp okudum. Tekrar ve tekrar, tüm kapıya Jane Russell'ın adını yazmıştım.

PERŞEMBE

4 Kasım

YİRMİ YEDİ

Sırtüstü yatıyordu. Bir parmağımı, göbek deliğinden göğsüne kadar uzanarak bedenini ikiye bölen bir çit gibi duran siyah kıllarında gezdirdim. "Vücudun hoşuma gidiyor," dedim.

İç çekip gülümsedi. "Yapma," dedi. Sonra elim boynunun üzerinde haylazlık ederken, bütün kusurlarının listesini yapmaya başladı: sırtının mozaik gibi görünmesine neden olan kuru cildi, geniş bir buz tabakasının üzerinde mahsur kalmış bir Eskimo gibi tek başına duran kürek kemiklerinin arasındaki beni, başparmağının çarpık tırnağı, yumru yumru bilekleri, burun deliklerinin arasında bir tire işareti gibi duran minik beyaz yara izi.

Parmağımla yaraya dokundum. Serçeparmağım burnuna girdi, burnundan sertçe nefes verdi. "Nasıl oldu?" diye sordum.

Saçımı başparmağının etrafına doladı. "Kuzenim."

"Kuzenin olduğunu bilmiyordum."

"İki tane var. Bunu yapan kuzenim Robin. Burnumun

önünde usturayı tutup sadece bir tane kalsın diye burun deliklerimi keseceğini söyledi ve ben de kafamı hayır demek için sallayınca bıçak kesti."

"Tanrım!"

Nefes verdi. "Biliyorum. Sadece tamam demek için başımla onaylasaydım hiçbir şey olmayacaktı."

Gülümsedim. "Kaç yaşındaydın?"

"Ah, bu geçen salı oldu."

Artık kahkaha atıyordum ve o da öyle.

Ayılırken, rüya da su gibi akıp gitmeye başladı. Avuçlarımla tutmaya çalıştım ama gitmişti.

Bir elimi alnıma bastırdım, akşamdan kalmışlığın etkisini azaltmayı umuyordum. Nevresimi bir kenara atıp şifoniyere doğru giderken pijamalarımdan kurtuldum, duvardaki saate baktım: 10:10, saatin üzerinde cilalı bir bıyık vardı. On iki saat uyumuştum.

Önceki gün sararmış, solmuş bir çiçek gibi gitmişti. Aile içi bir tartışmaydı, sevimsiz ama hiç de nadir olmayan bir şey, bütün duyduğum. Aslında kulak misafiri olduğum buydu. Benim üzerime vazife değildi. Alt kattaki çalışma odama giderken, belki de Ed haklıydı, diye düşündüm.

Tabii ki haklıydı. *Çok fazla uyaran*; evet, hakikaten. Çok fazla. Çok fazla uyuyordum, çok fazla içiyordum, çok fazla düşünüyordum; çok fazla, çok fazla. *De trop.*[31] Ağustosta geldiklerinde, Miller'larla bu şekilde içli dışlı olmuş muydum? Beni hiç ziyaret etmemişlerdi, hayır, fakat ben gene de rutinlerini incelemiş, hareketlerini takip etmiş, onları vahşi hayattaki birer köpekbalığı gibi fişlemiştim.

31 Ç. N. De trop: Fr., lüzumundan fazla.

Yani nedeni Russell'ların özellikle ilgi çekici olmaları değildi. Sadece özellikle yakındaydılar.

Doğal olarak Jane için endişeleniyordum. Özellikle de Ethan için. *Babam sadece kendini kaybetti.* Kendini kaybettiğinde bayağı gaddar oluyor olmalıydı. Ama Çocuk Koruma Servisi'ne gidemezdim. Üzerinde ilerleyebilecekleri hiçbir şey yoktu. Bu noktada öyle bir şey yapmam iyilikten çok zarar getirirdi, bunu biliyordum.

Telefonum çaldı.

Bu, o kadar seyrek oluyordu ki bir an şaşırdım. Sanki kuş ötüyormuş gibi dışarıya baktım. Telefon bornozumun ceplerinde değildi, yukarıda bir yerlerde çalıyordu. Yatak odama gidip de nevresimlerin arasında buluncaya kadar telefon susmuştu.

Ekranda Julian Fielding yazıyordu. Aramaya bastım.

"Alo?"

"Merhaba, Dr. Fielding. Az önceki aramanıza yetişemedim."

"Anna. Merhaba."

"Merhaba, selam." Çok fazla selamlama olmuştu. Beynim nabız gibi atıyordu.

"Aradım, bir dakika..." Sesi uzaklaştı, sonra geri gelip kulağımda patladı. "Asansördeyim. Reçeteni alıp almadığını kontrol etmek için aradım."

Ne reçetesi... Ah, evet, Jane'in benim için kapıdan aldığı ilaçlardan bahsediyordu. "Aldım."

"İyi. Bu kontrolü yanlış anlamadın, dayatmacı olduğumu düşünmedin umarım."

Aslında öyle düşünüyordum. "Hiç öyle düşünmüyorum."

"İlaçların etkilerini oldukça çabuk hissedeceksin."

Merdivenlerdeki bambu ayak tabanlarımı çizdi. "Hızlı sonuçlar."

"Ben bunlara sonuç demektense etki demeyi tercih ederim."

Duşta işemeyen adam. Çalışma odasına doğru inerken ona, "Gelişmelerden haberdar ederim," diyerek güvence verdim.

"Son seansımızdan sonra endişelendim."

Duraksadım. "Ben..." Hayır. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"İlaçlarındaki bu düzenlemenin iyi geleceğini umuyorum."

Hâlâ hiçbir şey dememiştim.

"Anna?"

"Evet. Ben de öyle umuyorum."

Sesi gene uzaklaştı.

"Efendim?"

Bir saniye sonra son sesteydi. "Bu ilaçlar," dedi, "alkolle birlikte alınmamalı."

YİRMİ SEKİZ

İlaçları mutfakta merlotla beraber yuttum. Dr. Fielding'in endişelerini anlıyordum. Gerçekten. Alkolün yatıştırıcı olduğunun farkındaydım ve bunun için depresyonla beraber iyi sonuçlar vermezdi. Bunu biliyordum. Bunun hakkında yazmıştım da. "Çocuklarda Depresyon ve Alkol Bağımlılığı", *Pediatrik Psikoloji Dergisi* (37. cilt, 4. sayı), ortak yazar Wesley Brill. Eğer gerekirse vardığımız sonuçlardan alıntılar yapabilirdim. Bernard Shaw'ın da dediği gibi, sıklıkla kendimden alıntı yapardım, sohbetlerime tat katardı. Shaw aynı zamanda, alkol, hayat denen ameliyata dayanmamızı sağlayan anestezidir, demişti. Shaw, seni eski dost.

Yani, haydi Julian ya: Bunlar antibiyotik değil, dedim kendi kendime. Ayrıca, ilaçlarımı neredeyse bir yıldır böyle alıyorum ve bana bir bak, diye de ekledim.

Dizüstü bilgisayarım, mutfak masasının üzerinde, pencereden gelen güneş ışığında duruyordu. Açtım, Agora'ya

girdim, iki yeni üyeye yardımcı oldum, yine başka bir ilaç tartışmasına fikir sundum. ("Bunların hiçbiri alkolle birlikte alınmamalı!" diye öğütledim.) Bir kez, sadece bir kez Russell'ların evine hızlı bir bakış attım. Ethan oradaydı, masasında oturmuş klavyeyi tuşluyordu. Sanırım oyun oynuyordu ya da ödev yapıyordu; internette dolaşmıyordu, neyse. Oturma odasında da Alistair kucağında bir tabletle oturuyordu. Tam bir yirmi birinci yüzyıl ailesi. Jane yoktu ama önemli değildi. Benim üzerime vazife değildi. Çok fazla uyaran vardı.

"Hoşça kalın Russell'lar!" diyerek dikkatimi televizyona yönelttim.

Işıklar Sönerken... en çekici haliyle Ingrid Bergman yavaş yavaş çıldırıyordu.

YİRMİ DOKUZ

Öğle yemeğinden biraz sonra, dizüstü bilgisayarıma geri döndüğümde BüyükanneLizzie'nin Agora'da olduğunu gördüm; isminin yanındaki küçük simge, sanki bu forumda çevrimiçi olmak keyifliymiş gibi gülen surata dönüşmüştü. Ondan önce davranmaya karar verdim.

doctorisin: Merhaba Lizzie!

BüyükanneLizzie: Merhaba Doktor Anna!

doctorisin: Montana'da havalar nasıl?

BüyükanneLizzie: Dışarısı yağmurlu. Bu, benim gibi evden çıkmayan biri için sorun olmuyor!

BüyükanneLizzie: New York City'de havalar nasıl?

BüyükanneLizzie: Böyle söyleyince köylü gibi mi oluyorum? Sadece NYC mi demeliyim?

doctorisin: İkisi de olur! Burası güneşli. Nasılsın?

BüyükanneLizzie: Dürüst olmak gerekirse, bugün dünden daha zor oldu. Şimdiye kadar.

Şarabımdan aldığım yudumu dilimin etrafında döndürdüm.

doctorisin: Olur böyle. Her zaman düz bir çizgide ilerlenmez.

BüyükanneLizzie: Evet, fark ettim! Komşularım, yiyecek içecek alışverişlerimi benim için eve getiriyorlar.

doctorisin: Etrafında, sana u kadar detek olan insanların olması ne kadar muhteşem.

İki yazım yanlışı. İki bardaktan fazla şarap. Bu ortalama için gayet iyi, sanırım. Yeni bir yudum alırken, "Lanet olsun, gayet iyi!" dedim kendi kendime.

BüyükanneLizzie: FAKAT: Büyük haber şu ki... oğullarım cumartesi günü beni ziyarete geliyor. Onlarla birlikte dışarı çıkabilmeyi gerçekten istiyorum. Gerçekten, gerçekten!

doctorisin: Eğer bu sefer kısmet olmazsa kendine çok yüklenme.

Bir duraksama.

BüyükanneLizzie: Bunun biraz sert olduğunu biliyorum ama kendimi bir "ucube" gibi görüyorum.

Gerçekten de sertti ve kalbimi yaraladı. Bardağımı boşalttım, bornozumun kollarını sıyırdım, klavyenin üzerindeki parmaklarımı hızlandırdım.

doctorisin: Ucube DEĞİLSİN. İçinde olduğun durumun kurbanısın. Yaşadıkların cehennem gibi. Ben, on

aydır eve bağımlı yaşıyorum ve bunun ne kadar zor olduğunu herkes kadar iyi biliyorum. Lütfen, hiçbir zaman ucube ya da zavalı olduğunu düşünme, yardım isteyecek kadar cezur olan dayanıklı ve becerikli bir insan olduğundan başka bir şey düşünme. Oğulların seninle gurur duymalı ve sen de kendinle guyur duymalısın.

Son. Bir şiir değildi. Düzgün bir dille bile yazmamıştım, parmaklarım harflere basamamış ya da yanlış harflere basmıştı ama her bir kelimesi doğruydu. Kesinlikle doğruydu.

BüyükanneLizzie: Bu harika.
BüyükanneLizzie: Teşekkürler.
BüyükanneLizzie: Psikolog olmana şaşmamalı. Tam olarak ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini biliyorsun.

Dudaklarımdaki gülümsemenin yayıldığını hissedebiliyordum.

BüyükanneLizzie: Senin de bir ailen var mı?

Gülümsemem dondu kaldı.

Cevap vermeden önce kendime biraz daha şarap doldurdum. Kadehin ağzına kadar geldi, dökülmesin diye kafamı eğerek fazlasını höpürdettim. Bir damla, dudağımdan çeneme, oradan da bornozuma yuvarlandı. Lekeyi havlu kumaşta yaydım. Ed'in bunu görmüyor olması iyiydi. Hiç kimsenin görmüyor olması iyiydi.

doctorisin: Var. Ama beraber yaşamıyoruz.

BüyükanneLizzie: Neden?

Gerçekten, neden, diye düşündüm. Neden beraber yaşamıyorsunuz, Anna? Kadehi ağzıma götürdüm, sonra geri bıraktım. Sahne, bir Japon yelpazesi gibi gözümün önünde belirdi; büyük kar yığınları, bir çikolata kutusu kadar sevimli olan otel, antika buz makinesi.

Ve kendimi de şaşırtarak anlatmaya başladım.

OTUZ

Ayrılmaya on gün öncesinde karar vermiştik. Bir varmış bir yokmuş'un başlangıç noktası işte buydu. Daha doğrusu, tamamen dürüst, gerçeğe bağlı olmak gerekirse, Ed karar vermişti ve ben de kabul etmiştim, prensipte. Emlakçıyı çağırdığı zaman bile bunun olacağına ihtimal vermediğimi kabul ediyorum. Beni kandırıyor olabilirdi.

Neden kabul ettiğim, Lizzie'nin üzerinde kafa yorması gereken bir şey değildi. Wesley olsa, bu, üzerinde Lizzie'nin kafa yorması gereken bir şey değil, diye ısrar ederdi. Kelimelerin yerlerini böyle değiştirmeyi severdi. Hâlâ öyle olduğunu varsayıyorum. Ama hayır: Neden önemli değildi, bu konuda değildi. Yer ve zaman, bunları söyleyebilirdim.

Vermont ve geçen aralık, sırasıyla, Olivia'yı Audi'ye bindirip 9A'da hızlanıp, Henry Hudson Köprüsü üzerinden Manhattan'dan çıktığımızda. İki saat sonra, New York şehir merkezinin uzağından geçerek Ed'in arka yollar demeyi sevdiği yollara çıktık. Olivia'ya "Bir sürü restoran ve krep satan yer olacak!" diye söz verdi.

"Annem krep sevmez," dedi Olivia.

"Hediye mağazalarını gezebilir."

"Annesi hediye mağazalarını da sevmez," dedim.

Daha sonra buranın arka yollarının krep satılan yerler ve hediyelik eşyalar konusunda çok fakir olduğu ortaya çıktı. New York'un en doğusunda, Olivia'nın waffle'larını pekmeze (menüde yerel olarak imal edildiği yazıyordu) bandırdığı ve Ed'le benim masanın üzerinden birbirimize bakışlar attığımız tek başına duran bir IHOP[32] bulduk. Dışarıda, hafif bir kar yağışı başlamıştı. Minik, narin kamikazeler gibi olan kar taneleri kendilerini pencerelere vuruyorlardı. Olivia çatalıyla dışarıyı işaret edip ciyakladı.

Çatalını kendiminkiyle engelledim. Ona, "Blue River'da bunlardan çok daha fazlası olacak," dedim. Orası son durağımızdı, Olivia'nın arkadaşının gittiği Vermont'un merkezindeki bir kayak tesisiydi. Arkadaşı değil, sınıf arkadaşı.

Arabaya geri dönüp tekrar yola koyulduk. Yolculuk genel olarak sessizdi. Olivia'ya bir şey söylememiştik. Ed'e tatilini berbat etmenin bir anlamı yok diye çıkışmıştım ve o da kabul etmişti. Kızımız için devam ediyorduk.

Böylece sessizlik içinde geniş tarlaların, buzla kaplı derelerin yanlarından, unutulmuş köylerin ve Vermont sınırına yakın hafif bir kar fırtınasının içinden geçtik. Bir ara Olivia, "Over the Meadow and Through the Woods"u söylemeye başlayınca ben de melodiyi tutturmaya çalışıp başaramayarak ona katıldım.

Olivia, "Babacığım sen de söyleyebilir misin?" diye rica etti. Hep böyle yapardı: Emir kipinde istemez, rica ederdi.

32 Ç. N. IHOP: International House of Pancake, Uluslararası Krep Evi'nin kısaltması. ABD'de bir kahvaltı restoran zinciri.

Bir çocuğun böyle yapması az rastlanır bir durumdu. Bazen, herkeste az rastlanır bir durum olduğunu düşünürdüm.

Ed boğazını temizleyip şarkıyı söylemeye başladı.

Ed, ancak yerden birer omuz gibi kabaran Green Mountains dağlarına vardığımızda rahatlamaya başladı. Olivia'nın nefesi kesilmişti. Hırıltıyla, "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dediğinde, bu kelimeleri bu sırada nereden duyduğunu merak ettim.

"Dağları seviyor musun?" diye sordum.

"Dağınık duran battaniyelere benziyorlar."

"Evet."

"Sanki bir dev yatağı gibi."

Ed, "Dev yatağı mı?" diye tekrarladı.

"Evet... sanki dev, battaniyenin altında uyuyor gibi. O yüzden böyle yumru yumrular."

Keskin bir virajı alırken Ed, "Yarın bu dağlarda kayak yapıyor olacaksın," diye söz verdi. "Teleferikle yukarıya, daha yukarıya, en yukarıya çıkacağız ve sonra da dağdan aşağıya, daha aşağıya, en aşağıya kayacağız."

Olivia, "Yukarı, daha yukarı, en yukarı!" diye tekrarladı. Söyledikleri dudaklarından fırlıyor gibiydi.

"Evet."

"Aşağı, daha aşağı, en aşağı."

"Yine evet."

"Şuradaki ata benziyor. Şunlar da kulakları." Uzaklardaki bir çift uzun ince doruğu işaret ediyordu. Olivia, her şeyin ona atları hatırlattığı yaştaydı.

Ed gülümsedi. "Bir atın olsaydı ona ne isim koyardın Liv?"

"At almayacağız!" diye ekledim.

"Ona Vixen derdim."

"Vixen tilkidir," dedi Ed, "dişi tilki."

"O da bir tilki gibi hızlı olurdu."

Bunu düşündük.

"Bir atın olsa sen ne isim verirdin Anne?"

"Bana Anneciğim demek istemiyor musun?"

"Tamam."

"Tamam?"

"Tamam, Anneciğim."

"Bir atımız olsaydı adını, Tabii, Tabii koyardım." Ed'e baktım. Hiçbir tepki yoktu.

Olivia, "Neden?" diye sordu.

"Televizyondaki eski bir şarkıdan."

"Ne şarkısı?"

"Konuşan bir atla ilgili eski bir dizideki bir şarkı."

"Konuşan bir at mı?" Burnunu kırıştırdı. "Aptalcaymış."

"Bence de."

"Babacığım sen atın olsa ne isim verirdin?"

Ed dikiz aynasına baktı. "Ben de Vixen'ı sevdim."

Olivia, "Vayy!" diye içini çekince önüme döndüm.

Etrafımızdaki alan açılmıştı. Altımızda, yer sanki deşilmiş gibi duran büyük ve derin bir yarık vardı, devasa bir hiçlik. Boşluğun dibinde dört mevsim yeşil kalan ağaçlardan oluşan bir çatı vardı, sis parçaları havada kalmış gibiydi. Yolun kenarına o kadar yakındık ki havada yüzüyormuş gibiydik. Dünyanın kaynağına bakabilirdik.

Olivia, "Ne kadar derin?" diye sordu.

Ed'e dönerek, "Çok!" diye cevapladım. "Biraz yavaşçalayabilir miyiz?"

"Yavaşçalamak mı?"

"Yavaşlamak, herneyse. Sadece biraz daha yavaş gidebilir miyiz?"

Biraz yavaşladı.

"*Biraz daha* yavaşlayabilir miyiz?"

"İyi böyle," dedi.

Olivia, "Korkutucu," dedi, sesinde korku vardı ve ellerini gözlerinin kenarlarına koymuştu. Ed biraz daha yavaşladı.

Oturduğum yerde arkamı dönerek, "Aşağıya bakma balkabağım," dedim, "Anneciğine bak."

Baktı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Elini elime alıp parmaklarını benimkilerin arasına aldım. "Her şey yolunda, sen sadece Anneciğine bak."

Two Pines'ın dışında, tesise yaklaşık yarım saat uzaklıkta bir pansiyon ayarlamıştık, Fisher Arms web sitesinde, "Vermont Merkezi'nin en iyi tarihi hanı," diye böbürleniliyordu, kırmızı kalplerden ve karla süslü pencerelerden oluşan iyi bir kolaj yapmışlardı.

Küçük otoparka park ettik. Ön kapının üzerindeki saçaktan uzun köpek dişleri gibi görünen buz sarkıtları sarkıyordu. İçeride rüstik New England dekoru vardı; dik eğimli bir tavan, antika görünümlü mobilyalar, tam fotoğraflık şöminelerden bir tanesi olan şöminede oynaşan alevler. İsim kartında MARIE yazan tombul, genç bir sarışın olan resepsiyonist bizi misafir kayıt defterini imzalamaya çağırdı, biz imza atarken de bankonun üzerindeki zambağa çekidüzen verdi. Acaba bize "canlar!" diye hitap edecek mi, diye merak ettim.

"Siz canlar buraya kaymaya mı geldiniz?"

"Evet," dedim, "Blue River."

"İyi yapmışsınız." Marie, Olivia'ya gülümsedi. "Fırtına yaklaşıyor."

Oranın yerlileri gibi konuşmaya çalışan Ed, "Kuzeydoğudan mı?" diye sordu.

Kız lazer etkili gülümsemesini Ed'e yöneltti. "Kuzeydoğudan gelen daha çok bir kıyı fırtınasıdır, efendim."

Ed neredeyse irkildi. "Ah."

"Bu sadece öylesine bir fırtına. Ama büyük olacak. Siz canlar bu gece pencerelerinizi mutlaka kilitli tutun."

Noel'den bir hafta önce pencerelerin neden açık olabileceğini sormak istedim fakat Marie anahtarları avucuma bıraktı ve biz canlara güzel bir akşam diledi.

Tekerlekli bavullarımızı koridor boyunca sürükledik. Fisher Arms'ın "birçok rahatlığı" içinde belboy yoktu. Sonunda süitimize girdik. Şöminenin kenarlarında sülün resimleri, yatakların ayakucunda birkaç battaniyeden oluşan katlar vardı. Olivia hemen tuvalete koşturdu, kapıyı aralık bırakmıştı, yabancı tuvaletlerden korkuyordu.

"Güzelmiş," diye mırıldandım.

Ed, "Liv," diye seslendi, "banyo nasıl?"

"Soğuk."

Ed bana, "Hangi yatağı istersin?" diye sordu. Tatillerde hep ayrı yatardık ki Olivia geldiğinde yatak çok kalabalık olmasın. Bazı gecelerde benim yatağımla Ed'inki arasında gidip gelirdi, Ed de ona iki çubuk arasında sekip duran bir topun olduğu basit atari oyununa atfen Pong derdi.

"Sen cam kenarındakini al." Diğer yatağın kenarına oturup bavulumun fermuarını açtım. "Kilitli olup olmadığını kontrol etsen iyi olur."

Ed bavulunu yatağın üzerine attı. Sessizce eşyalarımızı çıkardık. Pencerelerin ardında, yaklaşan karanlıkta gri

beyaz görünen kardan oluşan perde hareketlendi.

Biraz sonra, gömleğinin bir kolunu yukarıya kıvırarak kolunu kaşıdı. "Biliyorsun..." dedi. Ona döndüm.

Sifonun sesi geldi ve Olivia bir sağ bir sol ayağının üzerinde sekerek odaya daldı. "Kaymaya ne zaman gidebiliriz?"

Akşam yemeği daha önceden hazırlanmış olan fıstık ezmeli ve reçelli sandviçlerle karışık meyveli kutu meyve sularından oluşuyordu, gerçi kazaklarımın arasına bir şişe de sauvignon blanc koymuştum. Ama şarap artık oda sıcaklığındaydı ve Ed beyaz şarabını, garsonlara her zaman hatırlattığı gibi "gerçekten sek ve gerçekten soğuk" severdi. Resepsiyonu arayıp buz istedim. "Koridorda, hemen sizin odanızdan sonra bir makine var," dedi Marie. "Kapağı sertçe itin."

Televizyonun altındaki mini bardan buz kovasını aldım, koridora çıktım, birkaç adım uzakta uğuldayan eski Luma Comfort model makineyi gördüm. Makineye, "Sesin döşek gibi çıkıyor," dedim. Kapağı gerçekten sertçe itince açıldı. Makine, yeşil naneli sakız reklamlarındaki insanların nefeslerinin görüntüsü gibi olan, dondurucu soğukluktaki nefesini suratıma üfledi.

Kürek yoktu. Soğuktan yanan ellerimi içine daldırıp kovayı buz küpleriyle doldurdum. Küpler ellerime yapışıyordu. Luma Comfort için bu kadar soğuk gayet iyiydi.

Ed beni işte bu şekilde buldu, bileklerim buza gömülü halde.

Aniden yanımda bitiverdi, duvara yaslanmıştı. Bir an onu görmemiş gibi yaptım. Sanki içindekilere hayran olmuşum gibi makinenin küvetine bakıp buz toplamaya devam ettim, gitmesini diliyordum, bana sarılmasını diliyordum.

"İlginç?"

Ona döndüm, şaşırmış gibi yapmaya zahmet etmedim.

"Bak," dediğinde kendi kafamda cümlesini onun yerine tamamladım. *Bunu tekrar düşünelim.* Hatta *aşırı tepki verdim.*

Konuşmak yerine öksürdü. Son günlerde, partinin olduğu geceden beri griple boğuşuyordu. Bekledim.

Sonra konuştu. "Bunu bu şekilde yapmak istemiyorum."

Bir avuç dolusu buzu elimde sıktım. "Neyi?" Kalbim güçsüzleşmişti. "Neyi?" diye tekrarladım.

Bir eliyle havayı süpürerek, "*Bunu!*" diye cevapladı, neredeyse tıslamıştı. "Bütün bu mutlu aile tatilini ve sonra Noel'den sonraki gün..."

Kalp atışlarım yavaşladı, parmaklarım yanıyordu. "Ne yapmak istiyorsun? Ona şimdi söylemek mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

Elimi makineden çekip kapağını kapattım. Yeterince "sert" değildi, yarısında sıkıştı. Buz kovasını kolumla kalçam arasına sıkıştırarak kapağa asıldım. Ed kapağı kavrayarak birden çekti.

Kova düştü, halıya çarpınca buz küpleri zemine saçıldı.

"Kahretsin."

"Boş ver," dedi, "hiçbir şey içmek istemiyorum."

"Ben istiyorum." Buz küplerini tekrar kovaya doldurmak için diz çöktüm. Ed beni seyrediyordu.

"Onlarla ne yapacaksın?" diye sordu.

"Öylece erimeye mi bıraksaydım?"

"Evet."

Ayağa kalkıp kovayı makinenin üzerine koydum. "Bunu cidden şimdi mi yapmak istiyorsun?"

İç çekti. "Anlamıyorum, neden biz..."

"Çünkü zaten buradayız artık. Zaten..." Süitimizin kapısını işaret ettim.

Başıyla onayladı. "Bunu düşündüm."

"Son zamanlarda çok fazla düşünüyorsun."

"Düşündüm ki," diye devam etti, "sen..."

Sustu, arkamdaki kapının açıldığını duydum. Kafamı çevirip baktığımda orta yaşlı bir kadının koridorda bize doğru ilerlediğini gördüm. Utangaç bir şekilde gülümsedi, bakışlarını başka tarafa çevirdi, yerdeki buz küplerinin arasından ilerleyerek lobiye doğru yürümeye devam etti.

"Ben, sen hemen iyileşmek istersin diye düşündüm. Hastalarından biri olsa bunu söylerdin."

"Yapma... bana lütfen ne yapıp yapmayacağımı söyleme."

Hiçbir şey demedi.

"Ve ben bir çocukla o şekilde konuşmazdım."

"Anne babasıyla bu şekilde konuşurdun."

"Bana, nasıl konuşacağımı söyleme."

Yine sessizlik oldu.

"Ve Olivia'nın bildiği kadarıyla kendimi iyileştireceğim bir şey yok."

Tekrar iç çekti, kovanın üzerindeki lekeyi ovaladı. "Gerçek şu ki Anna," dedi, gözlerindeki ağırlığı görebiliyordum, kaşındaki o geniş uçurum çökmek üzereydi, "buna daha fazla katlanamam."

Gözlerimi yere indirip şimdiden yumuşamaya başlamış olan buz küplerine baktım.

İkimiz de konuşmadık. İkimiz de kımıldamadık. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Sonra yumuşak ve kısık sesimi duydum. "Üzüldüğü zaman beni suçlama."

Bir duraksama oldu. Sonra onun daha da yumuşak sesi

geldi. "Seni suçluyorum." Nefes aldı. Nefes verdi. "Seni, komşu kızı gibi düşünürdüm," dedi.

Kendimi daha fazlası için hazırladım.

"Ama şu anda sana bakamıyorum bile."

Gözlerimi kapatıp buzun soğuk aromasını içime çektim ve evlendiğimiz günü ya da Olivia'nın doğduğu geceyi değil de New Jersey'de yaban mersini topladığımız sabahı düşündüm. Ayağında balıkçı çizmeleri olan ve güneş koruyucu krem sayesinde cildi parlayan Olivia çığlıklar ve kahkahalar atıyordu, yukarıda bulutlar ağır ağır ilerliyor, eylül güneşi tenimizi terle ıslatıyordu ve her tarafımız gül kırmızısı meyvelerle doluydu. Ed'in elleri meyve dolmuş, gözleri parlaktı; ben de kızımızın yapış yapış olmuş elini tutuyordum. Kalçalarımıza kadar gelen bataklık suyunun kalbime aktığını, damarlarımda dolaştığını, gözlerime kadar yükseldiğini hissettiğimi hatırladım.

Kafamı kaldırdım, Ed'in gözlerine, o koyu kahverengi gözlerine baktım. İkinci randevumuzda, "Tamamen sıradan gözler," demişti fakat benim için çok güzellerdi. Hâlâ öyleler.

Bakışlarıma karşılık verdi. Aramızdaki buz makinesi uğulduyordu.

Sonra Olivia'ya anlatmaya gittik.

OTUZ BİR

doctorisin: Sonra Olivia'ya anlatmaya gittik.

Durdum. Daha ne kadarını öğrenmek isterdi ki? Daha ne kadarını anlatmaya dayanabilirdim? Kalbim şimdiden yaralanmış, göğsümün içinde acıyordu. Bir dakika sonra hâlâ hiçbir tepki yoktu. Bütün bunlar Lizzie'yi can evinden mi vurdu merak etmiştim. O kendisininkini geri dönmeyecek şekilde kaybetmişken eşimden ayrılışımı anlatıyordum. Acaba eğer...

BüyükanneLizzie konuşmadan ayrıldı.

Ekrana bakakaldım.

Artık hikâyenin geri kalanını kendi kendime hatırlamam gerekecekti.

OTUZ İKİ

"Burada, yukarıda, kendini yalnız hissetmiyor musun?"

Bir ses bana soru sorarken uykumdan sıyrıldım, boğuk bir erkek sesiydi. Gözkapaklarımı açtım.

"Yalnız doğmuşum, sanırım." Bu seferki bir kadın. Yumuşak bir kontralto.

Gözlerimde ışık ve gölge kırpışıyordu. *Karanlık Pasaj* filmiydi. Bogie ve Bacall bir sehpanın üzerinden birbirlerine davetkâr bakışlar gönderiyordu.

"Cinayet duruşmalarına gitmenin nedeni bu mu?"

Benim sehpamın üzerinde de akşam yemeğimin kalıntıları vardı: Boşalmış iki merlot şişesi ve dört ilaç kutusu.

"Hayır. Gittim çünkü sizin davanız babamınkine benziyordu."

Yanımdaki uzaktan kumandaya vurdum. Tekrar vurdum.

"Üvey annemi öldürmediğini bili..." Televizyon karardı, onunla beraber oturma odası da.

Ne kadar içmiştim? Doğru, iki şişe. Artı yemek zamanı.

Hepsini toplarsak... çok fazla şarap yapıyordu. Bunu itiraf edebilirdim.

Ve ilaçlar: Sabah doğru miktarda mı almıştım? Doğru ilaçları mı almıştım? Son zamanlarda dağılmıştım, biliyordum. Dr. Fielding'in kötüleştiğimden endişe etmesine şaşmamak gerekti. "Kötü kız seni!" diyerek kendi kendimi azarladım.

İlaç kutularına baktım. Bir tanesi neredeyse bitmişti; içindeki iki tablet dibe saklanmıştı, iki minik beyaz top şişenin iki yanındaydı.

Tanrım, dedim kendi kendime, çok sarhoşum.

Kafamı kaldırıp pencereden dışarıya baktım. Dışarısı karanlıktı, gece karanlığı. Telefonumu aradım, bulamadım. Köşedeki dede saati belli belirsiz göründü, sanki dikkatimi çekmeye çalışır gibi tik tak sesi çıkarıyordu. Dokuz elli. "Dokuz elli," dedim. İyi değil. Ona on varı dene. "Ona on var." Daha iyi. Başımla saate selam verip, "Teşekkür ederim," dedim. Saat de bana bütün o ciddiyetiyle dik dik baktı.

Artık mutfağa doğru sendeliyordum. *Sendelemek*... Bu, Jane Russell'ın o gün, kapıdaki halimi tasvir etmek için kullandığı kelime değil miydi? Ellerinde yumurtalarıyla o küçük boklar? *Lurch.*[33] *Adams Ailesi'nden.* Uzunbacaklı ve zayıf uşak. Olivia onun şarkısını severdi.

Musluğu kavradım, kafamı altına eğdim, açma kolunu tavana doğru ittim. İlk gelen su beyazdı. Kafamı öne doğru uzatıp derin derin yudumladım.

Bir elimle yüzümü sildim, yalpalayarak oturma odasına geri döndüm. Gözlerim Russell'ların evini taradı: Ethan'ın

33 Ç. N. Lurch: Aynı zamanda İngilizcede, sendelemek, yalpalamak anlamlarına gelir.

bilgisayarının hayalet ışığı oradaydı işte, çocuk da masaya doğru eğilmişti. İşte boş mutfak. İşte oturma odaları, şenlikli ve parlak. Ve işte Jane, kar beyazı bluzuyla iki kişilik çizgili kanepede oturuyordu. El salladım. Beni görmedi. Tekrar salladım.

Beni görmedi.

Önce bir ayak, sonra diğeri, sonra gene ilki. Sonra da diğeri. Diğerini unutma. Kanepeye yığıldım, kafamı omzuma yasladım. Gözlerimi kapattım.

Lizzie'ye ne olmuştu? Yanlış bir şey mi söylemiştim? Kaşlarımı çattığımı hissettim.

Yabanmersini bataklığı önümde uzanıyordu, pırıl pırıl hareketli. Olivia elimi tutuyordu.

Buz kovası yere çarptı.

Filmin geri kalanını seyredecektim.

Gözlerimi açıp altımda kalan uzaktan kumandayı aldım. Hoparlörlerden org sesi geldi ve işte Bacall, omzu üzerinden ce-ee yapıyordu. "İyi olacaksın," diye söz verdi. "Nefesini tut, dua et." Ameliyat sahnesi; Bogie'nin kafası dumanlı, gözünün önünde hayaletler dönüyordu, kötü bir atlıkarınca gibi. "Artık kan dolaşımına karıştı." Org sesi devam ediyordu. "Beni içeri al." Agnes Moorehead kameranın merceğine vuruyordu. "Beni içeri al." Bir alev titredi. "Işık?" diye önerdi arabacı.

Işık. Kafamı çevirip Russell'ların evine baktım. Jane hâlâ oturma odasındaydı, bu kez ayaktaydı ve sessizce haykırıyordu.

Oturduğum yerde dönüverdim. Telli çalgılar, bir sürü telli çalgı, arka fonda org acı acı bağırıyordu. Jane'in kime bağırdığını göremiyordum ya da kiminle bağrıştığını. Evin duvarı, odanın geri kalanını görmeme engel oluyordu.

"Nefesini tut, dua et."

Gerçekten de feryat ediyordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Nikon'umun mutfak tezgâhının üzerinde olduğunu gördüm.

"Artık kan dolaşımına karıştı."

Kanepeden kalktım, mutfağa gidip bir elimle fotoğraf makinesini kavradım. Pencereye doğru ilerledim.

"Beni içeri al. Beni içeri al. Beni içeri al."

Cama doğru eğilip makineyi gözüme yaklaştırdım. Siyah bir bulanıklık ve sonra Jane görüş alanıma girdi, kenarlar bulanıktı; merceği bir kez çevirdim ve Jane artık netti. Madalyonundan yansıyan ışığı bile görebiliyordum. Gözleri kısılmış, ağzı açılmıştı. Bir parmağını havada salladı. "Işık?" Tekrar salladı. Kafasındaki bir tutam saç sallanıp yanağına düştü.

Tam daha fazla zum yapmıştım ki hızla soluna gitti, görüşümden çıkmıştı.

"Nefesini tut." Televizyona döndüm. Yine Bacall, neredeyse mırlıyordu. "Dua et," dedim onunla beraber. Yüzümü tekrar pencereye çevirdim, Nikon gözümdeydi.

Jane bir kez daha çerçeveye girdi ama yavaş yavaş, garip bir biçimde yürüyordu. Sendeliyordu. Bluzunun üst kısmında koyu kırmızı bir leke vardı, daha ben seyrederken karnına doğru genişledi. Elleri göğsünü tırmaladı. Orada ince, gümüşümsü bir şey vardı, sap gibi bir şey.

Evet, bu bir saptı.

Artık kan boğazına doğru yükseliyor, onu kırmızıyla yıkıyordu. Ağzı gevşemişti; sanki kafası karışmış gibi kaşları çatılmıştı.

Bir eliyle sapı kavradı, gevşekçe. Diğer eliyle uzandı, parmakları pencereyi gösteriyordu.

Tam beni işaret ediyordu.

Makineyi düşürdüm, bacaklarımdan aşağıya sürtündüğünü hissettim, kayışı parmaklarıma takıldı.

Jane'in kolu pencereye doğru büküldü. İri iri açılmış gözlerinde yakarış vardı. Dudaklarını bir şey dermiş gibi oynattı, duyamadım, okuyamadım. Sonra, zaman duracak kadar yavaşladığında, elini cama dayadı ve camda kandan kalın bir leke oluşturarak bir tarafına devrildi.

Olduğum yerde kalakaldım.

Kıpırdayamadım.

Oda hareketsizdi. Dünya hareketsizdi.

Sonra, zaman sallana sallana ilerlediğinde ben de hareket ettim.

Döndüm, makinenin kayışından kurtuldum, mutfakta koşturdum, kalçam mutfak masasına tosladı. Tökezledim, tezgâha uzandım, haznesindeki ev telefonunu hızla çektim. Açma tuşuna bastım.

Hiçbir şey olmadı. Çalışmıyordu.

David'in bir ara bu kadarını söylediğini hatırladım. *Bağlı bile değil...*

David.

Telefonu bırakıp bodrum kapısına koştum, ismini bağırdım, bağırdım, bağırdım. Kapı kolunu kavrayıp sertçe çektim.

Açılmadı.

Merdivenlere koştum. Yukarı, yukarı, bir kez, iki kez-duvarlara çarparak sahanlığa geldim, son basamakta takıldım, yarı emekleyerek çalışma odasına vardım.

Masaya baktım. Telefon yoktu. Orada bıraktığıma emindim.

Skype.

Ellerim titriyordu, fareye uzanıp masanın üzerinde

sürükledim. Skype simgesine çift tıkladım, tekrar çift tıkladım, açılış sesini duydum, arama tuşlarında 911'e sertçe vurdum.

Ekranda kırmızı bir üçgen yanıp sönmeye başladı. ACİL ARAMA YAPILAMAZ. SKYPE TELEFON YERİNE GEÇEN BİR SERVİS DEĞİLDİR.

"Lanet olsun Skype!" diye bağırdım.

Çalışma odasından rüzgâr gibi çıktım, basamakları tırmandım, sahanlığı geçtim, yatak odası kapısına çarptım.

Yatağın yakın tarafındaki komodinin üzerinde şarap kadehi ve fotoğraf çerçevesi vardı. Diğer taraftaki komodindeyse iki kitap, okuma gözlüğü.

Yatağım... gene yatağımda mı, diye düşündüm. Yorganı iki elimle tutup sertçe silkeledim.

Telefon bir füze gibi havalandı.

Yere düşmeden atıldım, elim çarpınca sandalyenin altına düştü, uzandım, sıkı sıkı kavradım, ekranını açtım. Ekran şifresini girdim. Titredi. Yanlış şifre. Tekrar girdim, parmaklarım kayıyordu.

Açılış ekranı belirdi. Sırasıyla telefon ve klavye imgelerine sertçe vurdum, 911'i tuşladım.

"911, acil durumunuz nedir?"

"Komşum..." dedim ve durdum, doksan saniye sonra ilk defa hareketsizdim. "Bıçaklandı. Ah, Tanrım. Ona yardım edin."

"Han'fendi, sakin olun." Adam, sanki örnek vermek istermiş gibi baygın bir Georgia aksanıyla yavaş yavaş konuşuyordu. Kulak tırmalayıcıydı. "Adresiniz nedir?"

Beynimi ve gırtlağımı zorlayarak adresi kekeledim. Pencereden Russell'ların neşe saçan oturma odasını görebiliyordum, cama bulaşan kemer şeklindeki kan lekesi savaş boyası gibi hâlâ oradaydı.

Adam adresi tekrarladı.

"Evet. Evet."

"Ve komşunuzun bıçaklandığını söylüyorsunuz."

"Evet. Yardım edin. Kan kaybediyor."

"Ne?"

"Yardım edin, dedim." Neden yardım etmiyor, diye düşündüm. Nefes almaya çalıştım, öksürdüm, bir kez daha denedim.

"Yardım yolda han'fendi. Sakin olun lütfen. Adınızı söyleyebilir misiniz?"

"Anna Fox."

"Tamam, Anna. Komşunuzun adı nedir?"

"Jane Russell. Ah, Tanrım."

"Onun yanında mısınız?"

"Hayır. O karşı... o parkın karşısındaki evde."

"Anna, siz..."

Kelimeleri, kulağıma sanki reçel dökülüyormuş gibi geliyordu. Ne tarz bir acil yardım servisi işe, yavaş konuşan birini alırdı? Ayak bileğimde bir şeyler hissettim. Aşağıya baktığımda Punch'ın sürtündüğünü gördüm.

"Ne?"

"Komşunuzu siz mi bıçakladınız?"

Karanlık pencerede ağzımın açık kaldığını görebiliyordum. "Hayır."

"Tamam."

"Camdan baktım ve bıçaklandığını gördüm."

"Tamam. Kimin bıçakladığını biliyor musunuz?"

Gözlerimi kısarak pencereden dışarıya, Russell'ların oturma odasına baktım. Artık bir kat aşağımda kalıyordu ama yerdeki çiçek desenli kilim haricinde bir şey görmüyordum. Parmaklarımın ucuna yükseldim, boynumu uzattım.

Başka bir şey yoktu.

Sonra bir şey belirdi; pencere pervazında bir el.

Kafasını siperden dışarıya çıkaran bir asker gibi yukarıya doğru sürünüyordu. Parmakların camda kaymasını, kanda çizgiler çizmesini izledim.

Hâlâ yaşıyordu.

"Han'fendi? Kimin bıçak..."

Ama ben odadan çoktan ok gibi fırlamıştım, telefon düştü, kedi arkamdan miyavladı.

OTUZ ÜÇ

Şemsiye köşedeki yerinde duruyordu, sanki yaklaşan bir tehditten korkmuş da duvara doğru sinmiş gibiydi. Kanca şeklindeki sapından tuttum, terli elimde serin ve pürüzsüz yüzeyini hissettim.

Ambulans orada değildi ama ben oradaydım, Jane'den sadece birkaç adım ötedeydim. O duvarların ardında, o iki kapının dışındaydı, bana yardım etmişti, yardımıma koşmuştu ve şimdi de göğsünde bir bıçak vardı. Psikoterapist yeminim: *İlk olarak zarar vermeyeceğim. İyileşmeyi ve sağlığı ve başkalarının menfaatlerini kendi menfaatlerimin üzerinde tutacağım.*

Jane parkın karşısındaydı, eli kanlı camdaydı.

Hol kapısını itip açtım.

Kapıdan geçtiğimde hol zifiri karanlıktı. Mandalını bularak şemsiyeyi açtım, karanlıkta açıldığında üzerime savurduğu havayı hissettim. Tellerinin uçları minik pençeler gibi duvarlara sürtüyor, çiziyordu.

Bir. İki.

Elimi kapının koluna koydum.

Üç.

Çevirdim.

Dört.

Kolun soğukluğu elimde orada öylece durdum.

Kımıldayamıyordum.

Dışarısının içeriye girmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Bu, Lizzie'nin tasviri değil miydi? Kapıya doğru kabarıyor, kaslarını şişiriyor, ahşabı dövüyordu; nefesini, burnundan soluduğu buharı, gıcırdattığı dişlerini duyuyordum.

Beni ezecekti, beni parçalayacaktı, beni yok edecekti.

Kafamı kapıya bastırıp nefes verdim. Bir. İki. Üç. Dört.

Sokak bir kanyondu, derin ve geniş. Fazlasıyla korunmasızdı. Asla başaramayacaktım.

Jane birkaç adım ötedeydi. Parkın karşısında.

Parkın karşısında.

Holden geri çekildim, şemsiyeyi de peşimden çekerek mutfağa girdim. İşte oradaydı, hemen bulaşık makinesinin yanında: Yan kapı, direkt olarak parka açılıyordu. Neredeyse bir yıldır kilitliydi. Önüne de çöp kovası koymuştum, şişe başları kırık dişler gibi çöpün ağzından dışarıya uzanıyorlardı.

Kovayı kenara ittim, içinden birbirine çarpan camların sesi yükseldi, kilidi açtım.

Ama ya kapı arkamdan kapanırsa, diye düşündüm. Ya içeriye geri giremezsem? Kapı pervazının yanındaki kancada asılı duran anahtara baktım. Çekip aldım ve bornozumun cebine attım.

Şemsiyeyi önümde döndürdüm. Gizli silahım, kılıcım

ve kalkanımdı. Kapı koluna bastırmak için eğildim. Çevirdim.

İttim.

Keskin ve soğuk hava üzerime hücum etti. Gözlerimi kapattım.

Sessizlik. Karanlık.

Bir. İki.

Üç.

Dört.

Dışarıya adım attım.

OTUZ DÖRT

Ayağım ilk basamağı kaçırıp sertçe ikincisine basınca karanlığa doğru sendeledim, şemsiye de önümde sallandı. Sonra diğer ayağım takıldı, kaydım, baldırımın arkası basamaklara vurdu ve sonunda çimlere düştüm.

Gözlerimi yumdum. Saçlarım şemsiyenin kaplamasına değiyordu. Bir çadır gibi üzerimi örtüyordu.

Orada kıvrılmış yatarken, kolumu merdivenlere uzattım, en üst basamağı hissedene kadar bir parmağım diğerinin biraz önünde parmak uçlarımla merdivenleri hissetmeye çalıştım; yukarı, daha yukarı, en yukarı. Gözlerimi hafifçe açtım. Açık duran kapı oradaydı, mutfak altın gibi parlıyordu. Sanki ışığı parmaklarımla yakalayıp kendime doğru çekebilecekmişim gibi elimi uzattım.

Jane orada ölüyordu.

Kafamı şemsiyeye geri çevirdim. Dört siyah kare, dört beyaz şerit.

Elimi merdivenin sert tuğlasına basarak ayağa kalktım, yukarı, daha yukarı, en yukarı.

Başımın üzerinde dalların çatırdadığını duyabiliyor-

dum, soğuk havadan minik nefesler aldım. Soğuk havayı unutmuş olduğumu fark ettim.

Ve bir, iki, üç, dört yürümeye başladım. Bir sarhoş gibi dengesizdim. Zaten sarhoştum, hatırlamıştım.

Bir, iki, üç, dört.

İhtisas dönemimin üçüncü senesinde, epilepsi için geçirdiği ameliyat sonrasında birtakım ciddi davranış bozuklukları ortaya çıkan bir çocukla tanışmıştım. Lobektomi[34] ameliyatından önce, herkesin dediğine göre, şiddetli epilektik ataklara meyilli olmasına rağmen on yaşında mutlu bir kız çocuğuydu; sonra ailesiyle arasına mesafe koymuş, erkek kardeşini görmezden gelmeye başlamış, ebeveynlerinin dokunmasından kaçınmaya başlamıştı.

Öğretmenleri ilk olarak suiistimalden şüphelenmişlerdi ama sonra birisi kızın çok az tanıdığı, hiç tanımadığı insanlara ne kadar dost canlısı olmaya başladığını gözlemlemişti. Kollarını doktorlarının boynuna atıyor, yoldan geçenlerin ellerini tutuyor, satıcı kadınla sanki iki eski dostlarmış gibi muhabbet ediyordu. Ve bütün bunlar olurken tüm sevdikleri, eskiden tüm sevdikleri, soğukta titriyorlardı.

Nedenini asla belirleyememiştik. Ama durumu seçici bağlanma bozukluğu olarak adlandırmıştık. Şimdi neredeydi acaba? Ailesinin ne yaptığını bilmek istiyordum.

İki kere görüştüğüm bir kadını kurtarmak için parktan geçerken o küçük kızı düşündüm, yabancılara karşı olan

34 Ç. N. Lobektomi: Cerrahi yollarla beynin loblarından bir veya birkaçının çıkarılması.

sıcaklığını, bilinmeyene duyduğu yakınlığı geldi aklıma.

Ben bunları düşünürlen şemsiye bir şeye çarptı, durdum.

Bir banktı.

Parktaki tek banktı, süslü kıvrımları olan kollarıyla arkasına bir plaket çivilenen küçük, külüstür, ahşap bir süstü. Eskiden, evin en tepe katındaki kuş yuvamdan Ed ve Olivia'yı burada otururken seyrederdim: Ed bir tabletle oyalanır, Olivia da parmağıyla takip ederek kitap okurdu, sonra sohbet ederlerdi. "Okuduğun çocuk kitabını sevdin mi?" diye sorardım sonra Ed'e.

O da, "*Expelliarmus*!"[35] diye yanıtlardı.

Şemsiyenin ucu bankın kalaslarının arasına takıldı. Nazikçe yukarı aşağı oynatarak kurtardım. Sonra farkına vardım, daha doğrusu hatırladım:

Russell'ların evinin parka açılan bir kapısı yoktu. Eve, sokaktan geçmeden girmenin hiçbir yolu yoktu.

Bunu iyice düşünmemiştim. Bir. İki. Üç. Dört.

Sadece naylon ve pamuktan yapılmış bir zırhla bin metrekarelik bir parkın ortasındaydım ve bıçaklanan bir kadının evine gidiyordum.

Gecenin homurtularını duydum. Ciğerlerimin etrafında daireler çizip dudaklarını yaladığını hissedebiliyordum.

Dizlerim gevşerken, bunu yapabilirim, diye düşündüm. Haydi. Yukarı, daha yukarı, en yukarı.

Bir, iki, üç, dört.

Öne doğru sarsıldım, minik bir adım ama bir adım

35 Ç. N. Expelliarmus: J. K. Rowling'in yazdığı Harry Potter serisinde geçen silahsızlandırma büyüsü.

sonuçta. Ayaklarımı izledim, çimler terliklerimin etrafından fışkırıyordu. *İyileşmeyi ve sağlığı...*

Artık gece, kalbimi pençelerinin arasına almıştı. Sıkıyordu. Patlayacaktım. Patlayacağım, diye düşündüm.

Ve başkalarının menfaatini kendi menfaatlerimin üzerinde tutacağım.

Jane, geliyorum, dedim. Diğer ayağımı öne sürükledim, bedenim aşağıya doğru batıyor da batıyordu. Bir, iki, üç, dört.

Uzaktan siren sesleri geliyordu, cenaze evinde ağıt yakanlar gibiydi. Kan kırmızısı ışık şemsiyenin çanağına hücum etti. Kendimi durduramadan, gürültüye doğru döndüm.

Rüzgâr uludu. Farlar neredeyse beni kör etti.

Bir–iki–üç–

CUMA

5 Kasım

OTUZ BEŞ

"Sanırım kapıyı kilitlemeliydik," diye mırıldandı Ed, Olivia odadan kaçtıktan sonra.

Ona döndüm. "Ne bekliyordun?"

"Ben..."

"Ne olacağını düşündün? Ben ne olacağını söyledim?"

Bir cevap beklemeden odadan çıktım. Ed'in halı üzerindeki yumuşak ayak sesleri beni takip etti.

Lobiye vardığımızda Marie bankonun arkasından çıktı. "Siz canlar iyi misiniz?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

Ed, "İyiyiz!" diye cevap verirken ben, "Hayır!" dedim.

Olivia şöminenin yanındaki koltuğa oturmuştu, yüzü ateşin ışığında parlayan gözyaşlarıyla yıkanmıştı. Ed ve ben Olivia'nın iki yanına diz çöktük. Alevler sırtımı ısırıyordu.

Ed, "Livvy," diye başladı.

Olivia kafasını sallayarak, "Hayır!" diye yanıtladı.

Ed tekrar denedi, bu kez daha yumuşak. "Livvy."

"*Siktir!*" diye haykırdı.

İkimiz de irkildik; neredeyse ızgaraya çarpıyordum. Marie bankosunun arkasına döndü, biz canları görmezden gelmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

"O kelimeyi nereden duydun?" diye sordum.

"Anna!" dedi Ed.

"Benden duymadı."

"Önemli olan bu değil."

Haklıydı. Saçlarını okşayarak, "Balkabağım," dedim; kafasını sallayıp yüzünü bir yastığa gömdü. "Balkabağım."

Ed elini onunkinin üzerine koydu. Olivia itti.

Ed, çaresiz bir şekilde bana baktı.

Ofisinde bir çocuk ağlıyor. Ne yaparsın? İlk pediatrik psikoloji dersi, ilk gün, ilk on dakika. Yanıt: Ağlamasına izin verirsin. Dinlersin, tabii ki ve anlamaya çalışırsın, teselli edersin, derin derin nefes alması için teşvik edersin ama sonuçta ağlamasına izin verirsin.

Avucumu kafasına koyarak, "Derin bir nefes al balkabağım," diye mırıldandım.

Tıkandı, boğulur gibi oldu.

Bir dakika böyle geçti. Oda soğumuş gibiydi, arkamdaki şöminedeki alevler titredi. Sonra yastığa doğru konuştu.

"Ne?" diye sordu Ed.

Olivia yanakları gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü kaldırıp pencereye baktı. "Eve gitmek istiyorum."

Yüzüne baktım, titreyen dudaklarına, akan burnuna; sonra Ed'e baktım, alnındaki kırışıklıklara, gözlerinin altındaki çukurlara.

Bunu, bize ben mi yapmıştım?

Pencerenin ardında kar yağıyordu. Yağmasını izledim, pencerede üçümüzün yansımasını gördüm. Ateşin yanında büzüşmüş ben, eşim ve kızım.

Kısa bir sessizlik oldu.

Ayağa kalktım, bankoya doğru yürüdüm. Maria kafasını kaldırarak dudaklarına sıkı bir gülümseme yerleştirdi. Ben de karşılık verdim.

"Fırtına," diye başladım.

"Evet han'fendi."

"Fırtına… ne kadar yakınımızda? Araba kullanmak güvenli mi?"

Kaşlarını çattı, parmaklarını klavyede tıkırdattı. "Önümüzdeki birkaç saat daha kar yağışı beklenmiyor," dedi. "Fakat..."

"O zaman biz…" Sözünü kesmiştim. "Kusura bakmayın."

"Sadece kış fırtınalarını tahmin etmenin zor olduğunu söyleyecektim." Omzumun üzerinden arkama baktı. "Siz canlar ayrılmak mı istiyorsunuz?"

Arkamı dönüp sandalyedeki Olivia'ya ve yanında diz çökmüş Ed'e baktım. "Sanırım evet."

"O zaman," dedi Marie, "şu anın ayrılmanız için en doğru zaman olduğunu söylemeliyim."

Başımla onayladım. "Hesabı alabilir miyiz lütfen?"

Yanıt olarak bir şeyler söylemişti fakat benim tek duyduğum, ıslık çalan rüzgârla çatırdayan alevlerdi.

OTUZ ALTI

Fazla kolalanmış bir yastığın çatırtısını duydum.

Yakında ayak sesleri.

Sonra sessizlik ama garip bir sessizlik, farklı kalitede bir sessizlikti.

Gözlerim açılıverdi.

Yan yatıyor, bir radyatöre bakıyordum.

Ve onun da üzerinde bir pencere vardı.

Ve pencerenin dışında, tuğlalar, bir yangın merdiveninin zikzağı, havalandırma ünitelerinin dikdörtgen sırtları.

Başka bir bina.

Çarşafları sıkı sıkıya geçirilmiş olan tek kişilik bir yataktaydım. Döndüm, oturdum.

Sırtımı yastığa verip odayı gözlemledim. Küçük, gösterişsizce döşenmiş; neredeyse çıplak bir odadaydım. Duvarlardan birinin önünde plastik bir sandalye, yatağın yanında ceviz rengi bir masa, masanın üzerinde soluk pembe bir peçete kutusu vardı. Bir de masa lambası. İnce

bir vazo ama o da boştu. Yerler de donuk linolyum kaplamaydı. Karşımda bir kapı duruyordu, kapalı, buzlu camlı. Yukarda beyaz sıvalı tavan ve floresanlar...

Parmaklarım çarşafı buruşturdu.

İşte başlıyordu.

Uzaktaki duvar kayarak uzaklaşmaya başladı; içindeki kapı büzüştü. İki yanımdaki duvarlara baktım, birbirlerinden uzaklaşmalarını seyrettim. Tavan titredi, çatırdadı, bir sardalye konservesi gibi açıldı, bir kasırganın söküp attığı bir çatı gibi uçtu. Hava da, ciğerlerimi kırbaçlarcasına, onunla beraber gitti. Zemin gümbürdedi. Yatak zangırdadı.

İşte bu boşaltılmış odada, teneffüs edecek hiçbir şey olmadan, havada yüzen bu yatakta yatıyorum, diye düşündüm. Yatakta boğuluyordum, yatakta ölüyordum.

"İmdat!" diye bağırdım ama çıkan ses, parmakuçlarında boğazıma tırmanan ve kendisini bir leke gibi dilime yayan bir fısıltıydı sadece. "İm-dat!" tekrar denedim; bu sefer dişlerim sesi ikiye bölmüştü, sanki bir elektrik telini çiğnemişim gibi ağzımdan kıvılcımlar yağıyordu, sesim bir fünye gibi tutuştu, patladı.

Çığlık attım.

Yaklaşan sesler duydum, uzaklardaki o kapının ardından gölge kalabalığını savaşırken seyrettim, bana doğru davrandılar, sonsuz, sonsuz odanın karşısından imkânsız uzun adımlarla sıçradılar.

Tekrar çığlık attım. Gölgeler sürü halinde üşüşüp yatağımın etrafına yayıldılar.

"İmdat" diye yalvardım vücudumda kalan son nefesi de kullanarak.

Sonra koluma bir iğne girdi. Ustaca yapılmıştı, hiçbir şey hissetmemiştim bile.

Üzerimde bir dalga kıvrıldı, sessiz ve pürüzsüz. Suyun üzerindeydim, asılı duruyordum, derin ve serin ışıyan bir boşluktaydım. Kelimeler etrafımda balıklar gibi geçip gidiyorlardı.

Birisi, "Şimdi kendine geliyor," diye mırıldandı.

"...normal," dedi bir başkası.

Ve sonra, açık açık, sanki daha yeni yüzeye çıkmışım, daha yeni kulağımdaki suyu temizlemişim gibi; "Tam zamanında."

Kafamı çevirdim. Başım yastığın üzerinde tembel tembel alçalıp yükseldi.

"Gitmek üzereydim."

Artık adamı görüyordum, ya da adamın bir kısmını en azından. Gözlerimle, onu bir tarafından bir tarafına taramak bir anımı aldı çünkü ilaçlar yüzünden kafam güzeldi (bunu anlayabilecek kadar deneyimliydim). Ayrıca adam, lanet olsun, çok genişti, dağdan bir adam; mavimsi siyah bir ten, kaya gibi omuzlar, geniş bir göğüs, kalın, fırça gibi siyah saçlar. Takım elbisesi bir nevi çaresizlikle üzerine yapışmıştı; görev için uygun değildi ama elinden geleni yapıyordu.

"Merhaba!" dedi, sesi alçak ve tatlıydı. "Ben Memur Little."[36]

Gözlerimi kırptım. Dirseğinin hizasında, gerçekten dirseğinin hizasında, sarı hemşire önlüğü giymiş güvercin kadar bir kadın vardı.

36 Ç. N. Little: İng., ufak, küçük.

"Ne söylediğimizi anlayabiliyor musun?" diye sordu hemşire.

Tekrar gözlerimi kırptım, sonra başımla onayladım. Etrafımdaki havanın değiştiğini hissettim, sanki neredeyse akışkan değildi, sanki hâlâ suyun altındaydım.

"Burası Morningside," diye açıkladı hemşire. "Polis bütün sabah kendine gelmeni bekledi." Kapı zilini duymayan birisini azarlar gibiydi.

"İsminiz nedir? Bize isminizi söyleyebilir misiniz?" diye sordu Memur Little.

Ağzımı açtım, ciyakladım. Boğazım kurumuştu. Sanki az önce bir ağız dolusu toz öksürmüşüm gibi hissediyordum.

Hemşire yatağın etrafından dolaşıp yatağın yanındaki masada durdu. Başımı yavaşça döndürerek onu takip ettim ve ellerime bir bardak verişini izledim. Bir yudum aldım. Ilık su. "Sakinleştiricinin etkisindesin," dedi, bu kez neredeyse özür diler gibiydi. "Az önce biraz telaşlıydın."

Polisin sorusu, yanıtlanmamış bir şekilde havada asılı duruyordu. Gözlerimi Küçük Dağ'a çevirdim.

"Anna," dedim, heceler, sanki dilim bir kasismiş gibi ağzımda tökezledi. Bana ne halt vermişlerdi böyle.

Polis, "Bir soyadınız da var mı Anna?" diye sordu.

Bir yudum daha aldım. "Fox." Kulağıma olduğundan daha uzunmuş gibi geldi.

"Hı-hı." Göğüs cebinden not defterini çıkarıp baktı. "Ve bana, nerede yaşadığınızı söyleyebilir misiniz?"

Adresimi söyledim.

Little başıyla onaylayarak, "Dün gece nereden alındığınızı biliyor musunuz Bayan Fox?"

"Doktor," dedim.

Yanımdaki hemşire kıpırdandı. "Doktor birazdan burada olur."

"Hayır." Kafamı salladım. "Ben doktorum."

Little bana baktı.

"Ben Dr. Fox."

Bir gülümseme polisin yüzünü şafak sökermiş gibi aydınlattı. Dişleri neredeyse fosforlu gibi parlıyordu. Not defterini parmağıyla tıklayarak, "*Doktor Fox,*" diye devam etti, "Dün gece sizi nereden aldıklarını biliyor musunuz?"

Suyumu yudumlayıp adamı inceledim. Hemşire yanımda çırpınıyordu. "Kimler?" dedim. Doğru; ben de sorular soracağım, diye düşündüm. Düzgün konuşamasam da soracaktım.

"Ambulans görevlileri." Sonra daha ben cevap veremeden, "Sizi Hanover Parkı'ndan almışlar. Baygınmışsınız," dedi.

Hemşire, "Baygın," diye tekrar etti belki ilk seferde anlamamışımdır diye.

"On buçuktan biraz sonra telefon açmışsınız. Sizi bulduklarında üzerinizde bornozunuz ve cebinde de bu varmış." Koca elini açtığında avucunda parlayan ev anahtarını gördüm. "Ve hemen yanınızda da bu varmış." Dizlerinin ortasında şemsiyem vardı, kapatılıp sarılmıştı.

Karnımda bir yerlerde başladı, sonra hızla ciğerlerimi geçti, kalbim boyunca devam edip gırtlağıma ulaştı ve dişlerimin arasından dışarıya çıktı:

Jane.

"Ne dediniz?" Little çatık kaşlarla bana bakıyordu.

"Jane!" diye tekrarladım.

Hemşire Little'a baktı. "'Jane' dedi," diye tercüme etti, oldukça yardımseverdi.

"Komşum. Bıçaklandığını gördüm." Onları dışarıya tükürmeden önce kelimelerin ağzımda çözülmesi bir buz çağı kadar sürmüştü.

"Evet. 911 çağrınızı dinledim," dedi Little.

911. Doğru: O güneyli görevli. Ve sonra kapının dışındaki parka yaptığım o yolculuk, başımın üzerinde çatırdayan dallar, şemsiyenin çanağında kötü bir iksir gibi girdap yapan ışıklar. Görüşüm bulanıklaştı. Derin nefesler almaya başladım.

Hemşire, "Sakin kalmaya çalış," diye emretti.

Tekrar nefes aldım, tıkandım.

"Sakin!" diye kızdı bu kez. Gözlerim Little'ın gözlerine kilitlendi.

"O iyi," dedi polis.

Little'a söylendim, hırıldadım, kafamı yastıktan kaldırıp boynumu gerdim, ağzımdan kesik kesik nefesler aldım. Ciğerlerim küçüldü, dikleştim. Benim nasıl olduğumu nasıl bilebilirdi? Daha yeni tanıştığım bir polisti. Bir polis... daha önce hiç polisle tanışmış mıydım? Belki bir trafik cezası için, diye düşündüm.

Gözümün önünde ışık çakıp sönüyordu, hafif hafif, kaplanın siyah çizgileri gibi görüşümü pençeledi. Polis gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı, benim bakışlarım zorlanan bir dağcı gibi yüzüne tırmanıp tırmanıp aşağıya kaysa bile. Göz bebekleri neredeyse anlamsız derecede büyüktü. Dudakları dolgun, kibardı.

Parmaklarım battaniyeyi tırmalarken Little'a baktıkça bedenimin rahatladığını hissettim, göğsüm genişliyor, görüşüm açılıyordu. Bana ne verdilerse o kazanmıştı. Gerçekten de iyiydim.

"O iyi," dedi Little tekrar. Hemşire elimi okşadı. Aferin.

Kafamı geriye atıp gözlerimi kapadım. Yorgun hissediyordum. Mumyalanmış gibi hissediyordum.

"Komşum bıçaklanmıştı," diye fısıldadım. "Adı Jane Russell."

Little bana doğru eğilince sandalyesinin sızlanmasını duydum. "Ona saldıranın kim olduğunu gördünüz mü?"

"Hayır." Uğraşıp, eski, paslı bir garaj kapısı gibi olan gözkapaklarımı açtım. Little not defterinin üzerine eğilmişti, kaşlarının arasında kırışıklıklardan oluşan oyuklar vardı. Aynı anda hem kaşlarını çatıyor hem de başıyla onaylıyordu. Karışık mesajlar.

"Ama kanaması olduğunu gördünüz?"

"Evet." Peltek peltek konuşmamı düzeltebilmeyi diledim. Beni sorgulamayı kesmesini diledim.

"İçki mi içiyordunuz?"

Çok. "Biraz," diye itiraf ettim. "Ama bu…" Nefes aldım ve içimde yeni bir panik dalgası hissettim. "Ona yardım etmeniz gerek. O… o ölmüş olabilir."

Hemşire kapıya doğru yürüyerek, "Doktoru getireceğim," dedi.

O giderken Little yine başıyla onayladı. "Komşunuza kimin zarar vermek isteyeceğini biliyor musunuz?"

Yutkundum. "Eşi."

Birkaç kez daha başıyla onayladı, birkaç kez daha kaşlarını çattı, bileğini sallayarak not defterini kapattı.

"Olay şu ki Anna Fox," dedi, birden canlanmış, tamamen profesyonelleşmişti, "bu sabah Russell'lara uğradım."

"Jane iyi mi?"

"Bir açıklama yapmak için benimle birlikte gelmenizi istiyorum."

Doktor, o kadar güzel, genç bir Hispanik kadındı ki

yine nefesim kesildi, gerçi bana lorazepam enjekte etmesinin nedeni bu değildi.

"Sizin için iletişime geçmemiz gereken biri var mı?" diye sordu.

Ed'in ismini vermek üzereydim ki kendimi durdurdum. Gerek yok diye düşündüm. "Gerek yok," dedim.

"Efendim?"

"Kimse yok," dedim. "Benim kimsem... iyiyim ben." Sanki origami yapıyormuşum gibi her bir kelimeyi dikkatle şekillendirmiştim. "Fakat..."

"Aileden biri?" Alyansıma bakıyordu.

"Hayır," dedim, sağ elimle sol elimin üstünü kapattım. "Eşim, ben, biz beraber değiliz. Artık değiliz."

"Bir arkadaş?" Kafamı salladım. Gerçekten, kimi arayabilirdi ki? David'i değil, kesinlikle Wesley'yi değil; Bina, belki, yalnız ben gerçekten de iyiydim. Jane değildi.

"Ya bir doktor?"

Kendimi durduramadan, "Julian Fielding," diye yanıtladım. "Hayır. O olmaz."

Hemşireyle bakışmalarını, hemşirenin de Little'la, Little'ın da tekrar doktorla bakışmasını izledim. Bir Meksika açmazıydı. Kıkırdamak istedim. Yapmadım. Jane.

Doktor, "Sizin de bildiğiniz gibi, parkta baygındınız," diye devam etti, "ambulans görevlileri kim olduğunuzu öğrenemedikleri için sizi Morningside'a getirdiler. Kendinize geldiğinizde panik atak yaşadınız."

Hemşire, "Büyük bir panik atak," diyerek araya girdi.

Doktor başıyla onayladı. "Büyük bir panik atak." Elindeki dosyayı inceledi. "Ve bu sabah tekrar oldu. Doktor olduğunuzu görüyorum."

"Tıp doktoru değilim," dedim.

"Ne doktorusunuz?"

"Psikiyatrist. Çocuklarla çalışırım."

"Sizin..."

"Bir kadın bıçaklandı," dedim, sesim çatallanmıştı. Hemşire, sanki yumruk savurmuşum gibi geriye doğru bir adım attı. "Neden kimse hiçbir şey yapmıyor?"

Doktor, Little'a bir bakış attı. "Geçmişinizde panik atak yaşamış mıydınız?" diye sordu.

Ve böylece, Little sandalyesinde şefkatle otururken ve hemşire bir sinekkuşu gibi titrerken doktora, hepsine, agorafobimi, depresyonumu ve evet, panik ataklarımı; ilaç dozajlarımı, on aydır evin içinde olduğumu, Dr. Fielding'i ve engelleme terapisini anlattım. Sesim hâlâ yüne sarılıymış gibi olduğu için biraz uzun sürdü. İçimden baloncuklar gibi çıkıp dudaklarımdan dökülen kelimelerimin arasında dakika başı boğazımdan aşağıya biraz daha fazla su göndermiştim.

Bitirdiğimde, kafamı yeniden yastığa bıraktığımda, doktor bir an elindeki dosyaya baktı. Başını tamam anlamında yavaşça yukarı aşağı salladı. "Tamam," dedi. Başını sertçe tekrar salladı. "Tamam." Bakışlarını kaldırdı. "Polisle konuşayım. Memur bey acaba benimle..." Kapıyı işaret etti.

Little ayağa kalktığında sandalyeden çatırtılar geldi. Bana gülümsedi, odadan çıkan doktoru takip etti.

Yokluğu bir boşluk bırakmıştı. Artık sadece ben ve hemşire kalmıştık. "Biraz daha su iç," diye önerdi.

Birkaç dakika sonra döndüler. Ya da belki de daha uzun sürmüştü, odada saat yoktu.

"Polis size eve kadar eşlik etmeyi önerdi," dedi doktor.

Little'a baktım, gülümsedi. "Ve daha sonra almanız için size Ativan vereceğim. Ama oraya gitmeden önce başka bir atak geçirmeyeceğinizden emin olmamız gerekiyor. Yani, bunu yapmanın en hızlı yolu da..."

En hızlı yolu biliyordum. Hemşire iğnesini sallıyordu bile.

OTUZ YEDİ

"Birisinin eşek şakası yaptığını düşündük," diye açıkladı. "Yani, onlar düşündü. Biz demem lazım. Ya da bizim biz dememiz lazım çünkü hepimiz beraber çalışıyoruz. Biliyorsun, 'takım çalışması.' Kamu yararı için. Ya da öyle bir şey işte. Bunlar önemli." Hızlandı. "Ama ben orada değildim. Yani, eşek şakası olduğunu düşünmedim. Olanları bilmiyordum. Beni anlıyor musun?"

Anlamıyordum.

Sivil sedanıyla ana caddeden aşağıya gidiyorduk; puslu akşam güneşi, gölde seken bir taş gibi arabanın camına çarpıyordu. Kafam cama vurup duruyordu, yüzümün yanında bir ikizi vardı, bornozum boynuma kadar kapalıydı. Little koltuğundan taşmıştı, dirseği benimkine sürtüyordu.

Yavaşlamış gibi hissediyordum, hem bedenen hem de zihnen.

"Tabii, sonra çimin üzerinde öylece büzülmüş halde seni görmüşler. Bu, onların söylediği. Böyle tarif ettiler.

Evinin kapısının açık olduğunu görmüşler. Öyle olunca olayın orada olduğunu düşünmüşler fakat içeri baktıklarında ev boşmuş. Eve girmek zorundaydılar, biliyorsun. Telefonda duyduklarından dolayı."

Başımla onayladım. O aramada tam olarak ne söylediğimi hatırlayamıyordum.

"Çocukların var mı?" Yine başımla onayladım. "Kaç tane?" Tek parmağımı kaldırdım. "Tek çocuk, ha? Benim dört tane var. Yani, ocakta dört olacak. Siparişi verdik." Güldü, ben gülmedim. Dudaklarımı zar zor hareket ettirebiliyordum. "Kırk dört yaşındayım ve dördüncü çocuğum geliyor. Sanırım dört şanslı sayım."

Bir, iki, üç, dört, diye düşündüm. Nefes al ve nefes ver. Lorazepamın bir kuş sürüsü gibi damarlarında uçtuğunu hisset.

Little kornaya basınca önümüzdeki araba ilerledi. "Öğle yemeği kalabalığı," dedi.

Gözlerimi cama doğru kaldırdım. Bir arabanın içinde sokaklarda ya da sokaklarda giden bir arabanın içinde, olmayalı neredeyse on ay olmuştu. Şehri evim haricinde bir yerden en son gördüğümden beri on ay geçmişti. Başka bir dünyadanmışım gibi hissediyordum, sanki gelecekteki bir medeniyeti geziyormuş gibiydim. Duru mavi gökyüzüne batan birer parmak gibi uzanan binalar olanaksız derecede yüksek görünüyorlardı. Dükkânlar ve tabelalar akıp gidiyordu, parlak renkler: 99¢ TAZE PİZZA!!!, Starbucks, Whole Foods (burası ne zaman açılmıştı?), eski bir itfaiye binası apartman olarak yeniden düzenlenmişti ($1,99 milyondan başlayan daireler). Serin, karanlık sokak araları, güneş ışığında boş duran pencereler. Arkamızdan keskin siren sesleri gelince Little ambulansın geçmesi için yol verdi.

Bir dörtyol ağzına yaklaştığımızda yavaşlayarak durduk. Şeytan gözü gibi parlayan trafik ışığını inceledim, yaya geçidinde akan insanları seyrettim: İki mavi kot pantolonlu anne, bebek arabalarını itiyorlardı, ikiye bükülmüş ihtiyar bir adam bastonuna yaslanıyordu, gençler uçuk pembe sırt çantalarının altında kamburlaşmışlardı, turkuvaz burka giymiş bir kadın vardı. Yeşil bir balon bir kraker standından kurtulup döne döne yükseldi. Çok ses vardı: Hoppa bir çığlık, trafiğin gürültüsü, bir bisiklet zili. Renklerin köpürmesi, seslerin isyanı. Kendimi bir mercan kayalığındaymışım gibi hissettim.

Little, "Gidiyoruz," diye mırıldandı ve araba ileriye doğru atıldı.

Ben, bu hale mi gelmiştim? Her gün yaşanan öğle yemeği kalabalığına bir balık gibi bakakalan bir kadın mı olmuştum? Yeni açılmış marketten etkilenen başka bir dünyadan bir ziyaretçi miydim? Buzlanmış beynimin derinliklerinde bir şey nabız gibi atmaya başladı, kızgın ve hüsrana uğramış bir şey. Yanaklarım kızardı. Bu, benim geldiğim haldi. Ben buydum.

Eğer ilacın etkisinde olmasaydım camlar tuzla buz olana kadar çığlık atardım.

OTUZ SEKİZ

"İşte," dedi Little, "buradan dönüyoruz."

Sağa, sokağımıza girdik. Sokağıma.

Neredeyse bir yıldır görmediğim sokağım. Köşedeki kafe hâlâ oradaydı; büyük ihtimalle hâlâ aynı acı kahveyi satıyorlardı. Yanındaki ev her zaman olduğu gibi ateş kırmızısıydı ve çiçek saksıları krizantem çiçekleriyle doluydu. Tam karşısındaki antika dükkânı; artık karanlık ve kasvetliydi, vitrinine KİRALIK DÜKKÂN ilanı yapıştırılmıştı. St. Dynmhna kalıcı olarak terk edilmişti.

Yolda devam ettikçe, çıplak dallardan oluşan kemerin altından batıya doğru gittikçe, gözlerimdeki yaşların taştığını hissettim. Dört mevsim sonra sokağım. *Tuhaf*, diye düşündüm.

"Tuhaf olan ne?" dedi Little.

Sesli düşünmüş olmalıydım.

Araba yolun kenarına yanaşırken soluğumu tuttum. Evimiz... evim karşımdaydı; siyah ön kapı işte oradaydı, tokmağın üzerine 2-1-3 yazılmıştı; her iki yanında vit-

raylı cam dilimleri vardı, yanlarında turuncu elektrik ışığı veren ikiz fener asılıydı; dört katın da pencereleri donuk bir şekilde tam karşıya bakıyordu. Taş benim hatırladığımdan daha az parlaktı, akan sular sanki ağlıyorlarmış gibi pencere altlarını lekelemişti ve çatıda, çürümüş çardağın bir kısmını görüyordum. Bütün camların yıkanması lazımdı, sokaktan bile kir tabakasını görebiliyordum. Ed eskiden, "Mahalledeki en güzel ev," derdi, ben de aynı fikirdeydim.

Ama yaşlanmıştık, ev ve ben. Aşınmıştık.

Evi de, parkı da geçtik.

Bir elimi arka tarafa sallayarak, "Geçtik," dedim. "Evimi geçtik."

Frene basıp motoru durdurarak arabayı park ederken, "Seni benimle beraber komşularınla konuşmaya götürmek istiyorum," diye açıkladı.

"Yapamam." Kafamı salladım. Anlamıyor muydu? "Eve gitmem gerek." Emniyet kemerini açmaya uğraştım, sonra bunun beni bir yere götürmeyeceğini anladım.

Little bana baktı. Elini direksiyonda gezdirdi. Benden çok kendisine, "Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

Umurumda değil, diye düşündüm. Umurumda değil. Eve gitmek istiyordum. Onları benim evime getirebilirsin. Hepsini doluştur. Lanet olası bir parti ver. Ama şimdi, beni eve götür. Lütfen.

Hâlâ bana bakıyordu, yine sesli konuşmuş olduğumu fark ettim. Olduğum yerde büzüldüm.

Birisi cama tıkladı, hızlı ve kesin. Kafamı kaldırdım; bir kadındı, sivri burunlu, esmer tenli, balıkçı yakalı bir kazak ve uzun bir palto giymişti. "Bekle!" dedi Little. Benim tarafımdaki camı indirmeye başladı fakat ben iyice sinip inleyince hemen tekrar yukarıya kaldırıp sürücü kol-

tuğundan sokağa inerek kapıyı nazikçe arkasından kapattı.

O ve kadın, arabanın üzerinden karşılıklı konuştular. Kulaklarım birkaç kelimeyi yakaladı: *bıçaklama, aklı karışık, doktor..* Suyun altına doğru batarken, gözlerimi kapatıp yolcu koltuğunun kıvrımında büzüştüm; hava sakinleşip durgunlaştı. Balık sürüsü geçip durdu: *psikiyatrist, ev, aile, yalnız.* Uzaklaşmaya başladım. Bir elimle dalgın dalgın diğer kolumu okşuyordum. Parmaklarım bornozumun içine girdi, karnımda şişkin duran bir tutam deriyi çimdikledi.

Bir polis arabasında kısılı kalmış yağlarımı okşuyordum. Bu, düşüşün yeni bir seviyesiydi.

Bir dakika sonra (Yoksa bir saat mi olmuştu?) sesler azaldı. Bir gözümü açınca, kadının eğilip bana dik dik baktığını gördüm. Gözümü tekrar yumdum.

Little açtığında sürücü kapısı gıcırdadı. Serin hava içeriye dalıp bacaklarımı yaladı, arabanın içinde dolaşıp iyice yerleşti.

Bana, "Memur Norelli ortağımdır," dediğini duydum, siyah toprak gibi olan sesinde ufak bir taş vardı. "Ona neyin olduğunu anlattım. Evine bazı insanlar getirecek. Tamam mı?"

Çenemi indirip kaldırdım.

"Tamam." Yerine otururken araba sallandı. Kaç kilo olduğunu merak ettim. Acaba ben kaç kiloydum?

"Gözlerini açmak ister misin?" diye önerdi. "Yoksa böyle iyi misin?"

Çenemi tekrar indirdim.

Kapı kapandı ve motoru tekrar çalıştırdı, geri vitese taktı geri geri gitmeye başladı. Geriye, daha geriye, en geriye... Kaldırım üzerindeki izden giderken araç da nefe-

sini tuttu, sonunda durduk. Little'ın kontağı tekrar kapattığını duydum.

Gözlerimi açıp camdan dışarıya bakarken, "İşte geldik," diye duyurdu.

İşte geldik, diye düşündüm. Ev önümde bir kale gibi yükseliyordu, ön kapı karanlık bir ağız, merdivenler uzamış bir dil gibiydi; pencere üstlerindeki saçaklar birbirlerine eşit kaşlar oluşturuyordu. Olivia, bu evler hakkında sanki yüzleri varmış gibi konuşurdu ve bu açıdan bakınca neden olduğunu anlıyordum.

Little, "Güzel yermiş," diye yorum yaptı. "Büyük bir yermiş. Dört kat mı? Şurası bodrum mu?"

Başımı eğdim.

"O zaman beş kat." Bir duraksama oldu. Bir yaprak kendini benim camıma fırlattı, sonra uçup gitti. "Ve burada bir başına mısın?"

"Kiracı," dedim.

"O nerede yaşıyor? Bodrumda mı, çatıda mı?"

"Bodrum."

"Kiracın burada mı?"

Omzumu silktim. "Bazen."

Sessizlik oldu. Little'ın parmakları arabanın konsolu üzerinde step dansı yapıyordu. Ona doğru döndüm. Göz göze gelince sırıttı.

Çenesiyle parkı işaret ederek, "Seni aldıkları yer şurası," diye hatırlattı.

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Güzel, küçük bir park."

"Sanırım."

"Güzel sokak."

"Evet. Hepsi güzel."

Tekrar sırıttı. "Tamam," diyerek omzumun üzerinden arkama, evin gözlerinin içine baktı. "Bu ön kapıyı açıyor mu yoksa sadece ambulans görevlilerinin dün gece içeriye girdiği kapı için mi?" Halkası parmağının ekleminde olan ev anahtarımı parmağında salladı.

"İkisinde de," dedim.

"Tamam, o zaman." Anahtarı parmağının etrafında döndürdü. "Seni taşımamı ister misin?"

OTUZ DOKUZ

Beni taşımadı fakat kolumu bir futbol sahası kadar geniş olan sırtına koyup arabadan dışarıya çekti, bahçe kapısından içeriye götürdü, merdivenlerde yürüttü, ayaklarım yarı sürükleniyordu. Sanki yürüyüşe çıkmışız gibi, şemsiye bir bileğimde asılı duruyordu. Uyuşturulmuş, aptalca bir yürüyüştü.

Güneş neredeyse gözkapaklarımı oyuyordu. Merdivenlerin bitiminde Little anahtarı kilide soktu, itti; kapı hızla açıldı ve duvara o kadar sert çarptı ki camlar titredi.

Acaba komşular seyrediyor mu yolu? Bayan Wasserman, ekonomik boy bir Afroamerikanın beni evime sürüklediğini gördü mü, merak ediyordum. Hemen polisi arayacağına emindim.

Holde ikimize ancak yetecek kadar yer vardı, ben bir kenara sıkışmış, oraya mıhlanmıştım, omzum duvara dayanmıştı. Little, ayağıyla kapıyı kapatınca aniden alacakaranlık oldu. Gözlerimi kapatıp başımı koluna sürttüm.

Anahtar ikinci kilide girdi.

Ve sonra oturma odasının sıcaklığını hissettim.

Ve evimin bayat havasının kokusunu aldım.

Ve kedinin tiz miyavlamasını duydum.

Kedi. Punch'ı tamamen unutmuştum.

Gözlerimi açtım. Her şey, ben dışarıya fırlarken bıraktığım gibiydi. Bulaşık makinesinin kapağı açıktı, kanepenin üzerindeki battaniyeler karmakarışıktı, *Karanlık Geçit*'in parlayan DVD menüsü ekranda donmuştu ve sehpanın üzerinde boşalmış iki şarap şişesi güneş ışığında parıldıyordu. Bir tanesi sarhoşmuş gibi devrilmiş olan dört ilaç kutusu da onların yanındaydı.

Ev. Kalbim, neredeyse göğsümün içinde patlayacaktı. Rahatlamayla hıçkırıklara boğulabilirdim.

Şemsiye kolumdan kayarak yere düştü.

Little, beni mutfak masasına yönlendirdi ama bir motorcu gibi elimi sola sallayınca Punch'ın kendisini bir yastığın ardına sıkıştırdığı kanepeye doğru ilerledik.

Beni minderlerin üzerine bırakırken, "İşte oldu," dedi. Kedi bizi inceliyordu. Little gerileyince kafasını çevirip eskortuma tısladı, sonra önce bana sürtünüp battaniyelerin arasında yürüdü.

Little, "Sana da merhaba!" diyerek kediyi selamladı.

Kanepeye yerleştim, kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim, damarlarımdaki kanın yumuşak bir sesle şarkı söylediğini duydum. Bir an geçti; bornozumu ellerimle kavradım, kendime geldim. Ev. Emniyet. Emniyet. Ev.

Panik, üzerimden su gibi aktı.

"Evime neden girildi?" diye sordum Little'a.

"Efendim?"

"Ambulans görevlilerinin evime girdiğini söylemiştin."

Kaşları kalktı. "Seni parkta buldular. Mutfak kapısının açık olduğunu gördüler. Neler olup bittiğini görmeleri gerekiyordu."

Ben cevap veremeden, yan sehpadaki Livvy'nin fotoğrafına döndü.

"Kızın mı?"

Başımla onayladım.

"Burada mı?"

Başımı iki yana salladım. "Babasının yanında," diye mırıldandım.

Başıyla onaylama sırası ondaydı.

Döndü, durdu, orta sehpanın üzerindeki dağınıklığı değerlendirdi. "Birisi parti mi verdi?"

Nefes aldım, nefes verdim. "Kediydi," dedim. Bu neredendi? *Tanrım! Neden, o neydi? Sessiz ol. Kediydi.* Shakespeare miydi? Kaşlarımı çattım. Shakespeare değildi. Onun için fazla sevimliydi.

Görünen oydu ki ben de fazla sevimliydim çünkü Little yapmacık da olsa gülümsemedi bile. Şarap şişelerini incelerken, "Bunların hepsi senin mi?" diye sordu. "Güzel merlotmuş."

Oturduğum yerde huzursuzlandım. Kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissettim. "Evet," diyerek itiraf ettim. "Fakat..." Olduğundan daha mı kötü görünüyordu? Aslında göründüğünden daha mı kötüydü?

Little, güzel doktorun yazmış olduğu Ativan kapsüllerinin olduğu tüpü bulmak için cebini karıştırdı. Orta sehpanın üzerine bıraktı. Mırıldanarak teşekkür ettim.

Sonra, beynimin nehir yatağının derinliklerinden bir şey kopup dip akıntısında yuvarlandı ve yüzeye çıktı.

Bir bedendi.

Jane'di.

Ağzımı açtım.

Little'ın kalçasında duran kılıftaki silahı ilk kez fark ettim. Bir keresinde, Olivia'nın Midtown'da gördüğü atlı bir polise bakakaldığını hatırladım; atına değil de silahına baktığını fark etmemden önce bir on saniye boyunca iştahla ona bakmıştı. O zaman ona gülmüş, alay etmiştim ama işte karşımdaydı, elimin uzanabileceği kadar yakındı ve ben gülmüyordum.

Little beni yakaladı. Güya gömleğinden içeriye bakıyormuşum gibi paltosunu kapatarak silahın üzerini örttü.

"Komşuma ne oldu?" diye sordum.

Cebinden telefonunu çıkartıp gözlerine yaklaştırdı. Acaba miyop muydu? Sonra ekranını kapatıp elini indirdi.

"Bu koca evde sadece sen yaşıyorsun, ha?" Mutfağa doğru yürüdü. "Ve kiracın," diye ekledi benden önce. "Bu aşağıya mı açılıyor?" Başparmağıyla bodrum kapısını dürttü.

"Evet. Komşuma ne oldu?"

Telefonunu tekrar kontrol etti, sonra durdu, öne eğildi. Bedenini ayağa kaldırdığında sağ elinde kedinin su kâsesi, sol elinde de ev telefonu vardı. Sanki ağırlıklarını ölçer gibi önce birine sonra diğerine baktı. Lavaboya doğru giderken, "Büyük ihtimalle susamıştır," dedi.

Televizyon ekranındaki yansımasını seyrettim, musluktan akan suyun sesini duydum. Şişelerden birinin dibinde az da olsa bir merlot birikintisi vardı. O görmeden kafama dikebilir miyim diye merak ettim.

Su kâsesi yerde halka şeklinde bir leke yaptı ve Little telefonu yerine bırakırken gözlerini kısarak ekranına baktı. "Pili bitmiş," dedi.

"Biliyorum."

"Sadece söyledim." Bodrum kapısına yaklaştı. "Kapıyı çalabilir miyim?" diye sordu. Başımla onayladım.

Parmaklarıyla ahşabı tıklattı ve bekledi. "Kiracınızın adı ne?"

"David."

Kapıyı tekrar tıklattı. Cevap yoktu.

Bana döndü. "Ee, telefonunuz nerede Dr. Fox?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Telefonum?"

"Cep telefonunuz." Kendisininkini salladı. "Var, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Üzerinizde bulamadılar. Çoğu insan, bütün gece uzakta kalsa döndüğünde hemen telefonunu bulmaya çalışırdı."

"Bilmiyorum." *Neredeydi?* "Fazla kullanmıyorum."

Hiçbir şey söylemedi.

Artık usanmıştım. Ayaklarımı halıya bastım, ayağa kalktım. Oda etrafımda sallandı, döndü ama bir süre sonra sabitlenince gözlerimi Little'ın gözlerine diktim.

Punch minik bir miyavlamayla beni tebrik etti.

Little bana doğru adım atarak, "İyi misiniz?" diye sordu. "İyisiniz?"

"Evet." Bornozum açılmıştı, tekrar bedenime sarıp kuşağını sıkıca bağladım. "Komşuma ne oldu?" Ama gözü telefonunda elini kaldırdı.

Tekrarladım, "Komşum..."

"Tamam," dedi, "tamam. Yoldalar." Ve sonra aniden büyük bir dalga gibi mutfakta kabardı, bakışları odanın içinde döndü. "Komşunuzu gördüğünüz pencere şuradaki mi?" Gösterdi.

"Evet."

Uzun bacaklarının uzun bir hamlesiyle lavaboya gitti, avuçlarını tezgâha koyarak dışarıya baktı. Pencereyi tamamen kaplayan sırtını inceledim. Sonra orta sehpaya baktım ve temizlemeye başladım.

Döndü. "Her şeyi yerinde bırak," dedi. "Televizyonu da açık bırak. Bu hangi film?"

"Eski bir gerilim filmi."

"Gerilim filmlerini sever misin?"

Huzursuz oldum. Lorazepamın etkisi geçiyor olmalıydı. "Elbette. Neden temizleyemiyorum?"

"Çünkü komşuna yapılan saldırıya şahit olduğunda senin neler yaptığını tam olarak görmek istiyoruz."

"Onun yaşadıkları benim yaptıklarımdan daha önemli değil mi?" Little beni duymazdan geldi. "Belki şu kediyi başka bir yere götürmelisin," dedi. "Biraz aksiymiş gibi görünüyor. Kimseyi tırmalamasını istemiyorum." Kendi ekseni etrafında dönerek bir bardak su doldurdu. "Bunu iç. Susuz kalmamalısın. Bir şok yaşadın." Mutfağı geçip yanıma geldi ve bardağı elime verdi. Bu hareketinde, neredeyse hassas bir yön vardı. Bir yanım, yanağımı okşamasını bekledi.

Bardağı dudaklarıma götürdüm.

Zil çaldı.

KIRK

Dedektif Norelli gereksiz bir şekilde, "Yanımda Bay Russell var," dedi.

Sesi, hafif, genç kız gibiydi, boğazlı kazağına ve bitirim kadın deri ceketine uymuyordu. Odayı tek bir bakışla taradıktan sonra sert bir şekilde bana baktı. Kendisini tanıtmadı. Bu kötü polisti, bundan şüphe yoktu, hayal kırıklığına uğradım. Little'ın iyiliği bir kurmaca olmalıydı.

Alistair kadının peşinden geldi, bej pantolon ve kazağıyla yakışıklıydı, gerçi gergin boynunun derisinde bir çizik olduğu görülüyordu. Belki hep vardı. Bana bakıp gülümsedi. Etkisi geçmiş bir şaşkınlıkla, "Selam!" dedi.

Bunu beklemiyordum.

Bir sağa bir sola sallandım. Huzursuzdum. Şekerle tıkanmış bir motor gibiydim, damarlarımdaki ilacın etkisi hâlâ geçmemişti ve komşum da bu sırıtışıyla beni hazırlıksız yakalamıştı.

"İyi misin?" Little, Alistair'ın ardından kapıyı kapatarak yanıma geldi.

Kafamı çevirdim. Evet. Hayır.

Bir parmağını dirseğimin altına koydu. "Haydi seni..."

"Han'fendi iyi misiniz?" Norelli kaşlarını çatmıştı.

Little bir elini kaldırdı. "İyi... iyi. Sakinleştiricinin etkisinde."

Yanaklarım alev aldı.

Beni mutfağa doğru götürüp masaya oturttu. Jane'in bütün bir kibrit kutusunu harcadığı aynı masaya, baştan savma bir şekilde satranç oynayıp çocuklarımız hakkında konuştuğumuz yere, günbatımının fotoğrafını çekmemi söylediği yere geçtik. Alistair ve geçmişinden bahsettiği aynı masaya.

Norelli elinde telefonuyla mutfak penceresine yürüdü. "Bayan Fox," dedi.

Little sözünü kesti: "Dr. Fox."

Norelli duraksadı ve sonra tekrar başladı. "Dr. Fox, Memur Little'dan öğrendiğime göre dün gece bir şey görmüşsünüz."

Hâlâ dansa kaldırılmamış bir kadın gibi hol kapısının yanında bekleyen Alistair'a bir bakış attım. "Komşumun bıçaklandığını gördüm."

"Komşunuz kim?" diye sordu Norelli.

"Jane Russell."

"Ve bunu pencereden gördünüz?"

"Evet."

"Hangi pencere."

Arkasını işaret ettim. "Şuradaki."

Norelli parmağımı takip etti. Gözlerinin akı yokmuş, sadece siyahmış gibiydi; gözlerinin, sanki bir yazıyı okuyormuş gibi Russell'ların evini soldan sağa incelemesini seyrettim.

"Komşunuzu kimin bıçakladığını gördünüz mü?" Hâlâ dışarıya bakıyordu.

"Hayır ama kanaması olduğunu gördüm, göğsünde de bir şey vardı."

"Göğsünde ne vardı?"

Sandalyede kıpırdandım. "Gümüş bir şey." *Ne fark ederdi ki?*

"Gümüş bir şey?"

Başımla onayladım.

Norelli de başını evet anlamında salllayarak bana, sonra arkama, oturma odasına baktı. "Dün gece kiminle birlikteydiniz?"

"Hiç kimse."

"Yani masanın üzerindeki her şey size ait?"

Tekrar kıpırdandım. "Evet."

"Tamam, Dr. Fox." Ama Little'a bakıyordu. "Şimdi..."

"Eşi..." diye başladım, Alistair bize doğru yaklaşırken bir elimi kaldırarak.

"Bir dakika bekleyin." Norelli bir adım yaklaşarak telefonunu masaya, önüme koydu. "Dün gece onu otuz üç gece yaptığınız 911 aramasını dinleteceğim."

"Eşi..."

"Bence bu kayıt birçok soruyu cevaplıyor." Uzun parmaklarından biriyle telefonun ekranına dokununca ses kulağımda patladı, hoparlörden gelen ses metalikti: "911, acil durumunuz..."

Norelli durdurup sesi biraz kıstı.

"...nedir?"

"Komşum." Tiz. "Komşum... bıçaklandı. Ah, Tanrım. Ona yardım edin." Bendim, biliyordum ya da en azından benim kelimelerimdi bunlar ama ses benim değildi: Sesim

peltek geliyor, geveleyerek konuşuyordum.

"Han'fendi, sakin olun." O ağır konuşma. Şimdi bile can sıkıcıydı. "Adresiniz nedir?"

Alistair'a baktım, sonra Little'a. Norelli'nin telefonuna bakıyorlardı.

Norelli bana bakıyordu.

"Ve komşunuzun bıçaklandığını söylüyorsunuz."

"*Evet.* Yardım edin. Kan kaybediyor." Yüzümü buruşturdum. Dediklerim anlaşılmıyordu.

"Ne?"

"Yardım edin, dedim." Islak, tükürükler saçan bir öksürük. Gözyaşları yakında.

"Yardım yolda han'fendi. Sakin olmanıza ihtiyacım var. Adınızı söyleyebilir misiniz?"

"Anna Fox."

"Tamam, Anna. Komşunuzun adı nedir?"

"Jane Russell. Ah, Tanrım." Boğuk bir ses.

"Onun yanında mısınız?"

"Hayır. O karşı... o parkın karşısındaki evde."

Alistair'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissedince aynı şekilde karşılık verdim.

"Anna, komşunuzu siz mi bıçakladınız?"

Sessizlik. "Ne?"

"Komşunuzu siz mi bıçakladınız?"

"Hayır."

Artık Little da beni seyrediyordu. Üçü birden gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Öne eğilerek Norelli'nin telefonuna baktım. Ses devam ederken ekran karardı.

"Tamam."

"Camdan baktım ve bıçaklandığını gördüm."

"Tamam. Kimin bıçakladığını biliyor musunuz?"

Başka bir sessizlik, bu kez daha uzun.

"Han'fendi? Kimin bıçak..."

Bir patırtı gürültü. Düşen telefon. Üst kattaki çalışma odasının halısına... Hâlâ orada olmalıydı, terk edilmiş bir ceset gibi.

"Han'fendi?"

Sessizlik.

Boynumu uzatıp Little'a baktım. Artık beni seyretmiyordu.

Norelli masanın üzerine eğilip bir parmağını telefonunun ekranına sürdü. "Görevli altı dakika boyunca hatta kaldı," dedi, "ambulans görevlileri, olay yerine geldiklerini onaylayana kadar."

Olay yeri. Ve olay yerinde ne buldular? Jane'e ne oldu?

"Anlamıyorum." Aniden yorgun hissettim, pestilim çıkmış kadar yorgun. Yavaşça mutfağa göz gezdirdim, bulaşık makinesinde görünen bulaşıklara, çöp kovasındaki kırık şişelere baktım. "Jane'e ne ol..."

"Hiçbir şey olmadı Dr. Fox," dedi Little yumuşak bir sesle. "Hiç kimseye."

Ona baktım. "Ne demek istiyorsunuz?"

Pantolonunun bacaklarını yukarıya çekerek yanıma çömeldi. "Bence," dedi, "içtiğiniz bütün o güzel merlot, aldığınız ilaçlar ve seyrettiğiniz film düşünüldüğünde, biraz heyecanlanmış ve aslında olmayan bir şey görmüş olabilirsiniz."

Gözlerimi dikip baktım.

Gözlerini kırptı.

"Bunu uydurduğumu mu düşünüyorsunuz?" Sesimde acı vardı.

Devasa kafasını iki yana salladı: "Hayır, han'fendi,

bence sadece aşırı uyarıldınız ve bütün bunlar biraz kafanızı bulandırdı."

Ağzım açık kaldı.

"İlaçlarınızın hiç yan etkisi var mı?" diye bastırdı.

"Evet," dedim. "Fakat..."

"Belki halüsinasyon görmek?"

"Bilmiyorum." Aslında biliyordum, böyle bir yan etkisi olduğunu biliyordum.

"Hastanedeki doktor halüsinasyon görmenin aldığınız ilaçların bir yan etkisi olabileceğini söyledi."

"Halüsinasyon görmüyordum. Gördüğüm şeyi gördüm." Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Kedi, sandalyenin altından ok gibi fırlayarak oturma odasına gitti.

Little ellerini kaldırdı, aşınmış avuç içleri geniş ve düzdü. "Arama kaydınızı daha şimdi dinlediniz. Konuşmakta epey bir zorluk yaşıyordunuz."

Norelli bir adım öne çıktı. "Hastane kanınıza baktığında alkol seviyesi sıfır nokta yirmi ikiydi. Bu yasal sınırın neredeyse üç katı."

"Yani?"

Onun arkasındaki Alistair'ın gözleri Norelli'yle benim aramızda gidip geliyordu.

"*Halüsinasyon* görmüyordum," diye tısladım. Kelimeler ağzımdan çıkarken yuvarlanıp düştüler. "Uydurmadım. Ben deli değilim."

"Aileniz burada yaşamıyor sanırım, han'fendi?" diye sordu Norelli.

"Bu bir soru muydu?"

"Bir soruydu."

Alistair: "Oğlum boşandığınızı söyledi."

"Ayrıldık," diye düzelttim otomatik olarak.

"Ve Bay Russell'ın bize anlattıklarından," dedi Norelli, "civardaki kimse sizi görmüyormuş. Anlaşılan dışarıya pek sık çıkmıyorsunuz."

Hiçbir şey demedim. Hiçbir şey yapmadım.

"İşte başka bir teori," diye devam etti Norelli, "biraz ilgi görmek istiyordunuz."

Geriye adım atınca mutfak tezgâhına çarptım. Bornozumun önü açıldı.

"Hiç arkadaşınız ya da aileniz yokken içecek bir sürü şarabınız vardı ve biraz ortalığı karıştırmak istediniz."

"Bunu uydurduğumu mu düşünüyorsunuz?" diye bağırarak öne doğru fırladım.

"Ben öyle düşünüyorum," diyerek onayladı.

Little boğazını temizledi. "Ben," dedi, sesi yumuşaktı, "burada biraz kafayı sıyırdığınızı düşünüyorum, bunu bilerek yaptığınızı söylemiyoruz..."

"Hayal âleminde yaşayan sizlersiniz." İşaretparmağımı kaldırıp bir asa gibi salladım. "Bir şeyler uyduran sizlersiniz. Onu, üzeri kanla kaplanmış bir halde gördüm, şu pencereden."

Norelli gözlerini kapatarak içini çekti. "Han'fendi, Bay Russell eşinin şehir dışında olduğunu söylüyor. Onunla hiç tanışmadığınızı söylüyor."

Sessizlik oldu. Odada elektrik varmış gibiydi.

"Buraya geldi," dedim yavaş ve net bir şekilde, "*iki kez.*"

"Bunun..."

"İlkinde benim, sokaktan eve girmeme yardım etti. Sonra bir daha geldi ve," bu sefer Alistair'a dik dik bakarak, "bu da onu *aramaya* geldi."

Alistair başıyla onayladı. "Oğlumu arıyordum, eşimi değil." Yutkundu. "Ve bana buraya kimsenin gelmediğini söylemiştiniz."

"Yalan söyledim. Bu masada oturdu. Satranç oynadık."

Çaresiz bir şekilde Norelli'ye baktı.

"Ve onun çığlık atmasına neden oldu," dedim.

Norelli bu kez Alistair'a döndü.

Alistair, "Bir çığlık duyduğunu söylüyor," diye açıkladı.

"Bir çığlık duydum. Üç gün önce." Üç gün önce miydi, diye düşündüm. Belki değildi. "Ve Ethan çığlık atanın Jane olduğunu söyledi." Tam olarak doğru değildi ama yakındı.

Little, "Ethan'ı bunun dışında bırakalım," dedi.

Yumurta atan o üç çocuk, o üç küçük bok gibi etrafımda toplanmış olan üçüne baktım dik dik.

Onları yere serecektim.

Kollarımı göğsümde çaprazlayarak, "O zaman Jane nerede?" diye sordum. "Jane nerede? Eğer bir şeyi yoksa buraya getirin."

Birbirlerine baktılar.

"Haydi." Bornozumun önünü kapatıp kuşağını bağlayarak tekrar kollarımı çaprazladım. "Gidip getirin onu."

Norelli Alistair'a döndü. "Acaba..." diye mırıldanınca Alistair başıyla onaylayarak oturma odasına çekildi ve telefonunu cebinden çıkardı.

"Ve sonra," dedim Little'a dönerek, "hepinizin evimden gitmenizi istiyorum. Hayal dünyasında yaşadığımı düşünüyorsunuz." İrkildi. "Yalan söylediğimi düşünüyorsunuz." Norelli tepki vermedi. "Ve o da iki kere görüştüğüm bir kadınla hiç tanışmamış olduğumu söylüyor." Alistair telefona doğru mırıldandı. "Ve ben, tam olarak kimin ne zaman burada nereye gittiğinin zamanını..." Kendi kelimelerimde kayboldum. "Buraya başka kimlerin girdiğini bilmek istiyorum."

Alistair yanımıza döndü. Telefonu cebine koyarken, "Sadece bir dakika sürer," dedi.

Gözlerimi onunkilere diktim. "İddiaya varım ki bu, uzun bir dakika olacak."

Kimse konuşmadı. Gözlerim mutfakta dolaştı: Alistair saatini inceliyordu, Norelli sakin bir şekilde kediye bakıyordu. Sadece Little beni izliyordu.

Yirmi saniye geçti.

Yirmi daha.

İçimi çekip kollarımı çözdüm.

Bu çok saçmaydı. Kadın...

Zil çaldı.

Bakışlarım Norelli'ye sonra da Little'a döndü.

Alistair kapıya doğru dönerken, "Ben açarım," dedi.

Hareketsiz bir şekilde otomatiğe basışını, hol kapısını açmasını ve kenara çekilmesini seyrettim.

Bir saniye sonra, Ethan yere bakarak içeriye girdi.

"Oğlumla tanışmıştınız," dedi Alistair. "Ve bu da eşim," diye ekleyerek arkalarından kapıyı kapattı.

Alistair'a baktım. Kadına baktım.

Bu kadını hayatımda hiç görmemiştim.

KIRK BİR

Siyah saçlı, uzun boylu fakat hoş tipli bir kadındı. Bir çift gri-yeşil gözün üzerindeki kaşları ince, keskin ve yay gibiydi. Bana, başıyla soğukkanlı bir selam vererek mutfağa geçip elini uzattı.

"Sanırım tanışmadık," dedi.

Sesi alçak ve neşeliydi, Bacall'ınkine çok benziyordu. Kulağıma yapışmıştı.

Hareket etmedim. Edemedim.

Göğsüme doğrulttuğu eli havadaydı. Bir an sonra elini tutup tokalaştım.

"Bu kim?"

"Sizin komşunuz." Little'ın sesinde neredeyse üzüntü vardı.

Norelli, "Jane Russell," dedi.

Norelli'ye baktım, sonra Little'a. Sonra da kadına.

"Hayır, değilsin," dedim.

Elini geri çekti.

Polislere döndüm: "Hayır, değil. Ne diyorsunuz? Bu Jane değil."

"Size yemin ederim," diye başladı Alistair, "kendisi..."

Norelli ona, "Hiçbir şey için yemin etmeniz gerekmiyor, Bay Russell," dedi.

Kadın, "Ben yemin etsem bir faydası olur mu?" diye sordu.

Kadına dönüp bir adım yaklaştım. "Kimsin sen?" Sesim sertti. Ayak bileklerinden birbirlerine kelepçelenmişler gibi Alistair'la beraber geriye doğru seğirttiklerini gördüğümde memnun oldum.

"Dr. Fox," dedi Little, "biraz sakinleşelim." Bir elini koluma koydu.

Bu beni şaşırttı. Kendimi kurtarıp ondan ve Norelli'den uzaklaştım. Artık mutfağın merkezindeydim, polisler pencerenin yanına geçtiler, Alistair'la kadın da oturma odasına doğru gerilediler.

Onlara dönerek ilerledim. "Jane Russell'la iki kere görüştüm," dedim ağır ağır ve basit bir şekilde. "Sen Jane Russell değilsin."

Kadın bu sefer yerinde kaldı. Bir elini cebine atarak, "Size ehliyetimi gösterebilirim," diye önerdi.

Kafamı salladım, basit bir şekilde ve yavaşça. "Ehliyetini görmek istemiyorum."

Norelli, "Han'fendi!" diye seslenince kafamı ona doğru çevirdim. Yaklaşıp kadınla aramıza girdi. "Bu kadarı yeter."

Alistair irileşmiş gözlerle beni seyrediyordu. Kadının eli hâlâ cebindeydi. Arkalarındaki Ethan, divana doğru geri çekilmişti, Punch bacaklarına dolanıyordu.

Ben, "Ethan!" deyince bakışları bana doğru yükseldi,

çağrılmayı bekliyor gibiydi. "Ethan!" Alistair'la kadının arasından geçtim. "Neler oluyor?"

Bana baktı. Bakışlarını kaçırdı.

"Bu kadın senin annen değil." Omzuna dokundum. "Söyle onlara."

Kafasını kaldırdı, gözlerini sol tarafına çevirdi. Çenesini kenetleyerek yutkundu. Bir tırnağıyla başka bir tırnağını kurcaladı. "Annemle hiç tanışmadınız," diye mırıldandı.

Elimi çektim.

Arkama döndüm, yavaşça, sersemlemiş bir halde.

Ve sonra hepsi birden konuştu, küçük bir koro gibi: Norelli, "Buradaki işimiz bitti," derken, Alistair da başıyla hol kapısını işaret ederek, "Biz..." diye sordu ve aynı anda Little da bana, "Biraz dinlen," dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak onlara baktım.

"Biz..." dedi Alistair tekrar.

Norelli, "Teşekkürler, Bay Russell," dedi, "ve Bayan Russell."

Alistair ve kadın bana, sanki yeni sakinleştirilmiş bir hayvanmışım gibi temkinli bir şekilde bakarak kapıya doğru yürüdüler.

Alistair keskin bir şekilde, "Haydi!" dedi. Ethan ayağa kalktı, gözleri yerdeydi, adımını kedinin üzerinden attı.

Onlar kapıdan çıkarken Norelli de peşlerine takıldı. "Dr. Fox, asılsız suç ihbarında bulunmak cezai bir suçtur," diyerek beni bilgilendirdi. "Beni anlıyor musunuz?"

Ona baktım. Sanırım başımla onayladım.

"İyi." Yakasını çekiştirdi. "Tek söyleyebileceğim bu."

Kapı onun ardından kapandı. Dış kapının açıldığını duydum.

Sadece ben ve Little kalmıştık. İskarpinlerine baktım, siyah ve sivriydiler. Her nedense Yves'le o günkü Fransızca dersimi kaçırdığımı fark ettim.

Sadece ben ve Little. *Les deux.*[37]

Ön kapının kapanırken çıkardığı sesi duydum.

"Seni yalnız bıraksam sorun olur mu?" diye sordu.

Başımla boş boş onayladım.

"Konuşabileceğin birileri var mı?"

Tekrar başımla onayladım.

"Al." Cebinden bir kart çıkarıp avucuma bastırdı. Karta baktım. Uyduruk bir malzemedendi. POLİS MEMURU CONRAD LITTLE, NYPD. İki telefon numarası, bir e-posta adresi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Hey!" Kafamı kaldırdım. "Beni arayabilirsin. Tamam mı?"

Sessizce onayladım.

"Tamam mı?"

Diğer kelimeleri iki tarafa dirsekleyerek dilimden uçarcasına çıkmıştı. "Tamam."

"İyi. Gece veya gündüz." Telefonunu bir elinden diğerine geçirdi. "Çocuklarım zaten uyutmuyor." Tekrar ilk eline aldı. Göz göze gelince durdu.

Birbirimize baktık.

"Kendinize iyi bakın, Dr. Fox." Hol kapısına yürüdü, açtı, nazik bir şekilde arkasından kapattı.

Ön kapı tekrar açıldı. Tekrar kapandı.

37 Ç. N. les deux: Fr., iki, her ikisi anlamında.

KIRK İKİ

Ani, yoğun bir sessizlik oldu. Dünya durmuştu.

O gün ilk kez yalnızdım.

Odaya göz gezdirdim. Şarap şişeleri güneşte parlıyordu. Sandalye, mutfak masasının yanında yan duruyordu. Kedi kanepede devriye geziyordu.

Havada süzülen toz zerrecikleri ışığın altında dolaşıyordu.

Hol kapısına gittim, kapıyı kilitledim.

Odaya bakmak için arkamı döndüm.

Bunlar gerçekten olmuş muydu?

Ne olmuştu?

Mutfağa gidip bir şişe şarap çıkardım. Tirbüşonu sokup mantarını çektim. İçindekinden kadehe boşalttım. Dudaklarıma götürdüm.

Jane'i düşündüm.

Kadehi boğazımdan aşağı boşalttım, sonra şişeyi dudaklarıma götürüp kafama diktim. Uzun uzun içtim.

O kadını düşündüm.

Oturma odasına giden yolu adımladım, hızlandım. Avucuma iki hap aldım. Boğazımdan aşağıya dans ederek indiler.

Alistair'ı düşündüm. *Ve bu da eşim.*

Orada, öylece ayakta durup tıkanana kadar kafayı çektim.

Şişeyi tekrar indirdiğimde Ethan'ı düşündüm. Gözlerini benden nasıl da kaçırmıştı. Kafasını çevirmişti. Bana cevap vermeden önce nasıl da yutkunmuştu. Tırnağını kurcalamış, mırıldanmıştı.

Nasıl da yalan söylemişti.

Yalan söylemişti. Kaçırılan bakışlar, gözlerini sol tarafına doğru çevirişi, geciken yanıtı, yerinde duramaması, bütün bunlar yalan söylediğini gösteriyordu. Bunu, daha ağzını açmadan önce biliyordum.

Kenetlenmiş çene: Gerçi o başka bir şeyin işaretiydi.

Korkunun.

KIRK ÜÇ

Telefon, çalışma odasının zeminindeydi, tam da düşürdüğüm yerde. İlaç şişelerini banyodaki ecza dolabına götürürken telefonun ekranına dokundum. Doktorası ve reçete defteri olanın Dr. Fielding olduğunun gayet fakındaydım ama o bana bu konuda yardım edemezdi.

Telefonu açar açmaz, "Buraya gelebilir misin?" diye sordum.

Sessizlik oldu. "Ne?" Sesi afallamış geliyordu.

"Buraya gelebilir misin?" Yatağıma girdim.

"Hemen şimdi mi? Ben..."

"Lütfen, Bina?"

Bir sessizlik daha. "Sana... dokuz, dokuz buçuk gibi gelebilirim. Yemek planlarım var."

Umurumda değildi. "İyi." Sırtüstü yattım, yastık kulağımda hışırdadı. Pencerenin ardında, dökülen yapraklar kor gibiydiler, camın ardında parlıyorlardı, uçup gittiler.

"Heşey yollarındam."

"Ne?" Temazepam beynimi tıkıyordu. Devrelerimin kısa devre yaptığını hissedebiliyordum.

"Her şey yolunda mı, diye sordum."

"Hayır. Evet. Geldiğinde anlatacağım."

Gözkapaklarım ağırlaştı, kapandı.

"Tamam. Gece görüşürüz."

Ama ben çoktan uykuya doğru ufalanıyordum.

Uykum, karanlık ve rüyasızdı, biraz da kayıtsız. Alt katta zil haykırdığında, yorgunluktan bitap düşmüş bir şekilde uyandım.

KIRK DÖRT

Bina gözlerini dikip bana baktı, ağzı açıktı.

Sonunda kapattı, yavaşça ama sıkı sıkıya, bir sinekkapan gibi. Hiçbir şey söylemedi.

Ed'in kütüphanesindeydik, ben her zamanki tek kişilik koltuğumda Bina ise Dr. Fielding'in oturduğunda. İncecik bacaklarını koltuğun altına doğru uzatmıştı. Punch bir duman gibi bileklerinin etrafında dolaşıyordu.

Şöminede zayıf bir ateş vardı.

Bakışlarını çevirip minik alev dalgalarını seyretti.

Sanki ona vurma ihtimalim varmış gibi ürkerek, "Ne kadar içtin?" diye sordu.

"Halüsinasyon görmeye yetecek kadar değil."

Sessizce onayladı. "Tamam. Ve ilaçlar..."

Kucağımdaki battaniyeyi kavrayarak kuvvetle sıktım. "Jane'le görüştüm. İki kere. Farklı günlerde."

"Tamam."

"Onu, evlerinde, ailesiyle birlikte gördüm. Defalarca."

"Tamam."

"Jane'i kan kaybederken gördüm. Göğsünde bıçak vardı."

"Kesinlikle bıçaktı?"

"Lanet olası bir broş değildi."

"Ben sadece... tamam, tamam."

"Fotoğraf makinemle gördüm. Çok net."

"Ama fotoğraf çekmedin."

"Hayır, fotoğraf çekmedim. Ona yardım etmeye çalışıyordum, olayı... belgelemeye değil."

"Tamam." Dalgın bir şekilde saçından bir tutamı okşadı. "Ve şimdi, hiç kimsenin bıçaklanmadığını söylüyorlar."

"Ve Jane'in bir başkası olduğunu söylemeye çalışıyorlar. Ya da bir başkasının Jane olduğunu."

Saçını parmağına doladı.

"Eminsin..." diye başlayınca gerildim çünkü neyin geldiğini biliyordum. "Kesinlikle, bütün bunların, sadece bir yanlış anlaşılma olmasının hiç imkânı..."

Öne doğru eğildim. "Ne gördüğümü biliyorum."

Bina elini indirdi. "Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum."

Sanki cam bir zeminde yürüyormuşum gibi yavaş yavaş konuştum. "Jane'e bir şey olduğuna inanmayacaklar," dedim, Bina'yla olduğu kadar kendimle de konuşuyordum, "ta ki Jane olduğuna inandıkları kadının Jane olmadığını anlayıncaya kadar."

Karmaşıktı ama Bina başıyla onayladı.

"Yalnız... polis ondan kimliğini falan göstermesini istememiş midir?"

"Hayır. Hayır. Sadece kocasının, sadece 'kocasının' sözü onlara yeter. Yetmez mi? Neden yetmesin ki?" Kedi halıda yürüyüp benim koltuğumun altına sokuldu. "Ve onu

daha önce hiç kimse görmedi. Buraya geleli daha bir hafta ancak oldu. Herkes olabilir. Bir akraba olabilir. Metresi olabilir. Sipariş gelin bile olabilir." İçkime uzanmak istedim ama sonra içkim olmadığını hatırladım. "Ama ben Jane'i ailesiyle beraber gördüm. İçinde Ethan'ın fotoğrafı olan madalyonunu gördüm. Tanrı aşkına, ben...oğlunu buraya mum vermesi için gönderdi."

Bina yine başıyla onayladı.

"Ve kocasının davranışları?"

"Daha yeni birisini bıçaklamış gibi miydi? Hayır?"

"Bunu yapan kesinlikle..."

"Kesinlikle ne?"

Lafı çevirdi. "Oydu."

"Başka kim olabilir? Çocukları melek gibi. Eğer birisini... birisini bıçaklayacak olsaydı bu babası olurdu." Bir kez daha kadehime uzanıp havayı yakaladım. "Ve bıçaklanmanın hemen öncesinde onu bilgisayarının başında gördüm, yani annesini kesmek için merdivenlerden aşağıya koşmadıysa suçsuzdur."

"Bundan, başka kimseye bahsettin mi?"

"Henüz değil."

"Doktoruna?"

"Bahsedeceğim." Ed'e de, sonra onunla da konuşacaktım.

Sonra sessizlik oldu. Sadece şöminedeki alevlerin çıtırtısı geliyordu.

Onu, teninin ateşin ışığında bakır gibi parlamasını seyrederken, acaba suyuma mı gidiyor, acaba benden şüpheleniyor mu diye merak ettim. İmkânsız bir hikâyeydi, değil mi? *Komşum eşini öldürmüştü, bir sahtekâr kadının yerine geçmişti ve oğulları da gerçeği anlatamayacak kadar çok korkuyordu.*

Bina, "Jane'in nerede olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Sessizlik oldu.

"Onun gerçek olduğunu bile bilmiyordum," dedi Bina, omzumun üzerinden eğilerek, saçları masa lambasıyla aramda bir perde gibiydi.

"Ellilerdeki klasik poster kadını," diye mırıldandım. "Sonra sıkı bir kürtaj karşıtı."

"Ah."

"Annesi onu düşürmeye çalışmış."

"Ah."

Masamdaydık, yirmi iki sayfalık Jane Russell fotoğraflarını tarıyorduk. Mücevherler sarkan *(Erkekler Sarışınları Sever)*, kuru ot yığının üzerinde yarı çıplak (*Kanunsuz*), bir çingene eteğini savururken (*Ateşli Kan*). Pinterest'e baktık. Instagram'ın her köşesini aradık. Boston kaynaklı gazeteleri ve web sitelerini silip süpürdük. Patrick McMullan'ın fotoğraf galerisine girdik. Hiçbir şey yoktu.

"İnanılmaz, değil mi," dedi Bina, "bazı insanların internete göre var olmaması?"

Alistair daha kolaydı. Hemen çıkmıştı, iki yıl önce, bir danışmanlık dergisi yazısındaki fotoğrafında, üzerinde onu sosis gibi gösteren fazla dar bir takım elbiseyle. Yazının başlığında RUSSELL ATKINSON'A GEÇİYOR yazıyordu. LinkedIn profilinde de aynı fotoğraf vardı. Dartmouth mezunlar bülteninde, bir bağış gecesinde kadeh kaldırırken bir fotoğrafı vardı.

Ama Jane hiç yoktu.

Daha da tuhafı Ethan da yoktu. Facebook'ta ya da Foursquare'de ya da başka herhangi bir yerde yoktu ve

Google aynı isimdeki bir fotoğrafçıdan başka hiçbir sonuç getirmiyordu.

Bina, "Çocukların çoğu Facebook'ta değil midir?" diye sordu.

"Babası izin vermiyor. Cep telefonu bile yok." Bornozumun düşen kolunu yukarıya kıvırdım. "Ve evde eğitim alıyor. Muhtemelen burada fazla tanıdığı yoktur. Muhtemelen *kimseyi tanımıyordur.*"

"Yine de birilerinin annesini tanıması gerek," dedi. "Boston'dan birileri... birinin tanıması gerek." Pencereye doğru yürüdü. "Fotoğraf olması gerekmiyor mu? Polis bugün evlerinde değil miydi?"

Dediğini düşündüm. "Bütün bildiğimiz, onlarda bu diğer kadının fotoğrafının olabileceği. Alistair onlara başka bir şey göstermiş ya da söylemiş olabilir. Evlerini aramayacaklar. Bu konuda çok kesinlerdi."

Başıyla onayladı, dönüp Russelllar'ın evine baktı. "Jaluziler indirilmiş," dedi.

"Ne?" Pencerede ona katıldım ve kendi gözlerimle gördüm. Mutfak, oturma odası, Ethan'ın odası, her birinin jaluzisi indirilmişti.

Ev gözlerini kapatmıştı. Sımsıkı yummuştu.

"Gördün mü?" dedim Bina'ya. "Bir daha içeriye bakmamı istemiyorlar."

"Onları suçlayamam."

"Dikkatli olmaya başladılar. Bu, durumu kanıtlamıyor mu?"

"Şüpheli bir durum, evet." Kafasını bir yana yatırdı. "Jaluzileri genellikle kapatırlar mı?"

"Asla. Asla. Şimdiye kadar akvaryum gibiydi."

Tereddüt etti. "Sence… sen, biliyorsun, tehlikede olabilir misin?"

Ben bunu hiç düşünmemiştim. “Neden?” diye sordum yavaşça.

“Çünkü eğer gördüğün gerçekten yaşandıysa…”

Geri çekildim. “Yaşandı.”

“…o zaman sen, biliyorsun, tanıksın.”

Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha.

“Lütfen gece kalır mısın?”

Kaşları kalktı. “Bu benim ‘ciddi misin’ bakışım?”

“Ücretini öderim.”

Yarı kapanmış gözkapaklarının arasından bana baktı. “Sorun o değil. Yarın erken işim var ve bütün her şeyim…”

“Lütfen.” Gözlerinin içine baktım. “Lütfen.”

İçini çekti.

KIRK BEŞ

Karanlık, ağır, yoğundu. Sığınaklar gibi karanlıktı. Uzay gibi karanlıktı.

Sonra, çok uzaklarda, uzak bir yıldız, bir yıldız kırıntısı.

Yaklaştım.

Işık titredi, kabardı, nabız gibi attı.

Bir kalpti. Minik bir kalp. Atıyordu. Işık saçıyordu.

Etrafındaki karanlığı aydınlatıyordu, ipekten ilmeklerin üzerine güneş gibi doğmuştu. Bir bluz, bir hayalet kadar beyaz. Bir çift omuz, parıl parıl. Bir boyun çizgisi. Bir el, parmakları, atan küçük kalpte oynuyordu.

Ve üzerinde de bir yüz: Jane. Gerçek Jane, parlıyordu. Beni seyrediyordu. Gülümsüyordu.

Ben de gülümsedim.

Sonra bir cam parçası önüne kaydı. Bir elini camın üzerine koydu, camı parmak izlerinin minik haritalarıyla damgaladı.

Ve onun arkasında, sahnedeki karanlık aniden kay-

boldu: Kırmızı beyaz çizgilerle taranmış iki kişilik koltuk; ikiz lambalar artık ışık saçıyorlardı; halı, çiçek açan bir bahçe gibiydi.

Jane kafasını eğip madalyona baktı, parmağını şefkatle üzerinde gezdirdi. Işık saçan gömleğinde. Yakasında kabarıp teninde alev alarak yayılan kanın mürekkep lekesinde.

Ve tekrar kafasını kaldırdığında bana bakan diğer kadındı.

CUMARTESİ

6 Kasım

KIRK ALTI

Bina yediyi biraz geçe gitti, tam da ışık, parmaklarını perdelere sararken. Horluyordu, bunu öğrenmiştim, uzaklardan gelen dalga sesleri gibi küçük, hafif, sesli nefesler alıyordu. Bunu beklemiyordum.

Ona teşekkür edip kafamı yastığa gömerek uykuma geri döndüm. Uyandığımda telefonumu kontrol ettim. Saat neredeyse on bir olmuştu.

Bir an ekrana baktım. Bir dakika sonra Ed'le konuşuyordum. Bu sefer "bil bakalım kim" yoktu.

Kısa bir duraksamadan sonra, "Bu inanılmaz!" dedi.

"Yine de oldu işte."

Yine duraksadı. "Olmadığını söylemiyorum. Fakat," kendimi hazırladım, "son zamanlarda gerçekten ağır dozda ilaçlar kullandın. Yani..."

"Yani *sen de* bana inanmıyorsun."

Bir iç çekiş. "Hayır, sana inanmıyor değilim. Sadece..."

"Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?" diye bağırdım.

O sustu. Ben devam ettim.

"Olduğunu gördüm. Evet, ilaç kullanmıştım ve ben... evet. Ama bunu hayal etmedim. Bir sürü ilaç alıp böyle bir şeyin *hayalini kurmazsın.*" Derin bir nefes aldım. Ben, şiddet içerikli bilgisayar oyunları oynayan ve okulunda etrafa rasgele ateş açan liselilerden değilim. *Ne gördüğümü biliyorum.*"

Ed hâlâ sessizdi.

Sonra:

"Eh, bir kere, sadece mantıklı bir açıklama yapabilmek için, o olduğundan emin misin?"

"O kim?"

"Kocası. Yapanın."

"Bina da aynı şeyi söyledi. Tabii ki eminim."

"Bu, diğer kadın, olamaz mı?"

Kalakaldım.

Ed'in sesi, sesli düşündüğü zamanlarda hep olduğu gibi canlanmıştı. "Diyelim ki senin dediğin gibi kadın metres. Boston'dan ya da başka bir yerden gelmiş. Kavga ediyorlar. Bıçak ortaya çıkıyor. Ya da her nasıl oluyorsa oluyor. Bıçak saplanıyor. Koca karışmamış oluyor."

Düşündüm. Bu düşünceye direniyordum ama belki de olabilirdi. Yalnız: "Kimin yapmış olduğu önemli değil," diye ısrar ettim. "Şimdilik. Gerçek olan şu ki bu oldu ama problem şu ki kimse bana inanmıyor. Bina'nın bile bana inandığını sanmıyorum. Senin, bana inandığını sanmıyorum."

Sessizlik oldu. Merdivenlerden yukarıya çıkıp Olivia'nın odasına girdiğimi fark ettim.

"Bundan, Livvy'ye bahsetme," diye ekledim.

Ed, kahkaha attı, gerçek bir Hahaha! "Gidip de anlata-

cak değilim." Öksürdü. "Dr. Fielding ne diyor?"

"Onunla daha konuşmadım." Konuşmalıydım.

"Konuşmalısın."

"Konuşacağım."

Duraksama oldu.

"Ve sokağın geri kalanında neler oluyor?"

Hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Takeda'lar, Miller'lar, hatta Wassermen'lar... geçen bu haftada radarıma hiç de fazla girmemişlerdi. Sokağa perde düşmüştü; yolun karşısındaki evler örtülmüştü, ortadan kaybolmuşlardı. Var olan tek şey benim ve Russell'ların evleriyle aralarındaki parktı. Rita'nın müteahhidine ne olduğunu merak ettim. Bayan Gray'in okuma grubu için hangi kitabı seçtiğini merak ettim. Eskiden her aktivitelerinin kaydını tutardım, komşularımın giriş ve çıkışlarının tarihçesi vardı. Hafızamda hayatlarının her bir bölümünün bütün kayıtları vardı. Ama artık...

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Eh," dedi, "belki bu daha iyidir."

Konuştuktan sonra telefonun saatini tekrar kontrol ettim. On bir on birdi. Doğumgünüm. Jane'in de.

KIRK YEDİ

Önceki günden beri mutfaktan uzak duruyordum, bütün birinci kattan uzak duruyordum. Yine de bir kez daha penceredeydim işte, parkın karşısındaki eve bakıyordum. Kadehime biraz şarap doldurdum.

Ne gördüğümü biliyordum. Kan kaybediyordu. Yalvarıyordu.

İş henüz bitmemişti.

İçtim.

KIRK SEKİZ

Jaluziler kaldırılmıştı.

Ev, sanki bakışlarına cevap vermeme şaşırmış da bana bön bön bakıyormuş gibiydi. Zum yapıp oturma odasına odaklanarak pencereye gözümü diktim.

Lekesizdi. Hiçbir şey yoktu. İki kişilik koltukta da. Lambalar muhafızlar gibi iki yandaydılar.

Pencere önündeki yerimde kıpırdanarak objektifi Ethan'ın odasına kaydırdım. Masasına bir gargoyle[38] gibi tünemişti, önünde bilgisayarı vardı.

Daha fazla zum yaptım. Neredeyse bilgisayar ekranındaki yazıyı okuyabilecektim.

Sokakta bir hareketlenme oldu. Bir köpekbalığı kadar parlak bir araba, Russell'ların evininin önünde durdu. Şoför kapısı bir yüzgeç gibi açıldı ve arabanın içinden üzerinde kışlık paltosuyla Alistair çıktı.

Eve doğru uzun adımlar attı.

38 Ç. N. Gargoyle: Mimaride çoğunlukla fantastik ve biraz da korkutucu hayvan figürlerinden oluşan gotik bir öğe.

Bir fotoğrafını çektim.

Kapıya vardığında bir tane daha.

Bir planım yoktu. (Artık herhangi bir şey için plan yapıyor muydum, bilmiyordum.) Elinin kana bulanmış olduğunu görecek değildim. Kapımı çalıp itiraf da etmeyecekti.

Ama izleyebilirdim.

Eve girdi. Objektifimi mutfağa çevirdim ve tabii ki birkaç saniye sonra o da orada belirdi. Anahtarlarını tezgâha bırakıp paltosunu çıkardı. Mutfaktan çıktı.

Geri dönmedi.

Fotoğraf makinesini bir kat yukarıya, oturma odasına hareket ettirdim.

Sonra, o belirdi, bahar yeşili kıyafetinin içinde ışık saçıyor, parlıyordu. "Jane."

Objektifimi ayarladım. Önce birine, sonra diğerine gidip lambaları açarken görüntüsü netleşti, keskinleşti. Güzel ellerini, uzun boynunu, saçlarının yanağına düşmesini seyrettim.

Yalancı.

Sonra odadan çıktı, kapıya doğru yürürken ince kalçaları oynuyordu.

Hiçbir şey. Oturma odası boştu. Mutfak boştu. Üst kat, Ethan'ın sandalyesi boş, bilgisayar ekranı siyahtı.

Telefon çaldı.

Başımı, bir baykuş gibi neredeyse tamamen geriye döndürünce fotoğraf makinesi kucağıma düştü.

Ses arkamdan geliyordu ama telefonum elimdeydi.

Çalan sabit hattı.

Alt katta çürüyen mutfaktaki sabit hat değildi, Ed'in kütüphanesindekiydi. Onu tamamen unutmuştum.

Tekrar çaldı, uzak, ısrarcıydı.

Hareket etmedim. Nefes almadım.

Beni kim arıyordu? Ev telefonunu kimse aramamıştı... Ne kadar zaman olduğunu hatırlayamadım. Hem bu numara kimde vardı ki? Ben bile zar zor hatırlıyordum.

Bir kez daha çaldı.

Ve bir kez daha.

Cama doğru büzüştüm, orada, soğukta, rengim soldu. O sesle beynim zonklarken evimin odalarını hayalimde canlandırdım, tek tek.

Bir kez daha çaldı.

Parkın karşısına baktım.

Kadın oradaydı, oturma odasının penceresinde, kulağında bir telefon vardı.

Doğrudan bana bakıyordu, sert sert.

Oturduğum yerden sıvıştım, makineyi bir elime alarak masama geri çekildim. Bakmaya devam ediyordu, dudakları kısa bir satır gibiydi.

Bu numarayı nasıl bulmuştu.

Ama sonra ben onlarınkini nasıl bulmuştum diye düşündüm. Bilinmeyen numaralar. Orayı aradığını düşündüm, adımı söyleyişini, numarama bağlanmak isteyişini. Bana bağlanmak isteyişini. Evimi, kafamı istila ediyordu.

Yalancı.

Onu izledim. Dik dik baktım.

O da karşılık verdi.

Bir kez daha çaldı.

Ve sonra başka bir ses duydum. Ed'in sesi.

"Anna ve Ed'i aradınız," dedi Ed'in sesi kısık ve sert bir şekilde, bir film tanıtımındaki ses gibiydi. Bu mesajı kaydettiği zamanı hatırladım; "Sesin Vin Diesel gibi geldi," dediğimde gülmüş ve sesini daha da kısmıştı.

"Şu an evde değiliz fakat mesaj bırakırsanız size döneriz." Ve bitirir bitirmez, durdurma düğmesine basar basmaz korkunç bir Cockney[39] aksanıyla, "Lanet olası canımız ne zaman isterse," diye ekleyişini de hatırladım.

Bir anlığına gözlerimi kapatıp Ed'in bana seslendiğini hayal ettim.

Ama havayı, evi dolduran o kadının sesiydi.

"Kim olduğumu bildiğini düşünüyorum." Sessizlik oldu. Gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm, ağzının kulaklarımı delen sözlerin şeklini alışını izledim. Etkisi olağanüstüydü. "Evimizin fotoğraflarını çekmeyi bırak, yoksa polisi ararım."

Telefonu kulağından indirip cebine koydu. Bana dik dik baktı. Ben de karşılık verdim.

Sessizlik oldu.

Sonra odadan çıktım.

39 Ç. N. Cockney aksanı: Doğu Londra'ya özgü bir aksan.

KIRK DOKUZ

Kızhavuzu seni oyuna davet etti!

Satranç programım açıktı. Ekrana hareket çekip telefonu kulağıma bastırdım. Dr. Fielding'in ölü bir yaprak kadar kırılgan olan sesli mesajı beni karşıladı, mesaj bırakmamı istiyordu. Ben de öyle yaptım, kelimeleri dikkatle telaffuz ederek.

Ed'in kütüphanesindeydim, dizüstü bilgisayarı uyluklarımı ısıtıyordu, gün ortası güneşi halıya vuruyordu. Yanımdaki sehpada bir kadeh merlot duruyordu. Bir kadeh ve bir şişe.

İçmek istemiyordum. Zihnim açık kalsın istiyordum, düşünmek istiyordum. Analiz etmek istiyordum. Son otuz altı saat daha şimdiden, bir sis kümesi gibi uzaklaşıyor, buharlaşıyordu. Daha şimdiden ev'in omuzlarını kaldırıp silkerek dış dünyayı uzaklaştırdığını hissedebiliyordum.

Bir içkiye ihtiyacım vardı.

Kızhavuzu. Ne kadar aptalca bir isimdi. Kızhavuzu.

Girdap. Tierney. Bacall. *Artık kanına karıştı.*

Kesinlikle karışmıştı. Kadehi dudaklarıma götürdüm, boğazımdan aşağıya akan şarap selini, damarlarımdaki akışı hissettim.

Nefesini tut, dua et.

Beni içeri al!

İyi olacaksın.

İyi olacaksın. Küçümseyerek burnumdan nefes verdim.

Zihnim bir bataklık gibiydi, derin ve tuzlu yolu, gerçek ve sahte birbirine karışıyor, iç içe geçiyorlardı. Yoğun bataklıklı arazilerde yetişen o ağaçların ismi neydi, diye düşündüm. Man… man-drake?[40] Man'lı bir şeydi, kesinlikle.

David.

Elimdeki kadeh sallandı.

O telaş ve gümbürtüde David'i unutmuştum.

Russell'ların evinde çalışan David'i. Jane'le tanışmış olabilecek, yani tanışmış olması gereken David'i.

Kadehi sehpaya bırakıp ayağa kalktım. Koridora çıktım. Merdivenlerden inip mutfağa girdim. Russell'ların evine hızlı bir bakış attım. Görünürde kimse yoktu, beni izleyen kimse yoktu. Sonra bodrum kapısını tıklattım, önce kibarca, sonra tekrar ama bu sefer kuvvetle. İsmini seslendim.

Cevap yoktu. Uyuyor mu diye merak ettim ama daha akşam bile olmamıştı. Aklımda bir fikir alevlendi.

Yanlıştı, biliyordum ama orası benim evimdi ve bu acildi. Çok acildi.

40 Ç. N. Mandrake: Yazar burada, ana karakterin ismini hatırlayamadığı mangrov ağacıyla 1934 yılında Lee Falk tarafından yaratılan ve bir sihirbaz olan Mandrake'nin maceralarının anlatıldığı ünlü çizgi romanla ses oyunu yapıyor.

Oturma odasındaki masaya gittim, çekmeceyi çekip açtım ve aradığımı orada buldum, mat bir gümüş gibi parlayan dişli şeyi, yani anahtarı.

Bodrum kapısına döndüm. Bir kez daha tıklattım, hiçbir şey olmadı, sonra anahtarı kilide soktum. Çevirdim.

Kapıyı çekip açtım.

Kapı inledi. Ürktüm.

Ama merdivenlerden aşağıya doğru baktığımda etraf sessizdi. Terlikli ayaklarımla sessizce ve bir elimi duvarın pürüzlü sıvasına sürterek karanlığa doğru indim.

Zemine ulaştım. Perdeler çekilmişti, aşağıda gece hâkimdi. Parmaklarımla duvardaki düğmeyi buldum, bastım. Oda ışığa boğuldu.

Buraya son inişimin üzerinden, David'in etrafa bakmak için gelmesinin üzerinden iki ay geçmişti. Bütün mekânı; merkezinde Ed'in çizim masasının olduğu yaşam alanını, dar uyku bölmesini, krom ve ceviz ağacından küçük mutfağı, banyoyu kapkara gözleriyle taramış ve başını hemen tamam anlamında sallamıştı.

Mekânda çok değişiklik yapmamıştı. Neredeyse hiçbir şey yapmamıştı. Ed'in sediri eskiden olduğu yerdeydi; çizim masası sabit duruyordu, gerçi artık üzerinde kâğıt yığınları yoktu. Bir tabak vardı, içinde de, bir hanedanlık arması gibi görünmesini sağlayan çapraz durmuş plastik bir çatal ve bıçak. Alet kutuları uzaktaki duvarın dibine, dışarıya açılan kapının yanına istiflenmişti. En üst kutuda ona verdiğim maket bıçağını fark ettim, korumasının içinde minik bir dil gibi görünen bıçağı parıldıyordu. Yanında, sırtı kırışmış bir kitap vardı. *Siddhartha.*

Karşıdaki duvarda, ince siyah çerçeve içinde bir fotoğraf duruyordu. Ben ve Olivia, beş yaşındayken, ön kapının

merdivenlerindeydik, kollarım onun bedenine dolanmıştı. İkimiz de sırıtıyorduk, Olivia'nın dişleri çarpıktı. Ed, "Birazı çarpık, birazı çurpuk," diye takılmayı severdi.

Bu fotoğrafı unutmuştum. Kalbim biraz seğirdi. Neden hâlâ asılı olduğunu merak ettim.

Yatak bölmesine doğru ilerledim. Orada olmadığından emin olsam da "David?" diye seslendim sessizce.

Örtüler yatağın ayakucunda toplanmıştı. Yastıklarda, tekmelenmiş gibi izler vardı. Yatağa baktım: yastık kılıfının üzerinde kıvrılmış duran bir Japon eriştesi, yatak başının demirinde buruşmuş yağlı bir prezervatif, karyolayla duvarın arasına yerleştirilmiş bir aspirin şişesi, çarşafın üzerinde kurumuş terden veya meniden oluşmuş hiyerogrifler, döşeğin ayakucunda ince bir dizüstü bilgisayar. Kondom paketlerinden oluşan bir kemer yer lambasına sarılmıştı. Komodinin üzerinde bir küpe parıldıyordu.

Banyoya göz attım. Lavabo, kıllarla çizgi çizgi olmuştu, klozetin kapağı açık duruyordu. Duşta, ucuz, ince bir şampuan şişesiyle bir parça sabun vardı.

Ana odaya geri döndüm. Elimi çizim masasının üzerinde gezdirdim.

Bir şey beynimi kemiriyordu.

Yakaladım, sonra kaybettim.

Odayı bir kez daha taradım. Hiç fotoğraf albümü yoktu, gerçi, sanırım artık kimse fotoğraf albümleri saklamıyordu (*Jane saklıyordu*, diye hatırladım); hiç CD çantası ya da DVD kulesi de yoktu ama sanırım onların da nesli tükenmişti. *İnanılmaz değil mi internete göre bazı insanların var olmaması?* diye sormuştu Bina. David'in bütün hatıraları, müzikleri, onu anlamayı sağlayabilecek her şey gitmişti. Ya da bilakis, hepsi etrafımdaydı, havanın içinde yüzü-

yorlardı ama görünmezlerdi: dosyalar, simgeler, birler ve sıfırlar. Gerçek dünyada görünen hiçbir şey kalmamıştı, ne bir işaret ne de bir ipucu. *İnanılmaz değil mi?*

Tekrar duvardaki fotoğrafa baktım. DVD kutularıyla dolu olan oturma odasındaki dolabımı düşündüm. Ben bir antikaydım. Arkada bırakılmıştım.

Gitmek için döndüm.

Döndüğümde arkamda bir gıcırtı duydum. Dışarıya açılan kapıydı.

Ben bakarken kapı açıldı. David önümde durmuş, dik dik bana bakıyordu.

ELLİ

"Burada ne sikimi yapıyorsun?"

İrkildim. Daha önce küfür ettiğini hiç duymamıştım. Konuştuğunu bile pek duymuş sayılmazdım.

"Ne sikimi yapıyorsun?"

Geri çekildim, ağzımı açtım.

"Ben sadece..."

"Sana, buraya öyleyece gelebileceğini düşündüren ne?"

Geriye doğru bir adım daha attım, sendeledim. "Çok, çok özür dilerim..."

İlerliyordu, arkasındaki kapı ardına dek açıktı. Başım dönmeye başladı.

"Çok özür dilerim." Derin bir nefes aldım. "Bir şey arıyordum."

"Ne?"

Tekrar nefes aldım. "Seni arıyordum."

Ellerini kaldırdı, sonra iki yanına bıraktı, anahtarları parmaklarında sallanıyordu. "İşte buradayım." Başını iki yana salladı. "Neden?"

"Çünkü..."

"Beni arayabilirdin."

"Düşünemedim..."

"Hayır, öylece buraya inmeyi düşündün."

Başımla onaylamaya başladım, sonra durdum. Bu, ikimizin yaptığı neredeyse en uzun konuşmaydı.

"Kapıyı kapatabilir misin?" diye sordum.

Bana baktı, arkasını dönüp kapıyı itti. Kapı çarpma sesiyle beraber kapandı.

Bana tekrar baktığında çehresi yumuşamıştı. Ama sesi hâlâ sertti: "Ne istiyorsun?"

Kendimi sersemlemiş hissediyordum. "Oturabilir miyim?"

Kıpırdamadı.

Kendimi sedire sürükleyip üstüne yığıldım. Bir an, bir heykel gibi kıpırtısız kaldı, anahtarları bir avucunda karışmış duruyordu; onları cebine atıp montunu çıkardı ve yatağa doğru attı. Montun yatağın üzerine, oradan da kayarak yere düşüşünü duydum.

"Bu yaptığın hoş değil."

Kafamı salladım. "Değil, biliyorum."

"Ben senin evine öylece gelsem senin de hoşuna gitmezdi. Davet edilmeden."

"Gitmezdi. Biliyorum."

"Sen de zıvanadan... sen de sinirlenirdin."

"Evet."

"Ya burada birisiyle olsaydım?"

"Kapıyı tıklattım."

"Yani bu yeterli?"

Hiçbir şey söylemedim.

Bana biraz daha baktı, sonra ellerini kullanmadan bot-

larını çıkarıp mutfağa doğru yürüdü. Buzdolabının kapağını açtı, rafından bir Rolling Rock bira aldı. Tezgâhın köşesine vurup kapağını açtı. Kapak yere düştü, radyatörün altına yuvarlandı.

Bu hareketi, beni daha gençken etkilerdi.

Şişeyi ağzına götürdü, yudumladı, yavaşça bana doğru yürüdü. Uzun vücudunu çizim masasına yaslayıp kaykılarak bir yudum daha aldı.

"Ee," dedi, "işte buradayım."

Başımı kaldırıp ona bakarak kafamı salladım. "Parkın karşısındaki kadınla tanıştın mı?"

Kaşlarını çattı. "Kimin?"

"Jane Russell. Parkın karşısında. Numara..."

"Hayır."

Ufuk çizgisi kadar düzdü.

"Ama orada çalışmıştın."

"Evet."

"Yani..."

"Ben Bay Russell için çalıştım. Eşiyle hiç tanışmadım. Bir eşi olduğunu bile bilmiyordum."

"Adamın oğlu var."

"Bekâr insanların da çocukları olabilir." Birasının kalanını bir yudumda içti. "Bunun hakkında çok düşünmedim. Sorun bu muydu?"

Sessizce onayladım. Kendimi küçülmüş hissediyordum. Ellerimi inceledim.

"Bunun için mi aşağıya indin?"

Tekrar onayladım.

"Eh, cevabını aldın."

Oturmaya devam ettim.

"Hem bunu neden bilmek istiyorsun ki?"

Kafamı kaldırıp David'e baktım. Bana inanmayacaktı.

"Bir nedeni yok," dedim. Yumruğumu sedirin koluna dayayarak ayağa kalkmaya çalıştım.

Elini uzattı. Tuttum, elimdeki avucu pürüzlüydü. Beni çekip ayağa kaldırdı, sorunsuz ve hızlı bir şekilde. Dirseğinin aşağısında hareket eden kaslarına baktım.

"Buraya geldiğim için gerçekten üzgünüm," dedim.

Başıyla onayladı.

"Bir daha olmayacak."

Tekrar onayladı.

Merdivenlere doğru yürürken gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

Üç basamak çıktım, bir şey hatırladım.

"Orada çalıştığın gün, bir çığlık duydun... duymadın mı?" diye sordum dönerek, omzumla duvara yaslanmıştım.

"Bana bunu zaten sormuştun. Hatırladın mı? Çığlık duymamıştım. Springsteen dinliyordum."

Sormuş muydum? Kendimi, kendi zihnimin içinde düşüyormuş gibi hissediyordum.

ELLİ BİR

Ben mutfağa girerken bodrum kapısı arkamdan kapanıp kilitlendi, Dr. Fielding arıyordu.

"Mesajını aldım," dedi. "Sesin endişeli geliyordu."

Dudaklarımı araladım. İçimi boşaltmak için kendimi bütün hikâyeyi anlatmaya hazırlamıştım ama bir anlamı yoktu. Var mıydı? Sesi endişeli olan esas kendisiydi, her zaman, her konuda; ilaçlarımı iksir haline getirip beni... neyse. "Önemli bir şey değildi," dedim.

Sustu. "Önemli bir şey?"

"Hayır. Yani şey hakkında bir soru soracaktım," yutkundum, "muadil olanlara geçmeyi."

Sessizlik.

Devam ettim: "Bazılarında muadil olanlara geçebilir miyim diye merak ettim. Hapların bazılarında."

"İlaçlar," diye otomatik olarak düzeltti.

"İlaçlar demek istedim."

"Eh, tabii." Sesi ikna olmuş gibi değildi.

"Çok iyi olur. Çok pahalı olmaya başladı."

"Bu bir sorun mu oldu?"

"Hayır, hayır. Ama bir sorun haline gelmesini istemiyorum."

"Anlıyorum." Anlamıyordu.

Sessizlik oldu. Buzdolabının yanındaki dolaplardan birini açtım.

"Tamam," diye devam etti, "bunu salı günü konuşalım."

Bir şişe merlot seçerken, "Tamam," dedim.

"Sanırım o zamana kadar bekleyebilir?"

"Evet, elbette." Şişenin mantarını çıkardım.

"Peki, iyi hissettiğinden eminsin?"

"Kesinlikle." Lavabodan bir kadeh aldım.

"Alkolle karıştırmıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Bardağı doldurdum.

"İyi. Tamam, o zaman, sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefon kapandı ve ben şarabımı yudumladım.

ELLİ İKİ

Üst kata çıktım. Ed'in kütüphanesinde yirmi dakika önce bıraktığım, güneşte parlayan kadehi ve şarabı buldum. Onları da alıp bütün partiyi çalışma odama taşıdım.

Masaya oturup düşündüm.

Önümdeki ekranda satranç tahtası vardı, bütün taşlar yerlerindeydi, gecenin ve gündüzün orduları savaş için hazırdı. Beyaz vezir: Jane'inkini alışımı hatırladım. Kana doymuş, kar beyazı bluzunun içindeki Jane.

Jane. Beyaz kraliçe.

Bilgisayar cıvıldadı.

Russell'ların evine doğru baktım. Yaşam belirtisi yoktu.

BüyükanneLizzie: Merhaba, Doktor Anna.

Ekrana bakmaya başladım.

Nerede kalmıştık? Ne zaman kalmıştık? Konuşma penceresini büyütüp yukarıya doğru çıktım. *BüyükanneLizzie*

konuşmadan ayrıldı. Saat: 16:46 Perşembe, 4 Kasım.

Doğru, tam da Ed ve ben Olivia'ya haberleri verdiğimizde. Kalbimin nasıl gümbürdediğini hatırladım.

Altı saat sonra da 911'i aramıştım.

Ve o zamandan beri… dışarıya yolculuk diye düşündüm. Hastanede geçen gece. Little ve doktorla olan konuşma. Enjeksiyon. Harlem'deki araba yolculuğu, güneşin gözlerimi acıtışı. İçeri götürülüşüm. Kucağıma sokulan Punch. Norelli'nin etrafımda gezinmesi. Alistair evimde. Ethan evimde.

O kadın evimde.

Ve Bina ve internet aramalarımız ve onun gece çok kötü horlaması. Ve bugün: Ed'in inanmayışı, "Jane"den gelen o telefon; David'in dairesi, David'in öfkesi; kulağımda vıraklayan Dr. Fielding'in sesi.

Sadece iki gün mü olmuştu?

doctorisin: Merhaba! Nasılsın?

O konuşmadan ayrılmıştı ama ben büyüklük yapıyordum.

BüyükanneLizzie: Ben iyiyim fakat daha önemlisi geçen sefer o kadar ansızın ayrıldığım için ÇOK özür dilerim.

İyi, diye düşündüm.

doctorisin: Önemli değil! Hepimizin yapması gereken işleri var!

BüyükanneLizzie: Öyle olmadı, YEMİN EDERİM.

İnternetim hayata veda etti! Huzur içinde yat internet!

BüyükanneLizzie: Bu, her birkaç ayda bir oluyor ama bu sefer perşembe günü oldu ve şirket haftasonundan önce buraya birisini gönderemedi.

BüyükanneLizzie: ÇOK özür dilerim, benim hakkımda neler düşünmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Kadehi ağzıma götürüp içtim. Onu yerine bırakıp diğer kadehten bir yudum aldım. Lizzie'nin benim hüzünlü hikâyemi dinlemek istemediğini düşünmüştüm. Benim bu güvensizliğim.

doctorisin: Lütfen özür dileme! Olur böyle şeyler!

BüyükanneLizzie: Kendimi, gerçekten "çilli"yle kafiyeli biri gibi hissediyorum!!!

doctorisin: Hiç de değil.

BüyükanneLizzie: Beni affettin mi?

doctorisin: Affedilecek bir şey yok! İyi olduğunu umuyorum.

BüyükanneLizzie: Evet, iyiyim. Oğullarım geldiler :-)

doctorisin: :-) evet! Senin için iyi oldu!

BüyükanneLizzie: Onların burada olması harika.

doctorisin: Oğullarının isimleri ne?

BüyükanneLizzie: Beau.

BüyükanneLizzie: Ve William.

doctorisin: Güzel isimler.

BüyükanneLizzie: Güzel çocuklar. Her zaman yardımcı oldular. Özellikle de Richard hasta olduğunda. Onları çok iyi yetiştirdik!

doctorisin: Öyle gözüküyor!

BüyükanneLizzie: William beni her gün Florida'dan arıyor. Her seferinde en şen sesiyle MERHABALAR diyor. Her seferinde hoşuma gidiyor.

Ben de gülümsedim.

doctorisin: Benim ailem, her konuşmamızda "Bil bakalım kim?" der.

BüyükanneLizzie: Ah! Sevdim bunu!

Livvy'yle Ed'i düşündüm, kafamda seslerini duydum. Boğazım tıkandı. Biraz daha şarap yuttum.

doctorisin: Oğullarının yanında olması çok güzel olmalı.

BüyükanneLizzie: Anna, o kadar GÜZEL ki. Eski odalarındalar ve "eski zamanlar"daymışız gibi hissediyorum.

Günlerdir ilk defa kendimi rahatlamış, yetkin hissediyordum. Hatta işe yaradığımı. Neredeyse, Doğu Seksen-Sekiz'e, ofisime geri dönmüş, hastalarıma yardım ediyormuş gibiydim. *Sadece bağlanmak.*

Belki de bu konuşmaya, Lizzie'den daha fazla ihtiyacım vardı.

Böylece, dışarıda hava kararıp tavanımdan gölgeler gelip geçerken, binlerce kilometre uzaktaki yalnız bir büyükanneyle sohbet ettim. Lizzie yemek yapmaya bayılıyordu, bana, çocukların en sevdiği yemek benim ünlü etli güvecimdir (gerçekten ünlü değil), diye anlattı ve itfaiye için her sene krem peynir ve çikolatalı kek yapıyordu.

Eskiden kedisi varmış –burada ben de Punch'ı anlattım– ama artık bir tavşanı var, Petunia adında kahverengi bir dişi.

Film meraklısı olmasa da Lizzie, yemek programlarını ve Taht Oyunları'nı seviyordu. İkincisi beni şaşırttı çünkü bu dizide oldukça cesur sahneler vardı.

Richard'dan da bahsediyordu tabii. Hepimiz onu çok özlüyoruz. Richard öğretmendi, bir Metodist Kilisesi diyakozuydu, bir trenseverdi (hem de mahzenimizde büyük bir set var), sevecen bir baba ve iyi bir adamdı.

İyi bir adam ve iyi bir baba. Aniden aklıma Alistair geldi. Ürperdim, şarap kadehimden daha büyük bir yudum aldım.

BüyükanneLizzie: Umarım seni sıkmıyorum.
doctorisin: Hiç de değil.

Richard'ın sadece iyi bir insan değil, aynı zamanda sorumluluk sahibi olduğunu öğrendim. Bütün işleri de o yürütüyormuş; evin bakımı, elektronik işleri (William bana çalıştıramadığım bir "apple televizyonu" aldı diye sızlandı), bahçe işleri, faturalar. Onun yokluğunda, kendimi şaşkına dönmüş hissediyorum. Kendimi yaşlı bir hanım gibi hissediyorum.

Parmaklarımı farenin üzerinde tıkırdattım. Tam olarak Cotard sendromu değildi fakat bazı çabuk çözümler önerebilirdim. Ona, haydi bunu çözelim, dedim ve anında, hastalarımın sorunlarını çözmeye çalıştığım zamanlarda olduğu gibi kanımın daha sıcak akmaya başladığını hissettim.

Çekmeceden kalem aldım, yapışkanlı not kâğıdına bir-

kaç sözcük yazdım. Ofiste Moleskine not defteri ve dolma kalem kullanırdım. Ama arada bir fark yoktu.

Ev bakımı: Haftada bir gelebilecek, elinden iş gelen birisini bul. Bunu yapabilir miydi?

BüyükanneLizzie: Kilisemde çalışan Martin var.
doctorisin: Süper!

Elektronik: Çoğu genç, bilgisayar ve televizyonlardan anlar. Lizzie'nin kaç genç tanıdığından emin değildim fakat...

BüyükanneLizzie: Sokağımdaki Robert'ların Ipad'i olan bir oğulları var.
doctorisin: İşte senin adamın!

Faturalar onun için büyük bir zorluk gibi görünüyordu; İnternetten ödemek çok zor, çok fazla sayıda farklı kullanıcı adı ve şifre gerekiyor): Her ikisi için de tutarlı ve kolay hatırlanabilir şeyler seçmesi gerekiyordu. Kendi ismi olabilir diye önerdim, ya da çocuğunun ya da sevdiği birisinin doğum tarihi, fakat bazı harfleri rakam ve sembollerle değiştir. Örneğin, W1LL1@M.

Bir duraksama oldu.

BüyükanneLizzie: İsmim L1221E olabilir.

Yine gülümsedim.

doctorisin: Bu akılda kalır!
BüyükanneLizzie: Sesli gülüyorum.
BüyükanneLizzie: Haberlerde, "hack"lenebileceğim

söylendi, bu endişelenmem gereken bir şey mi?

doctorisin: Kimsenin şifreni çözebileceğini sanmıyorum! En azından kimsenin yapmayacağını ummalıydım. Kadın Montana'da yaşayan bir yetmişlikti.

Son olarak, *ev dışı işler*: Burada kışlar, gerçekten gerçekten soğuk olur, diye açıkladı Lizzie, o yüzden çatısından kar temizleyecek, eve gelen bahçe yoluna kaya tuzu serpecek, su oluklarındaki buz saçaklarını kıracak birisine ihtiyaç duyacaktı. Ben dışarıya çıkabilecek bile olsam kışa hazırlanmak için yapılacak çok fazla iş var.

doctorisin: Eh, o zamana kadar dünyaya geri dönmüş olmanı umalım. Ama iki türlü de yardıma ihtiyacın olacak, belki kiliseden Martin sana yardım edebilir. Ya da komşuların çocukları. Hatta öğrencilerin. Bir saat için 10 doların gücünü küçümseme!

BüyükanneLizzie: Evet. Hepsi iyi fikir.

BüyükanneLizzie: ÇOK teşekkürler Doktor Anna, kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Sorun çözülmüştü. Hastaya yardım edilmişti. Kendimi ışık saçıyormuş gibi hissediyordum. Şarabımı yudumladım.

Sonra konuşma, etli güveçlere ve tavşanlara ve William'la Beau'ya geri döndü.

Russell'ların oturma odasında ışık yandı. Masanın üzerindeki ekranın yanından bir bakış atınca o kadının odaya girdiğini gördüm. Bir saatten fazla bir süredir onu düşünmemiş olduğumu fark ettim. Lizzie'yle olan seanslarım bana iyi geliyordu.

BüyükanneLizzie: William alışverişten döndü. İstediğim donatları almış olsa iyi olur!

BüyükanneLizzie: Hepsini yemesini engellemeliyim.

doctorisin: Lütfen!

BüyükanneLizzie: Sen dışarıya çıkabildin mi, brd.

İnternet dilini öğreniyordu.

Parmaklarımı klavyenin üzerinde açtım. Evet, dışarıya çıkabilmiştim. Hatta aslında iki kere.

doctorisin: Korkarım hayır.

Bu konuya girmeye gerek yoktu.

BüyükanneLizzie: Umarım yakın zamanda yaparsın...

doctorisin: Umarım!

Çıkış yapınca ben de kadehimi bitirdim. Masanın üzerine bıraktım.

Bir ayağımı yere koydum, sandalyeyi yavaşça döndürdüm. Duvarlar gözlerimin önünde dönmeye başladı.

İyileştirmeyi ve sağlığı...üstünde tutacağım. Bugün bunu yapmıştım.

Gözlerimi kapattım. Lizzie'nin hayata hazırlanmasına yardım etmiştim, biraz daha dolu dolu yaşamasına. Biraz da olsa huzur bulmasına yardım etmiştim.

Başkalarının menfaatlerini kendileriminkinden üstün tutacağım. Eh, evet ama benim de menfaatime olmuştu; neredeyse doksan dakika için Russell'lar beynimden çıkıp gitmişti. Alistair ve o kadın, hatta Ethan bile.

Jane bile.

Sandalye yavaşlayarak durdu. Gözlerimi açtığımdan açık kapıdan dışarıya, koridora, Ed'in kütüphanesine bakıyordum.

Ve Lizzie'ye anlatmadığım şeyi düşündüm, anlatmaya fırsat bulamadığım şeyi.

ELLİ ÜÇ

Olivia odaya dönmek istemeyince ben de kalbim gümbürderken bavulları hazırladım. Ed onun yanında kaldı. Şöminedeki ateşin yatıştığı ve Marie'nin kredi kartımı okuyucudan geçirdiği lobiye güçlükle yürüdüm. Biz canlara güzel bir akşam diledi, gözleri iri, gülümsemesi anlamsız bir şekilde genişti.

Olivia elime uzandı. Ed'e baktım; her birini bir omzuna atarak çantaları aldı. Kızımızın sıcak, küçük elini tuttum.

Otoparkın uzak köşesine bıraktığımız arabaya gidene kadar üzerimiz karla kaplanmıştı. Ed, bagajı açıp çantaları yerleştirdiği sırada ben de kolumla ön camdaki karı süpürdüm. Olivia kapıyı çarparak kapattı ve arka koltuğa tırmandı.

Ed ve ben, kar üzerimize, aramıza düşerken olduğumuz yerlerde, arabanın iki ucunda durduk.

Dudaklarının oynadığını gördüm. "Ne?" diye sordum.

Daha yüksek sesle tekrarladı. "Sen sürüyorsun."

Ben sürdüm.

Otoparktan çıktım, lastikler buzun üzerinde ciyaklıyordu. Yola çıktım, kar taneleri camlara üşüşüyordu. Otoyola doğru sürdüm, geceye doğru, beyaza doğru.

Herkes sessizdi, sadece motorun uğultusu vardı. Ed yanımda, dosdoğru önüne bakıyordu. Aynaya baktım. Olivia koltuğuna yığılmış kalmıştı, kafasını omzunun üzerine doğru yatırmıştı. Uyumuyordu ama gözleri yarı kapalıydı.

Virajdan döndük. Direksiyonu daha sıkı tuttum.

Aniden uçurum, o muazzam çukur, yanı başımızda belirdi; bu sefer ayışığının altında aşağıdaki ağaçlar birer hayalet gibi parlıyordu. Gümüş ve karanlık kar taneleri, derinlere batan gemiciler gibi vadiden aşağıya yağıyor, sonsuza kadar kayboluyorlardı.

Gaz pedalındaki ayağımı kaldırdım.

Dikiz aynasından Olivia'nın camdan dışarıya bakışını seyrettim. Yüzü parlıyordu, yine sessizce ağlamış olmalıydı.

Kalbim buruldu.

Telefonum çaldı.

İki hafta önce Ed'le beraber, parkın karşısındaki evde, Lord'ların evinde, bir partiye katılmıştık. Kokteyller, bütün gösterişli içkiler ve ökseotu dalı olan bir partiydi. Takeda'lar ve Gray'ler de oradaydı (evsahibinin söylediğine göre Wassermen'lar daveti reddetmişlerdi); yanında kız arkadaşı olan Lord'ların büyük çocuklarından biri partiye kısa bir süre katılmıştı. Ve Bert'in bankadaki çalışma arkadaşları da, hem de kalabalık bir grup halinde katılmışlardı. Ev bir savaş alanı, mayın tarlası gibiydi, her

adımda yalandan yanak yanağa öpüşmeler çınlıyor, kahkahalar top gibi, sırta vurulan şaplaklar bomba gibi patlıyordu.

Akşamın ve benim dördüncü kadehimin ortasına doğru Josie Lord yanıma gelmişti.

"Anna!"

"Josie!"

Kucaklaşmıştık. Kadının elleri hafifçe sırtımda dalgalanmıştı.

"Elbisene bak!" demiştim.

"Değil mi?"

Nasıl karşılık vereceğimi bilememiştim. "*Evet.*"

"Ama bir de senin pantolonuna bak!"

Kumaş pantolonumu işaret etmiştim. "Bana bir bak."

"Şalımı daha bir dakika önce emekliye ayırmam gerekti. Bert şarabını... ah, teşekkürler, Anna." Eldivenindeki uzun bir saçı almıştım.

"Şarabını omzumdan aşağıya döktü."

"Pis Bert!" İçkimi yudumladım.

"Ona, partiden sonra başının dertte olduğunu söyledim. Bunu şalıma ikinci... ah, teşekkürler, Anna." Elbisesinden başka bir saç telini almıştım. Ed'in her zaman dediği gibi içkiliyken ellerim diğer insanların üzerinde olurdu. "İkinci kez yapmış oldu."

"Aynı şal mı?"

"Hayır, hayır."

Dişleri köşesiz ve kirli beyazdı; bana, bir belgesel programında, Antarktik buz tarlalarında delikler açmak için köpek dişlerini kullandıklarını daha yeni öğrendiğim Weddell foklarını hatırlatmıştı. Sunucu, "Dişleri çok kötü yıpranır," demişti. Fokun çenesiyle karı dövmesi çiftleşme

çağrısıydı. Sunucu, "Weddell fokları genç yaşta ölürler," diye eklemişti üzgün bir şekilde.

Önümde duran Weddel foku, "Bütün gece seni arayıp duran da kim?" diye sormuştu.

Hareketsiz kalmıştım. Telefonum bütün akşam, kalçamda titreyerek durmadan çalmıştı. Telefonu avucuma alıp gözlerimi ekrana doğru eğiyor başparmağımla bir yanıt yazıyordum. İhtiyatlı davrandığımı düşünüyordum.

"İşle ilgili," diye açıklamıştım.

"Ama bir çocuk bu saatte neye ihtiyaç duyabilir ki?" diye sormuştu Josie.

Gülümsemiştim. "Hasta sırları mahremdir. Anlıyorsun."

"Ah, tabii, tabii. Çok profesyonelsin, canım."

Aslında bütün bu kükremenin arasında, beynimi sıyırmış olsam da, ağzım sorular sormuş ve yanıtlar vermiş olsa da, şarap içmiş ve Noel şarkılarına eşlik etmiş olsam da, bütün bunlardan sonra bile, sadece onu düşünebiliyordum.

Telefonum tekrar çaldı.

Ellerim direksiyondan bir an için ayrıldı. Telefonu iki koltuğun arasındaki bardaklığa koymuştum, orada plastiğin içinde titriyordu.

Ed'e baktım. Telefona bakıyordu.

Bir kez daha çaldı. Gözlerimi dikiz aynasına kaydırdım. Olivia camdan dışarıya bakıyordu.

Sessizlik hâkimdi. Yola devam ettik.

Tekrar çaldı.

"Bil bakalım kim?" dedi Ed.

Cevap vermedim.

"Bahse girerim odur."

Tartışmaya girmedim.

Ed telefonu eline aldı, ekranı inceledi. İçini çekti.

Yola devam ettik. Bir viraja girdik.

"Cevap vermek istiyor musun?"

Ed'e bakamıyordum. Bakışlarımı ön cama odakladım. Başımı iki yana salladım.

"O zaman ben cevap veririm."

"Hayır," telefona doğru uzandım. Ed elini kaçırdı.

Çalmaya devam etti. Ed, "Açmak istiyorum," dedi. "Ona birkaç şey söylemek istiyorum."

"Hayır." Telefona vurup elinden düşürdüm. Ayaklarımın altında tıkırdadı.

Olivia, "Kesin şunu!" diye bağırdı.

Aşağı baktım, yerde titreyen ekranda ismini gördüm.

Ed, "Anna," diye fısıldadı.

Kafamı kaldırdım. Yol yok olmuştu.

Uçurumun kenarından uçuyorduk. Karanlığa doğru süzülüyorduk.

ELLİ DÖRT

Bir tıklama duydum.

İçim geçmişti. Oturduğum yerde doğruldum, uyku sersemiydim. Oda karanlıktı; pencerelerin ardında gece olmuştu.

Tekrar tıklama. Alt kattan geliyordu. Ön kapı değildi, bodrum kapısıydı.

Merdivenlere doğru yürüdüm. David geldiğinde hemen her zaman ön kapıyı kullanırdı. Kapıyı tıklatan acaba misafirlerinden biri mi diye merak ettim.

Ancak mutfağın ışıklarını yakıp bodrum kapısını açtığımda, kapının diğer tarafında iki basamak aşağıda duran David'in kendisiydi.

"Belki de artık bu kapıdan gelmeye başlamalıyım diye düşündüm," dedi.

Duraksadım, sonra espri yapmaya çalıştığını anladım. "Hak ettim." Kenara çekildim, o da yanımdan geçip mutfağa girdi.

Kapıyı kapattım. Birbirimize baktık. Ne diyeceğini bil-

diğimi düşündüm. Bana Jane'den bahsedeceğini düşündüm.

"Özür dilemek istedim... istiyorum," diye başladı.

Dondum kaldım.

"Daha önce olanlar için," dedi.

Başımı salladım, açık saçlarım omuzlarımı süpürdü. "Özür dilemesi gereken benim."

"Sen diledin."

"Tekrar özür dilemekten mutluluk duyarım."

"Hayır, bunu yapmanı istemiyorum. Üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bağırdığım için ve kapıyı açık bıraktığım için. Bunun sana sıkıntı verdiğini biliyorum."

Sıkıntı vermek biraz hafif kalmıştı ama ona en azından onu düzeltmemeyi borçluydum. "Önemli değil." Jane hakkında söyleyeceklerini duymak istiyordum. Ona tekrar sorabilir miydim?

"Olay şu ki..." Bir eliyle mutfağın ortasındaki tezgâha dokundu, sonra da ona yaslandı. "Bölgeme sahip çıkarım. Bu, muhtemelen sana daha önce anlatmış olmam gereken bir şey, fakat."

Cümle orada bitmişti. Bir ayağını diğerinin önünde salladı.

"Fakat?" dedim.

O siyah kaşlarının altındaki gözlerini kaldırdı. Sert ve hazırdılar. "Hiç biran var mı?"

"Şarabım var." Üst kattaki masamın üzerinde duran iki şişeyi ve iki kadehi düşündüm. Büyük ihtimalle artık onları dökmem gerekirdi. "Bir şişe açayım mı?"

"Elbette."

Yanından geçip dolaba gittim, güzel kokuyordu. Bir şişe kırmızı şarap çıkardım. "Merlot olur mu?"

"Onun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Güzel bir kırmızı şarap."

"Kulağa güzel geliyor."

Başka bir dolap kapağını açtım. Boştu. Bulaşık makinesine gittim. Bir çift kadeh elimde çarpıştı. Bardakları orta tezgâha bıraktım, şişenin mantarını çekip çıkardım ve kadehleri doldurdum.

Kadehlerden birini tezgâhın üzerinde kendisine doğru kaydırıp bana bakarak kaldırdı.

"Şerefe!" dedim ve yudumladım.

"Olay şu ki," dedi, kadehi elinde döndürerek, "bir süre içerdeydim."

Başımla onayladım, sonra gözlerimin irileştiğini fark ettim. Bu ifadeyi kullanan birisini daha önce duyduğumu sanmıyordum. En azından filmler dışında.

"Hapis mi?" dediğimi duydum, aptal aptal.

Gülümsedi. "Hapis."

Yine başımla onayladım. "Ne yap... neden hapse girdin?"

Sakin bir şekilde bana baktı. "Saldırı." Sonra: "Bir adama."

Gözlerimi ona diktim.

"Bu seni gerdi mi?" dedi.

"Hayır."

Yalan havada asılı kaldı.

"Sadece şaşırdım," dedim.

"Daha önce söylemem gerekirdi." Çenesini kaşıdı. "Taşınmadan önce demek istiyorum. Çıkmamı istersen anlarım."

Bunda ciddi olup olmadığını bilmiyordum. Çıkmasını istiyor muydum? "Ne... oldu?" diye sordum.

Hafifçe içini çekti. "Bar kavgası. Ahım şahım bir şey

değil." Omuz silkti. "Yalnız kaydım vardı. Aynı şeyden. İkinci hata."

"Üç olması gerekiyor sanıyordum."

"Kim olduğuna bağlı."

Sanki sorgulanmayacak, bilgece bir şey söylemiş gibi, "Hım," dedim.

"Ve BA'm bir ayyaştı."

"Hım," diye tekrarladım, anlamaya çalışıyordum. B*aro Avukatı.*

"Böylece on dört ay yattım."

"Bu nerede oldu?"

"Kavga mı hapishane mi?"

"İkisi de."

"İkisi de Massachusetts'te."

"Ah."

"Bilmek istediğin bir şey var mı, ayrıntılar mesela?"

Vardı. "Ah, hayır."

"Sadece aptalca bir şeydi. Sarhoşken yapılmış bir şey."

"Anladım."

"Ama orası... biliyorsun, bölgemi korumayı öğrendiğim yer oldu."

"Anladım."

Dans eden iki genç gibi mahzun gözlerle orada öylece ayakta durduk.

Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim. "Ne zaman...ne zaman yattın?"

Mümkün olduğunda hastanın kelimelerini kullan.

"Nisanda çıktım. Yazı Boston'da geçirdim, sonra buraya geldim."

"Anladım."

"Bunu söyleyip duruyorsun," dedi ama dostça söylemişti.

Gülümsedim. "Tamam." Boğazımı temizledim. "Sınırlarını ihlal ettim ve bunu yapmamam gerekirdi. Tabii ki kalabilirsin." Bunda ciddi miydim? Ciddi olduğumu düşünüyordum.

Şarabını yudumladı. "Sadece bilmeni istedim. Ayrıca," diye ekledi, kadehini bana doğru kaldırarak, "bu şey bayağı iyiymiş."

"Tavanı unutmuş değilim."

Kanepedeydik, üç kadeh bitmişti yani o üç kadeh, ben dört kadeh içmiştim. Yani yedi kadeh bitmişti, tabii eğer sayan olsaydı ki biz saymıyorduk. Anlamam bir saniye kadar sürdü.

"Hangi tavan?"

İşaret etti. "Çatı."

"Doğru." Sanki evin kemiklerinin arasından çatıyı görebilecekmişim gibi yukarıya baktım. "Ah, tamam. Nereden aklına geldi?"

"Daha şimdi, bir kez dışarıya çıkmaya başlayabilirsen oraya çıkacağını söyledin. Kontrol etmek için."

Öyle mi demiştim? "Bu yakın zamanda olmayacak," dedim zinde bir şekilde. Ya da zindeymiş gibi. "Bahçede bile yürüyemiyorum."

Hafifçe gülümseyerek kafasını yana yatırdı. "Bir gün, o zaman." Kadehini orta sehpaya koyup ayağa kalktı. "Banyo nerede?"

Oturduğum yerde döndüm. "Şurada."

"Teşekkürler." Kırmızı odaya doğru yürüdü.

Tekrar kanepeye gömüldüm. Kafamı bir yandan diğer tarafa çevirirken minder kulağıma fısıldıyordu. *Komşumun bıçaklandığını gördüm. Hani şu hiç tanışmadığın*

kadının. Kimsenin tanışmadığı kadının. Lütfen bana inan.

Klozeti delen idrarı duyabiliyordum. Ed de böyle yapardı, o kadar güçlü işerdi ki kapı kapalı olsa bile duyulurdu, duyan tuvalette delik açmaya çalıştığını sanırdı.

Sifon sesi. Musluğun tıslaması.

Jane'in evinde birisi var. Oymuş gibi davranan birisi.

Banyo kapısı açıldı, kapandı.

Oğlu ve kocası yalan söylüyorlar. Hepsi yalan söylüyor. Mindere daha fazla gömüldüm.

Tavana, birer gamze gibi görünen ışıklara baktım. Gözlerimi yumdum.

Onu bulmama yardım et.

Bir gıcırtı. Bir yerlerdeki bir menteşeden. David aşağıya geri dönmüş olabilir, diye düşündüm. Yan tarafıma döndüm.

Onu bulmama yardım et.

Ama biraz sonra gözümü açtığımda geri dönmüştü, kendini kanepeye bırakıverdi. Toparlanıp gülümsedim. Aynı şekilde karşılık verdi, arkamda bir yere bakıyordu. "Sevimli bir çocuk."

Döndüm. Gümüş bir çerçevenin içinde gülümseyen Olivia'dan bahsediyordu. "Alt katta onun bir resmi var," hatırlamıştım, "duvarda duruyor."

"Evet."

"Neden?"

Omzunu silkti. "Bilmiyorum. Yerine koyacak bir şeyim yoktu." Kadehini bitirdi. "Hem, kızın nerede ki?"

"Babasının yanında." Şarabı yutttum.

Sessizlik oldu. "Onu özlüyor musun?"

"Evet."

"Babasını?"

"Doğrusu, evet."

"Onlarla sık sık konuşuyor musun?"

"Her zaman. Aslında daha dün konuştum."

"Onları bir daha ne zaman göreceksin?"

"Muhtemelen bir süre daha değil. Ama yakında, umarım."

Bunu, onları, konuşmak istemiyordum. Parkın karşısındaki kadından konuşmak istiyordum. "Şu tavanı kontrol mü etsek?"

Basamaklar kıvrılarak karanlığa doğru yükseliyordu. Ben öndeydim; David arkamda.

Çalışma odasının yanından geçerken bacağımın yanında bir kıpırtı oldu. Punch merdivenlerden aşağıya süzüldü.

"O geçen kedi miydi?" diye sordu David.

"Kediydi," diye yanıtladım.

İkisi de karanlık olan yatak odalarını geçerek en üst kata çıktık. Elimi duvara atıp ışığın düğmesini buldum. Ani ışıkta David'in gözlerini üzerimde buldum.

Çatı kapağında bir yara gibi yayılmış olan tepemizdeki lekeyi işaret ederek, "İlerlemiş gibi gözükmüyor," dedim.

"Hayır," diyerek kabul etti. "Ama ilerleyecek. Bununla bu hafta ilgileneceğim."

Sessizlik.

"Çok meşgul müsün? Çok iş buluyor musun?"

Cevap yoktu.

Ona Jane'den bahsedebilir miyim, diye düşündüm. Ne diyeceğini merak ediyordum.

Ama ben karar veremeden beni öptü.

ELLİ BEŞ

Sahanlıkta yerdeydik, halı tenime batıyordu; sonra beni kaldırıp en yakın yatağa taşıdı.

Dudakları dudaklarımdaydı, kirli sakalı yanaklarıma ve çeneme zımpara gibi geliyordu. Bir eli bornozumun kuşağını kurcalarken diğeriyle saçımı sert bir şekilde geriye taradı. Bornozun önü açılırken karnımı içime çektim ama o sadece beni daha sert öptü, boynumu, omuzlarımı.

Uçup gitti örgüsü ve süzüldü engin;
Ve ayna çatladı baştan başa;
"Gölgelerden bıktım usandım," diye bağırdı
Shalott'un Hanımı

Neden Tennyson? Neden şimdi?

Çok uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Çok uzun zamandır hissetmemiştim.

Bunu hissetmek istiyordum. Hissetmek istiyordum. Gölgelerden bıkmış usanmıştım.

Daha sonra, karanlıkta, parmaklarım göğsünü taradı, karnını, göbeğinden aşağıya bir fünye gibi uzayan kıllarını.

Sessizce nefes alıyordu, sonra uzaklara sürüklendim. Yarı rüyada, günbatımlarını ve Jane'i gördüm, bir ara merdiven sahanlığında yumuşak ayak sesleri duydum ve kendim de şaşırsam da yatağa geri dönmesini diledim.

PAZAR

7 Kasım

ELLİ ALTI

Uyandığımda başım kütük gibiydi ve David gitmişti. Yastığı serindi. Yüzümü yastığına bastırdım, ter kokuyordu.

Kendi tarafıma, pencereden ve ışıktan uzağa yuvarlandım.

Ne haltlar olmuştu?

İçki içiyorduk, tabii ki içki içiyorduk; gözlerimi kapattım. Sonra en üst kata çıkmıştık. Tavan kapısının altında durmuştuk ve yatağa gitmiştik. Ya da hayır; ilk başta yerdeydik. Sonra yatağa gitmiştik.

Olivia'nın yatağına.

Gözlerim birden açıldı.

Kızımın yatağındaydım, çıplak bedenime sarılan onun battaniyeleriydi, yastığında doğru düzgün tanımadığım bir adamın teri kurumuştu. Tanrım, Livvy, özür dilerim, dedim içimden.

Gözlerimi kısarak kapıya, koridorun loşluğuna doğru

baktım; sonra doğruldum, nevresim göğüslerime sarılmıştı. Olivia'nın nevresiminin üzerinde küçük midilliler vardı. En çok sevdiği. Başka bir şeyin üzerinde uyumayı istemezdi.

Pencereye doğru döndüm. Dışarısı griydi, kasım yağmuru yağıyor, yapraklardan, saçaklardan süzülüyordu.

Parkın karşısına bir bakış attım. Buradan doğrudan Ethan'ın odasını görebiliyordum. Odasında değildi.

Ürperdim.

Bornozum, yerde pis bir leke gibi görünüyordu. Yataktan çıkıp bornozumu elime aldım. Ellerim neden titriyordu? Kendimi onunla kundakladım. Terliklerimden biri, yatağın altında terk edilmiş duruyordu, diğerini merdiven sahanlığında buldum.

Merdivenlerin başında derin bir nefes aldım. Evin havası bayattı. David haklıydı, havalandırmam lazımdı. Yapmalıydım fakat yapmayacaktım.

Merdivenleri indim. İkinci sahanlıkta, sanki karşıdan karşıya geçecekmiş gibi önce bir tarafıma sonra diğer tarafıma baktım; yatak odaları sessizdi, benim nevresimler hâlâ Bina'yla geçirdiğimiz gecenin dağınıklığındaydı. *Bina'yla geçirdiğim gece.* Kulağa müstehcen geliyordu.

Akşamdan kalmaydım.

Bir kat daha aşağıya inince, kütüphaneye ve çalışma odasına göz attım. Russell'ların evi de bana baktı. Sanki ben evimde hareket ederken beni takip ediyormuş gibi hissettim.

Onu görmeden önce duydum.

Gördüğümde mutfakta, bardaktan su içiyordu. Mutfak gölgeliydi ve en az dışarıdaki dünya kadar loştu.

Su içerken bir aşağı bir yukarı hareket eden ademelmasına baktım. Ensesindeki saçları dağınıktı; gömleğinin altındaki ince kalçaları dışarıyı dikizliyordu. Bir an gözlerimi kapatarak elimin o kalçalarda ve dudaklarımın o boyunda olduğunu hatırladım.

Gözlerimi tekrar açtığımda bana bakıyordu, gözleri gri ışıkta siyah ve iriydi. "Ne özürdü, değil mi ha?" dedi.

Kızardığımı hissettim.

"Seni uyandırmadım umarım." Bardağını kaldırdı. "Sadece depoyu doldurmam gerekti. Bir dakikaya çıkıyorum." Suyun kalanını içerek bardağı lavaboya bıraktı. Bir eliyle dudaklarını sildi.

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Bunu hissetmiş gibiydi. "Seni rahat bırakacağım," diyerek bana doğru ilerledi. Gerildim fakat bodrum kapısına yöneldi; geçmesine izin vermek için yana çekildim. Omuz omuza geldiğimizde kafasını çevirerek sessizce konuştu.

"Teşekkür mü etmem, yoksa özür mü dilemem gerektiğini bilmiyorum."

Gözlerine bakıp gerekli kelimeleri aradım. "Önemli bir şey değildi." Sesim kendi kulaklarıma genizden geliyormuş gibi geldi. "Bunun için endişelenme."

Düşündü, başıyla onayladı. "Kulağa özür dilemem gerekiyormuş gibi geldi."

Bakışlarımı indirdim. Yanımdan geçip kapıyı açtı. "Bu gece dışarı çıkıyorum. Connecticut'ta iş var. Yarın dönmüş olurum."

Hiçbir şey demedim.

Arkamda, kapının kapandığını duyduğumda, derin bir

nefes verdim. Lavabodaki bardağını aldım, suyla doldurup dudaklarıma götürdüm. Sanırım, David'in tadını yeniden alabiliyordum.

ELLİ YEDİ

Bu da oldu işte.

Bu ifadeyi hiçbir zaman sevmemiştim. Ciddiyetten çok uzaktı. Ama işte oradaydım ve yaşananlar da ortadaydı: Bu da oldu işte.

Elimde bardakla, kuyruğunu aşağı yukarı sallayan Punch'ın minderin üzerinde kıvrılmış olduğu kanepeye doğru seğirttim. Yanına oturdum, bardağı bacaklarımın arasına yerleştirdim ve başımı geriye yatırdım.

Etik bir yana diye düşündüm. Gerçi, gerçek anlamda etikle alakalı bir şey değildi, değil mi? Kiracıyla seks yapmak yani? Yaptığımız şeyi kızımın yatağında yapmış olduğumuza inanamıyordum. Ed ne derdi? Olduğum yerde sindim. Tabii ki öğrenmeyecekti ama yine de. Ama yine de. Nevresimleri yakmak istedim. Midillileri ve her şeyi.

Ev, etrafımda nefes alıyordu, sandıklı saatin tik takı zayıf bir nabız gibiydi. Bütün oda gölgelerin, gölgelerin yarattığı bulanıklığın içindeydi. Televizyonun ekranında

kendi yansımamı, kendimin hayaletini gördüm.

Eğer o ekranda olsaydım, filmlerinden bir karakter olsaydım ne yapardım? *Şüphenin Gölgesi*'ndeki Teresa Wright gibi araştırma yapmak için evden çıkardım. *Arka Pencere*'deki Jimmy Stewart gibi bir arkadaşımı çağırırdım. Burada, bir bornoz birikintisinin içinde oturup ne yapacağımı düşünemezdim.

Kilitli kalma sendromu.[41] Nedenleri arasında inme, beyin zarı hasarı, MS[42], hatta zehir bile vardı. Nörolojik bir durumdu, başka bir deyişle psikolojik bir durum değildi. Yine de işte buradaydım, düpedüz, kelimenin tam anlamıyla kilitli kalmıştım. Işıktan çekindiğim ve korktuğum için kapılar ve pencereler sıkı sıkıya kapatılmıştı, parkın karşısında bir kadın bıçaklanmıştı ve kimse fark etmemişti, kimse bilmiyordu. Ben hariç... İçkiyle kütük gibi olmuş, ailesinden ayrı, kiracısıyla sevişen ben. Komşularına göre bir ucube. Polislere göre bir şaka. Doktoru için özel bir durum. Fizik tedavicisine göre acınacak bir vaka. Kilitli kalmış. Kahraman olmayan. Dedektif olmayan ben.

İçeride kilitli kalmıştım. Dışarıda kilitli kalmıştım.

Bir noktada ayağa kalktım, merdivenlere doğru hareketlendim, bir ayağımı diğerinin önüne attım. Fark ettiğimde koridordaydım ve çalışma odama adım atmak üzereydim. Gömme dolabın kapağı aralıktı. Azıcık açıktı ama açıktı.

41 Ç. N. Kilitli kalma sendromu: Hastanın farkında ve uyanık olduğu ama gözleri dışında, vücudundaki neredeyse bütün istemli kasların tam felcine bağlı olarak hareket edemediği veya sözle iletişim kuramadığı durum.

42 Ç. N. MS: Multipl Skleroz, beyinde ve omurilikte, mesajları taşıyan sinir telleri etrafındaki koruyucu kılıfın (miyelin kılıfı) hastalığıdır. Merkezi sinir sistemiyle organların bilgi iletişimini sağlayan omuriliğin miyelin tabakası üzerindeki fiziksel tahribatın bir sonucu olarak ortaya çıkar.

Bir an kalbim durdu.

Ama neden dursundu ki? Sadece açık bir kapaktı. Daha geçen kendim açmıştım. David için.

...Yalnız, tekrar kapatmıştım. Açık kalmış olsa fark ederdim çünkü az önce açık kaldığını fark etmiştim.

Bir alev gibi tereddüt ederek orada öylece durdum. Kendime güveniyor muyum, diye düşündüm.

Her şeye rağmen güveniyordum.

Dolaba doğru yürüdüm. Sanki benden kaçacakmış gibi ihtiyatla elimi koluna götürdüm. Çektim.

İçerisi karanlıktı, kapkaranlık. Elimi kafamın üzerinde sallayarak yıpranmış ipi buldum, asıldım. Dolap ışıkla, kör edici bir beyazlıkta, sanki bir ampulün içindeymişim gibi aydınlandı.

Etrafa baktım. Yeni bir şey yoktu, hiçbir şey gitmemişti. Tenekeler, plaj sandalyeleri...

Ed'in alet kutusu rafta duruyordu.

Her nasılsa, içinde ne olduğunu biliyordum.

Yaklaşıp uzandım. Mandalı açtım, sonra diğerini. Kapağı kaldırdım, yavaşça.

Gördüğüm ilk şeydi. Maket bıçağı yerine dönmüştü, bıçağı göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu.

ELLİ SEKİZ

Kütüphanedeki berjer koltukta mıhlanmış otururken, düşünceler beynimde birbirine karışıyordu. Biraz önce çalışma odama yerleşmiştim fakat o kadın Jane'in mutfağında belirmişti; bedenim sarsılmış ve odadan kaçar gibi çıkmıştım. Artık kendi evimde yasaklı bölgeler vardı.

Şömine rafındaki saate baktım. Neredeyse on iki olmuştu. Daha hiç içmemiştim. Sanırım, bu İYİ BİR ŞEY, diye düşündüm.

Hareketli olmayabilirdim Hareketli değildim ama bunu düşünerek çözebilirdim. Bu bir satranç tahtasıydı. Satrançta iyiydim. Konsantre ol, diye zorladım kendimi; düşün. Hareket et.

Gölgem, sanki kendisini benden ayırmaya çalışırmış gibi halının üzerinde uzayıp gidiyordu.

David, Jane'le tanışmadığını söylemişti ve Jane de David'le tanıştığından hiç bahsetmemişti. Belki de tanışmamıştı, şeye kadar, dört şişenin dibini gördüğümüz güne

kadar. David maket bıçağını ne zaman almıştı? Jane'in çığlığını duyduğum gün müydü? Öyle değil miydi? Jane'i onunla mı tehdit etmişti? Tehdit etmekten fazlasını mı yapmıştı?

Başparmağımın tırnağını ısırdım. Beynim bir zamanlar dosya dolabı gibiydi. Ama artık bir kâğıt karmaşasıydı.

Hayır, dedim kendi kendime. Dur. Kontrolden çıktın.

David hakkında ne biliyorum, diye düşündüm. Saldırıdan "içerde"ydi. Seri suçluydu. Bir maket bıçağı vardı.

Bense gördüğüm şeyi görmüştüm. Polisin ne dediğinin bir önemi yoktu. Ya da Bina'nın. Hatta Ed'in.

Alt katta bir kapının kapandığını duydum. Kalktım, koridora, sonra da çalışma odasına doğru ilerledim. Russell'larda görünürde kimse yoktu.

Pencereye yaklaşıp aşağıya doğru baktım: İşte oradaydı, kaldırımda, aynı tembel yürüyüşle. Kot pantolonu beline kadar çekilmişti ve bir omzundan sırt çantası sarkıyordu. Doğuya doğru gidiyordu. Gözden kayboluşunu seyrettim.

Pervazdan geriye çekilip durdum, loş öğlen ışığında yıkandım. Tekrar parkın karşısına baktım. Hiçbir şey. Boş odalar. Ama gergindim, kadının ortaya çıkmasını, bana bakmasını bekliyordum.

Bornozumun kuşağı çözüldü. Açıldı.

Tanrım, zihnim bir girdap gibiydi. Kafamı iki elimin arasına alıp sıkıştırdım. Düşündüm.

Sonra sürpriz kutusundan fırlayan yaylı bir palyaço kafası gibi aklımda belirdi, bu öyle bir görüntüydü ki bir adım geriye attım: Küpe.

Önceki gün zihnimi kemiren oydu; David'in yatağının yanındaki sehpada parlayan, koyu renk ahşabın üzerinde ışık saçan küpe.

Üç minik inci. Bundan emindim.

Neredeyse emindim.

Jane'in miydi?

O gece, yutan bir bataklık gibi olan o gece. *Eski bir erkek arkadaşımdan hediye.* Parmakuçlarıyla kulak memesine dokunuşu. Alistair'ın bildiğini sanmıyorum. Boğazımdan aşağıya süzülen kırmızı şarap. O üç minik inci.

Jane'e ait değil miydi?

Ya da bu da bir sera gibi olan beynimin bir ürünü müydü? Başka bir küpe de olabilirdi. Başkasının olabilirdi. Ama çoktan kafamı sallamaya başlamıştım, saçlarım yanaklarıma sürtüyordu: Jane'in olmalıydı.

Ne olursa olsun.

Elimi bornozumun içine daldırdım, kâğıdın tenime sürtünüşünü hissettim. Kartı çıkardım: POLİS MEMURU CONRAD LITTLE, NYPD.

Hayır. Cebime geri tıktım.

Döndüm, odadan çıktım. İki kat merdiveni, karanlıkta el yordamıyla indim, ayık olsam da ayaklarımın üzerinde dengeli değildim. Mutfakta, bodrum kapısına yaklaştım. Kapıyı kilitledim.

Geriye çekildim, kapıyı inceledim. Sonra merdiven boşluğuna döndüm. Bir kat yukarıda, gömme dolabın kapağını açtım, ampulün yanındaki ipi çektim. Ayaklı merdiveni duvara dayalı buldum.

Mutfağa dönünce merdiveni kapıya yaslayıp kapı kolunun altına iyice sıkıştırdım. Terlikli ayaklarımdan biriyle, kıpırdamayana kadar ayaklarına vurdum. Biraz daha vurdum. Ayak parmağımı vurdum. Tekrar tekmeledim.

Bir adım geriye çekildim bir kez daha. Kapının önüne

barikat kurulmuştu. İçeri girilecek yollardan biri daha kapanmıştı.

Tabii dışarıya çıkacak yollardan da.

ELLİ DOKUZ

Damarlarım tutuşacak kadar kuruydu. Bir içkiye ihtiyacım vardı.

Kapıdan döndüm, Punch'ın kâsesine basıp tökezledim; kâse etrafa su saçarak yerde kaydı. Küfür ettim, sonra toparlandım. Odaklanmam gerekiyordu. Düşünmem gerekiyordu. Bir yudum merlotun yardımı olacaktı.

Boğazımdan aşağıya kayarken verdiği his lüks ve saf bir kadife gibiydi, bardağı yerine bırakırken kanımı serinlettiğini hissedebiliyordum. Odayı taradım, görüşüm netleşmiş, beynim yağlanmıştı. Ben bir makineydim. Bir düşünce makinesi. Takma adı buydu, değil miydi, Jacques bilmem kimin ya da bir başkasının yazdığı bir asır yaşındaki dedektif romanından bir karakterin, gizemi nedensel ilişkilerle çözen acımasızca mantıklı bir doktorun. Yazar, hatırladığım kadarıyla, eşini cankurtaran botuna bindirdikten sonra Titanik'te ölmüştü. Şahitler, gemi batarken küçülen aya karşı Jack Astor'la beraber bir sigarayı paylaştıklarını görmüşlerdi. Sanırım bu, sonunda nasıl kurtu-

lacağınızı bulamayacağınız senaryolardan biriydi.

Ben de bir doktordum. Ben de acımasızca mantıklı olabilirdim.

Sıradaki hamle.

Birisinin olanları onaylayabiliyor olması gerekirdi. Ya da en azından kime ne olduğunu. Jane'le başlayamıyorsam Alistair'la başlardım. Daha derin bir ayak izi olan oydu. Geçmişi olan oydu.

Çalışma odasına doğru yürüdüm, planım her bir adımda gelişiyordu. Parkın karşısına baktığımda gene o kadın, gümüş rengi cep telefonunu kulağına götürmüş bir şekilde oturma odasındaydı. Masama yerleştim, bir senaryom vardı, bir stratejim vardı. Ayrıca hızlı düşünürdüm.

Fare. Klavye. Google. Telefon. Araçlarım bunlardı. Russell'ların evine bir bakış daha attım. Artık sırtı bana dönüktü, kaşmirden bir duvar gibi. İyi, diye düşündüm. Öyle kal. Burası benim evim. Bu, benim manzaram.

Bilgisayarımın şifresini girdim, bir dakika sonra aradığım şeyi internette bulmuştum. Ama cep telefonumun ekran şifresini girmeden önce duraksadım: Numarayı görebilirler miydi?

Kaşlarımı çattım. Telefonu masaya bıraktım. Fareyi kavradım, ekrandaki imleç kıpırdadı, sonra Skype simgesine doğru kaydı.

Biraz sonra, çıtır çıtır, alto bir ses beni karşıladı. "Atkinson."

"Merhaba!" dedim, sonra boğazımı temizledim. "Merhaba. Alistair Russell'ın ofisini arıyordum. Yalnız," diye ekledim, "asistanıyla görüşmek istiyorum, Alistair'ın kendisiyle değil." Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. "Sürpriz olacak," diye açıkladım.

Biraz daha sessizlik. Klavyenin tıkırtısını duydum. Sonra: "Alistair Russell'ın işine geçen ay son verilmiş."

"Son mu verilmiş?"

"Evet. Han'fendi." İnsanlara böyle hitap etmesi söylenmişti herhalde. Sesi isteksizdi.

"Neden?" Aptalca bir soruydu.

"Hiçbir fikrim yok, han'fendi."

"Beni ofisine yönlendirebilir misiniz?"

"Dediğim gibi işine..."

"Eski ofisine demek istedim?"

"Bu, Boston'daki ofisi oluyor." Konuşması, cümlenin sonunda incelen o genç kadınların konuşmasındandı. Söylediğinin bir soru mu yoksa bir açıklama mı olduğunu anlayamıyordum.

"Evet, Boston..."

"Sizi hemen yönlendiriyorum." Müzik başladı, bir Chopin noktürnüydü. Bir sene önce hangisi olduğunu söyleyebilirdim. Hayır, dikkatini dağıtma, diye söylendim kendi kendime. Düşün. Bu, bir içkiyle daha kolay olurdu.

Parkın karşısında, kadın görüntüden çıktı. Acaba Alistair'la mı konuşuyor diye merak ettim. Keşke dudak okuyabilseydim diye düşündüm. Keşke...

"Atkinson." Karşı taraftaki bu sefer bir erkekti.

"Alistair Russell'ın ofisini arıyorum."

"Korkarım Bay Russell..."

"Artık orada olmadığını biliyorum fakat asistanıyla görüşmek istiyorum. Ya da eski asistanıyla. Kişisel bir mesele."

Biraz sonra tekrar konuştu. "Sizi masasına bağlayabilirim."

"Bu çok..." Yine piyano girdi, notalar su gibi akıyordu.

Numara 17, sanırım, B majör. Yoksa 3 mü? Ya da 9? Bunları eskiden bilirdim.

Konsantre ol. Islak bir köpek gibi kafamı ve omuzlarımı salladım.

"Merhaba, ben Alex." Bir başka erkek, diye düşündüm, gerçi o kadar hafif ve cam gibiydi ki kesinlikle emin olamadım ve isim de hiç yardımcı olmamıştı.

"Ben..." Bir isme ihtiyacım vardı. Bir adımı atlamıştım işte. "Alex. Ben de başka bir Alex'im." Tanrım. Yapabildiğimin en iyisi buydu.

Eğer Alex'lerin arasında gizli bir el sıkışması olsaydı, bu Alex onu uzatmazdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey, ben Alistair'ın, Bay Russell'ın, eski bir arkadaşıyım ve az önce New York ofisini denedim ama görünen o ki şirketten ayrılmış."

"Bu doğru." Alex burnunu çekti.

"Siz onun..." Asistan? Sekreter?

"Asistanıydım."

"Ah. Tamam, ben birkaç şeyi merak ediyordum aslında. Ne zaman ayrıldı?"

Yine burnunu çekti. "Dört hafta önce. Hayır, beş."

"Bu çok garip," dedim. "Buraya, New York'a geleceği için çok mutlu olmuştuk."

"Biliyorsunuz," dedi ve ben sesinde yüksek devirle çalışan bir motorun sıcaklığını duydum: Anlatılacak bir dedikodu vardı. "Gene de New York'a gitti fakat transfer olmadı. Aklında tamamen şirkette kalmak vardı. Ev falan da almışlardı."

"Öyle mi?"

"Evet. Harlem'de büyük bir ev. İnternette buldum. Ufak bir internet sapıklığı."

Arkadan konuşmak bir erkeğin bu kadar hoşuna gider miydi? Belki de Alex bir kadındı. Ne kadar da seksist birisi olmuştum. "Ama ne olduğunu bilmiyorum. Başka bir yere gitmiş olacağını düşünmüyorum. O, size benden daha fazlasını anlatabilir." Burnunu çekti. "Özür dilerim. Üşütmüşüm. Onu nereden tanıyorsunuz?"

"Alistair'ı mı?"

"Evet."

"Ah, biz üniversiteden arkadaşız."

"Dartmouth'tan mı?"

"Doğru." Bunu hatırlamamıştım. "Ee, o... bu şekilde ifade ettiğim için üzgünüm ama atladı mı, yoksa itildi mi?"

"Bilmiyorum. Neler olduğunu sizin bulmanız gerekecek. Her şey çok gizemli."

"Ona sorarım."

"Burada çok sevilirdi," dedi Alex. "Çok iyi adam. Onu kovduklarına inanamam."

Aynı duyguları paylaştığımı belirten bir ses çıkardım. "Size bir sorum daha olacak, eşi hakkında."

Burnunu çekti. "Jane."

"Onunla hiç tanışmadım. Alistair iş hayatıyla özel hayatını ayırır." Bunu ancak bir psikiyatrist söylerdi. "Ona küçük bir New York'a hoş geldin hediyesi almak istiyordum ama nelerden hoşlanacağından emin olamadım."

Burnunu çekti.

"Bir şal almayı düşünüyorum fakat ona hangi rengin yakışacağını bilmiyorum." Yutkundum. Kulağa saçma geliyordu. "Kulağa saçma geliyor, biliyorum."

"Aslında," dedi Alex, sesini alçaltarak, "onunla ben de hiç tanışmadım."

Peki o zaman, diye düşündüm. Belki de Alistair gerçek-

ten de özel hayatıyla iş hayatını ayırıyordu. Ne kadar da iyi bir psikologdum.

"Çünkü özel hayatını iş hayatına karıştırmıyor!" diye devam etti Alex. "Tam ifadesi bu."

"Biliyorum!" diyerek ona hak verdim.

"Onunla neredeyse altı ay çalıştım ve eşiyle hiç tanışmadım. Jane'le. Bir keresinde sadece çocuklarıyla tanıştım."

"Ethan."

"Tatlı bir çocuk. Biraz utangaç. Onunla tanışmış mıydınız?"

"Evet. Asırlar önce."

"Tatlı bir çocuk. Beraber maça gitmek için buraya gelmişti bir keresinde."

"Yani bana Jane hakkında hiçbir şey söyleyemezsin?" diyerek Alex'e hatırlattım.

"Hayır. Ah... ama onun nasıl göründüğünü bilmek istemiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Sanırım ofisinde bir fotoğrafı var."

"Fotoğraf?"

"New York'a göndermek için bekleyen bir kutu eşyası vardı. Hâlâ duruyorlar. Bunlarla ne yapacağımıza emin olamadık." Burnunu çekip öksürdü. "Gidip bir bakayım."

Alex bıraktığında telefonun masaya sürtünmesinden çıkan sesi duydum. Bu sefer Chopin yoktu. Dudağımı çiğneyip pencereye göz attım. Kadın mutfakta, gözünü dondurucunun derinliklerine dikmiş bakıyordu. Çılgınca bir an için de olsa Jane'in dondurucunun içinde olduğunu düşün-

düm. Bedeni donduğu için camlaşmış, gözleri parlak ve billur...

Ahizenin sürtünme sesini duydum. "Tam önümde duruyor," dedi Alex. "Fotoğrafı demek istedim."

Nefesim boğazımda kaldı. "Koyu renk saçları var ve açık tenli."

Nefesimi verdim. İkisi de öyleydi. Jane de, sahtekâr da. Bir anlamı olmamıştı. Ama kilosunu soramazdım. "Tamam," dedim. Acaba fotoğrafı tarayıp bana gönderebilir misin?"

Sessizlik oldu. Parkın karşısındaki kadının dondurucunun kapağını kapatıp odadan ayrılmasını seyrettim.

"Sana e-posta adresimi vereyim," dedim.

Yine sessizlik oldu. Sonra:

"Bir arkadaşı olduğunuzu mu söylemiştiniz..."

"Alistair'ın. Evet."

"Kişisel eşyalarını kimseyle paylaşmamam gerek. Bunu ondan istemeniz gerekecek." Bu sefer burnunu çekmedi. "İsminizin Alex olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Alex ne?"

Ağzımı açtım ama sonra bitir tuşuna tıkladım.

Oda sessizleşmişti. Koridorun karşısından, Ed'in kütüphanesindeki saatin tik takları geliyordu. Nefesimi tutuyordum.

Alex şu anda Alistair'ı arıyor olabilir miydi? Sesimi mi tarif edecekti? Ev telefonundan mı, yoksa cep telefonumdan mı arayabilirdi? Gözlerimi masanın üzerinde duran

cep telefonuna diktim, sanki uyuyan bir hayvanmış gibi bir süre onu seyrettim; ekranının aydınlanmasını bekledim, kalbim kaburgalarıma çarparken.

Telefon hareketsiz bir şekilde yatmaya devam etti. Hareketsiz bir mobil telefon.

Odaklan!

ALTMIŞ

Mutfağa indim, yağmur damlaları pencerelere vururken, bardağıma biraz daha merlot doldurdum. Koca bir yudum aldım. Buna ihtiyacım vardı.

Odaklan.

Şu anda, daha önce bilmediğim ne biliyorum, diye sordum kendi kendime. Alistair, ev ve iş yaşantılarını ayrı tutmuştu. Birçok vahşi suçlunun profiline uyuyordu ama işe yarar bir şey değildi. Devam edelim: Firmasının New York şubesine geçmeye hazırlanmıştı, hatta ev bile satın almış, bütün ailesini güneye taşımıştı... ama sonra bir şeyler ters gitmiş ve bir yere varamamıştı.

Ne olmuştu?

Tenim ürperdi. Ev serinlemişti. Ayaklarımı sürüyerek şömineye yaklaştım, düğmeyi bir derece çevirdim. Alevler çiçek gibi açtı.

Kendimi kanepeye, minderlerin üzerine bıraktım, bardaktaki şarap sağa sola sallandı, bornozum etrafımda dalgalandı. Yıkanması gerekiyordu. Yıkanmam gerekiyordu.

Parmaklarım cebime kaydı. Yine Little'ın kartına çarptılar. Yine almadan bıraktılar.

Yine televizyon ekranında kendimi, gölge beni seyrettim. Soluk bornozumun içinde, yastıklara gömülmüştüm, hayalet gibi görünüyordum. Bir hayalet gibi hissediyordum.

Hayır. Odaklan. Sıradaki adım. Bardağı orta sehpaya bıraktım, dirseklerimi dizlerime dayadım.

Başka bir adımım olmadığını fark ettim. Jane'in, benim Jane'imin, gerçek Jane'in, varlığını, şimdi ya da geçmişteki varlığını bile kanıtlayamıyordum ki ortadan kaybolduğunu kanıtlayayım.

Ya da öldüğünü.

Ethan'ı düşündüm, o evde kapana kısılmıştı. *Tatlı bir çocuk.*

Parmaklarım saçlarımın arasında, tarla sürer gibi ilerlediler. Labirentte sıkışmış bir fare gibi hissettim. Deneysel psikoloji dersine geri dönmüş gibiydim. İğne gibi gözleri ve balon ipi kuyrukları olan o minik yaratıklar bir çıkmazdan diğerine koştururlardı. Kahkahalar atıp üzerlerine bahis oynarken tepelerinde, "Haydi!" diye bağırırdık.

Artık gülmüyordum. Little'la konuşmayı düşündüm bir kez daha ama onun yerine, Ed'le konuştum.

"Yani biraz keçileri kaçırıyorsun, öyle mi, şampiyon?"

İçimi çektim, ayaklarımı çalışma odasının halısında sürükledim. O kadın beni seyredemesin diye jaluzileri aşağıya indirmiştim; oda bir kafes gibi loş ışıktan oluşan çizgilerle şerit şerit olmuştu.

"Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Kendimi bir sinemadaymışım ve film bitmiş, ışıklar yanmış ve herkes dışarıya çıkmış ama ben hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışarak yerimde oturuyormuşum gibi hissediyorum."

Kıs kıs güldü.

"Ne? Komik olan ne?"

"Hiç, sadece bunu bile bir sinemaya benzetmek tam senlik."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Eh, bu sıralar referans gösterebileceğim noktalar oldukça sınırlı."

"Tamam, tamam."

Önceki gece hakkında hiçbir şey söylemedim. İki kere düşünmüş olsam da söylemedim. Ama geri kalan her şeyi makaradan boşalan film gibi anlattım: Sahtekârın mesajı, David'in dairesindeki küpe, maket bıçağı, Alex'le yaptığım telefon görüşmesi.

"Kendimi bir filmdeymişim gibi hissediyorum," diye tekrarladım. "Daha çok kaygılanacağını düşünmüştüm."

"Ne konuda?"

"Hiçbir şey için değilse bile kiracımın yatak odasında ölü bir kadının takısı olduğu için."

"Küpenin ona ait olduğunu bilmiyorsun."

"Biliyorum. Bundan eminim."

"Olamazsın. Şeyden bile emin değilsin, onun..."

"Ne?"

"Biliyorsun."

"Ne?"

İçini çekti. "Yaşadığından."

"Yaşadığını düşünmüyorum."

"Demek istiyorum ki onun yaşamış olduğundan ya da var olmuş olduğundan bile emin değilsin..."

"Evet, öyleyim. Eminim. Ben, hayal dünyasında yaşamıyorum."

Sessizlik oldu. Nefes alıp verişini dinledim.

"Paranoyaklaşmaya başladığını düşünmüyor musun?"

O daha cümlesini bitirmeden ben onu bastırdım: "Gerçekten oluyorsa paranoya değildir."

Sessizlik. Bu sefer cevap vermedi.

Tekrar konuştuğumda sesim çatallanmıştı. "Bu şekilde sorgulanmak çok sinir bozucu. Burada sıkışıp kalmak çok, ama çok sinir bozucu." Yutkundum. "Evin içinde ve bu..." Söylemek istediğim kelime "döngü"ydü ama ben kelimeyi bulduğumda Ed konuşmaya başlamıştı.

"Biliyorum."

"*Bilmiyorsun.*"

"O zaman hayal edebiliyorum. Bak, Anna," ben araya giremeden devam etti, "çok hızlı geçen iki gün yaşadın. Bütün haftasonun böyleydi ve şimdi David'in bununla... bu her neyse, ilgisi olabileceğini söylüyorsun." Öksürdü. "Kendin kuruyorsun. Belki bu gece sadece film izleyebilir, bir şeyler okuyabilir ya da başka bir şey yapabilirsin. Erken uyu." Öksürdü. "İlaçlarını düzgün alıyor musun?"

Hayır. "Evet."

"Ve içkiden uzak duruyorsun?"

Tabii ki hayır. "Tabii ki."

Sessizlik. Bana inanıp inanmadığını anlayamıyordum.

"Livvy'ye söyleyecek bir şeyin var mı?"

Rahatlayarak derin bir nefes verdim. "Var." Yağmurun parmaklarını camda tıkırdatmasını dinledim ve biraz sonra kızımın sesini duydum, yumuşak ve nefes nefese.

"Anneciğim?"

Gülümsedim. "Selam, balkabağım."

"Selam."

"İyi misin?"

"Evet."

"Özledim seni."

"Hım."

"Ne dedin?"

"'Hım' dedim."

"Bu, 'Ben de seni özledim, Anneciğim' mi demek oluyor?"

"Evet. Orada neler oluyor?"

"Nerede?"

"New York City'de." Hep böyle derdi. Çok resmiydi.

"Evde mi demek istiyorsun?" *Ev... Kalbim kabardı.*

"Evet, evde."

"Sadece yeni komşularla ilgili bir şeyler. Yeni komşularımız."

"Ne?"

"Gerçekten önemli değil, balkabağım. Sadece bir yanlış anlaşılma."

Sonra tekrar Ed'in sesini duydum. "Bak, Anna... böldüğüm için üzgünüm, ufaklık. Eğer David konusunda endişeleniyorsan polisle konuşmalısın. Şey olduğu için değil, biliyorsun... olan her neyse bu işe karıştığı için değil, fakat... sabıkası var ve kendi kiracından korkmuyor olman gerekiyor."

Başımla onayladım. "Evet."

"Tamam mı?"

Yine başımla onayladım.

"O polisin numarası sende var, değil mi?"

"Little'ın. Var."

Jaluzinin arasından dışarıya baktım. Parkın karşısında titrek bir hareket vardı. Russell'ların ön kapısı ardına kadar açıktı; yağmurun gri çiselemesine açılan beyaz bir parlaklık gibiydi.

Ed, "Tamam," dedi, fakat ben artık dinlemiyordum.

Kapı kapandığında kadın oturma odasında belirdi. Dizine kadar gelen kırmızı bir palto giyiyordu, meşale alevi gibiydi ve kafasının üzerinde de yarım ay şeklinde şeffaf bir şemsiye sallanıyordu. Masadaki fotoğraf makineme uzandım ve makineyi gözüme kaldırdım.

"Ne dedin?" diye sordum Ed'e.

"Dedim ki kendine iyi bakmanı istiyorum."

Makineyle dışarıya bakıyordum. Varisli damarlar gibi gözüken yağmur suyu şeritleri şemsiyeden aşağıya doğru kayıyordu. Makineyi biraz aşağıya indirerek yüzüne zum yaptım. Ucu kalkık bir burun, süt gibi bir ten. Gözlerinin altında siyah bulutlar oluşmaya başlamıştı. Uyumuyordu.

Ben Ed'e hoşça kal derken, yüksek çizmeleriyle ön kapının merdivenlerinden iniyordu. Durdu, cebinden telefonunu çıkardı, inceledi; sonra yeniden cebine koyarak doğuya, bana doğru döndü. Şemsiyenin altında kalan yüzü bulanıktı.

Onunla konuşmalıydım.

ALTMIŞ BİR

Hemen, hazır yalnızken, diye düşündüm. Hemen, hazır Alistair müdahale edemeyecekken. Hemen, hazır kanım şakaklarımda kükrüyorken.

Hemen.

Uçarcasına koridora girdim, döne döne merdivenleri indim. Eğer düşünmezsem yapabilirdim. Eğer düşünmezsem. *Düşünme.* Düşünmek bana çok bir şey kazandırmamıştı şimdiye kadar. Wesley, Einstein'ın dediklerini, "Deliliğin tanımı, Fox," diye hatırlatırdı, "aynı şeyi tekrar tekrar yapmak ve farklı bir sonuç beklemektir." Yani, düşünmeyi kes ve harekete geç.

Tabii daha üç gün önce böyle davranmıştım. Tam da aynı şekilde hem de ve sonunda kendimi hastane yatağında bulmuştum. Bunu tekrar denemek delilikti.

Her iki şekilde de deliydim. İyi. Bilmem gerekiyordu ve evimin güvenli olup olmadığından artık emin değildim.

Mutfakta koşarken terliklerim kaydı, kanepeye doğru savruldum. Ativan kutusu orta sehpanın üzerindeydi. Açıp

eğdim, kutuyu sallayarak avucuma üç tane döktüm, elimi ağzıma götürdüm. İlaçlar aşağıya doğru kaydı. Kendimi, BENİ İÇ iksirini yudumlayan Alice gibi hissettim.

Kapıya doğru koştum. Şemsiyeyi almak için diz çöktüm. Ayağa kalktım, kilidi çevirip kapıya asılıp açtım. Artık holdeydim, ıslak ışık, vitraylı camlardan içeriye sızıyordu. Nefes aldım –bir, iki– ve şemsiyeyi açmak için düğmesine bastırdım. Ani bir nefes alır gibi açıldı. Gözümün hizasına getirdim, diğer elimle kilidi yokladım. İşin sırrı nefes almaya devam etmekteydi. İşin sırrı durmamaktaydı.

Durmadım.

Kilit elimde döndü. Sonra topuz. Gözlerimi sımsıkı kapatarak çektim. Serin hava içeriye hücum etti. Kapı şemsiyeye çarptı; kapıdan geçmek için yan döndüm.

Soğuk artık beni kuşatmıştı, kucaklıyordu. Basamaklardan aşağıya koşturdum. *Bir, iki, üç, dört.* Şemsiye, gemilerin buz kıracakları gibi havayı itiyor, yarıyordu. Gözlerim kapalı olduğu halde havanın her iki yanımda keskin akımlar halinde aktığını hissediyordum.

Kaval kemiklerim bir şeye çarptı. Metal bir şeye. Bahçe kapısı olmalıydı. Kapıyı bulana kadar elimle etrafı yokladım. Sonra tutup çektim ve dışarıya çıktım. Terliklerimin tabanları betonu dövüyordu sanki. Kaldırımdaydım. Yağmur damlalarının birer iğne gibi saçıma, tenime battığını hissediyordum.

Bu garipti: Bu gülünç şemsiye tekniğini denediğimiz bütün bu aylar boyunca sadece gözlerimi kapatabileceğim hiç aklıma gelmemişti, (sanırım) Dr. Fielding de bunu düşünememişti. Ama görmeden dolaşmanın bir anlamı yoktu. Hava basıncındaki değişimi hissedince duyularım karıncalanmaya başladı. Gökyüzünün muazzam olduğunu, tersine

bir okyanus olduğunu biliyordum... fakat gözlerimi daha da sıkı yumdum ve evimi düşündüm; çalışma odamı, mutfağımı, kanepemi. Kedimi. Bilgisayarımı. Fotoğraflarımı.

Sola döndüm. Doğuya.

Kaldırımdan aşağıya kör bir şekilde yürüyordum. Yönümü düzeltmem lazımdı. Bakmam lazımdı. Yavaşça bir gözümü araladım. Işık, kirpiklerimin oluşturduğu çalılıktan içeriye damladı.

Bir an yavaşladım, neredeyse durdum. Kısık bir gözle şemsiyenin içindeki çapraz kaplamaya bakıyordum. Dört siyah blok ve dört beyaz şerit. Şeritlerin enerjiyle dalgalandığını, bir nabız ölçüm ekranı gibi akan kanımın ritmiyle beraber şişip indiğini düşündüm. *Odaklan.* Bir, iki, üç, dört.

Şemsiyeyi birkaç derece yukarıya kaldırdım, sonra birkaç derece daha. İşte oradaydı; o kan kırmızısı kaban, o siyah çizmeler ve üzerinde aşağı yukarı sallanan yarım ay şeklindeki şeffaf plastikle bir spot ışığı kadar parlaktı. Aramızda, kaldırım ve yağmurdan bir tünel uzanıyordu.

Arkasını dönerse ne yapacaktım?

Ama dönmedi. Şemsiyeyi eski yerine getirerek bir kez daha gözümü sıkıca yumdum. İleriye doğru adım attım.

İkinci bir adım. Üçüncü. Dördüncü. Kaldırımdaki bir çukur yüzünden tökezlediğimde terliklerim sırılsıklam oldu, bedenim titriyor ve sırtımdan aşağıya ter damlaları kayıyordu, ikinci kez bakmaya karar verdim. Bu sefer diğer gözümü açıp önümde bir alev gibi, hızla ilerleyen bir alev gibi belirene kadar şemsiyeyi kaldırdım. Soluma bir bakış attım; St. Dymphna ve şimdi ateş kırmızısı olan ev vardı, saksılar krizantem çiçekleriyle dolup taşmıştı. Sağıma bir bakış attım; bir kamyonetin boncuk gibi gözleri sokaktan

aşağıya doğru bakıyordu, ön farları karanlıkta grimsi mavi görünüyordu. Donakaldım. Kamyonet suyun içinde yüzerek yanımdan geçti. Gözlerimi kapattım.

Tekrar açtığımda araba gitmişti, kaldırımdan aşağıya baktığımda kadının da gitmiş olduğunu gördüm.

Gitmişti. Kaldırım boştu. Uzaklarda, pusun içinde, dörtyol ağzındaki kilitlenmiş trafiği seçebiliyordum.

Pus kalınlaşınca, görüşümün hızla bulanıklaştığını fark ettim.

Dizlerim önce itiraz etti, sonra büküldü. Zemine doğru batmaya başladım. Batarken gözlerim kafatasımın içinde fır dönüyor olsa da yukarıdan nasıl göründüğümü hayal ettim; sırılsıklam olmuş bornozumun içinde titriyordum, saçlarım sırtıma yapışmıştı ve bir şemsiye önümde faydasız bir şekilde sallanıyordu. Kimsesiz bir kaldırımdaki yalnız bir figürdüm.

Daha da derine battım, betonda erimeye başladım.

Fakat…

…gitmiş olamazdı. Daha bloğun sonuna ulaşmamıştı. Gözlerimi kapattım, tekrar onu düşündüm; saçları boynundaydı; sonra lavabomun önünde duran haliyle Jane'i düşündüm, uzun bir örgü sırtından aşağı sarkıyordu.

Jane bana bakmak için döndüğünde dizlerim canlanmaya başladı. Bornozumun kaldırıma sürtündüğünü hissedebiliyordum fakat henüz tamamen çökmemiştim.

Doğrulmaya başladım, bacaklarım kilitlendi.

Şeye girmiş olmalı… diye düşünmeye başladım. Haritayı tekrar gözümde canlandırdım. Bu kırmızı evden sonra ne vardı? Sokağın karşısındaki antika dükkânının şu anda boş olduğunu hatırladım ve evin yanında da…

Kafe, tabii ki. Kafede olmalıydı.

Yukarıya doğru uçacakmışım gibi kafamı geriye yatırıp çenemi gökyüzüne doğru kaldırdım. Dirseklerim birer piston gibiydi. Taraklı ayaklarımı kaldırıma bastırdım. Şemsiyenin sapı avucumda sallanıyordu. Dengede durmak için bir kolumu yana uzattım ve yağmur etrafımda buğulanır, uzaktan trafiğin tıslaması duyulurken ayağa kalkmaya başladım. Yukarıya, daha yukarıya, en yukarıya... ta ki bir kez daha tamamen ayakta duruncaya kadar.

Sinirlerim çatırdadı. Kalbim patladı. Damarlarımdaki Ativan'ı hissedebiliyordum; damarlarımı uzun zamandır kullanılmamış bir hortumdan fışkıran temiz bir su gibi temizliyordu.

Bir. İki. Üç. Dört.

Bir ayağımı öne attım. Biraz sonra diğeri de onu takip etti. Kıpırdandım. Bunu yaptığıma inanamıyordum. Yapıyordum.

Artık trafiğin gürültüsünün yaklaştığını, arttığını hissediyordum. Yürümeye devam et. Şemsiyeye baktım; bütün görüşümü kaplıyor, etrafımı sarıyordu. Onun dışında hiçbir şey yoktu.

Sağa doğru sarsılıncaya kadar.

"Ah... özür dilerim."

Ürktüm. Bir şey, birisi, bana çarpmış, şemsiyeyi kenara doğru itmişti; bulanık mavi bir kot pantolon ve kaban yanımdan aceleyle geçti. Bakmak için döndüğümde camda kendimi gördüm. Saçlarım yabani otlar gibiydi, tenim nemliydi, damalı şemsiye elimde kocaman bir çiçek gibi görünüyordu.

Yansımamın arkasında, camın diğer tarafında kadını gördüm.

Kafeye gelmiştim.

Baktım. Görüşüm zayıfladı. Başımın üzerindeki tente bana doğru eğildi. Gözlerimi kapattım, sonra tekrar açtım.

Giriş uzanabileceğim kadar yakındı. Kolumu uzattım, parmaklarım titriyordu. Parmaklarım kapının kulbunu kavrayamadan kapı açıldı ve genç bir adam dışarıya çıktı. Tanıdım. Takeda'ların oğullarıydı.

Onu bu kadar yakından görmeyeli bir seneden fazla olmuştu, yani karşı karşıya, bir mercekten değil. Daha uzundu, çenesi ve yanakları siyah kıllarla kaplanmıştı fakat hâlâ daha, genç insanlarda fark etmeyi öğrendiğim, başlarının etrafında dönen görünmez bir hale gibi olan, o tanımlanamaz "İyi Çocukluk"la ışıldıyordu. Aynı haleden bir tane de Livvy'de vardı. Ve Ethan'da.

Çocuk, genç adam, (neden adını hatırlayamıyordum?) dirseğini kapıya yaslayarak kapıyı tuttu ve eliyle geçmemi işaret etti. Elleri dikkatimi çekti, güzel kemikli bir çellist elleriydi bunlar. Bir enkaz gibi görünüyor olmalıydım ama o yine de bana aynı şekilde davranıyordu. BüyükanneLizzie'den alıntı yaparsam, ailesi onu doğru yetiştirmiş, derdim. Beni tanıyıp tanımadığını merak ettim. Ben bile kendimi güçbela tanıyordum.

Onun yanından geçip kafeye girerken buz tutmuş anılarım erimeye başladı. Eskiden, evde kahve hazırlayamayacak kadar acelem olduğu sabahlarda, haftada birkaç kez buraya uğrardım. Kafenin kahve harmanı bayağı bir acıydı. Hâlâ öyle olduğunu düşündüm. Ama mekânın ambiyansını severdim; keçeli kalemle günün spesiyallerinin yazıldığı çatlak ayna, üzerinde Olimpiyat halkalarıvari bardak lekeleri olan tezgâh, eski klasik şarkıların duyulduğu hoparlörler... Onu buraya ilk getirdiğimde Ed, "yap-

macıksız bir mise-en-scène,[43]" demişti.

"Bu iki kelimeyi aynı cümle içinde kullanamazsın," demiştim.

"O zaman sadece yapmacıksız."

Ve değişmemişti. Hastane odası beni ezmişti ama burası farklıydı. Burası terra cognita[44] idi. Kirpiklerimi kırpıştırdım. Bakışlarımı müşteri kalabalığının üzerinde gezdirdim, yazar kasanın üzerinde asılı duran menüyü inceledim. Bir bardak artık 2,95 dolardı. Bu fiyat buraya son gelişimden elli sent daha yüksekti. Şu enflasyon tam bir pislikti.

Şemsiye aşağıya doğru sallanıp bileklerimi sıyırdı.

Çok uzun zamandır görmediğim çok şey vardı. Hissetmediğim, duymadığım, koklamadığım çok fazla şey... İnsan bedenlerinin yaydığı sıcaklık, onlarca yıl önceden kalan pop müzik, öğütülen kahve çekirdeklerinin tıkırtısı... Bütün sahne, altın bir ışıkta ve ağır çekimdeymiş gibiydi. Bir an gözlerimi kapattım, içime çektim, hatırladım.

Dünyada, havada hareket edermiş gibi hareket ettiğimi hatırladım. Kışlık bir paltoya sımsıkı sarılmış ya da dizlerime gelen bir yazlık elbise giymiş halde buraya uzun adımlarla girdiğimi hatırladım; insanlara sürtündüğümü, onlara gülümsediğimi, onlarla konuştuğumu hatırladım.

Gözlerimi tekrar açtığımda yaldızlı ışık soldu. Yağmurla yıkanmış camların yanındaki bir odadaydım. Kalbim hızlandı.

Kızıl bir alev hamur tezgâhının yanındaydı. Oydu,

43 Ç. N. mise-en-scène: Fr., sahneye koyma, sahne düzeni ve ayrıca mizansen kelimesinin de kökeni.

44 Ç. N. terra cognita: Bilinen, tanıdık yer. Daha çok bilinmeyen, keşfedilmemiş yer anlamında terra incognita kullanılır.

Danimarka pastalarını inceliyordu. Çenesini kaldırdı, aynadaki yansımasına baktı. Bir elini saçına götürdü.

Yaklaştım. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Onunkiler değil ama diğer müşterilerin gözleri, arkasında sallanan bu bornozlu ve elinde mantar biçimli şemsiye olan kadını tartıyordu. Tezgâha doğru ilerlerken, kalabalığın ve gürültünün arasından kendime bir kanal açtım. Sonra sanki batarken üzerimi kaplayan su gibi, konuşmalar kaldığı yerden devam etti.

Benden birkaç adım uzaktaydı. Bir adım sonra uzanıp ona dokunabilirdim. Saçlarını parmaklarıma dolayabilirdim. Çekebilirdim.

O anda hafifçe dönerek bir elini cebine atıp fazla büyük iPhone'unu çıkardı. Aynadan, parmaklarının ekranda dans edişini ve yüzünün hareketlerini seyrettim. Alistair'a yazdığını düşündüm.

"Affedersiniz?" dedi barista.

Kadın telefonun ekranına dokundu.

"Affedersiniz?"

Ben ne yapıyordum böyle? Boğazımı temizledim. "Sıra sizde," diye mırıldandım.

Durdu, başını tamam anlamında benim olduğum yöne doğru eğdi. "Ah," dedi ve sonra tezgâhın arkasındaki adama döndü, "Yağsız latte, orta boy."

Bana bakmamıştı bile. Aynada kendime baktım, kadının arkasında bir hayalet, intikamcı bir melek gibiydim. Onun için gelmiştim.

"Yağsız latte, orta boy. Yanında yiyecek bir şey de ister miydiniz?"

Aynaya, ağzına baktım. Küçük, biçimli olan ağzına... Jane'ninkinden çok farklıydı. İçimde küçük bir öfke dalgası

kabardı, şişti, beynimin alt katmanlarında zirveye ulaştı. Bir saniye sonra, "Hayır," dedi. Sonra, parlak bir gülümsemeyle, "Hayır, almasam daha iyi olur," diye ekledi.

Arkamızda, çekilen sandalye seslerinden bir koro oldu. Omzumun üzerinden baktım; dört kişilik bir grup kapıya doğru yönelmişti. Döndüm.

Sesi gürültünün üzerinde çınlayan barista, "İsim?" diye sordu.

Sonra kadın ve benim gözlerimiz aynada kenetlendi. Omuzları zıpladı. Gülüşü eridi gitti.

Bir an için zaman dondu, yoldan boşluğa doğru süzüldüğünüz nefessiz geçen o an gibi bir an.

Arkasını dönmeden, bakışlarını çekmeden aynı net tonla cevap verdi: "Jane."

Jane.

Adı, daha onu yutmadan dudaklarımdan yükseldi. Kadın ekseni etrafında dönüp bakışlarıyla beni deldi.

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım." Sesinin tonu da en az gözleri kadar düzdü. Köpekbalığı gözleri, diye düşündüm, soğuk, sert. Burada olduğuma benim de şaşırdığımı belirtmek istiyordum ama kelimeler dilimde takılı kaldı.

"Sizin… engelli olduğunuzu düşünmüştüm," diye devam etti.

Kafamı salladım. Başka bir şey söylemedi.

Boğazımı tekrar temizledim. *O nerede ve sen kimsin?* diye sormak istiyordum. Sen kimsin ve o nerede? Sesler etrafımda bir girdap oluşturup kafamın içindeki kelimeleri karıştırıyordu.

"Ne?"

"Sen kimsin?" İşte.

"Jane." Ses onun değil baristanındı, tezgâhın ardından süzülüp Jane'in omzuna dokundu. "Jane için yağsız latte."

Bana bakmaya, sanki saldırabilirmişim gibi beni *izlemeye* devam etti. Ona, *ben saygıdeğer bir psikoloğum*, diyebilirdim, demeliydim. *Ve sen bir yalancı ve düzenbazsın.*

"Jane?" Barista üçüncü denemesini yapıyordu. "Latteniz?"

Döndü ve karton koruması olan bardağı aldı. Bana, "Kim olduğumu biliyorsun," dedi.

Bir kez daha başımı salladım. "Jane'i tanıyorum. Onunla tanıştım. Onu evinde gördüm." Sesim titrek ama netti.

"Orası benim evim ve sen hiç kimseyi görmedin."

"Gördüm."

"Görmedin!" dedi kadın.

"Ben..."

"Bir ayyaş olduğunu duydum. İlaç kullandığını da duydum." Dişi bir aslan gibi etrafımda daireler çiziyordu. Ben de onunla beraber yavaşça dönüyor, ayak uydurmaya çalışıyordum. Kendimi bir çocuk gibi hissediyordum. Etrafımızdaki konuşmalar kesildi, durdu; kırılgan bir sessizlik vardı. Gözucuyla, kafenin köşesinde duran Takeda'ların oğlunu gördüm, hâlâ kapının oradaydı.

"Evimi seyrediyorsun. Beni takip ediyorsun."

Kafamı salladım, sonra yavaşça ve aptalca öne arkaya salladım.

"Buna artık bir son vermelisin. Bu şekilde yaşayamayız. Belki sen yaşarsın ama biz yaşayamayız."

"Bana sadece nerede olduğunu söyle," diye fısıldadım.

Bir çember turunu tamamlamıştık.

"Kimden veya neyden bahsettiğini bilmiyorum. Ve polisi arıyorum."

Beni itip omzuyla omzuma vurarak yanımdan geçti. Aynadan, sanki birer dubalarmış gibi masaların arasından manevralar yaparak gidişini seyrettim.

Kapıyı açtığında kapının üzerindeki zil çaldı, arkasından kapandığında da.

Olduğum yerde durdum. kafe sessizdi. Bakışlarım şemsiyemde gömüldü. Gözlerim kapandı. *Sanki, dışarısı içeriye girmeye çalışıyor gibi.* Acı çektiğimi, içimin oyulduğunu hissettim. Bir kez daha, hiçbir şey öğrenememiştim.

Bir şeyin dışında: Benimle tartışmıyordu... yani sadece tartışmıyordu.

Aynı zamanda, yalvarıyordu.

ALTMIŞ İKİ

"Dr. Fox?"

Hemen arkamdan gelen dingin bir ses duydum. Dirseğime nazikçe dokunan bir el. Döndüm, bir gözümü açtım.

Takeda'ların oğullarıydı.

Hâlâ ismini hatırlayamıyordum. Gözümü kapattım.

"Yardım ister misiniz?"

Yardım ister miydim? Evimden birkaç yüz metre uzaktaydım, bir kafenin ortasında, üzerimde bornozumla ve gözlerim sımsıkı yumuk bir şekilde sallanıyordum. Evet, biraz yardım isterdim. Başımla onayladım.

Daha sıkı tuttu. "Bu taraftan gidelim," dedi.

Beni kafenin içinde yönlendirdi, şemsiye bir bastonmuş gibi sandalyelere ve dizlere çarptı. Etrafımızda hafif bir kahve sohbeti gürültüsü sardı.

Sonra zil sesi geldi ve hava akımı bana doğru hücum etti, eli belime düştü; beni hafifçe kapıdan dışarıya itti.

Dışarıda hava durgundu, artık çiselemiyordu. Şemsiyeyi benden almak için hareketlendiğini hissettim, şemsiyeyi ondan uzağa çektim.

Eli dirseğime geri döndü. “Sizinle eve yürüyeyim,” dedi.

Yürürken, bir elini, sanki damarlarım çıksın diye bağlanmış bir kemer gibi sıkıca koluma kenetledi. Damarlarımda gezen kanı hissediyor olmalıydı. Bu garipti, bu şekilde birinin bana eşlik etmesi kendimi yaşlı hissetmeme neden oluyordu. Gözlerimi açıp yüzüne bakmak istedim. Yapmadım.

Dura dura devam ettik, Takeda’ların oğlu benim hızıma ayak uyduruyordu. Yürürken yerdeki yaprakların damarlarını kırıyorduk. Sol tarafımızdan geçen arabanın sesini duydum. Bir ağaç, yukarılardan bir yerden kafama ve omuzlarıma yağmur damlaları döktü. Kadın kaldırımda, önümüzde mi diye merak ettim. Zihnimde, kafasını çevirip benim onu takip edişimi izlediğini canlandırdım.

Sonra:

“Ailem ne olduğunu anlattı,” dedi. “Gerçekten üzgünüm.”

Başımla onayladım, gözlerim hâlâ kapalıydı. Devam ettik.

“Evden çıkmayalı biraz zaman oldu, sanırım?”

Son zamanlarda şaşırtıcı derecede fazla dışarı çıkmıştım ama yine başımla onayladım.

“Eh, neredeyse vardık. Evi görebiliyorum.”

Kalbim umutla doldu.

Bir şey dizime çarpıyordu. Bunun koluna astığı kendi şemsiyesi olduğunu anladım. “Özür dilerim,” dedi. Cevap vermeye uğraşmadım.

Onunla en son konuşmamız... ne zamandı? Cadılar bayramı, diye düşündüm, bir yıldan fazla olmuştu. Doğru: Ben

ve Ed haftasonu kıyafetlerimizle Olivia da bir itfaiye aracı kostümüyle kapılarını çaldığımızda kapıyı açan o olmuştu. Olivia'nın kostümüne iltifat etmiş, sırt çantasına bir avuç şeker koymuştu. Bize iyi bayramlar dilemişti. Ne iyi bir çocuk.

On iki ay sonraysa, dünyaya karşı gözlerim mühürlenmiş bir şekilde bornozumun içinde ayaklarımı sürüklerken bana yol boyunca rehberlik ediyordu.

Ne iyi bir çocuk.

Aslında bu da şunu aklıma getirdi:

"Russell'ları tanıyor musun?" Sesim kulağa çarpık ama değişmemiş geliyordu.

Duraksadı. Belki de konuştuğuma şaşırmıştı. "Russell'lar?"

Bunun, sorumun cevabı olduğunu anladım ama yine de tekrar denedim: "Sokağın karşısında."

"Ah!" dedi. "Yeniler... hayır. Annem onları ziyaret etmeye niyetlenip duruyor ama henüz gittiğini sanmıyorum."

Başka bir ıska daha.

Beni yumuşak bir şekilde sağa döndürürken, "İşte geldik," dedi.

Şemsiyeyi yukarı kaldırıp gözkapaklarımı açtığımda kendimi bahçe kapısının önünde buldum, ev de arkasındaydı. Titredim.

Tekrar konuştu. "Kapınız açık."

Kesinlikle haklıydı: Evin yüzünde altın bir diş gibi parlayan lambanın yandığı oturma odasını görebiliyordum. Elimdeki şemsiye sallandı. Gözlerimi tekrar kapattım.

"Siz mi açık bıraktınız?"

Sessizce onayladım.

"Tamam." Omzuma süzülen eli beni nazikçe öne doğru itti.

"Ne yapıyorsunuz?"

Bu, onun sesi değildi. Omzumdaki eli irkildi; kendimi durdurmak aklıma gelmeden gözlerim tamamen açıldı.

Yanımızda duran, kendisine büyük gelen bir svetşört içinde büzülmüş ve kasvetli havada soluk benizli görünen Ethan'dı. Bir kaşının üzerinde sivilce vardı. Ceplerindeki elleri tedirgindi.

İsmini mırıldanan kendi sesimi duydum.

Takeda'ların oğlu bana döndü. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Ethan, öne doğru bir adım atarak, "Ne yapıyorsunuz?" diye tekrarladı. "Evin dışında olmamalıydınız."

Annen sana her şeyi anlatır, diye düşündüm.

"O iyi mi?" diye sordu.

Takeda'ların oğlu, "Sanırım," diye cevapladı. Bir şekilde, aniden, adının Nick olduğunu hatırladım.

Bakışlarımı yavaşça birinden diğerine kaydırdım. Hemen hemen aynı yaşta olmalılardı ama eskortum şimdiden genç bir adam olmuştu; zayıf omuzları ve yarık kaşıyla uzun ve ince olan Ethan onu yanında çocuk gibi görünüyordu. Kendi kendime, zaten bir çocuk diye hatırlattım.

Ethan bana bakarak, "Onu içeriye ben götürürüm... götürebilir miyim?" dedi.

Nick de bana baktı. Ben yine sessizce onaylayınca, "Sanırım olur," dedi.

Ethan bize doğru bir adım daha atıp bir elini sırtıma koydu. Bir an, sırtıma bağlı iki kanat gibi iki yanımda durdular. "Tabii sen istersen," diye ekledi Ethan.

Gözlerine, o sıvı mavi gözlerine baktım. "Evet," diye fısıldadım.

Nick beni bırakıp geri çekildi. Sesim çıkmasa da dudaklarımı oynatarak o kelimeleri söyledim.

"Rica ederim," diye karşılık verip Ethan'a döndü, "Sanırım bir şok geçirdi. Belki biraz su verirsen iyi olur." Sokağa doğru geri çekildi. "Seni daha sonra kontrol etmemi ister misin?"

Kafamı salladım. Ethan omuz silkti. "Belki. Bakalım nasıl olacak."

"Tamam." Nick bir elini kaldırıp hafifçe el salladı. "Hoşça kalın, Dr. Fox."

O uzaklaşırken, kafamızı ıslatıp şemsiyeme çarpan yağmurla titredim. Ethan, "Haydi, içeriye girelim," dedi.

ALTMIŞ ÜÇ

Şöminedeki ateş hâlâ, sanki yeni yakılmış gibi yanmaya devam ediyordu. Bunca zaman boyunca yanar halde bırakmıştım. Çok sorumsuzca bir davranıştı.

Kasım ayı evin içine esse de ev sıcak kalmıştı. Oturma odasına gelir gelmez ben, bana el sallayan, yanına çağıran ateşe doğru giderken, Ethan da elimdeki şemsiyeyi alıp kapattı ve bir köşeye bıraktı. Dizlerimin üzerine yığıldım. Bir an sonra ateşin çatırtılarını, kendi nefes alıp verişimi duydum.

Sırtımdaki gözlerini hissettim.

Saat, üç kere çınladı.

Sonra, Ethan mutfağa ilerledi. Bir bardağa musluktan su doldurdu. Bana getirdi.

Artık nefesim derin ve dengeliydi.

Yere, yanıma bıraktığı bardak taş zeminde nazikçe tıkırdadı.

"Neden yalan söyledin?" diye sordum.

Sessizlik oldu. Alevlere bakarak yanıt vermesini bekledim.

Yanıt vermek yerine olduğu yerde kıpırdandığını

ALTMIŞ DÖRT

Kapıyı kapattıktan sonra, yerdeki su bardağını alıp içindekini lavaboya döktüm. İçine şarap koyarken bardağın ağzına çarpan merlot şişesi hafifçe çınladı. Tekrar çınladı. Ellerim titriyordu.

Çok içip derin düşüncelere daldım. Kendimi yorgunluktan bitkin ve coşkulu hissediyordum. Dışarıya çıkma riskini göze almıştım, dışarıda yürümüştüm ve hayatta kalmıştım. Dr. Fielding'in ne söyleyeceğini merak ettim. Ona ne söyleyeceğimi merak ettim. Belki de hiçbir şey. Kaşlarımı çattım.

Artık daha fazla şey de biliyordum. Kadın panikliyordu. Ethan dehşete düşmüştü. Jane... eh, Jane'i bilmiyordum. Ama bunlar bile daha önce bildiklerimden fazlasıydı. Bir rehine kazanmışım gibi hissettim. Ben bir Düşünme Makinesi'ydim.

Daha büyük bir yudum aldım. Ben bir İçme Makinesi'ydim.

Sinirlerim seğirmeyi bırakana kadar içtim. Saate göre bir saat boyunca. Yelkovanın saatin yüzünü süpürmesini seyrettim. Damarlarımın, beni sakinleştiren, beni güçlendiren koyu, kalın şarapla dolduğunu hayal ettim. Sonra üst kata süzüldüm. Kediyi merdiven başında gördüm; beni fark edince çalışma odasına sıvıştı. Onu takip ettim.

Masanın üzerindeki telefonumun ekranı aydınlandı. Numarayı bilmiyordum. Bardağı masaya bıraktım. Üçüncü zilden sonra açtım.

"Dr. Fox." Derin bir sesti. "Ben Dedektif Little. Cuma günü tanışmıştık, hatırlıyor musunuz?"

Durdum, sonra masaya oturdum. Bardağı uzanamayacağım bir yere ittim. "Evet, hatırlıyorum."

"İyi, iyi." Sesi memnun gibiydi; bir kolunu kafasının arkasına katlayarak koltuğunda arkasına yaslandığını hayal ettim. "Nasılsınız, doktor?"

"İyiyim, teşekkürler."

"Sizden daha önce haber alırım diye düşünüyordum."

Hiçbir şey demedim.

"Numaranızı Morningside'dan aldım ve kontrol etmek istedim. İyi misiniz?"

Daha yeni iyi olduğumu söylemiştim. "İyiyim, teşekkürler."

"İyi, iyi. Aileniz iyi?"

"İyi. Herkes iyi."

"İyi, iyi." Bu nereye varacaktı?

Sonra sesi vites değiştirdi. "Mesele şu: Biraz önce komşunuzdan bir telefon aldık."

Tabii ki. Kaltak. Eh, beni uyarmıştı. Tam kaltak. Kolumu iyice uzatıp şarap bardağımı aldım.

"Kendisini sokak boyunca kafeye kadar takip ettiğinizi

söylüyor." Bir tepki vermemi bekledi. Vermedim. "Şimdi, kendinize bir kahve almak için bugünü seçmediğinizi farz ediyorum. Ona orada tesadüfen rastlamadığınızı farz ediyorum."

Kendime rağmen neredeyse sırıttım.

"Sizin için zor zamanlar olduğunu biliyorum. Kötü bir hafta geçirdiniz." Kendimi başımla onaylarken buldum. Çok uzlaşılasıydı. İyi bir psikiyatrist olurdu. "Ama böyle şeyler yapmanızın kimseye bir yararı olmaz, siz dâhil."

Kadının adını hâlâ söylememişti. Söyleyecek miydi? "Cuma günü söylediğiniz şey bazılarının gerçekten keyfini kaçırdı. Aramızda kalsın, Bayan Russell," işte söylemişti, "oldukça gergin biri gibi gözüküyor."

Gergin olduğuna eminim, diye düşündüm. *Ölü bir kadının kimliğine bürünmüş.*

"Ve çocuğunun da bu konuda pek mutlu olduğunu sanmıyorum."

Ağzımı açtım. "Ben onunla..."

"Bu yüzden ben..." Durdu. "Ne dediniz?"

Dudaklarımı sıktım. "Hiçbir şey."

"Emin misiniz?"

"Evet."

Homurdandı. "Bir süre sakin olmaya çalışın. Dışarı çıktığınızı duymak güzel." Bu bir şaka mıydı?

"Kedi nasıl? Hâlâ huysuz mu?"

Yanıt vermedim. Fark etmiş gibi gözükmedi.

"Ya kiracınız?"

Dudağımı çiğnedim. Alt katta, açılır merdiven bodrum kapısına dayanmıştı; yerin altında David'in yatağının yanındaki sehpada ölü bir kadının küpesini görmüştüm.

"Dedektif?" Telefonu kavradım. Bir kez daha duymam

gerekiyordu. "Bana gerçekten inanmıyor musunuz?"

Uzun bir sessizlik oldu, sonra derin ve gürültülü bir şekilde içini çekti. "Üzgünüm, Dr. Fox. Ben, gördüğünüzü söylediğiniz şeye inandığınızı düşünüyorum. Ben sadece... ben inanmıyorum."

Başka türlüsünü beklemiyordum. İyi. Her şey iyi, diye düşündüm.

"Biliyorsunuz, eğer birisiyle konuşmak isterseniz bizim size yardım edebilecek çok iyi danışmanlarımız var. Ya da sizi dinleyecek."

"Teşekkürler, Dedektif." Sesim katı çıkmıştı.

Başka bir sessizlik. "Sadece... sakin olun, tamam? Bayan Russell'a konuştuğumuzu söyleyeceğim."

Yüzümü buruşturdum ve o kapatmadan ben kapattım.

ALTMIŞ BEŞ

Şarabımı yudumladım, telefonumu aldım ve sessizce koridora çıktım. Little'ı unutmak istiyordum. Russell'ları unutmak istiyordum.

Agora. Mesajlarımı kontrol edecektim. Alt kata indim, bardağı lavaboya bıraktım. Oturma odasına giderken şifremi telefonumun ekranına girdim.

Hatalı şifre.

Tek kaşımı kaldırdım. Amma da sakarım, diye düşündüm. Ekrandaki rakamlara ikinci kez dokundum.

Hatalı şifre.

"Ne?" diye sordum kendi kendime. Alacakaranlıkla beraber oturma odası da karanlık olmuştu; lambaya uzanıp yaktım. Bir kez daha, gözlerim parmaklarımda: 0-2-1-4

Hatalı şifre.

Telefon titredi. Girişim engellenmişti. Anlamıyordum. Şifremi en son ne zaman girmiştim? Az önce Little'ın aramasını cevaplamak için ihtiyacım olmamıştı; sabah Boston'ı aramak için Skype'ı kullanmıştım. Zihnim sisliydi.

Sinirli bir şekilde çalışma odasına çıkıp bilgisayarıma yöneldim. E-postalarıma da girişim engellenmiş değildi herhalde? Bilgisayarın şifresini girdim, Gmail ana sayfasına gittim. Adres kesiminde ekran ismi önceden yüklenmişti. Yavaşça şifreyi girdim.

Evet... girmiştim. Telefonuma girişimi yeniden sağlama süreci yeterince basitti, altmış saniye içinde posta kutuma yeni bir şifre gelmişti. Telefonun ekranına girdim, sonra şifreyi tekrar 0214'e çevirdim.

Yine de, bu da neydi böyle? Belki şifrenin kullanma süresi dolmuştu. Böyle bir şey oluyor muydu? Değiştirmiş miydim? Yoksa olan sadece parmaklarımın sakarlığı mıydı? Tırnağımı kemirmeye başladım. Hafızam eskiden olduğu gibi değildi. Motor becerilerim de öyle. Şarap bardağına baktım.

Gelen kutumda beni bekleyen mesajlardan oluşan küçük bir yığın vardı, bir tanesi Nijeryalı bir prensten istekti, kalanlar benim Agora tayfamdan gelmişti. Hepsini cevaplamak için bir saat harcadım. Manchester'dan Mitzi anksiyete ilaçlarına geçmişti. Kala88 nişanlanmıştı. Ve BüyükanneLizzie, görünen o ki, oğulları eşlik edince, bu öğleden sonra dışarıda birkaç adım yürümeyi başarabilmişti. Ben de, diye düşündüm.

Saat altıyı geçti ve bitkinlik aniden bir çığ gibi üze-

rime yığıldı, beni altına gömdü. Dövülmüş bir yastık gibi öne doğru yığıldım ve alnımı masaya dayadım. Uyumam lazımdı. Bu gece temazepamin dozunu iki katına çıkaracaktım. Yarın da Ethan'ın üzerinde çalışabilirdim.

Büyümüş de küçülmüş hastalarımdan birisi her seansa, "Çok garip bir şey, fakat..." sözleriyle başlardı ve sonra gayet sıradan deneyimlerini anlatarak devam ederdi. Şimdi ben de öyle hissediyordum. Çok garip bir şeydi. Çok garip bir şeydi fakat bir saniye önce acil gibi görünen şey, perşembe gününden beri acil gibi görünen şey, soğuktaki yalnız bir alev gibi küçülmüş, önemini kaybetmişti. Jane. Ethan. O kadın. Hatta Alistair bile.

Ben gazla çalışıyorum, sen şarapla, dediğini duydum Ed'in. Ha-ha.

Onlarla da konuşacaktım. Yarın. Ed. Livvy.

PAZARTESİ

8 Kasım

ALTMIŞ ALTI

"Ed."

Bir an sonra veya belki bir saat:

"Livvy."

Sesim cılızdı. Yüzümün önünde minik bir ruhun süzüldüğünü görebiliyordum, dondurucu soğukta hayalet gibi beyazdı.

Yakında bir yerde, bir cıvıltı, tekrar tekrar, durmaksızın... tek bir nota, delirmiş bir kuşun çığlığına benziyordu.

Sonra durdu.

Görüşüm bir kırmızı akıntısında yüzdü. Beynim nabız gibi attı. Kaburgalarım acıdı. Sırtım kırılmış gibiydi. Gırtlağım kurumuş gibiydi.

Hava yastığı yüzümün yan tarafında buruşmuş kalmıştı. Arabanın konsolu kırmızı kırmızı parladı. Ön cam

bana doğru sarkmıştı, çatlamış ve gevşemişti.

Suratımı buruşturdum. Gözlerimin arkasında, bir işlem durmadan kendini yeniden başlatıp duruyordu, bazı sistemler arızalıydı, makinede bir vınlama vardı.

Nefes aldım, tıkandım. Acıyla hırladığımı duydum. Kafamı çevirdim, kafatasımın tepesinin tavanda döndüğünü hissettim. Bu olağandışıydı, değil miydi? Üst damağımda biriken salyanın tadını alabiliyordum. Bu nasıl...

Vınlama kesildi.

Tepe taklak duruyorduk.

Tekrar tıkandım. Ellerim aşağıya doğru uçup sanki arabayı ters çevirebilecek, beni ayaklarımın üzerine getirebilecekmiş gibi kafamın etrafındaki tavan döşemesine gömüldüler. İnlediğimi duydum, tükürdüğümü hissettim.

Kafamı biraz daha döndürdüğümde Ed'i gördüm, yüzü bana dönüktü, hareketsizdi. Kulağından kan sızıyordu.

İsmini söyledim ya da söylemeye çalıştım, soğukta hırıltılı tek bir ses, minik bir duman bulutu. Nefes borum ağrıyordu. Emniyet kemeri boynumu sıkıyordu.

Dudaklarımı yaladım. Dilim üst damağımdaki boşluğa girdi. Bir dişimi kaybetmiştim.

Emniyet kemeri gergin bir tel gibi belimi parçalıyordu. Sağ elimle düğmeye bastırdım, daha sert bastırdım, çıt ettiğinde nefesimi verdim. Kemer vücudumdan kayarak gidince arabanın tavanına yuvarlandım.

O cıvıltı. Tutukluk yapan emniyet kemeri alarmıydı. Susmuştu.

Ellerimi tavana koyduğumda ağzımdan çıkan nefes konsolun ışığında kırmızı bir bulut oluşturdu. Ellerimden güç alıp kafamı çevirdim.

Olivia arka koltukta bağlıydı, askıda duruyordu, atkuy-

ruğu aşağıya doğru sallanıyordu. Boynumu büktüm, omzumu tavana yaslayıp yanağına uzandım. Parmaklarım titredi.

Teni buz gibiydi.

Dirseğim katlandı; bacaklarım bir tarafa devrildi, örümcek ağı gibi olmuş tavan penceresine sertçe çarptı. Cam altımda çatırdadı. Kendimi düzeltmek için uğraştım, kalbim deli gibi atarken kızıma doğru dizlerimin üzerinde emekleyip süründüm. Ellerimi omuzlarına götürdüm. Sarstım.

Çığlık attım.

Kıvrandım. O da benimle beraber kıpırdadı, saçları sallanıyordu.

"Livvy!" diye bağırdım, boğazım alev almıştı ve ağzımda, dudaklarımda kan tadı vardı.

"Livvy!" diye seslendim ve gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

"Livvy!" diye fısıldadım ve gözleri açıldı.

Kalbim bir an durdu.

Bana, içime baktı, dudaklarından tek bir sözcük çıktı: "Anneciğim."

Başparmağımı emniyet kemerinin düğmesine vurdum. Kemer bir tıslamayla boşaldı, o kolları ve bacakları rüzgâr çanları gibi öylece sallanarak düşerken ben de kafasını koruyarak bedenini kollarımla tuttum. Kollarından biri çıkmış gibiydi.

Onu tavan penceresinin üzerine yatırdım. Tek bir ses bile çıkarmamış olsa da, gözleri yeniden kapanmış olsa da "Şişş!" dedim. Bir prenses gibi gözüküyordu.

"Hey!" Omzunu sarstım. Bir kez daha baktı bana. "Hey!" diye tekrarladım. Gülümsemeye çalıştım. Yüzüm uyuşmuştu.

Kapıya doğru atıldım, kolunu kavradım, asıldım. Tekrar asıldım. Mandalın sesini duydum. Cama bastırdığım parmaklarımı gererek kapıyı ittim. Kapı sessizce ardına kadar açıldı, karanlığa doğru süzüldü.

Öne doğru uzandım ve ellerimi dışarıdaki zemine bastırdım, karın yakıcılığını avuçlarımda hissettim. Dirseklerimi kara gömdüm, dizlerimi sağlamlaştırıp asıldım. Kara batarak bedenimi dışarıya sürükledim. Kar, altımda gıcırdadı. Sürünmeye devam ettim. Kalçamı. Uyluklarımı. Dizlerimi. Kaval kemiklerimi. Ayaklarımı. Bileğimdeki halhal askılığa takıldı, kopardım ve arabadan dışarıya çıktım.

Yuvarlanıp sırtüstü yattım. Omurgam elektrik çarpmış gibi acıdı. Derin derin nefes aldım. Yüzümü acıyla buruşturdum. Başım, sanki artık boynum yokmuş gibi döndü.

Zaman yok. Zaman yok. Kendimi topladım, bacaklarımı toplayıp tekrar çalışır vaziyete getirdim ve arabanın yanında diz çöktüm. Etrafa baktım.

Yukarıya baktım. Başım döndü.

Gökyüzü uzay ve yıldızlardan oluşan bir kâseydi sanki. Ay bir gezegen kadar büyük, güneş kadar parlaktı ve altımızdaki kanyon, gölge ve ışıkla parıldıyor, bir gravür gibi görünüyordu. Kar yağışı neredeyse durmuştu, sadece başıboş kar tanelerinden oluşan hafif bir serpinti havada süzülüyordu. Sanki yeni bir dünyaya bakıyor gibiydim.

Ve de ses...

Sessizlik. Kati, mutlak bir sessizlik. Ne bir nefes rüzgâr ne bir dal hışırtısı. Sessiz bir film, durağan bir fotoğraf. Dizlerimin üzerinde dönerken altlarındaki karın gıcırdadığını duydum.

Dünyaya döndüm. Araba öne doğru eğilmişti, ön tarafı yere vurmuş, arkası hafifçe yukarıya kalkmıştı. Şasiyi göre-

biliyordum, böceklerin alt tarafı gibiydi. Ürperdim. Omurgam seğirdi. Tekrar kapıdan içeriye daldım, parmaklarımı Olivia'nın paltosuna geçirdim ve çektim. Tavan penceresi boyunca, koltukların üstünden sürükledim, onu arabadan dışarıya çektim. Kollarımı gevşek bedeninin etrafına sardım. İsmini söyledim. Tekrar söyledim. Gözlerini açtı.

"Merhaba," dedim.

Gözleri titreyerek kapandı.

Onu arabanın yanına yatırdım, sonra belki devrilir diye tekrar çekip uzaklaştırdım. Kafası omzuna doğru döndü, nazikçe, çok nazikçe yüzünü tekrar gökyüzüne çevirdim.

Durdum, ciğerlerim birer körük gibi çalışıyordu. Bebeğime baktım, karın içinde bir melekti. Yaralı koluna dokundum. Tepki vermedi. Tekrar bu sefer daha sert dokununca yüzünü acıyla buruşturduğunu görüm.

Sıra Ed'deydi.

Onu arka koltuktan sürüklememin imkânı olmadığını anlamadan önce bir kez daha içeriye süründüm. Ayaklarımı geri geri sürüyerek çıktım; ön kapının koluna uzandım. Sıktım. Tekrar sıktım. Kilit tık etti. Kapı açıldı.

İşte oradaydı, arabanın ön panelindeki yanıp sönen ambulans ışığından ötürü teni sıcak kırmızıydı. Ed'in emniyet kemerini çözerken o ışığı merak ettim, pili darbeden nasıl kurtulmuştu. Asılınca açılan bir düğüm gibi bana doğru sarktı. Koltukaltlarından yakaladım.

Sonra sürükledim, kafam vites koluna çarptı, bedeni arabanın tavanını bir balık ağı gibi süpürüyordu. Arabadan çıktığımızda, yüzünün kanla yıkanmış olduğunu gördüm.

Ayağa kalktım, tekrar sürüklemeye başladım, Olivia'nın yanına gelene kadar sendeleye sendeleye geri geri çektim,

sonra kızının yanına yatırdım. Olivia kımıldadı. Ed kımıldamadı. Elini elime aldım, bileğini açmak için paltosunun kolunu sıyırıp parmaklarımı tenine bastırdım. Titrek bir şekilde de olsa nabzı atıyordu.

Arabadan çıkmıştık, hepimiz, evrenin tabanında yayılmış yıldızların altındaydık. Bir lokomotiften geliyormuşçasına sabit bir pat pat sesi duydum; kendi nefes alışımdı. Güçlükle nefes alıyordum. Ter yüzümün kenarlarından boynuma doğru akıyordu.

Bir kolumu arkama doğru kıvırıp dikkatle dokunmaya başladım, parmaklarım omurgamı bir merdiven gibi tırmanıyordu. Kürek kemiklerimin arasında omurgam acıyla kavruldu.

Nefes aldım, nefes verdim. Olivia'nın ve Ed'in ağzından çıkan hafif dumanı seyrettim.

Arkama döndüm.

Gözlerim, ayışığında bembeyaz parlayan ormanı ve dik uçurumu taradı. Yol görünmese de yukarıda bir yerdeydi, fakat oraya tırmanmanın imkânı yoktu. Dağın yamacında bir raf gibi duran küçük bir kayalık çıkıntısına düşmüştük; ardımızda ve aşağımızda unutuluş vardı. Yıldızlar, kar, uzay. Sessizlik.

Telefonum.

Elimi bütün ceplerime vurdum; ön, arka, palto cepleri. Sonra Ed'in telefonu alışını, benden kaçırışını; yere düşüşünü ve orada o ismi ilan ederek titreyip dans edişini hatırladım.

Arabanın içine bir kez daha daldım, ellerimle tavanı süpürdüm, sonunda telefonu ön camın orada buldum, ekran sağlamdı. Bu kadar iyi durumda olduğuna şaşırmıştım; kocam kan kaybediyordu, kızım yaralanmıştı, benim

bedenimde hasar vardı, arabamız parçalanmıştı fakat telefon çiziksiz bir şekilde kurtulmuştu. Başka bir devirden, başka bir dünyadan kalmış kutsal bir emanetti. 22:27 yazıyordu. Yola çıkalı neredeyse yarım saat olmuştu.

Arabanın içinde çömelip başparmağımı ekranında kaydırdım. 911. Telefonu kulağıma kaldırdım, yanağımda titremesini hissettim.

Hiçbir şey olmadı. Kaşlarımı çattım.

Aramayı sonlandırdım, arabadan geri çıktım, ekranı inceledim. SİNYAL YOK. Karın içinde diz çöktüm. Tekrar aradım.

Hiçbir şey.

İki kez daha aradım.

Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Ayağa kalktım, hoparlör tuşuna bastım, kolumu havaya uzattım. Hiçbir şey.

Karın içinde sendeleyerek arabanın etrafında dolaştım. Tekrar tekrar aradım. Dört kere, sekiz kere, on üç kere. Sayısını unuttum.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Çığlık attım. Gırtlağımı oyarak içimden patlar gibi çıktı, geceyi bir buz gibi çatlattı, yankılanıp azalarak kayboldu. Dilim yanana, sesim çıkmayana kadar çığlık attım.

Etrafımda döndüm. Kendi başımı döndürdüm. Telefonu yere savurdum. Karın içinde battı. Geri aldım, ekranı nemliydi ve tekrar fırlattım, bu sefer daha uzağa. İçimde bir panik kabarıyordu. Atıldım, karı eşeledim. Elime geldi. Karı silkeledim, tekrar aradım.

Hiçbir şey.

Olivia ve Ed'in yanına döndüm; ayışığında parlayarak orada yan yana yatıyorlardı.

Bir hıçkırık, havaya hasret kalmış bir şekilde ciğerlerimden sökülüp ağzımdan fırladı. Dizlerim büküldü, sustalı birer çakı gibi katlandı. Yere çöktüm. Kızımla kocamın arasına süründüm. Ağladım.

Uyandığımda, telefonun etrafında kıvrılmış parmaklarım soğuk ve maviydi. 00:58. Pili boşalmıştı, sadece yüzde 11 kalmıştı. Fark etmez zaten, diye düşündüm; 911'i arayamıyordum, kimseyi arayamıyordum.

Aynı şeyleri tekrar denedim. Hiçbir şey.

Kafamı sola çevirdim, sağa çevirdim: Ed ve Livvy her iki yanımdaydı, nefes alışları sığ fakat düzenliydi, Ed'in yüzü kuruyan kanla kaplıydı, Olivia'nın saçları yanaklarına yapışmıştı. Avucumu alnına koydum. Soğuktu. Arabada korunaklı bir şekilde kalsaydık daha mı iyiydi? Ama ya... bilmiyordum, ya yuvarlansaydı? Ya patlasaydı?

Dik oturdum. Ayağa kalktım. Arabanın enkazına baktım. Gökyüzüne baktım. Tam bir ay vardı, yıldız doluydu. Yavaşça dağa doğru döndüm.

Dağa doğru yaklaşırken, telefonumu bir değnek gibi önümde tutup salladım. Başparmağımı ekranda yukarıya kaydırarak el feneri tuşuna bastım. Çiğ bir ışığı vardı, elimde minik bir yıldız gibiydi.

Işıkta parlayan kayanın yüzü düz ve pürüzsüzdü. Ne parmaklarımı sokacağım bir yer, ne kavrayacak bir şey, ne bir ot ne bir dal, ne de ufak bir kaya çıkıntısı vardı. Sadece toprak ve küçük gevşek taşlardan oluşan dağ eteği bir duvar gibiydi. Küçük kayalığımızı dolaştım, her bir santimini taradım. Işığı, gece onu boğana kadar yukarıya kaldırdım.

Hiçbir şey. Her şey, hiçbir şey olmuştu.

Pil yüzde 10. 01:11.

Küçük bir kızken yıldızlara bayılırdım, onlarla ilgili ödev yapmıştım, yaz akşamları arka bahçede oturup düzinelerce kasap kâğıdına bütün gökyüzünün haritasını çizmiştim. Dirseklerimin altındaki çimenin yumuşaklığını hissederken kurt sinekleri etrafımda uçuşurdu. Geceyi süsleyen kış kahramanları gibi tepemdeydiler şimdi: Orion, parlak ve kemerli; Büyük Köpek, hemen onun arkasında; Boğa'nın omzunun üzerinde mücevher gibi dizilmiş Ülker. İkizler. Kahraman. Balina.

Bütün bu isimleri yaralı sesimle bir büyüymüş gibi Livvy ve Ed'e mırıldandım, göğsümdeki kafaları ben nefes alıp verdikçe yükselip alçalıyordu. Parmaklarım saçlarını, Ed'in dudaklarını, Olivia'nın yanağını okşuyordu.

Bütün o yıldızlar oradaydı ama dondurucu bir soğuk vardı. Altlarında titredik. Uyuduk. 04:34. İrkilerek uyandım. İkisini de inceledim; önce Olivia, sonra Ed. Ed'in yüzüne biraz kar sürdüm. Hiç refleks yoktu. Karı teninde ovarak kanı temizledim, yüzü seğirdi. Omzunu dürterek, "Ed!" dedim. Cevap yoktu. Yeniden nabzını kontrol ettim. Daha hızlıydı ve daha güçsüzdü.

Midem guruldadı. Akşam yemeği yemediğimizi hatırladım. Çok acıkmış olmalıydılar.

Emekleyerek paneldeki ışığın loşlaştığı, neredeyse söndüğü arabaya girdim. İşte oradaydı, fıstık ezmesi ve reçelli sandviçlerle meyve sularını koyduğum silindir çanta arka cama yapışmış, ezilmişti. Çantanın kayışını kavradım, o sırada ışık söndü.

Tekrar dışarıda, sandviçlerden birini sardığım streç-

filmi söküp aldım ve bir kenara attım; rüzgâr aldı uçurdu, havada uçan çok ince bir örümcek ağı, bir peri, boş bir hayal gibi yukarıya ve uzaklara süzülmesini seyrettim. Ekmeğin bir köşesini kırdım, Olivia'ya götürdüm. Parmaklarımla yanağına dokunarak "Hey!" diye mırıldanınca gözlerini açtı. Ekmeği ağzına koyarak, "Al bakalım," dedim. Dudakları açıldı, ekmek, diline doğru gitmeden önce dudaklarının arasında boğulmakta olan bir yüzücü gibi aşağı yukarı hareket etti. Meyve suyu kutusunun kamışını çıkarıp deliğe sapladım. İçinden geçen limonata kara damladı. Bir kolumu Olivia'nın başının altından geçirerek kaldırdım ve yüzünü kamışa yaklaştırıp kutuyu sıktım. Ağzına doldu. Ağzından geri fışkırttı.

Başını biraz daha kaldırınca kuş yudumlarıyla içmeye başladı. Biraz sonra kafası elime düştü ve gözleri kapandı. Onu yumuşak bir şekilde yere bıraktım.

Sırada Ed vardı.

Yanında diz çöktüm ama ağzını açmıyordu, gözlerini bile açmıyordu. Ekmek parçasını dudaklarına bastırdım, belki çenesinin kilitlenmesini engeller diye yanağına tokat attım, yine de hiç kıpırdamadı. İçimde panik yükseldi. Kulağımı yüzüne yaklaştırdım. Hafif ama ısrarcı bir hava akımı tenimi ısıttı. Rahatlayarak nefes verdim. Yiyemese de elbette hâlâ içebilirdi. Kuru dudaklarını biraz karla ovup kamışı ağzına kaydırdım. Parmaklarımla kutuyu sıktım. Limonata çenesinin iki yanından dışarıya akıp kirli sakalında toplandı. "Haydi!" diye yalvardım ama sıvı, çenesinden aşağıya dökülmeye devam etti.

Kamışı çekip dudaklarının üzerine bir tane daha buz topağı koydum, sonra da dilinin üzerine ittim, orada eriyip gırtlağından aşağıya inerdi.

Tekrar kara oturup meyve suyunu içtim. Limonata çok tatlıydı. Ama ben gene de kutuyu bitirdim.

İçinde anoraklar ve kayak pantolonları olan bir başka silindir çantayı arabadan çekip çıkardım. İçindekileri çıkarıp Livvy ve Ed'in üzerine serdim.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. İmkânsız derecede büyüktü.

Işık bir ağırlık gibi gözkapaklarımın üzerine yerleşti. Yine de kaldırdım onları.

Ve gözlerimi kıstım. Üzerimizde aralıksız, uçsuz bucaksız uzanan gökyüzü, bulutlardan oluşan derin bir deniz gibiydi. Elekten geçen karahindiba taneleri gibi olan kar tenimde dağılıyordu. Telefona baktım. 7:28. pil yüzde 5.

Olivia uykusunda hafifçe dönmüş, sol kolunun üzerine yatmıştı, sağ kolu gevşek bir şekilde vücudunun yan tarafında duruyordu. Yanağı yerdeydi. Onu tekrar sırtının üzerine yatırıp tenindeki karı sildim. Başparmağımla da nazikçe kulağını temizledim.

Ed kıpırdamamıştı. Yüzüne doğru eğildim. Hâlâ nefes alıyordu.

Telefonu kot pantolonumun cebine ittim. Sonra çıkardım, şans için iki elimde sıktım, tekrar 911'i aradım. Soluksuz geçen bir an çaldığını hayal ettim, kulağımı rahatsız eden sesi neredeyse duyar gibiydim.

Hiçbir şey. Gözümü ekrana diktim.

Yaralı, muhtaç, ters dönmüş bir kaplumbağa gibi duran arabaya baktım. Tuhaf, hatta utanmış gibi görünüyordu.

Altımızdaki vadiye baktım, sık ağaçlarla kaplıydı, uzaklardaki nehir ince, gümüş bir şeritti.

Ayağa kalktım. Arkamı döndüm.

Dağ yukarıya doğru yükseliyordu. Gün ışığında, ne kadar düştüğümüzü yanlış hesaplamış olduğumu görebiliyordum. Üzerimizdeki yoldan en az iki yüz metre aşağıdaydık ve kayalık gece göründüğünden daha geçit vermez, tırmanılması daha da olanaksız görünüyordu. Bakışlarım, yukarı, daha yukarı, en yukarıya kadar, zirveye kadar kaydı.

Elim boynuma gitti. O kadar yüksekten düşmüştük ve sağ kurtulmuştuk.

Gökyüzünü görmek için kafamı daha da geriye yatırdım ve gözlerimi kıstım. Her şey fazla muazzam, bir şekilde fazla heybetli görünüyordu. Bebek evlerindeki minyatürler gibi hissettim. Kendimi dışarıdan, uzaktan görebiliyordum, miniciktim, bir zerreydim. Döndüm, sendeledim.

Görüşüm bulanıklaştı. Bacaklarımda bir yerler sancılandı.

Kafamı sallayıp gözlerimi ovdum. Dünya küçüldü, kendi boyutlarına çekildi.

Birkaç saat Ed ve Olivia'nın yanında uyukladım. Uyandığımda, 11:10, kar üstümüze dalgalar halinde geliyor, rüzgâr üzerimizde kırbaç gibi şaklıyordu. Yakınlarda alçak sesle gök gürledi. Yüzümdeki karları silip ayağa kalktım.

Görüşümde, sudaki minik dalgalar gibi olan aynı titreme vardı ve bu sefer dizlerim sanki mıknatıslılarmış gibi birbirlerine çarpıp kapandılar. Yere yığıldım. "Hayır!" dedim, sesim çatlak ve pürüzlüydü. Bir elimi kara saplayarak doğruldum.

Bana neler oluyordu?

Zaman yok diye düşündüm. Zaman yok. Yerden destek alıp ayağa kalktım. Ed ve Olivia'yı ayaklarımın dibinde gördüm, yarı yarıya gömülmüşlerdi.

Onları arabaya çekmeye başladım.

Zaman ne kadar çabuk geçmişti? Sanki, geçtiğimiz yıl boyunca yaşadığım aylar, o ters dönmüş tavanın üzerinde Ed ve Livvy'yle geçirdiğimiz saatlerden daha hızlı geçmiş gibiydi; kar, camlarda bir gelgit dalgası gibi yükseliyor, ön cam beyazın ağırlığı altında çatırdayıp bel veriyordu.

Dışarıdaki gürültü artıp içeride ışık azalırken kızıma pop şarkıları, çocuk şarkıları ve kendi uydurduğum şarkılar söyledim. Kulağının helezonlarını inceledim, parmağımı üzerinde gezdirdim ve kulağına doğru mırıldandım. Kollarımı Ed'in kollarına sardım, bacaklarımı bacaklarına doladım, parmaklarımı parmaklarının arasından geçirip ellerimizi kenetledim. Bir sandviçi silip süpürüp bir meyve suyunu höpürdettim. Beni susatacağını hatırlamadan önce bir şarap şişesi açtım. Fakat istemiştim. İstemiştim.

Yeraltındaymışız gibi hissediyordum; gizli ve karanlık, dünyadan korunmuş bir yere gömülmüştük. Ne zaman çıkacağımızı bilmiyordum. Nasıl çıkacağımızı bilmiyordum. Tabii eğer çıkarsak.

Bir ara telefonum kapandı. 15:40'ta yüzde 2 şarjım kaldığında uyuyakaldım ve uyandığımda ekran simsiyahtı.

Rüzgârın çığlığı haricinde dünya sessizdi. Livvy zorla nefes alıyordu. Ed'in gırtlağında da zayıf bir hırıltı vardı ve ben, hıçkırıklarım içimde bir yerlere akıyordu.

Sessizlik. Mutlak sessizlik.

Araba kabini olan o rahimde kendime geldim, gözlerim

çapaklıydı. Ama sonra arabanın içine sızan ışığı gördüm, ön camın gerisindeki loş parıltıyı gördüm ve sesleri duyduğum şekilde sessizliği duydum. Canlı bir şeymişçesine arabanın içine yerleşmişti.

Kıvrıldığım yerden doğrulup kapı koluna uzandım. Rahatlatıcı bir şekilde klik sesi geldi fakat kapı kıpırdamıyordu.

Hayır.

Dizlerimin üzerinde hızla ilerledim, ağrıyan sırtımın üzerine yattım ve ayaklarımı kapıya dayayarak ittim. Kara doğru hareket etti, sonra durdu. Camı tekmeledim, topuklarımla teptim. Kapı takıla takıla açıldı. Arabanın içine küçük bir çığ düştü.

Karnımın üzerinde kayarak dışarıya çıktığımda ışık yüzünden gözlerimi sımsıkı kapattım. Tekrar açtığımda uzaktaki dağların üzerinden şafağın söktüğünü görebiliyordum. Dizlerimin üzerinde yükseldim ve etrafımdaki yeni dünyaya göz attım: Vadi beyaza bürünmüştü, o uzaklardaki nehir, ayaklarımın altındaki pelüş gibi yumuşak kar, her yer bembeyazdı.

Dizlerimin üzerinde sallandım ve sonra bir çatırdama duydum, sesin çöken ön camdan olduğunu biliyordum.

Önce bir ayağımı sonra da diğerini karın içine batırdım, arabanın önüne doğru sendeledim, içeri çöken camı gördüm. Yolcu kapısına, arabanın içine geri döndüm. Bir kez daha onları enkazdan dışarıya çektim; önce Livvy, sonra Ed. Bir kez daha onları yerde yan yana yatırdım.

Nefesim buharlaşarak onların yanında ayakta durduğumda görüşüm bir kez daha bulanıklaştı. Gökyüzü bana doğru şişiyor, beni eziyor gibi göründü; düştüm, gözkapak-

larım kapandı, kalbim gümbürdüyordu.

Uludum, sanki vahşi bir şeydim. Karnımın üzerine dönüp kollarımı Olivia ve Ed'in üzerine attım ve karın içinde ağlarken onları kendime doğru çektim.

Bizi böyle buldular.

ALTMIŞ YEDİ

Pazartesi sabah uyandığımda Wesley'yle konuşmak istedim.

Nevresimlerin arasında döndüğüm için onları bir elmanın kabuğunu soyar gibi tenimden ayırmam gerekti. Pencerelerden süzülen güneş, yatağı aydınlatıyordu. Tenim ısıyla parlıyordu. Kendimi garip bir şekilde güzel hissettim.

Telefonum yanımdaki yastıktaydı. Bir an, telefonun çalışı kulağıma mırlarken, acaba numarasını değiştirmiş olabilir mi diye düşündüm fakat sonra durdurulamayacak kadar yüksek olan sesi kulağımda patladı. "Mesaj bırakın," diye emir veriyordu.

Bırakmadım. Bunun yerine ofisini denedim.

Telefona cevap veren kadına, "Ben Anna Fox," dedim. Sesi genç geliyordu.

"Dr. Fox. Ben Phoebe."

Yanılmıştım. "Özür dilerim," dedim. Phoebe... onunla neredeyse bir sene çalışmıştım. Kesinlikle genç değildi. "Seni tanıyamadım. Sesini."

"Sorun değil. Sanırım üşüttüm, o yüzden muhtemelen sesim farklı geliyordur." Kibarlık yapıyordu. Tipik Phoebe. "Nasılsınız?"

"Ben iyiyim, teşekkürler. Wesley müsait mi?" Tabii Phoebe çok resmi olduğu için muhtemelen onu araya...

"Dr. Brill'in," dedi, "bütün sabahı dolu fakat sizi daha sonra aramasını söyleyebilirim."

Ona teşekkür edip telefon numaramı verdim. "Evet, benim dosyamda olan da bu." Kapattık.

Arayıp aramayacağını merak ettim.

ALTMIŞ SEKİZ

Alt kata yöneldim. Bugün şarap yok, diye karar verdim ya da en azından bu sabah; Wesley için aklım yerinde olmalıydı. Dr. Brill için.

Önce: Mutfağa gittim, katlanır merdiveni bıraktığım gibi bodrum kapısına dayalı bir şekilde buldum. Gün ışığında, neredeyse kolayca tutuşabilecek gibi parlıyordu, uyduruk, saçma görünüyordu; David omzunun bir darbesiyle onu yere yıkabilirdi. Bir an içime şüphe düştü: Yatağının yanındaki sehpada bir kadın küpesi var, ne olmuş yani, diye düşündüm. *Küpenin ona ait olduğunu bilmiyorsun*, demişti Ed ve haklıydı da. Üç küçük inci...kendimde de benzer bir çift olduğunu düşündüm.

Katlanır merdiveni, sanki uzun ince bacaklarıyla bana doğru yürüyebilirmiş gibi seyrettim. Tezgâhın üzerinde, çengelinde asılı duran ev anahtarının yanında, parıldayan merlot şişesine baktım. Hayır, içki yok, diye düşündüm. Ayrıca şimdiye kadar bütün bardaklar kirlenmiş olmalıydı. (Böyle bir şeyi nerede görmüştüm? Evet: Şu gerilim

filmi *İşaretler*'de. Orta halli bir film, müthiş Bernard Herrmannesk müzik. Büyümüş de küçülmüş küçük kız her yere yarısı içilmiş su bardakları saçıyordu ve bunların daha sonra uzaylı istilacıları engellediği ortaya çıkıyordu. Ed, "Madem suya alerjikler, yaratıklar neden Dünya'ya gelsinler ki?" diye söylenmişti. Bu bizim üçüncü buluşmamızdı.)

Dikkatim dağılıyordu. Üst kattaki çalışma odasına çıktım.

Masamda oturdum, telefonumu farenin yanına koyup şarj olsun diye bilgisayara bağladım. Bilgisayarın saatine baktım; on biri birkaç dakika geçiyordu. Düşündüğümden daha geç olmuştu. Temazepam beni gerçekten bayıltmıştı. Teknik olarak, temazepamlar. Çoğul.

Pencereden dışarıya baktım. Sokağın diğer tarafında, Bayan Miller kapıyı arkasından sessizce kapatarak tam zamanında dışarı çıktı. Bu sabah kışlık bir siyah palto giydiğini gördüm, ağzından beyaz nefesler çıkıyordu. Telefonumdaki hava durumu uygulamasına bastım. Dışarısı on iki dereceydi. Ayağa kalkıp koridordaki termostata gittim.

Rita'nın kocasının neler yaptığını merak ettim. Onu görmeyeli, ona bakmayalı asırlar olmuştu.

Masama geri dönünce odanın karşısına, parkın karşısına, Russell'ların evine baktım. Pencereler boştu. *Ethan*, diye düşündüm. *Ethan'a ulaşmak zorundayım.* Gece bocaladığını hissetmiştim; "Korkuyorum," demişti, gözleri iri iri açılmıştı. Sıkıntıdaydı. Ona yardım etmek benim görevimdi. Jane'e ne olursa olsun, başına ne gelmiş olursa olsun, oğlunu korumak zorundaydım.

Sıradaki hamlem neydi?

Dudağımı çiğnedim. Satranç forumuna giriş yapıp oynamaya başladım.

Bir saat sonra, öğlen de geçmişti ve aklıma hiçbir şey gelmemişti.

Şarap aldım, dediğim gibi öğlen geçmişti. Sorun, sanki içsel bir sesmiş gibi beynimin içinde tekrarlanıp duruyordu: Ethan'a nasıl ulaşırım? Her birkaç dakikada bir, sanki yanıt evin duvarlarına kazınmış gibi parkın karşısına bakışlar atıyordum. Ev telefonlarını arayamazdım; kendi telefonu yoktu; eğer ona bir şekilde bir işaret falan göndermeye çalışsaydım da babası veya o kadın beni ondan önce görebilirdi. E-posta adresi olmadığını söylemişti, Facebook hesabı da yoktu.

Neredeyse benim kadar soyutlanmıştı.

Sandalyemde arkama yaslanarak şarabımı yudumladım. Kadehi masaya bıraktım. Öğlen güneşinin pencere pervazından sürünerek tırmanmasını izledim. Bilgisayar bipledi. Atlarımdan biriyle tahtada bir "L" çizdim. Başka bir hamleye hazırlandım.

Ekrandaki saatte 12:12 yazıyordu. Wesley'den ses seda çıkmamıştı. Arar mıydı? Yoksa ben bir daha mı denemeliydim? Telefonuma uzanıp parmağımı kaydırarak ekranı açtım.

Bilgisayardan çan sesi geldi: Gmail. Fareyi kavrayıp imleci satranç tahtasından dışarıya çıkardım. Tarayıcıya tıkladım. Diğer elimle şarap kadehimi dudaklarıma götürdüm. Şarap güneşle parlıyordu.

Bardağın üzerinden gelen kutuma baktım, tek bir mesaj haricinde boştu, konu kısmı boştu ama gönderen ismi kalın ve koyu harflerle yazılmıştı.

Jane Russell.

Dişlerim bardağa çarptı.

Ekrana bakakaldım. Etrafımdaki hava birden incelmişti.

Kadehi masaya bırakan elim titredi, içindeki şarap sallandı. Diğer elimin altındaki fare kalp gibi atıyordu sanki. Nefes almayı bırakmıştım.

İmleç isme doğru gitti. Jane Russell.

Tıkladım.

Mesaj beyaz bir sayfa olarak açıldı. Hiç yazı yoktu, sadece ek bir dosya olduğuna dair simge, minik bir ataç vardı. Simgeye çift tıkladım.

Ekran karardı.

Sonra bir resim yüklenmeye başladı, yavaş yavaş, şerit şerit. Koyu gri bantlar.

Olduğum yerde kalakalmıştım. Hâlâ nefes alamıyordum.

Ekranda karanlık sıralar birbirlerini takip ediyor, sanki bir perde düşüyordu. Bir saniye geçti. Bir tane daha.

Sonra...

...sonra birbirine dolanmış... dallar? Hayır: Saç, yakından çekilmiş, koyu ve düğüm düğüm olmuş saçlar.

Açık bir tenden bir kıvrım.

Dikey olarak belirmeye başlayan bir göz, kapalı, kıvrık kirpiklerle çevrelenmiş.

Resim, yan tarafına yatmış birisinindi. Uyuyan bir yüze bakıyordum.

Kendi uyuyan yüzüme bakıyordum.

Resim aniden genişledi, alt yarı patlayarak ekranda belirdi ve işte karşımdaydım, ekranı kaplıyordu. Bir tutam saç kaşlarımın üzerindeydi. Gözlerim sımsıkı kenetlenmişti, ağzım hafif aralıktı. Yanağım yastığa gömülmüştü.

Ayağa fırladım. Sandalye devrildi.

Jane bana benim uyuduğum bir fotoğraf göndermişti. Bu düşünce, yavaş yavaş, bu resim gibi satır satır beynime yüklendi.

Jane bir gece evime gelmişti.

Jane yatak odama gelmişti.

Jane beni uyurken seyretmişti.

Sağır edici sessizliğin içinde serseme dönmüş, orada öylece ayakta kalakalmıştım, sonra sağ alt taraftaki hayaletimsi figürleri gördüm. Zamanı gösteriyordu; bugünün tarihi, 02:02.

Bu sabah, diye düşündüm. Saat ikide. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Göndericinin isminin yanında, parantez içine alınmış olan e-posta adresine baktım:

guesswhoanna@gmail.com[45]

45 Ç. N. Guesswhoanna. İng., Bilbakalımkimanna.

ALTMIŞ DOKUZ

Demek ki Jane değildi. Onun isminin ardına saklanan başka birisiydi. Benimle alay eden birisi.

Düşüncelerim bir ok gibi alt kata yöneldi. O kapının ardındaki David'e.

Bornozumun üzerinden kendime sarıldım. Düşün, dedim kendi kendime. Panik yapma. Sakin kal.

Kapıyı mı zorlamıştı? Hayır... seyyar merdiveni bıraktığım şekilde bulmuştum.

Bedenime sardığım ellerim titriyordu; öne doğru eğilip ellerimi masaya koydum. O zaman, anahtarımın bir kopyasını mı yapmıştı? Onunla yattığım gece koridordan gelen sesler duymuştum; evde dolaşıp mutfaktaki anahtarı mı çalmıştı?

Yalnız, anahtarı daha bir saat önce kancasında görmüştüm ve bodrum kapısına da o gittikten hemen sonra barikat kurmuştum, içeriye girmesi için başka bir yolu yoktu.

Yalnız... ama tabii ki, tabii ki eve girmek için bir yol vardı: Kopyalanmış anahtarı kullanarak ne zaman isterse eve girebilirdi. Orijinali de yerine bırakabilirdi.

Ama dün gitmişti. Connecticut'a.

En azından bana böyle söylemişti.

Ekrandaki kendime baktım, yarım ay şeklindeki gözkapaklarıma, üst dudağımın ardından bir çizgi gibi gözüken dişlerime, tamamen bihaber, tamamen savunmasız görünen kendime. Ürperdim. Gırtlağımda asit hissettim.

guesswhoanna. David değilse kimdi? Ve bana neden böyle söylüyordu? Birisi sadece evime izinsiz girmemiş, yatak odama gelmiş, uyurken fotoğrafımı çekmişti ve bilmemi istiyordu.

Jane meselesini bilen birisi.

İki elimle kadehime uzandım. İçtim. Masaya bırakıp telefonumu aldım.

Little'ın sesi bir yastık gibi dalgalı ve yumuşaktı. Belki de uyuyordu. Ama fark etmezdi.

"Birisi evime girmiş," dedim. Artık mutfaktaydım, bir elimde telefon diğerinde kadehle bodrum kapısına bakıyordum; bu imkânsız sözleri sesli olarak söylediğim anda, kulağıma, hiç de ikna edici ve gerçekmiş gibi gelmediklerini fark ettim.

Neşeli bir sesle, "Dr. Fox?" dedi, "Siz misiniz?"

"Bu sabah saat ikide birisi evime girdi."

"Bekleyin." Telefonu diğer kulağına geçirdiğini duydum. "Birisi evinizde miydi?"

"Bu sabah saat ikide."

"Neden daha önce bildirmediniz?"

"Çünkü o zaman uyuyordum."

Sesi sıcaktı. Beni anladığını düşünüyordu. "O zaman birisinin evinize girmiş olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü fotoğrafımı çekip fotoğrafı bana e-postayla göndermiş."

Sessizlik oldu. "Neyin fotoğrafı?"

"Benim. Uyurken."

Tekrar konuştuğunda sesi daha yakından geliyordu. "Bundan emin misiniz?"

"Evet."

"Ve... şimdi, sizi korkutmak istemiyorum..."

"Zaten korkmuş haldeyim."

"Evin şu anda boş olduğundan emin misiniz?"

Kalakaldım. Bu hiç aklıma gelmemişti.

"Dr. Fox? Anna?"

"Evet." Kesinlikle kimse yoktu. Birisi olsaydı şimdiye kadar kesinlikle fark etmiş olurdum.

"Dışarıya çıkabilir... dışarıya çıkabilecek durumda mısınız?"

Neredeyse gülecektim. Bunun yerine fısıldadım. "Hayır."

"Tamam. Sadece... olduğunuz yerde kalın. Bir yere... sadece orada kalın. Hatta kalmamı ister misiniz?"

"Buraya gelmenizi istiyorum."

"Geliyoruz." *Geliyoruz.* Yani Norelli de yanındaydı. İyi, diye düşündüm, onun da bunu görmesini istiyordum. Çünkü bu gerçekti. İnkâr edilemezdi.

Little hâlâ konuşuyordu, nefesi telefondan bana kadar geliyormuş gibiydi. "Senin ne yapmanı istiyorum biliyor musun, Anna? Ön kapıya gitmeni. Dışarı çıkman gerekirse diye. Gerçekten çok kısa bir zamanda orada olabiliriz, sadece birkaç dakika ama eğer çıkman gerekirse..."

Hol kapısına baktım ve ona doğru yürümeye başladım. "Şimdi arabadayız. *Birazdan* oradayız."

Kapının yaklaşmasını seyrederek yavaşça başımla onayladım.

"Son zamanlarda hiç film seyrettiniz mi, Dr. Fox?"

Kapıyı açmaya cesaret edemiyordum. O alacakaranlık bölgesine adım atamazdım. Kafamı iki yana salladım. Saçlarım yanaklarımı yaladı.

"Eski gerilim filmlerinden herhangi birini?"

Tekrar kafamı salladım, tam ona hayır demek üzereydim ki elimde hâlâ şarap kadehi olduğunu fark ettim. Kapının ardında birisi vardı ya da yoktu –ve ben olduğunu düşünmüyordum– ama kapıyı bu şekilde açmayacaktım. Bardaktan kurtulmam gerekiyordu.

Ama elim titredi ve bornozumun önüne şarap döküldü. Tam kalbimin üzerini kan kırmızı bir leke kapladı. Sanki yaralanmışım gibi görünüyordu.

Little hâlâ konuşuyordu. "Anna? İyi misin?" diye sordu ben mutfağa dönerken; telefonu şakağıma bastırıp kadehi lavaboya bıraktım.

"...her şey yolunda mı?"

"Yolunda," dedim. Kuşağımı çözüp bornozumu akan suyun altına tuttum. Üzerimde tişört ve altımda da eşofman altım vardı. Şarap lekesi akan suda kanadı, açık bir pembeye dönüştü. Lekeyi tırnakladım, parmaklarım soğuk suda ağarmıştı.

"Ön kapıya ulaşabilecek durumda mısın?"

"Evet."

Musluğu kapattım. Bornozu lavabodan alıp sıktım.

"Tamam. Orada kal."

Bornozu kuruması için silkelerken kâğıt havlumun bittiğini gördüm, rulo çıplak duruyordu. Örtülerin olduğu çekmeceye uzanıp açtım ve çekmecenin içinde, katlanmış peçetelerden oluşan bir yığının üzerinde yine kendimi gördüm.

Yakın çekimde derin derin uyuyan, yarı yarıya yas-

tığa gömülmüş halimi değil ama dik duran, gülümseyen halimi; saçlarımın geriye yatırıldığı, gözlerimin parladığı ve hevesli gözüktüğü, kâğıda mürekkeple çizilmiş bir portrem vardı.

Güzel numara, demiştim.

Orijinal bir Jane Russell, demişti.

Ve sonra da imzalamıştı.

YETMİŞ

Elimdeki kâğıt titredi. Köşeye karalanmış imzaya baktım.

Neredeyse şüphe edecektim. Neredeyse onun varlığından şüphe edecektim. Ama işte karşımdaydı, silinen geceden bir hatıra. Bir memento mori.[46] *Ölmek zorunda olduğunu unutma.*

Unutma.

Ve ben hatırladım: Satrancı ve çikolatayı hatırladım; sigaraları hatırladım, şarabı, ev turunu. Her şeyden önemlisi, Jane'i hatırladım, kahkaha atan ve kafayı çeken Jane'i, canlı renklerde hatırladım; gümüş dolgularını; evine bakmak için pencereye doğru eğilişini hatırladım. *Güzel ev,* diye mırıldanmıştı.

Buradaydı, diye düşündüm.

"Neredeyse geldik," dedi Little.

46 Ç. N. memento mori: "Fani olduğunu unutma," "öleceğini unutma," "bir gün öleceksin, bunu unutma ve şimdi yaşa" veya "ölümünü unutma" gibi şekillerde çevrilebilecek bir Latince deyiş. Aynı zamanda insana ölümü hatırlatan nesne.

"Bende..." Boğazımı temizledim. "Bende..."

Sözümü kesti. "Dönmek üzereyiz..."

Ama nerede olduklarını duymadım çünkü pencereden Ethan'ın evinden çıktığını gördüm. Bütün bu zaman boyunca içeride olmalıydı. Gözlerimi mutfaktan oturma odasına, oradan da onun odasına kaydırarak, evine bir saat boyunca taşı delecek bakışlar atmıştım; onu nasıl kaçırdığımı bilmiyordum.

"Anna?" Little'ın sesi küçülmüş, uzaklaşmıştı. Bakışlarımı aşağıya indirdim, kalçamın hizasında duran elimdeki telefonu, ayaklarımın yanında bir yığın gibi duran bornozumu gördüm. Sonra, telefonu tezgâhın üzerine atıp resmi evyenin yanına bıraktım. Sert bir şekilde pencerenin camına vurdum.

Little, "Anna?" diye seslendi yine. Duymazdan geldim.

Cama daha da sert vurmaya devam ettim. Ethan kaldırıma doğru dönmüş, evime doğru yönelmişti. Evet, dedim kendi kendime.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Pencerenin çerçevesini kavradım. Parmaklarımı gerdim, tıkırdattım, büktüm. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve kaldırdım.

Buz gibi hava bedenime yapıştı, o kadar`soğuktu ki kalp atışlarım güçsüzleşmiş gibiydi; kıyafetlerimi savurup etrafımda titremelerine neden oldu. Kulaklarım rüzgârın sesiyle doldu. Soğukla dolup taşıyordum.

Yine de adını haykırdım, tek bir kükreyiş, dilimden çıkıp dışarıdaki dünyada bir top gibi patlayan iki hece: Et-han!

Sessizliğin parçalandığım duyabiliyordum. Sürü olarak kalkan kuşlar olduğunu, yolda yürüyenlerin durduğunu hayal ettim.

Sonra, bir sonraki nefesimle, son nefesimle:

Biliyorum!

O tek kelimeyle annenin benim dediğim kadın olduğunu biliyorum, buraya geldiğini biliyorum, yalan söylediğini biliyorum, demiştim.

Pencereyi sertçe kapatarak alnımı cama yasladım. Gözlerimi açtım.

Kaldırımdaydı, donmuştu; çok büyük bir palto ve yeterince büyük olmayan bir kot pantolon giyiyordu, saçları rüzgârda savruluyordu. Nefesi yüzünün önünde bulut oluştururken bana baktı. Karşılık verdim, göğsüm sıkışıyor, kalbim saatte yüz kırk beş kilometreyle gidiyordu.

Kafasını salladı, yürümeye devam etti.

YETMİŞ BİR

Gözden kaybolana kadar izledim, ciğerlerim sönmüş, omuzlarım düşmüştü. Soğuk hava mutfağa dadanmıştı. Bu benim en iyi şansımdı. En azından evine kaçmamıştı.

Ama yine de. Ama yine de. Dedektifler her an gelebilirdi. Portre buradaydı; rüzgârdan yere düşmüş ters bir şekilde duruyordu. Onu ve ıslak bornozumu almak için eğildim.

Kapı zili çaldı. Little, diye düşündüm.

Doğrulup telefonu aldım ve cebime koydum. Kapıya doğru koşturdum. Buzlu cama baktım. Bir gölge yükselip figüre dönüştü.

Kâğıt parçası elimde titriyordu. Bekleyemiyordum. Topuza uzanıp çevirdim ve asılarak kapıyı açtım.

Ethan'dı.

Ona hoş geldin diyemeyecek kadar şaşırmıştım. Kâğıt parmaklarımın arasında, orada öylece durdum, bornozdan ayaklarıma su damlıyordu.

Yanakları soğuktan kızarmıştı. Saçlarının kesilmesi

gerekiyordu; kaşlarını kapatmış, kulaklarının etrafında kıvrılmıştı. Gözleri iri iri açılmıştı.

Birbirimize baktık.

"Bana öylece haykıramazsın, biliyorsun," dedi sessizce.

Bunu beklemiyordum. Daha kendimi durduramadan, "Sana başka nasıl ulaşacağımı bilemedim," dedim.

Su damlaları ayaklarıma ve yere düşüyordu. Bornozu kolumun altına aldım.

Punch merdivenlerden koşarak odaya girip doğruca Ethan'ın bacaklarına yöneldi.

Ethan gözleri aşağıda, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Benimle mi yoksa kediyle mi konuştuğunu anlayamadım.

"Annenin burada olduğunu biliyorum," dedim.

İçini çekti, kafasını salladı. "Sen... de kuruntulusu." Bu kelime, ağzından ona yabancıymış gibi çıkmıştı. Bunu nereden duyduğunu düşünmeye gerek yoktu. Ya da kimden.

Karşılık olarak ben de kafamı salladım. "Hayır," dedim ve dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. "Hayır. Bunu buldum." Portreyi gözlerinin önüne tuttum.

Baktı.

Punch, Ethan'ın kot pantolonuna sürtünüyordu. Bu sürtünme sesi dışında ev sessizdi.

Ethan'ı seyrettim. Resme boş boş bakıyordu.

"Bu ne?" diye sordu.

"Benim."

"Kim çizdi?"

Kafamı eğerek bir adım yaklaştım. "İmzaya bakabilirsin."

Kâğıdı aldı. Gözleri kısıldı. "Ama..."

İkimiz de çalan zille irkildik. İkimiz de kapıya baktık. Punch kanepeye atıldı.

Ethan beni seyrederken otomatiğe uzanıp bastım. Holde ayak sesleri yankılandı ve dev cüssesiyle Little içeriye girdi; Norelli de onun peşinden geliyordu.

Önce Ethan'ı gördüler.

Norelli, "Burada ne oluyor?" diye sordu, sert bakışları Ethan'la benim aramızda gidip geliyordu.

Little, "Evine birinin girdiğini söylemiştin," dedi.

Ethan önce bana baktı, sonra bakışları kapıya kaydı. "Sen, burada kal," dedim.

Norelli, "Gidebilirsin," dedi.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırınca kımıldamadı.

Little, "Evi kontrol ettiniz mi?" diye sordu. Kafamı salladım.

Little, mutfakta dolaşıp bodrum kapısında duraksayan Norelli'ye başıyla işaret etti. Norelli önce seyyar merdivene, sonra bana baktı. "Kiracı," dedim.

Tek kelime etmeden merdivenlere doğru devam etti.

Little'a döndüm. Elleri ceplerinde, gözleri üzerimdeydi. Nefes aldım.

"Çok fazla... çok fazla şey oldu," dedim. "Önce bunu gördüm..." Parmaklarımı bornozun ceplerine daldırarak cep telefonumu çıkardım. "...bu mesajı." Bornoz bir şap sesiyle yere düştü.

E-postaya tıklayıp resmi büyüttüm. Little telefonu benden alıp iri elinde tuttu.

O resme bakarken ben titredim. Oda serindi ve ben de doğru dürüst giyinik bile sayılmazdım. Saçlarımın karmaşık, yataktan kalktığım gibi olduğunu biliyordum. Bu halimle kendimi güvensiz hissediyordum.

Görünüşe göre Ethan da benim gibiydi, ağırlığını bir bacağından diğerine geçirip duruyordu. Little'ın yanında

imkânsız derecede narin, neredeyse kırılacakmış gibi görünüyordu. Ona sarılmak istedim.

Dedektif parmağıyla ekrana dokundu. "Jane Russell."

"Ama o değil," dedim, "e-posta adresine bak."

Little gözlerini kıstı. "guesswhoanna@gmail.com," diye okudu dikkatle.

Başımla onayladım.

"Sabah ikiyi iki geçe çekilmiş." Bana baktı. "Ve e-posta da bu gün on ikiyi on bir geçe gönderilmiş."

Tekrar başımla onayladım.

"Bu adresten daha önce hiç mesaj almış mıydın?"

"Hayır. Ama siz... izini süremez misiniz?"

Arkamdan Ethan konuştu, "O ne?"

"Bir fotoğraf," diye başladım ama Little konuşmaya devam etti, "Evinize nasıl girmiş olabilirler? Alarmınız yok mu?"

"Hayır. Ben hep buradayım. Neden ihtiyacım..." Sustum. Yanıt Little'ın elindeydi. "Hayır," dedim tekrar.

Ethan, "Neyin fotoğrafı?" diye sordu.

Little bu sefer ona baktı ve bakışlarıyla neredeyse onu dondurdu. "Bu kadar soru yeter," deyince Ethan geri çekildi. "Sen şuraya git." Ethan kanepeye gidip Punch'ın yanına oturdu.

Little mutfağa, yan kapıya doğru gitti. "Yani birileri buraya girmiş olabilir." Sesi keskindi. Kapıyı açıp tekrar kapattı. Soğuk hava odaya hücum etti.

"Birisi girdi," diye bastırdım.

"Yani hiç kimse fark etmeden demek istedim."

"Evet."

"Evden bir şey alınmış mı?"

Bu, benim aklıma gelmemişti. "Bilmiyorum," diye itiraf

ettim. "Bilgisayarım ve telefonum hâlâ burada ama belki... bilmiyorum. Bakmadım. Korkmuştum."

İfadesindeki buzlar çözüldü. "Eminim." Artık daha yumuşaktı. "Kimin senin fotoğrafını çekmiş olabileceğine dair hiç fikrin var mı?"

Duraksadım. "Anahtarı olan tek kişi... anahtarı olabilecek tek kişi kiracım. David."

"Peki o nerede?"

"Bilmiyorum. Şehir dışına çıkacağını söylemişti fakat..."

"Yani bir anahtarı var mı, yoksa bir anahtarı olabilir mi?"

Kollarımı göğsümde çaprazladım. "Olabilir. Onun dairesinin... dairenin anahtarı farklı ama benimkini... çalmış olabilir."

Little başıyla onayladı. "David'le hiç sorununuz oldu mu?"

"Hayır. Yani... hayır."

Yine başıyla onayladı. "Başka bir şey?"

"Bir... o... ödünç aldığı bir ustura vardı. Maket bıçağı yani. Ve sonra bana söylemeden yerine koymuş."

"Ve başka kimse içeriye girmiş olamaz?"

"Hiç kimse."

"Sadece sesli düşünüyorum." Derin bir nefes alıp o kadar yüksek bir sesle bağırdı ki sinirlerim gerildi: "Hey, Val?"

"Hâlâ yukarıdayım," diye seslenerek yanıtladı Norelli.

"Yukarıda görülecek bir şey var mı?"

Sessizlik. Bekledik.

"Hiçbir şey."

"Herhangi bir karışıklık?"

"Yok."

"Dolapta birisi?"

"Dolapta kimse yok." Merdivenlerdeki ayak seslerini duydum. "Aşağıya geliyorum."

Little bana döndü. "Yani elimizde, eve girip, ki nasıl girdiğini bilmiyoruz, fotoğrafını çeken ama hiçbir şey almayan birisi var."

"Evet." Benden şüphe mi duyuyor, diye düşündüm. Sanki sorularını yanıtlayabilirmiş gibi elindeki telefonu işaret ettim. Sorularını gerçekten de yanıtlayabilirdi.

"Pardon," dedi ve telefonu geri uzattı.

Norelli mutfağa girdi, paltosundan sürtünme sesi geliyordu. "İyi miyiz?" diye sordu Little.

"İyiyiz."

Little bana gülümsedi. "Kimse yok," dedi. Cevap vermedim.

Norelli bize doğru yaklaştı. "İçeri girenin olayı neymiş?"

Telefonu ona doğru uzattım. Almadı ama ekranına baktı. "Jane Russell?" diye sordu.

Jane'in isminin yanındaki e-posta adresini işaret ettim. Norelli'nin yüzünde dik bir bakış belirdi.

"Sana daha önce bir şey göndermişler miydi?"

"Hayır. Ben de diyordum ki… hayır."

"Gmail adresi," dedi. Little'la bakıştıklarını gördüm.

"Evet." Kollarımı bedenime doladım. "İzini süremez misiniz? Ya da bulamaz mısınız?"

Geriye doğru sallanarak, "Yani, bu bir sorun," dedi.

"Neden?"

Kafasını ortağına doğru yatırdı. Little, "Gmail," dedi.

"Evet. Yani?"

"Yani, Gmail IP adreslerini gizler."

"Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Bu, bir Gmail hesabının izini sürmenin hiçbir yolu yok demek," diye devam etti Little.

Gözlerimi ona diktim.

"Kim bilir," diye başladı Norelli, "bunu siz kendi kendinize bile göndermiş olabilirsiniz."

Ona bakmak için döndüm. Kollarını bağlamıştı.

Ağzımdan bir kahkaha çıktı. "*Ne?*" dedim... Çünkü başka ne denebilirdi ki?

"Bu e-postayı şu telefondan göndermiş olabilirsiniz ve biz de bunu kanıtlayamayız."

"Neden... *neden?*" Dilim dolaşıyordu. Norelli bakışlarını sırılsıklam olan bornoza dikti. Almak için, sadece bir şeyler yapmış olmak için, biraz da olsa toparlanmak için eğildim.

"Bu fotoğraf bana, küçük bir gece özçekimi gibi göründü."

"Uyuyorum," diye karşı çıktım.

"Gözleriniz kapalı."

"Çünkü uyuyorum."

"Ya da uyuyormuş gibi görünmek istediniz."

Little'a döndüm.

"Şu şekilde bak, Dr. Fox," dedi. "Buraya birisinin girdiğine dair en ufak bir iz bile bulamıyoruz. Hiçbir şey kaybolmamış gibi görünüyor. Ön kapıda sorun yok, şunda sorun yok," parmağıyla yan kapıyı işaret etti, "ve siz de başka kimsede anahtar olmadığını söylediniz."

"Hayır, kiracımın anahtarı yaptırmış olabileceğini söyledim." Söylemedim mi, diye düşündüm. Zihnim allak bullaktı. Tekrar titredim; hava soğukla uyuşturulmuş gibiydi.

Norelli seyyar merdiveni işaret etti. "Bu niye var?"

"Kiracıdan şüphe," diye cevapladı Little benden önce.

"Ona... kocasını sordun mu?" Norelli'nin sesinde tam olarak bir yere oturtamadığım bir şey vardı, küçük bir his. Bir kaşını kaldırdı.

Sonra bana döndü. "Bayan Fox," bu sefer onu düzeltmedim, "sizi uyarmıştım, polisin zamanını harcamak..."

"Zamanınızı harcamıyorum," diye hırladım, "siz harcıyorsunuz. Siz. Birisi evimdeydi ve ben size bunun delilini verdim. Ama karşımda durmuş bunu benim uydurduğumu söylüyorsunuz. Tıpkı geçen seferki gibi. Birisinin bıçaklandığını gördüm ve bana inanmadınız. Sizin inanmanız için ne yapmam..."

Portre.

Döndüm, Ethan'ı kucağında Punch'la kanepede gördüm. "Buraya gel," dedim, "çizimi de getir."

Norelli, "Onu bunun dışında tutalım," diye araya girdi fakat Ethan, bir elinde kedi diğer elinde kâğıt parçasıyla bana doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Çizimi neredeyse bir merasimle bana uzattı.

Kâğıdı Norelli'nin gözüne sokacak kadar yaklaştırıp, "Bunu görüyor musunuz?" diye sorunca bir adım geriye çekildi. "İmzaya bakın!" diye ekledim.

Alnı kırıştı.

Ve o gün üçüncü kez zil çaldı.

YETMİŞ İKİ

Little bana baktı, sonra kapıya doğru gidip diyafonun ekranını inceledi. Otomatiğe bastı.

"Kim o?" diye sordum ama kapıyı açmıştı bile.

Ayak sesleri duyuldu ve yün ceketli Alistair Russell soğuktan yüzü kızarmış bir halde içeriye girdi. Son gördüğümden daha yaşlı görünüyordu.

Bir şahin gibi gözleriyle odayı taradı. Ethan'da durdu.

"Eve gidiyorsun!" dedi oğluna. Ethan kıpırdamadı. "Kediyi yere bırak ve çık buradan."

Portreyi ona doğru sallayarak, "Bunu görmeni istiyorum," diye başladım ama o beni duymazdan gelerek Little'a yöneldi.

"İyi ki burdasınız," dedi ama pek de memnun görünmüyordu. "Eşim, bu kadının pencereden oğluma bağırdığını duyduğunu söyledi, sonra ben de arabanızın burada olduğunu gördüm." Son gelişinde kibar, hatta şaşkın olduğunu hatırladım. Artık öyle değildi.

Little adama yaklaştı. "Bay Russell..."

"Telefonla evimi aradı... bunu biliyor muydunuz?" Little cevap vermedi. "Ve eski ofisimi. Eski *ofisimi* aramış."

Demek Alex beni ele vermişti. "Neden kovuldunuz?" diye sordum ama sinirli bir şekilde, kendi sözlerine kaldığı yerden devam etti.

"Dün eşimi takip etti... bundan bahsetti mi? Sanmam. Eşimi kafeye kadar takip etmiş."

"Bunu biliyoruz, beyefendi."

"Onunla... yüzleşmeye çalışmış." Ethan'a kaçamak bir bakış attım. Babasına bu olaydan sonra beni gördüğünü söylememiş gibiydi.

"Bu, hepimizin buraya ikinci gelişi." Alistair'ın sesi çatallanmıştı. "Önce evimde bir saldırı gördüğünü iddia etti. Şimdi oğlumu evine çekiyor. Bunun artık son bulması gerek. Nerede duracak?" Dosdoğru bana baktı. "Bu kadın tehlikeli."

Parmağımı portreye bastırdım. "Eşini tanıyorum..."

"Eşimi tanımıyorsun!" diye bağırdı.

Sustum.

"Kimseyi tanımıyorsun! Burada, evinde oturmuş, insanları seyrediyorsun."

Boynumu ateş bastı. Ellerim yanlarıma düştü.

Bitirmemişti. "Eşim olmayan bir kadınla bir... karşılaşma uydurdun..." Sonraki kelimeyi bir patlamayı bekler gibi bekledim, "gerçek bile olmayan bir kadınla ve şimdi de oğlumu taciz ediyorsun. Hepimizi taciz ediyorsun."

Oda sessizleşti.

Sonunda Little konuştu. "Tamam."

Alistair, "Bu kadın kuruntulu," diye ekledi. İşte bul-

muştum. Ethan'a baktım; bakışları yerdeydi.

"Tamam, tamam," diye tekrarladı Little. "Ethan, bence artık eve gitmenin vakti geldi. Bay Russell, eğer siz burada kalabilirseniz..."

Ama sıra bana gelmişti.

"Burada kalın," dedim. "Belki bunu açıklayabilirsiniz." Tekrar elimi kaldırdım, kafamın üzerine, Alistair'ın gözlerinin hizasına kadar kaldırdım.

Kâğıda uzanıp aldı. "Bu nedir?"

"Eşinizin çizdiği bir resim."

Boş boş baktı.

"Burada olduğu zaman. Şu masada."

Alistair'ın yanına giden Little, "O ne?" diye sordu.

"Jane benim için çizmişti."

"Bu sensin," dedi Little.

Başımla onayladım. "Jane buradaydı. Bu çizim, bunu kanıtlıyor."

Alistair kendini toparladı. "Hiçbir şeyi kanıtlamıyor," diye patladı. "Hayır... deli olduğunuzu... kanıt uyduracak kadar deli olduğunuzu kanıtlıyor." Sinirle burnundan soludu. "Aklınızı kaçırmışsınız."

İş-te, aklınızı kaçırmışsınız, diye düşündüm. *Rosemary'nin Bebeği.* Kaşlarımı çattığımı hissettim. "Kanıt uydurmakla ne demek istiyorsunuz?"

"Bunu kendiniz çizdiniz."

Aramıza giren Norelli konuştu. "Tıpkı o fotoğrafı kendiniz çekip kendi kendinize göndermiş olabileceğiniz gibi... Bunları kanıtlayamayız."

Sanki yumruk yemişim gibi geri geri gittim. "Ben..."

Little bana doğru yaklaşarak, "Siz iyi misiniz, Dr. Fox?" diye sordu.

Bornoz tekrar elimden kayıp yere düştü.

Sallanıyordum. Oda etrafımda bir atlıkarınca gibi dönüyordu. Alistair ters ters bakıyordu, Norelli'nin gözleri kararmıştı; Little'ın eli omzumun üzerinde havada duruyordu. Ethan duraksadı, kedi hâlâ kolundan aşağıya sarkıyordu. Etrafımda dönüp duruyorlardı, hepsi, tutunacak kimse, ayakta duracak hiçbir yer yoktu. "Bu resmi ben çizmedim. *Jane* çizdi. Tam orada." Parmaklarımı mutfağa doğru salladım. "Ve o fotoğrafı da ben çekmedim. Ben çekmiş olamazdım. Ben... bir şeyler oluyor ve siz yardım etmiyorsunuz." Başka türlü açıklayamıyordum. Odayı sabitlemeye çalıştım ama kayıp gitti. Beceriksizce Ethan'a doğru atıldım, uzandım ve titreyen elimle omzunu kavradım.

Alistair, "Ondan uzak dur!" diye patladı ama ben Ethan'ın gözlerinin içine bakarak sesimi yükselttim: "Bir şeyler oluyor."

"Ne oluyor?"

Hepimiz birden döndük.

"Ön kapı açıktı," dedi David.

YETMİŞ ÜÇ

Kapının eşiğinde durdu, elleri ceplerindeydi, bir omzundan yıpranmış bir çanta sarkıyordu. Ben elimi Ethan'ın omzundan çekerken, "Ne oluyor?" diye sordu yeniden.

Norelli bağladığı kollarını çözdü. "Sen kimsin?"

David karşılık olarak kendi kollarını bağladı. "Alt katta yaşıyorum."

"Yani," dedi Little, "meşhur David sensin."

"Onu bilmiyorum."

"Bir soyadın var mı, David?"

"Çoğu insanın vardır."

"Winters," dedim, soyadını beynimin derinliklerinden bulup çıkarmıştım.

David beni duymazdan geldi. "Siz kimsiniz?"

Norelli, "Polis," diye yanıtladı. "Ben Dedektif Norelli, bu da Dedektif Little."

David çenesiyle Alistair'ı işaret etti. "Onu tanıyorum."

Alistair başıyla selam verdi. "Belki bu kadının ne derdi olduğunu sen açıklayabilirsin."

"Bir derdi olduğunu kim söylüyor?"

İçimde bir minnettarlık duygusu yükseldi. Ciğerlerimin şiştiğini hissettim. Benim tarafımda olan birileri vardı sonunda.

Sonra o birisinin kim olduğunu hatırladım.

Little, "Dün gece neredeydiniz, Bay Winters?" diye sordu.

"Connecticut. İş için." Çenesini kütürdetti. "Neden soruyorsunuz?"

"Birisi Dr. Fox'un uyurken fotoğrafını çekmiş. Saat iki civarında. Sonra da ona bu fotoğrafı e-postayla göndermiş."

David gözlerini kırpıştırdı. "Bu, berbat bir şey." Bana baktı. "Birisi eve mi girmiş?"

Little benim cevap vermeme izin vermedi. "Dün gece Connecticut'ta olduğunuzu onaylayabilecek birisi var mı?"

David bir ayağını diğerinin önünde salladı. "Geceyi beraber geçirdiğim hanımefendi."

"O kim olabilir?"

"Soyadını bilmiyorum."

"Telefon numarası var mı?"

"Çoğu insanın yok mu?"

"O numaraya ihtiyacımız olacak," dedi Little.

"O fotoğrafı çekmiş olabilecek tek kişi o," diye ısrar ettim.

Sessizlik oldu. David'in kaşları çatıldı. "Ne?"

Ona, o derinliği olmayan gözlerine baktığımda tereddüt ettiğimi hissettim. "O fotoğrafı sen mi çektin?"

Alayla gülümsedi. "Buraya geldiğimi mi düşünüyorsun, buraya geldiğimi ve..."

Norelli, "Kimse böyle düşünmüyor," diyerek araya girdi.

"Ben düşünüyorum."

"Ne halttan bahsettiğini bilmiyorum." David'in sesi neredeyse sıkılmış gibiydi. Telefonunu Norelli'ye uzattı. "İşte. Arayın onu. Adı Elizabeth." Norelli oturma odasına geçti.

İçki içmeden bir kelime daha edemezdim. Yanından ayrılıp mutfağa giderken Little'ın konuştuğunu duydum.

"Dr. Fox, karşı tarafta bir kadına saldırıldığını gördüğünü söylüyor. Bay Russell'ın evinde. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

"Hayır. O zaman bana bir çığlık duyup duymadığımı sormasının nedeni bu muydu?" Arkamı dönmedim, büyük bir bardağa şarap doldurmaya başlamıştım bile. "Dediğim gibi, hiçbir şey duymadım."

"Tabii ki duymadın," dedi Alistair.

Onlara bakmak için döndüğümde bardak elimdeydi. "Ama Ethan dedi ki..."

Alistair, "Ethan, *defol git buradan!*" diye bağırdı. "Daha kaç kere..."

Little, "Sakin olun, Bay Russell. Dr. Fox, elinizdekini şu anda gerçekten tavsiye etmem," diyerek işaretparmağını bana doğru salladı. Bardağı tezgâhın üzerine koydum ama elimden bırakmadım. Kendimi serkeş hissediyordum.

Little, David'e döndü. "Parkın karşısındaki evde olağandışı bir şey gördünüz mü?"

David, dikleşen Alistair'a bakarak, "Onun evinde mi?" diye sordu.

Alistair, "Bu tamamen..." diye başladı.

"Hayır, hiçbir şey görmedim." David'in çantası omzundan kaymıştı, kaldırıp tekrar yerine yerleştirdi. "Bakmıyordum da."

Little başıyla onayladı. "Hı-hı. Bayan Russell'la tanıştınız mı?"

"Hayır."

"Bay Russell'ı nereden tanıyorsunuz?"

Alistair, "Onu tuttum..." diye lafa girmeyi denedi fakat Little elini kaldırarak onu susturdu.

"Beni, birkaç işi yapmam için tuttu," dedi David. "Eşiyle tanışmadım."

"Ama küpesi yatak odandaydı."

Bütün gözler bana çevrildi.

Bardağımı kavrayarak, "Yatak odanda bir küpe gördüm," dedim. "Başucu sehpanın üzerinde. Üç inci. O Jane Russell'ın küpesi."

David içini çekti.

"Hayır, Katherine'in."

"Katherine?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Görüştüğüm bir kadın. Görüştüğüm bile değil. Geceyi birkaç kere burada geçiren bir kadın."

"Bu ne zamandı?" diye sordu Little.

"Geçen hafta. Ne fark eder?"

David'in yanına dönen Norelli, "Fark etmez," diyerek güvence verdi. Telefonunu David'in eline bıraktı. "Elizabeth Hughes, dün gece, gece yarısından saat ona kadar onunla Darien'de olduğunu söylüyor."

David, "Sonra da doğru buraya geldim," dedi.

Norelli, "Neden kiracınızın yatak odasındaydınız?" diye sordu.

David, "Etrafı kurcalıyordu," dedi.

Kızardım ve karşılık verdim. "Benden maket bıçağını almıştın."

David öne doğru bir adım attı. Little'ın gerildiğini görebiliyordum. "Onu bana sen vermiştin."

"Evet ama sonra bana haber bile vermeden yerine bıraktın."

"Evet, işemeye kalktığımda cebimdeydi, ben de aldığım yere bıraktım. Bir şey değil."

"Şu tesadüfe bakın ki onu yerine bırakman hemen Jane'in..."

Norelli, "Bu kadarı *yeter*," diye tısladı.

Bardağı dudaklarıma doğru kaldırdım, içindeki şarap çalkalanıyordu. İçtim, hepsi seyrediyordu.

Portre. Fotoğraf. Küpe. Maket bıçağı. Hepsi yere serilmiş, birer baloncuk gibi patlamıştı. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Yutkunup nefes aldım.

"David hapisteydi, biliyor musunuz?"

Daha kelimeler ağzımdan çıkarken bunları söylediğime, bunları kendi sesimden duyduğuma inanamadım.

"Hapisteydi," diye tekrarladım. Ruhum bedenimden ayrılmış gibi hissediyordum. Devam ettim. "Saldırıdan."

David'in çenesi gerildi. Alistair ona dik dik baktı, Norelli ve Ethan'sa bana bakıyordu. Ve Little... Little kelimelerle anlatılamayacak kadar üzgün görünüyordu.

"Ee, niye üzerine gitmiyorsunuz?" diye sordum. "Bir kadının öldürüldüğünü gördüm," telefonumu salladım, "ve siz benim bunu kafamda kurduğumu söylüyorsunuz. *Yalan söylediğimi söylüyorsunuz.*" Telefonu orta tezgâha vurdum. "Size onun çizdiği ve imzaladığı bir resim gösteriyorum," içimi çekip Alistair'ı, elindeki portreyi işaret ettim, "ve siz bana onu bizzat kendimin çizdiğini söylüyorsunuz. O evde, söylediği kişi olmayan bir kadın var ama siz bunu bile kontrol etme zahmetine girmediniz. Denemediniz bile."

Öne doğru ilerledim, sadece küçük bir adım attım ama herkes, sanki ben yaklaşan bir fırtınaymışım, bir yırtıcıy-

mışım gibi geri çekildi. İyi, diye düşündüm. "Ben uyurken birisi evime giriyor, fotoğrafımı çekiyor ve fotoğrafı bana e-postayla gönderiyor ve siz beni suçluyorsunuz." Gırtlağımdaki sıkışmayı, sesimdeki çatlamayı duydum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya yuvarlanıyordu. Devam ettim.

"Ben deli değilim. Bunların hiçbirini uydurmuyorum." İşaretparmağımı Alistair ve Ethan'a doğru salladım. "Gerçekte olmayan şeyleri görmüyorum. Bütün bunlar, onun eşinin ve onun annesinin bıçaklandığını görmemle başladı. Sizin araştırmanız gereken de bu. Sormanız gereken sorular bunlar ve sakın bana, bunu görmediğimi söylemeyin, çünkü ben *ne gördüğümü biliyorum.*"

Sessizlik. Donmuşlardı, bir tablo gibiydiler. Kuyruğu bir soru işareti gibi kıvrılmış olan Punch bile sabitti.

Elimin tersiyle yüzümü, sonra da burnumu sildim. Saçlarımı gözlerimin önünden ittim. Bardağı ağzıma götürüp kafama diktim.

Little kendine geldi. Bana doğru uzun, yavaş bir adım atarak mutfağın yarısını geçti, gözleri gözlerime sabitlenmişti. Boş bardağı tezgâha koydum. Orta tezgâhın üzerinden birbirimize baktık.

Elini bardağın üzerine koyup sanki bir silahmış gibi bardağı yana kaydırdı.

"Olay şu ki, Anna," dedi, yavaş ve sessiz konuşuyordu, "dün doktorunla konuştum, seninle telefonla konuştuktan sonra."

Ağzım kurudu.

"Dr. Fielding," diye devam etti. "Adını hastanede anmıştın. Sadece seni tanıyan birisiyle görüşmek istedim."

Kalp atışlarım zayıfladı.

"Dr. Fielding seni çok fazla önemseyen birisi. Ona, bana söylediklerin hakkında oldukça endişelendiğimi söyledim. Bize söylediklerin hakkında ve bu büyük evde tek başına olmandan dolayı endişeliydim çünkü bana ailenin uzaklarda olduğunu ve konuşacak kimsen olmadığını söylemiştin. Ve..."

...ve. Ve. Ve ne söylemek üzere olduğunu biliyordum. Bunu söyleyen o olacağı için mutluydum çünkü nazik birisiydi ve sesi sıcaktı ve başka türlüsünü kaldıramazdım, bir başkasının söylemesini kaldıra...

Ama Norelli, Little'ın sözünü kesti. "Öğrendiğimize göre kocanız ve kızınız ölüymüş."

YETMİŞ DÖRT

Daha önce hiç kimse bunu bu şekilde ifade etmemişti, bu kelimeleri bu şekilde söylememişti.

Ne zedelenmiş sırtım ve hasar görmüş nefes borumla ilgilenirken bana *Kocanız başaramadı*, diyen acildeki doktor.

Ne ondan kırk dakika sonra, *Çok üzgünüm, Bayan Fox* diyen başhemşire... Cümlesini bile bitirmemişti, bitirmesine gerek de yoktu.

Ne başsağlığı dileyen, cenazeye katılan, aylar geçtikçe daha seyrek kontrole gelen arkadaşlar. Ed'in arkadaşları; Livvy ve benim çok fazla arkadaşımız olmadığını zor yoldan da olsa öğrenmiştim. Böyle söylememişlerdi: *Aramızdan ayrıldılar*, demişlerdi ya da *Artık bizimle beraber değiller* ya da (daha kaba olanlar) *Hakkın rahmetine kavuştular.*

Bina bile böyle söylememişti. Hatta Dr. Fielding bile.

Ama Norelli yapmıştı işte, büyüyü bozmuş, söylenilemeyeni söylemişti: Kocan ve kızın *ölü.*

Öyleydi. Evet. Başaramamışlardı, gitmişlerdi, ölmüşlerdi... ölülerdi. Bunu inkâr etmiyordum.

"Ama görmüyor musun, Anna," duyduğum Dr. Fielding'in sesiydi, neredeyse yalvarıyordu, "yaptığın şey *bu*. İnkâr."

Kesinlikle doğruydu.

Yine de:

Bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Kime... Little'a ya da Norelli'ye, ya da Alistair'a ya da Ethan'a ya da David'e hatta Jane'e? Onları duyuyordum; sesleri içimde yankılanıyordu, dışımda yankılanıyordu. Onları, yokluklarının acısıyla, artık söyleyebilirdim, yani ölümlerinin acısıyla bunaldığım zamanlarda duyuyordum. Onları, konuşacak birisine ihtiyacım olduğunda duyuyordum. Onları, hiç beklemediğim zamanlarda duyuyordum. "Bil bakalım kim?" derlerdi ve ben gülümserdim. Kalbim şenlenirdi.

Ve cevap verirdim.

YETMİŞ BEŞ

Kelimeler havada asılı kaldı, bir duman gibi etrafımızı sardı.

Little'ın omuzlarının arkasında Alistair ve Ethan'ı gördüm, gözleri kocaman açılmıştı; David'i gördüm, ağzı açık kalmıştı. Norelli, bir nedenle bakışlarını yere indirmişti.

"Dr. Fox?"

Little. Ona odaklandım. Orta tezgâhın diğer tarafında, karşımda duruyordu, yüzü akşam güneşiyle yıkanıyordu.

"Anna?" dedi.

Kımıldamadım, kımıldayamadım.

Nefes alıp nefesini tuttu. Verdi. "Dr. Fielding bana her şeyi anlattı."

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Tek gördüğüm karanlıktı. Tek duyduğum Little'ın sesiydi.

"Polisin seni bir uçurumun dibinde bulduğunu söyledi."

Evet. Sesini hatırladım, dağın yamacından aşağıya kayarak inen o derin çığlığı hatırladım.

"Onlar seni bulana kadar orada iki gece geçirmişsin.

Kar fırtınasının içinde. Kışın ortasında."

Otuz üç saat, yoldan aşağıya uçtuğumuz anla helikopterin, tepesinde bir girdap gibi dönen pervaneleriyle göründüğü ana kadar geçen süre bu kadardı.

"Sana ulaştıklarında Olivia'nın hâlâ hayatta olduğunu söyledi."

Onu bir sedyeye koyup küçük bedenini battaniyeyle örterlerken, *Anneciğim*, diye fısıldamıştı.

"Ama kocan çoktan gitmiş."

Hayır, gitmemişti. Oradaydı, gayet oradaydı, bedeni karda soğuyordu. *İç organlarında hasar var*, demişlerdi. *Açıkta kaldığı için şiddetlenmiş. Yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu.*

Yapabileceğim çok fazla şey vardı.

"Sorunların da o zaman başlamış. Dışarıya çıkmakla ilgili problemlerin. Travma sonrası stres. Aslında ben... yani, hayal bile edemiyorum."

Tanrım, hastane floresanlarının altında nasıl da sinmiştim; ekip arabasında nasıl paniklemiştim. Evden çıktığım ilk seferlerde nasıl yığılmıştım. Bir kez, iki kez ve sonra iki kez daha, ta ki kendimi evin içine sürükleyene kadar.

Kapılarımı kilitlemiştim.

Pencerelerimi kapatmıştım.

Kendimi saklı tutacağıma yemin etmiştim.

"Güvenli bir yer istedin. Bunu anlıyorum. Seni yarı donmuş bir şekilde buldular. Cehennemi yaşadın."

Tırnaklarım avuçlarımı oyuyordu.

"Dr. Fielding bazen onları... duyduğunu söyledi."

Gözkapaklarımı daha da sıktım, daha fazla karanlık için. *Onlar, biliyorsunuz, halüsinasyon değiller*, diye anlatmıştım Dr. Fielding'e; *sadece ara ara buradalarmış gibi*

yapmak hoşuma gidiyor. Bir savunma mekanizması olarak. Çok fazla iletişimin sağlıklı olmadığını biliyorum.

"Ve bazen senin de onlarla konuştuğunu."

Boynumda güneşin sıcaklığını hissettim. Beni, *bu sohbetleri çok sık yapmaman en iyisi olur,* diye uyarmıştı. *Onların senin için koltuk değnekleri haline gelmesini istemeyiz.*

"Biraz kafam karıştı çünkü senin söylediklerinden sadece başka bir yerde oldukları sonucu çıkıyordu." Bunun teknik olarak doğru olduğuna dikkat çekmedim. İçimde kavga edecek güç kalmamıştı. Bir şişe kadar boştum.

"Bana ayrıldığınızı söylemiştin. Kızının, kocanla birlikte olduğunu." Bu da başka bir teknik konuydu. Çok yorulmuştum.

"Bana da aynısını söyledin." Gözlerimi açtım. Oda, gölgeleri önüne katıp götüren ışığa bulandı. Beşi de birer satranç taşı gibi önümde duruyorlardı. Alistair'a baktım.

Dudaklarını kıvırarak, "Bana, başka bir yerde yaşadıklarını söyledin," dedi. İğrenmiş gibi görünüyordu. Öyle dememiştim tabii ki... hiçbir zaman nerede yaşadıklarını söylememiştim. Dikkatliydim. Ama artık hiçbir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Little orta tezgâhın karşısından uzanarak elini elime bastırdı. "Çok zor zamanlar geçirdiğini düşünüyorum. Tıpkı Olivia ve Ed'le konuştuğuna inandığın gibi bu hanımefendiyle de gerçekten tanıştığına inandığını düşünüyorum." Ed'in ismini söylerken minik bir duraksama oldu, sanki Ed'in isminden emin olamamış gibiydi, gerçi belki de sadece ne diyeceğini düşünüyordu. Gözlerine baktım. Dipsizlerdi.

"Ama düşündüklerin gerçek değil," dedi, sesi kar kadar

yumuşaktı. "Ve senden bunun peşini bırakmanı istiyorum."

Kendimi sessizce başımla onaylarken buldum. Çünkü haklıydı. Çok ileri gitmiştim. Alistair, *Bunun artık durması gerekiyor*, demişti.

"Biliyorsun, sana değer veren insanlar var." Little'ın eli parmaklarımı bir araya topladı. Parmaklarımın eklemleri çatırdadı. "Dr. Fielding. Ve fizik tedavi terapistin." *Ve?* demek istedim. *Ve?* "Ve..." Bir an kalbim gümbürdedi; bana değer veren başka kim vardı? "...sana yardım etmek istiyorlar."

Bakışlarımı tezgâha, elinde duran elime indirdim. Alyansının mat altınını inceledim. Sonra kendiminkini.

Daha da sessizleştim. "Doktor dedi ki... bana kullandığın ilaçların halüsinasyonlara neden olabileceğini söyledi."

Ve depresyona. Ve uykusuzluğa. Ve kendi kendine içten yanmaya. Ama bunlar halüsinasyon değil, diye düşündüm. Bunlar...

"Ve bunlar belki senin için sorun değildir. Benim için sorun olmazdı, biliyorum."

Norelli araya girdi. "Jane Russell..."

Ama Little gözlerini benden ayırmadan diğer elini kaldırınca Norelli konuşmayı kesti.

"Ona bak," dedi. "İki yüz yedideki hanımefendi. Kim olduğunu söylüyorsa o." Nasıl bildiklerini sormadım. Artık umurumda değildi. Çok, çok yorgundum. "Ve sizin tanıştığınızı düşündüğünüz şu hanımefendi... bence siz... tanışmadınız."

Başımla onayladığımı hissettiğimde kendim de şaşırdım. *Ama o zaman nasıl...*

Ama Little oraya da geldi: "Size sokaktan içeriye gir-

menize yardım ettiğini söylemiştiniz. Ama belki de o sizdiniz. Belki de siz... bilmiyorum, hayal ettiniz."

Eğer uyanıkken bir şeyleri hayal ediyorsam... Bunu nerede duymuştum?

Ve bunu kafamda canlandırabiliyordum, sanki bir film gibiydi, canlı renklerde bir film: Kendi bedenimi kaldırıyordum, ön basamakları bir kayaya tırmanır gibi çıkıyordum. Kendimi hole, sonra da eve sürüklüyordum. Neredeyse hatırlar gibiydim.

"Ve burada sizinle satranç oynayıp resimler çizdiğini söylediniz. Ama yine..."

Evet, yine. Ah, Tanrım. Yine görüyordum: Şişeler, ilaç kutuları; piyonlar, vezirler, birbirine yaklaşan iki farklı renkteki ordu... elim satranç tahtasının diğer tarafından uzanıyor, helikopter gibi havada duruyordu. Parmaklarımda mürekkep lekeleri vardı, bir dolma kalem parmaklarımın arasındaydı. İmzayı da çalışmıştım, değil mi? Buharın ve suyun arasında ismini duşun kapısına karalamıştım, harfler camdan aşağıya doğru kanıyor gibiydiler, gözlerimin önünde yitip gidiyorlardı.

"Doktorunuz bunların hiçbirini duymadığını söyledi." Durdu. "Ben de, ona söylemediniz çünkü onun... sizi bundan vazgeçirmek için konuşmasını istemediniz diye düşündüm."

Kafamı salladım, sonra sessizce onayladım.

"Duyduğunuz o çığlık neydi bilmiyorum..."

Ben biliyordum. Ethan. Hiçbir zaman tersini iddia etmemişti ve o öğleden sonra onu Jane'le o oturma odasında görmüştüm, ona bakmıyordu bile. Kucağına bakıyordu, yanındaki boş yere değil.

Ethan'a baktım, Punch'ı dikkatle yere bıraktığını gör-

düm. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmamıştı.

"Bu fotoğraf işinden emin değilim. Dr. Fielding bazen dışavurduğunuzu söyledi, belki de bu sizin yardım isteme şeklinizdir."

Onu da mı ben yaptım, diye düşündüm. Yaptım, değil mi? Ben yaptım. Tabii ki: Bil bakalım kim? Bu Ed ve Livvy'ye selam veriş şeklim, diye düşündüm. Şeklimdi. guesswhoanna.

"Ama o gece gördüklerinize gelirsek..."

O gece ne gördüğümü biliyordum.

Bir film görmüştüm. Diriltilip lanet olası dijital ortama geçirilen eski bir gerilim filmi izlemiştim. *Arka Pencere*'yi; *Sahte Vücutlar*'ı, *Cinayeti Gördüm*'ü izlemiştim. Bir sürü röntgenci filmi izlemiştim.

Bir katili ve kurbanı olmayan bir cinayet görmüştüm. Boş bir oturma odası, ıssız bir kanepe görmüştüm. Görmeyi istediğim, görmeye ihtiyacım olan şeyi görmüştüm. *Burada, yukarıda kendini yalnız hissetmiyor musun?* diye sormuştu Bogey Bacall'a, bana.

Yalnız doğmuşum, diye cevap vermişti Bacall.

Ben yalnız doğmamıştım. Sonradan yalnızlaştırılmıştım.

Ed ve Livvy'yle konuşacak kadar dengesizsem zihnimde pekâlâ bir cinayet de sahneleyebilirdim. Özellikle de biraz kimyasal yardımla. Zaten en baştan beri gerçeğe direnmiyor muydum? Esneyip darbenin şiddetini azaltarak gerçekliği bozmamış mıydım?

Jane... gerçek Jane, et ve kemikten olan Jane: Tabii ki söylediği kişiydi.

Ve tabii ki David'in odasındaki küpe Katherine'e ya da her kimse ona aitti.

Ve tabii ki dün gece evime kimse gelmemişti.

Bütün bunlar bana bir dalga gibi çarptı. Kıyılarımı dövüp temizledi; geriye sadece birer parmak gibi denizi işaret eden şeritler halinde yarıklar bıraktı.

Yanılmıştım.

Daha da ötesi: Kandırılmıştım.

Daha da ötesi: Bunların sorumlusu bendim. Benim, diye düzelttim kendimi.

Eğer uyanıkken bir şeyleri hayal ediyorsam, demek ki deliriyorum. İşte buydu. *Işıklar Sönerken.*

Sessizlik. Little'ın nefes alışını bile duyamıyordum.

Sonra:

"Demek olan biten buymuş." Alistair, ağzı açık bir şekilde kafasını sallıyordu. "Ben... vay! Tanrım!" Bana sert bir şekilde baktı. "Yani, Tanrım!"

Yutkundum.

Bir süre daha baktı, tekrar ağzını açtı, sonra kapattı. Kafasını bir kez daha salladı.

Sonunda oğluna işaret edip kapıya doğru yöneldi. "Biz gidiyoruz."

Ethan hole doğru babasını takip ederken bakışlarını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Çok üzgünüm," dedi kısık bir sesle. Ağlamak istedim.

Sonra gitti. Kapı arkalarından kapandı.

Sadece dördümüz kaldık.

David ayaklarına doğru konuşarak öne çıktı. "Yani alt kattaki resimdeki çocuk... öldü mü?"

Cevap vermedim.

"Ve o planları saklamamı istediğinde, onlar da ölü bir adam için miydi?"

Cevap vermedim.

"Ve..." Bodrum kapısına dayalı duran seyyar merdiveni işaret etti.

Hiçbir şey demedim.

Ben konuşmuşum gibi başıyla onayladı. Sonra çantasını omzunda yukarıya kaldırıp arkasını döndü ve kapıdan çıktı.

Norelli onun gidişini izledi. "Onunla konuşmamız gerekiyor mu?"

Little da bana, "Sana rahatsızlık veriyor mu?" diye sordu.

Kafamı salladım.

Elimi bırakarak, "Tamam," dedi. "Şimdi. Ben gerçekten... şimdi ne olacağıyla ilgili bir şey söyleyebilecek durumda değilim. Benim işim bunu bitirmek ve herkesin hayatına devam etmesini sağlamak. Buna sen de dâhilsin. Bunun, senin için zor olduğunu biliyorum. Yani bugünün demek istiyorum. O yüzden Dr. Fielding'i aramanı istiyorum. Bunun önemli olduğunu düşünüyorum."

Norelli'nin söylediklerinden beri tek bir kelime etmemiştim. *Kocanız ve kızınız* ölüymüş. Bu cümlenin söylendiği ve duyulduğu bu yeni dünyada sesimin nasıl çıkabileceğini, nasıl çıkması gerektiğini bilmiyordum.

Little hâlâ konuşuyordu. "Ne kadar büyük zorluklar yaşadığını biliyorum ve..." Biraz durdu. Tekrar konuştuğunda sesi daha da dingindi. "Ne kadar büyük zorluklar yaşadığını biliyorum."

Başımla onayladım. O da aynısını yaptı.

"Bunu, buraya her geldiğimde soruyormuşum gibi görünüyor ama seni yalnız bıraksak sorun olur mu?"

Tekrar başımla onayladım, bu sefer daha ağır bir şekilde.

"Anna?" Gözlerime baktı. "Dr. Fox?"

Tekrar Dr. Fox'a dönmüştük. Ağzımı açtım. "Evet." Kendi sesimi, kulaklarımda kulaklık varmış gibi duydum; nedense uzaktan geliyordu. Boğuk gibi.

"Sonuçta," diye başladı Norelli fakat Little yine elini kaldırınca yine sustu. Ne söylemek üzere olduğunu merak ettim.

Little, "Sende telefonum var," diye hatırlattı. "Dediğim gibi, Dr. Fielding'i ara. Lütfen. Seni dinlemek isteyecektir. Bizi endişelendirmeyin. Hiçbirimizi." Ortağını işaret etti. "Val de dahil. Aslında içinde endişeli bir insandır."

Norelli beni izledi.

Little artık geri geri yürüyordu, arkasını dönmeye isteksiz gibiydi. "Ve dediğim gibi, konuşabileceğin bir sürü kişi var, eğer istersen." Norelli arkasını dönerek holde kayboldu. Botlarının karonun üzerindeki tıkırtısını ve ön kapının açıldığını duydum.

Artık sadece ben ve Little kalmıştık. Arkama, pencereden dışarıya bakıyordu. "Söylemek istiyorum," dedi, biraz sonra, "kızlarıma bir şey olsaydı ne yapardım hiç bilmiyorum." Gözleri gözlerimdeydi artık. "Ne yapardım bilmiyorum."

Boğazını temizleyip bir elini kaldırdı. "Hoşça kal." Hole adım atıp kapıyı arkasından kapattı.

Biraz sonra ön kapının kapandığını duydum.

Mutfağımda durdum, güneş ışığında toz galaksilerinin oluşup dağılmasını seyrettim.

Elim bardağıma doğru sokuldu. Bardağı temkinli bir şekilde kaldırdım ve elimde döndürdüm. Yüzüme yaklaştırdım. Kokusunu içime çektim.

Sonra lanet olasıca şeyi duvara fırlatıp hayatımda daha önce hiç atmadığım kadar yüksek sesle çığlık attım.

YETMİŞ ALTI

Yatağın ucuna oturdum, öylece karşıma bakıyordum. Önümdeki duvarda gölgeler oynaşıyordu.

Bir mum yaktım, küçük bir Diptyque[47] kutusundan yeni çıkarmıştım, Livvy'nin iki sene önce aldığı bir Noel hediyesiydi. *Figuier.*[48] Olivia, incir sever, diye düşündüm.

Severdi.

Odada hafif bir rüzgâr vardı. Alev titredi, fitile tutundu.

Bir saat geçti. Sonra bir saat daha.

Mum hızlı yanıyordu, fitil yumuşak mum havuzuna yarı yarıya gömülmüştü, oturduğum yerde çökmüştüm. Parmaklarım bacaklarımın altındaydı.

Telefonun ışığı yandı, titredi. Julian Fielding. Yarın beni görmesi gerekiyordu. Görmeyecekti.

Gece, bir perde gibi indi.

Sorunlarınız da o zaman başladı, demişti Little. *Dışarıya çıkmakla ilgili problemleriniz.*

47 Ç. N. Diptyque: Parfüm ve mumlarıyla ünlü bir Fransız markası.

48 Ç. N. Figuier: Fr., incir ağacı.

Hastanede şokta olduğumu söylemişlerdi. Sonra şok korkuya dönüştü. Korku mutasyon geçirip panik oldu. Ve Dr. Fielding sahneye gelene kadar ben... eh, en iyisini, en basitini o söylemişti: "Ciddi bir agorafobi vakası"ydım.

Evimin tanıdık sınırlarına ihtiyacım vardı çünkü o devasa gökyüzünün altında, o el değmemiş doğanın yabancılığında iki gece geçirmiştim.

Kontrolü elimde olan bir ortama ihtiyacım vardı çünkü ailemin ağır ağır ölüşünü seyretmiştim.

Sana, seni neyin bu hale getirdiğini sormadığımı fark edeceksin, demişti Jane.

Ya da daha doğrusu ben kendi kendime öyle demiştim.

Hayat beni bu hale getirmişti.

"Bil bakalım kim?"

Kafamı iki yana salladım. O an Ed'le konuşmak istemiyordum.

"Nasıl hissediyorsun, şampiyon?"

Fakat kafamı tekrar salladım. Konuşamazdım, konuşmayacaktım.

"Anne?"

Hayır.

"Anneciğim."

İrkildim.

Hayır.

Artık bir noktada bir tarafıma devrilip uyumuştum. Uyandığımda, boğazım acıyordu, mum alevi minik bir mavi lekeye kadar küçülmüş, serin havada titriyordu. Oda karanlığın içine düşmüştü.

Yatakta doğruldum, ayağa kalktım, eskimiş bir basamak gıcırdadı. Banyoya doğru sürüklendim.

Döndüğümde Russell'ların evinin oyuncak bir bebek evi gibi ışıl ışıl olduğunu gördüm. Üst katta, Ethan bilgisayarının başında oturuyordu; mutfakta, Alistair bir bıçağı kesme tahtası üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyordu. Havuçlar mutfağın ışıltısında neon gibi parlıyordu. Tezgâhın üzerinde bir kadeh şarap vardı. Ağzım kurudu.

Oturma odasında, çizgili iki kişilik kanepede o kadın vardı. Sanırım ona Jane demeliydim.

Jane'in bir elinde telefon vardı ve diğer eliyle telefonun ekranına dokunuyor, kaydırıyordu. Aile fotoğraflarına göz atıyordu belki de. Solitaire oynuyordu ya da başka bir şey... o günlerdeki oyunların hepsinin içinde meyve varmış gibiydi.

Ya da arkadaşlarına haberleri veriyordu. *Şu ucube komşuyu hatırlıyor musun?*

Boğazım düğümlendi. Pencereye gidip perdeleri kapattım.

Orada karanlıkta öylece durdum: Üşümüş, tamamen yalnız, korku ve özlem gibi hissettiren bir şeyle dolu halde öylece ayakta dikildim.

SALI

9 Kasım

YETMİŞ YEDİ

Sabahı yatakta geçirdim. Öğleden önce bir ara, kendimi uykulu gözlerle Dr. Fielding'e mesaj yazarken buldum: Bugün olmaz.

Beş dakika sonra beni arayıp sesli mesaj bıraktı. Dinlemedim.

Öğlen gelip geçti; saat öğleden sonra üç olduğunda mideme kramp girdi. Alt kata inip buzdolabından çürük bir domates aldım.

Ben onu ısırırken Ed benimle konuşmayı denedi. Sonra da Olivia. Onlara sırtımı döndüm, domatesin suyu çenemden aşağıya damlıyordu.

Kediyi besledim. Bir temazepam yuttum. Sonra ikincisini. Sonra da üçüncüsünü. Kendimi uykuya sürükledim. Tek istediğim uyumaktı.

ÇARŞAMBA

10 Kasım

YETMİŞ SEKİZ

Açlık yüzünden uyandım. Mutfakta kâseye kuru üzümlü gevrek, peşinden de biraz süt koydum, son kullanma tarihi gelmişti. Kuru üzümlü gevreği çok sevmem bile, diye düşündüm. Ed sever. Severdi. Gırtlağımı sıvayıp yanaklarımın içlerini oyuyorlardı. Neden bunları almaya devam ettiğimi bilmiyordum.

Tabii ki biliyordum.

Yatağa geri dönmek istedim fakat bunun yerine ayaklarımı oturma odasına çevirdim, yavaş adımlarla televizyon konsoluna ilerleyip çekmeceyi açtım. *Ölüm Korkusu* diye düşündüm. Birinin bir başkası olduğunu sanma ya da kimliğini çalma. Diyalogları ezbere biliyordum; garip bir şekilde bu beni rahatlatacaktı.

Polis, Jimmy Stewart'a, bana, "Senin derdin ne?" diye haykırdı. "Elini uzat!" Sonra dengesini kaybedip çatıdan aşağıya kafa üstü düştü.

Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Filmin yarısında kendime ikinci bir gevrek kâsesi dol-

durdum. Buzdolabının kapağını kapatırken Ed bir şeyler mırıldandı; Olivia belli belirsiz bir şeyler söyledi. Kanepeye dönüp televizyonun sesini açtım.

"Karısı mı?" diye sordu yeşim yeşili Jaguar'daki kadın. "Zavallı şey. Onu tanımıyorum. Söyleyin bana: Gerçekten inanmış olduğu doğru mu..."

Minderlere daha fazla gömüldüm. Uyku galip geldi.

Biraz sonra, makyaj bölümü sırasında ("Ölü birisi gibi giyinmek istemiyorum!") telefonum titredi, orta sehpanın camı küçük bir nöbet geçirdi. Dr. Fielding diye düşündüm. Uzandım.

Kim Novak, "Ben bunun için mi buradayım?" diye bağırdı. "Sen kendini ölü birisiyle birlikteymişsin gibi hisset diye mi?"

Telefonun ekranında Wesley Brill yazıyordu.

Bir an kalakaldım.

Sonra filmin sesini kapatıp başparmağımı telefonun ekranına koyup sürükledim. Kulağıma kaldırdım.

Konuşamadığımı anladım. Ama gerek de yoktu. Bir anlık bir sessizlikten sonra beni selamladı: "Nefes aldığını duyabiliyorum, Fox."

Neredeyse on bir ay olmuştu ama sesi hâlâ gökgürültüsü gibiydi.

"Phoebe aradığını söyledi," diye devam etti. "Sana dün geri dönmek niyetindeydim fakat meşguldüm. Çok meşguldüm."

Hiçbir şey demedim. O da, bir dakika için.

"Oradasın, değil mi, Fox?"

"Buradayım." Günlerdir kendi sesimi duymamıştım. Kulağıma yabancı, kırılgan geldi. Sanki başka birisi

benim aracılığımla vantrologluk yapıyordu.

"İyi. Ben de öyle düşünmüştüm." Kelimelerini çiğniyordu; dişlerinin arasında sigara olduğunu biliyordum. "Hipotezim doğruymuş." Ancak bir gürültü oldu. Sigaranın dumanını ağız kısmına doğru üflüyordu.

"Seninle konuşmak istemiştim," diye başladım.

Sessizleşti. Vites değiştirdiğini hissedebiliyordum; bunu hemen hemen duyabiliyordum. Nefes almasından anlıyordum. Psikolog moduna geçmişti.

"Sana anlatmak istediğim..."

Uzun bir duraksama oldu. Boğazını temizledi. Gerildiğini fark ettim ve bu beni şaşırttı. Wesley Brilliant, gergindi.

"Zor zamanlar geçiriyorum." İşte.

"Özel bir nedeni var mı?" diye sordu.

Kocamın ve kızımın ölümü, diye bağırmak istedim. "Şey..."

"Hı hım." Oyalıyor muydu yoksa daha fazlasını mı bekliyordu?

"O gece..." Cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum. Kendimi, dönüp duran, kalmak için yer arayan pusulanın üzerindeki iğne gibi hissediyordum.

"Ne düşünüyorsun, Fox?" Beni bu şekilde yönlendirmesi tam Brill tarzıydı. Benim tarzım hastanın kendi temposunda devam etmesine izin vermekti; Wesley daha hızlı hareket ederdi.

"O gece..."

O gece, arabamız o uçuruma dalmadan hemen önce

beni aradın. Seni suçlamıyorum. Seni de olayın içine katmıyorum. Sadece bilmeni istiyorum.

O gece, zaten her şey çoktan bitmişti... Dört aylık yalanlar: Bizi fark etmiş olabilecek Phoebe'ye, o aralık ayı öğleden sonra sana atmak istediğim bir mesajı ona gönderince bizi *fark eden* Ed'e yalan söylediğimiz dört ay.

O gece, birlikte geçirdiğimiz her bir ana pişman oldum: Utangaç ışığın perdelerin arasından gözetlediği köşedeki oteldeki sabahlar; telefonlarımızdan saatlerce birbirimize mesajlar gönderdiğimiz akşamlar. Ofisinde bir kadeh şarapla her şeyin başladığı o güne.

O gece, ev bir haftadır satılıktaydı, emlakçı eve turlar düzenlerken ben Ed'den özür diliyordum ve o bana bakmakta bile zorlanıyordu. *Senin komşu kızı olduğunu düşünmüştüm.*

O gece...

Ama Wesley sözümü kesti.

"Açık sözlü olmak gerekirse, Anna," kaskatı kesildim, çünkü zaten hemen her zaman açık sözlü olsa da beni ilk ismimle çağırması gerçekten nadirdi, "bunu ardımda bırakmaya çalıyordum." Durdu. "Çalışıyordum ve başarıyordum, büyük oranda."

Ah.

"Olaydan sonra beni görmek istemedin. Hastanede. Ben istedim, evde ziyaretine gelmek istedim, hatırla, ama sen istemedin, telefonlarıma geri dönmedin." Dili sürçüyor, karda uzun adımlarla yürüyen bir adam gibi tökezliyordu. Enkaz haline gelmiş arabasının etrafında dolaşan bir kadın gibiydi.

"Senin birilerini görüp görmediğini bilmiyordum, bilmiyorum. Bir profesyonel demek istiyorum. Birisini önermek beni mutlu eder." Durdu. "Ya da görüyorsan, o zaman... iyi." Bir sessizlik daha, bu sefer daha uzun.

Sonunda: "Benden ne istediğinden emin değilim."

Yanılmıştım. Psikoloğu oynamıyordu. Bana yardım etmek umurunda değildi. Beni geri araması iki gününü almıştı. Bir kaçış arıyordu.

Peki ben ondan ne istiyordum? Yerinde bir soruydu. Onu suçlamıyordum, gerçekten. Ondan nefret etmiyordum. Onu özlemiyordum.

Ofisini aradığımda bir şey istiyor olmalıydım. Ve bu sadece iki gün önce miydi? Ama sonra Norelli büyülü kelimeleri söylemişti ve dünya değişmişti. Artık önemli değil, dedim kendi kendime.

Son cümlemi yüksek sesle söylemiş olmalıydım. "Önemli olmayan ne?" diye sordu.

Sen, diye düşündüm. Söylemedim.

Onun yerine telefonu kapattım.

PERŞEMBE

11 Kasım

YETMİŞ DOKUZ

Saat tam on birde kapı zili çaldı. Kendimi zorla yataktan kaldırıp ön camlardan dışarıya baktım. Kapıdaki Bina'ydı, siyah saçları sabah güneşiyle ışıldıyordu. Onun geleceğini unutmuştum. Onu tamamen unutmuştum.

Geriye çekilip doğudan batıya doğru tarayarak sokağın karşısındaki evlere göz gezdirdim: Gri Kardeşler, Miller'lar, Takeda'lar, terk edilmiş ev. İmparatorluğumun güneyi.

Zil tekrar çaldı.

Alt kata indim, hol kapısına geldim, Bina'yı diyafon ekranında gördüm. Konuşma tuşuna basarak, "Bugün kendimi iyi hissetmiyorum," dedim.

Konuşmasını izledim. "İçeri geleyim mi?"

"Hayır, ben iyiyim."

"İçeri gelebilir miyim?"

"Hayır. Teşekkürler. Gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Dudağını çiğnedi. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye tekrarladım.

Başıyla onayladı. "Tamam."

Gitmesini bekledim.

"Dr. Fielding bana olanları anlattı. O da polisten duymuş."

Hiçbir şey demedim. Sadece gözlerimi kapattım. Uzun bir sessizlik oldu.

"Tamam... o zaman seninle haftaya görüşürüz," dedi. "Çarşamba, her zamanki gibi."

Belki de görüşmezdik. "Evet."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayacak mısın?"

Aramayacaktım. "Arayacağım."

Gözlerimi açtığımda tekrar başıyla onayladığını gördüm. Arkasını dönüp merdivenlerden indi.

Bu da halledilmişti. Önce Dr. Fielding, sonra da Bina. Başka kimse var mıydı. *Oui.*[49] Yarın Yves vardı. İptal etmek için ona e-posta yazacaktım. *Je ne peux pas.*[50]

İngilizce yazmaya karar verdim.

Merdivenlere dönmeden önce Punch'ın yemek ve su kaplarını doldurdum. Kaplara yaklaşıp dilini Fancy Feast dolu kaba daldırdı, sonra kulaklarını dikti, borular çağlıyordu.

David alt kattaydı. Bir süredir onu düşünmemiştim.

Bodrum kapısında durdum, merdiveni alıp kenara çektim. Kapıya vurup ona seslendim.

Cevap gelmedi. Tekrar seslendim.

Bu sefer ayak sesleri duydum. Kilidi açıp sesimi yükselttim.

49 Ç. N. Oui: Fr., evet.

50 Ç. N. Je ne peux pax: Fr., yapamam.

"Kapının kilidini açtım. Yukarıya gelebilirsin. Eğer istersen."

Ben daha bitirmeden kapı açıldı. Önümde duruyordu, iki basamak aşağıda. Üzerinde bedenini saran bir tişörtle yıpranmış bir kot pantolon vardı. Birbirimize baktık.

Önce ben konuştum. "Özür di..."

"Gidiyorum," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım.

"İşler... garipleşti."

Başımla onayladım.

Arka cebini karıştırıp katlanmış bir kâğıt çıkardı. Bana uzattı.

Konuşmadan alıp açtım.

Yürümüyor. Seni üzdüğüm için üzgünüm. Anahtarı kapının altına bıraktım.

Yine sessizce onayladım. Odanın karşısındaki sandıklı saatin tıklamasını duydum.

"Peki," dedim.

"İşte anahtar," diyerek anahtarı uzattı. "Kapı arkamdan kilitlenir."

Anahtarı aldım. Bir duraksama daha oldu.

Gözlerime baktı. "O küpe."

"Ah, açıklamana gerek..."

"Katherine adında bir kadına aitti. Dediğim gibi. O Russell denen adamın eşini tanımıyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Başıyla onayladı. Ve kapıyı kapattı.

Kilitlemedim.

Yatak odama döndüğümde Dr. Fielding'e kısa ve öz bir mesaj gönderdim: Ben iyiyim. Pazartesi görüşürüz. Hemen aradı. Telefon çaldı, sonra sustu.

Bina, David, Dr. Fielding, evi temizliyordum.

Ana banyonun kapısının eşiğinde durdum. Galerideki bir tabloya değer biçermiş gibi duşa baktım; bana uymaz, en azından bugün değil, diye karar verdim. Bir bornoz seçtim. Lekelenmiş olanı yıkamam gerektiğini hatırlattım kendime, gerçi şarap lekesi o zamana kadar dövme misali kumaşa işlenmiş olurdu. Alt kattaki çalışma odama gittim.

Bilgisayarıma oturmayalı üç gün olmuştu. Fareyi kavrayıp sürükledim. Ekran aydınlanarak şifreyi girmemi istedi. Girdim.

Bir kez daha kendi uyuyan yüzümü gördüm.

Sandalyede geriye doğru sallandım. Bütün o zaman boyunca çirkin bir sırmış gibi kararmış ekranın arkasında saklanmıştı. Elim fareye bir yılan gibi saldırdı: İmleci köşeye götürüp çarpı işaretine tıklayarak resmi kapattım.

Artık gizli hesaptan gelen e-postaya bakıyordum. guesswhoanna.

Bil bakalım kim. Bunu yaptığımı hatırlamıyordum, bu... Norelli'nin dediği neydi? "Küçük bir gece yarısı özçekimi?" Hiçbir şey hatırlamadığıma yemin edebilirdim. Yine de bunlar benim kelimelerimdi, bizim kelimelerimizdi ve David'in geçerli bir mazereti vardı (geçerli mazeret; daha önce hiç geçerli mazereti olan, hatta olmayan birisini tanımamıştım) ve başka hiç kimse yatak odama ulaşamazdı.

...Yalnız, fotoğraf hâlâ makinemin hafızasında olmaz mıydı? Kaşlarımı çattım.

Evet, olurdu. Tabii eğer silmeyi düşünmemişsem ama... şey. Fakat.

Nikon'um masamın kenarında duruyordu, kayışı masadan aşağıya sarkıyordu. Uzanıp kendime doğru çektim. Çalıştırıp hafızasını inceledim.

En son çekilen fotoğraf: Bir kış paltosuna sarılmış halde evinin ön basamaklarını tırmanan Alistair Russell'dı. 6 Kasım Cumartesi diye de tarih vardı. Ondan sonra başka bir fotoğraf yoktu. Fotoğraf makinesini kapatıp masanın üzerine geri bıraktım.

Ama zaten Nikon, özçekim için her durumda çok hantaldı. Bornozumun cebinden telefonumu çıkarıp şifreyi girdim ve fotoğraflar simgesine dokundum.

Ve işte oradaydı, ilk resim: Aynı pozun, iPhone'un ekranındaki küçük haliydi. Açık ağız, saç tutamı, kabarmış yastık ve zaman. 02:02'ydi.

Telefonun şifresi başka kimsede yoktu.

Bir test daha vardı ama ben zaten cevabı biliyordum.

Web tarayıcısını açtım ve gmail.com yazdım. Hemen yüklendi, kullanıcı ismi boşluğu doluydu: guesswhoanna.

Bunu gerçekten de kendi kendime yapmıştım. Bil bakalım kim. Anna.

Ben yapmış olmalıydım. Bilgisayarın şifresini de başka kimse bilmiyordu. Evde başka biri olsa bile, David buraya kadar gelmiş olsa bile, şifreyi bilen kişi bendim.

Başımı kucağıma doğru eğdim.

Bunların hiçbirini hatırlamıyordum.

SEKSEN

Telefonu tekrar cebime koyup derin bir nefes aldım ve Agora'ya bağlandım.

Mesajlardan oluşan bir define beni bekliyordu. Elemeye başladım. Çoğunluğu müdavimlerin giriş yaptığına dair mesajlardı: DiskoMickey, Bolivya'dan Pedro, Körfez Bölgesi'nden Talia. Hatta 4.Sally bile – hamileyim!!! yazmıştı, Nisan'da doğacak!!!

Bir süre ekrana baktım. Kalbim acıdı.

Yeni kullanıcılarda yardım arayan dört kişi vardı. Parmaklarım klavyenin üzerinde dolanıp sonra kucağıma düştüler. Ben kimim de başka birisine rahatsızlığını nasıl yöneteceğini söyleyeceğim, diye düşündüm.

Bütün mesajları seçtim. Sil'e bastım.

Bir konuşma penceresi açıldığında çıkış yapmak üzereydim.

BüyükanneLizzie: Nasılsınız, Doktor Anna?

Neden olmasın, diye düşündüm. Diğer herkese veda etmiştim.

doctorisin: Merhaba Lizzie! Oğulların hâlâ seninle mi?

BüyükanneLizzie: William burada!

doctorisin: Ne güzel! Ve ilerlemen ne durumda?

BüyükanneLizzie: Gerçekten bayağı harika. Düzenli olarak dışarıya çıkmaya başladım. Sen nasılsın?

doctorisin: Her şey iyi! Bugün doğumgünüm.

Tanrım, diye düşündüm. Bu doğruydu. Tamamen unutmuştum. Doğumgünümdü. Geçtiğimiz hafta boyunca bir kez olsun bunu düşünmemiştim.

BüyükanneLizzie: Mutlu yıllar! Büyük bir rakam mı?

doctorisin: Hiç de değil. Tabii 39'un büyük olduğunu düşünmüyorsan.

BüyükanneLizzie: Neler vermezdim...

BüyükanneLizzie: Ailenden haber aldın mı?

Fareyi sıktım.

doctorisin: Sana karşı dürüst olmam gerekiyor.

BüyükanneLizzie: ??

doctorisin: Ailem geçen aralıkta öldü.

İmleç kıpırdadı.

doctorisin: Araba kazasında.

doctorisin: Bir ilişkim vardı. Kocamla bunun yüzünden kavga ediyorduk ve yoldan çıktık.

doctorisin: Ben çıktım. Direksiyonda ben vardım.

doctorisin: Hem agorafobi hem de suçluluk duygusuyla başa çıkabilmek için psikiyatriste görünüyorum.

doctorisin: Gerçeği bilmeni istedim.

Bunu bitirmeliydim.

doctorisin: Artık gitmem gerek. İyi olmana çok sevindim.

BüyükanneLizzie: Ah benim canım kızım!

Başka bir mesaj daha yazdığını gördüm ama beklemedim. Sohbet penceresini kapatıp çıkış yaptım.

Agora da buraya kadardı.

SEKSEN BİR

Üç gündür tek bir kadeh içmemiştim.

Bu, diş fırçasını dişime sürdüğümde aklıma gelmişti. (Bedenim temizlenmek için bekleyebilirdi ama ağzım bekleyemezdi.) Üç gün... en son ne zaman bu kadar uzun süre dayanmıştım? Bunu düşünmek bile çok zordu.

Kafamı eğip tükürdüm.

Tüpler, kutular ve şişeler dolusu ilaç, ilaç dolabını doldurmuştu. Dört tanesini aldım.

Alt kata indim, tavan penceresi gri akşam ışığını aşağıya döküyordu.

Kanepeye oturup bir kutu seçtim, kutuyu devirip orta sehpa boyunca sürükledim. İlaçlardan oluşan bir iz ekmek kırıntıları gibi kutuyu takip etti.

İlaçları inceledim. Saydım. Bir elimle diğer elimin avucuna doğru süpürdüm. Sehpanın üzerine geri saçtım.

Bir tanesini dudaklarıma götürdüm. Hayır... daha değil, diye düşündüm.

Gece hızla iniyordu.

Pencerelere dönüp parkın karşısına uzun bir bakış attım. O eve. Rahatsız zihnimin bir tiyatrosu olan o eve baktım. Ne kadar şiirsel, diye düşündüm.

Pencereleri birer doğumgünü mumu parlaklığında ışıldıyordu; odaları boştu.

Bir çılgınlık beni serbest bırakmış gibi hissettim. Ürperdim.

Kalkıp üst kata, odama çıktım. Yarın bazı favori filmlere döneceğim, diye düşündüm. *Sisli Geceler. Yabancı Muhabir...* En azından yel değirmeni sahnesini. *Baker Caddesine 23 Adım.*[51] Belki tekrar *Ölüm Korkusu;* son seyrettiğimde uyuklamıştım.

Ve sonraki gün...

Uyku beynimi doldurmuş halde yatakta yatarken evin çıkardığı sesleri dinledim, alt kattaki sandıklı saat dokuz kez çınladı; zemin döşemeleri yerlerine oturdu. Ed ve Livvy bir ağızdan, "Mutlu Yıllar!" dediler. Yuvarlanıp arkamı döndüm.

Jane'in de doğumgünü, diye hatırladım. Ona benim verdiğim doğumgünü. On bir... on bir.

Daha sonra, gecenin bir köründe, bir an için uyandığımda, kedinin merdiven boşluğunun karanlığında dolaştığını duydum.

51 Ç. N. *Baker Caddesine 23 Adım:* Özgün adı 23 Paces to Baker Street, Türkçe çevirisi bulunamadığından tarafımdan çevrilmiştir.

CUMA

12 Kasım

SEKSEN İKİ

Güneş, tavan penceresinden çağlayıp merdivenleri maskeliyor, mutfağın önündeki sahanlıkta birikiyordu. Güneşe adım attığımda, spot ışıkları üzerimdeymiş gibi hissettim.

Orası olmasa ev karanlıktı. Bütün perdeleri çekmiş, bütün jaluzileri kapatmıştım. Karanlık, bir duman gibi yoğundu, neredeyse kokusunu alacaktım.

Televizyonda *Ölüm Kararı'nın* son sahnesi oynuyordu. İki yakışıklı genç adam, öldürülen bir sınıf arkadaşı, oturma odasının ortasındaki antik sandığa konmuş bir ceset ve yine Jimmy Stewart, hepsi tek bir çekimde sahnelenmiş gibiydi (aslında sekiz on dakikalık bölümler birbirilerine bağlanmıştı ama etkisi oldukça kusursuzdu, özellikle de 1948 için). Farley Granger, "Kedi ve fare, kedi ve fare," diye hiddetlendi, etrafındaki ağ, üzerine doğru kapanıyordu, "ama hangisi kedi ve hangisi fare?" Ben de sesli olarak eşlik ettim.

Benim kedim kanepenin tepesinde uzanmıştı, kuyruğu büyülenmiş bir yılan gibi dans ediyordu. Sol arka patisini

burkmuştu; bu sabah onu kötü bir şekilde topallarken görmüştüm. Kâsesini birkaç gün yetecek kadar mamayla doldurdum ki…

Kapı zili çaldı.

Şaşırıp geriye, yastıklara doğru irkildim. Kafamı kapıya çevirdim. Bu da kimdi?

David değildi, Bina değildi. Dr. Fielding değildi, bir sürü sesli mesaj bırakmıştı ama haber vermeden geleceğini sanmıyordum. Tabii eğer görmezden geldiğim sesli mesajlarından birinde haber vermediyse.

Zil tekrar çaldı. Filmi durdurdum, ayaklarımı yere atıp kalktım. Diyafon ekranına yürüdüm.

Gelen Ethan'dı. Elleri ceplerindeydi ve boynunun etrafında atkı vardı. Saçları güneş ışığında alev gibiydi.

Konuşma düğmesine basıp, "Ailen burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

"Sorun yok," dedi.

Durdum.

"Burası gerçekten soğuk," diye ekledi.

Otomatiğe bastım.

Biraz sonra soğuk hava, peşinden oturma odasına girdi. "Teşekkürler," dedi, nefesi kesik kesikti. "Dışarısı buz gibi." Etrafına bakındı. "Burası çok karanlık."

"Dışarısı çok parlak diye öyle gelmiştir," dedim ama haklıydı. Yer lambasını açtım.

"Jaluzileri açabilir miyim?"

"Elbette. Aslında hayır, böyle iyi. Değil mi?"

"Tamam."

Divana tünedim. Ethan kanepeyi işaret ederek, "Buraya oturabilir miyim?" diye sordu. Yapabilir miyim? Edebilir miyim? Ergen bir erkeğe göre çok saygılıydı.

"Tabii." Oturdu. Kanepenin arkasındaki Punch yere atlayıp hızla kanepenin altına girdi.

Ethan gözleriyle odayı taradı. "Şu şömine çalışıyor mu?"

"Gazlı şömine ama evet. Açmamı ister misin?"

"Hayır, sadece merak ettim."

Sessizlik oldu.

"Bütün bu ilaçlar ne için?"

Sehpaya hızlı bir bakış attım, üstü ilaç doluydu; biri boş olan dört kutu da sehpanın ortasındaki boş alanda beraberce duruyorlardı.

"Sadece sayıyorum," diye açıkladım, "tekrar yazdırmak için."

"Ah, tamam."

Biraz daha sessizlik.

Tam ben ismini söylerken o da, "Uğradım..." diye başladı.

Devam ettim. "Çok özür dilerim."

Kafasını kaldırdı.

"Sadece çok özür dilerim." Artık kucağına bakıyordu ama ben devam ettim. "Bütün sorunlar için ve seni de dâhil ettiğim için. Ben, çok... emindim. Bir şeyler olduğundan çok emindim."

Yere doğru bakmaya devam ederek başıyla onayladı.

"Çok zor zamanlar... çok zor bir yıl geçirdim." Gözlerimi kapattım; tekrar açtığımda bana baktığını gördüm, gözleri parlaktı, bir şeyler arıyordu.

"Çocuğumu ve kocamı kaybettim." Yutkundum. Söyle şunu, dedim kendi kendime. "Öldüler. Onlar öldü." Nefes al. Nefes al. Bir, iki, üç, dört.

"Ve içmeye başladım. Her zamankinden fazla ve kendi

kendime ilaçlar aldım. Aslında bu tehlikeli ve yanlıştı." Dikkatle beni seyrediyordu.

"Şey değildi, benimle gerçekten konuştuklarına inanıyorum gibi bir şey değildi, biliyorsun, oradan..."

"Diğer taraftan," dedi alçak bir sesle.

"Kesinlikle." Oturduğum yerde kıpırdanıp öne doğru eğildim. "Gitmiş olduklarını biliyordum. Öldüklerini. Ama seslerini duymak hoşuma gitti. Hissettiğim ise... açıklaması çok zor."

"Bağ kurmak gibi?"

Başımla onayladım. Çok alışılmadık bir gençti.

"Geri kalanına gelirsek... ben büyük bir bölümünü hatırlamıyorum... hatırlayamıyorum. Sanırım başkalarıyla bağ kurmak istedim. Ya da ihtiyaç duydum." Kafamı sallayınca saçlarım yanaklarıma sürtündü. "Bunu anlamıyorum." Doğrudan ona baktım. "Ama çok özür dilerim." Boğazımı temizleyip doğruldum. "Buraya bir yetişkinin ağladığını görmek için gelmediğini biliyorum."

"Ben senin önünde ağladım," dedi.

Güldüm. "Haklısın."

"Bir filmini almıştım, hatırladın mı?" Kabanının cebinden bir kutu çıkarıp orta sehpanın üzerine bıraktı. *Gece Çökmeli.* Bunu unutmuştum.

"İzlemeye fırsatın oldu mu?" diye sordum.

"Evet."

"Ne düşünüyorsun?"

"Tüyler ürpertici. O adam."

"Robert Montgomary."

"O Danny miydi?"

"Evet."

"Gerçekten tüyler ürpertici. Benim en çok sevdiğim yer kıza...ımmm."

"Rosalind Russell."

"O Olivia mıydı?"

"Evet."

"Kıza ondan hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğu ve kızın da hayır dediği ve adamın, 'Başka herkes hoşlanır,' dediği yerdi." Kıkırdadı. Ben de sırıttım.

"Sevmene çok sevindim."

"Evet."

"Siyah beyaz o kadar kötü değil."

"Hayır, iyiydi."

"İstediğin başka bir tane daha alabilirsin."

"Teşekkürler."

"Ama ailenle sorun yaşamak istemiyorum." Bakışlarını kaçırıp ızgarayı inceledi. "Öfkeli olduklarını biliyorum," diye devam etti.

"Onların da kendi sorunları var." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Beraber yaşaması gerçekten zor insanlar. Süper zor."

"Sanırım çoğu genç ebeveynleri hakkında aynı şeyleri hissediyor."

"Hayır, ama gerçekten öyleler."

Başımla onayladım.

"Üniversiteye gitmek için sabırsızlanıyorum. İki yıl daha. Hatta o kadar bile kalmadı."

"Nereye gitmek istediğini biliyor musun?"

Kafasını salladı. "Tam olarak değil. Uzak bir yer." Kolunu kıvırıp sırtını kaşıdı. "Zaten burada arkadaşım falan da yok."

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordum.

Kafasını salladı.

"Erkek arkadaş?"

Bana baktı, şaşırmıştı. Omuz silkti. "Anlamaya çalışıyorum," diye açıkladı.

"Yeterince makul." Ailesi biliyor mu, diye merak ettim.

Sandıklı saat bir, iki, üç, dört kere çınladı.

"Biliyor musun," dedim, "alt kattaki daire boş."

Ethan kaşlarını çattı. "O adama ne oldu?"

"Ayrıldı." Tekrar boğazımı temizledim. "Ama... yani eğer istersen, sen kullanabilirsin. Yeri. Kendine ait bir yere ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Alistair ve Jane'den intikam almaya mı çalışıyordum? Niyetim bu değildi. Sadece burada başka birisinin olması güzel olabilirdi... Güzel *olurdu,* emindim. Yalnız bir ergen olsa da genç biri az bir şey değildi.

Sanki bir satış konuşması yapıyormuş gibi devam ettim: "Televizyon yok ama sana kablosuz internetin şifresini verebilirim ve orada bir de kanepe var." Neşeyle konuşuyordum, kendimi de ikna ediyordum. "Orası, sadece, eğer evde işler zorlaşırsa, uzaklaşmak için kullandığın bir yer olabilir."

Bakakalmıştı. "Muhteşem olurdu."

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden ayağa kalktım. Loş ışıkta, gümüşi bir şekilde parlayan David'in anahtarı mutfak tezgâhının üzerindeydi. Elime alıp ayağa kalkan Ethan'a sundum.

Cebine sokarken, "Muhteşem!" diye tekrarladı.

"Ne zaman istersen gel."

Kapıya baktı. "Eve gitsem iyi olur."

"Tabii."

"Teşekkürler..." Elini cebine vurdu. "Ve film için de."

"Rica ederim." Onu hole kadar takip ettim.

Gitmeden önce dönüp kanepeye doğru el salladı...

"Minik adam bugün utangaç," dedi ve gözlerini bana dikti. "Telefonum var!" dedi gururla.

"Tebrikler."

"Görmek ister misin?"

"Elbette."

Eski bir iPhone gösterdi. "İkinci el, ama yine de."

"Muhteşem."

"Seninki hangi model."

"Hiçbir fikrim yok. Seninki?"

"Altı. Neredeyse en yenisi."

"Eh, bu muhteşem. Telefonun olmasına çok sevindim."

"Numaranı kaydettim. Benimkini ister misin?"

"Senin numaranı mı?"

"Evet."

"Elbette." Ekrana dokununca telefonumun bornozumun derinliklerinde bir yerlerde titrediğini hissettim. Kapatırken, "Artık numaram sende," diye açıkladı.

"Teşekkür ederim."

Kapının topuzuna uzandı, sonra elini indirip bana baktı, birden ciddileşmişti.

"Başına gelen her şey için çok üzgünüm," dediğinde sesi o kadar yumuşaktı ki boğazım düğümlendi.

Sessizce başımı salladım.

Gitti. Kapıyı arkasından kilitledim.

Kanepeye geri döndüm ve orta sehpaya, üzerinde birer yıldız gibi duran ilaçlara baktım. Uzanıp kumandayı aldım. Filmi devam ettirdim.

"Doğruyu söylemem gerekirse," dedi Jimmy Stewart, "bu beni gerçekten biraz korkutuyor."

CUMARTESİ

13 Kasım

SEKSEN ÜÇ

Saat on buçuktu ve ben farklı hissediyordum.

Belki nedeni uykuydu (iki temazepam, on iki saat), belki midemdi. Ethan gittikten, film bittikten sonra kendime bir sandviç yapmıştım. Bütün hafta yediğim doğru düzgün bir yemeğe en yakın şey o sandviç olmuştu.

Olay ya da nedeni ne olursa olsun farklı hissediyordum. Daha iyi hissediyordum.

Duş aldım. Suyun altında durdum, su saçlarımı ıslatıp omuzlarımı dövdü. On beş dakika geçti. Yirmi. Yarım saat. Keselenmiş ve şampuanlanmış olarak çıktığımda cildim yeni gibi olmuştu. Üzerime kot pantolonla kazak geçirdim. (Kot pantolon! En son ne zaman kot pantolon giymiştim?)

Yatak odası boyunca yürüdüm, perdeleri açtım, ışık odanın içine patladı. Gözlerimi kapatıp ışığın bedenimi ısıtmasına izin verdim.

Yeni günle baş edebilmek için hazır hissediyordum. Bir kadeh şarap için hazırdım. Sadece bir.

Önünden geçtiğim her odaya girip jaluzileri kaldırarak,

perdeleri açarak alt kata indim. Bir ışık seli evi doldurdu.

Mutfakta kendime birkaç parmak merlot doldurdum. (Ed'in, "Sadece Scotch parmakla ölçülür," dediğini duyabiliyordum. Onu uzaklaştırıp bir parmak daha doldurdum.)

Şimdi: *Ölüm Korkusu,* ikinci raunt, diye düşündüm. Kanepeye yerleşip filmi en başa, ölümcül hamle ve dalışın olduğu çatı sahnesine aldım. Merdivene tırmanan Jimmy Stewart göründü. Son zamanlarda onunla çok zaman geçirmiştim.

Bir saat sonra, üçüncü kadehim sırasında:

"Adam eşini tımarhaneye götürmeye razı olmuştu," dedi soruşturmaya başkanlık eden mahkeme görevlisi monoton bir sesle, "ki orada eşinin akıl sağlığı profesyonel uzmanların ellerinde olacaktı." Kıpırdandım, içkimi tazelemek için ayağa kalktım.

Bu öğleden sonra biraz satranç oynayacağım, diye karar verdim, klasik film web sitesine gireceğim, üst kattaki odalar tozla kaplı olduğundan belki evi temizlerim. Hiçbir koşulda komşularımı izlemeyecektim.

Russell'ları bile.

Özellikle de onları.

Mutfak penceresinin önünde dururken evlerine bakmadım bile. Arkamı döndüm, kanepeye dönüp uzandım.

Birkaç dakika geçti.

"Ne yazık ki intihara meyilli oluşunu da düşünerek..."

Sehpanın üzerindeki ilaç büfesine bir bakış attım. Sonra doğrulup oturarak ayaklarımi halının üzerine koydum ve ilaçları elime aldım. Avucumda küçük bir tepecik oldu.

"Jüri, Madeleine Elster'in sağlıksız bir zihin duru-

mundayken intihar ettiğine karar vermiştir."

Yanılıyorsunuz, diye düşündüm. *Olan bu değildi.*

İlaçları teker teker kutularına doldurdum. Kapaklarını sıkıca kapattım. Arkama yaslandığımda kendimi Ethan'ın ne zaman geleceğini merak ederken buldum. Belki biraz daha sohbet etmek isterdi.

"Burası, gidebileceğim en uzak yerdi," dedi Jimmy kederle. "Gidebileceğim en uzak yer," diye tekrarladım.

Bir saat daha geçti; ışık mutfağa, batıdan, yatık olarak geliyordu. Artık kafam iyiydi. Kedi topallayarak odaya girdi, patisini incelediğimde inledi.

Kaşlarımı çattım. Bu sene veterineri en azından bir kez olsun düşünmüş müydüm? "Ne kadar da sorumsuzum," dedim Punch'a.

Gözlerini kırpıp bacaklarımın arasına yerleşti.

Ekranda Jimmy, Kim Novak'ı zorla çan kulesine çıkarıyordu. Kim'i omuzlarından kavrayarak, "Onu takip edemedim... Tanrı biliyor ya denedim," diye bağırdı. "İnsan her zaman ikinci bir şans elde edemez. Hayaletlerin peşimi bırakmasını istiyorum."

"Hayaletlerin peşimi bırakmasını istiyorum," dedim. Gözlerimi kapatıp tekrar söyledim. Kediyi okşadım. Kadehime uzandım.

"Ve ölen oydu; sen değil. Gerçek eş," diye bağırdı Jimmy. Elleri kadının boğazındaydı. "Sen kopya olandın. Sen sahte olandın."

Beynimde bir şey sanki bir radar gibi bipledi. Nazik bir ton, yüksek ve uzak, yumuşaktı ama dikkatimi dağıtmıştı.

Gerçi kısa sürdü. Arkama yaslanıp şarabımı yudumladım.

Bir rahibe, bir çığlık, çanın çalışı ve filmin sonu. "Ben de böyle gitmek istiyorum," dedim kediye.

Kendimi kanepeden kazıdım, Punch'ı yere bıraktım; sızlandı. Kadehimi lavaboya götürdüm. Evi düzenli tutmaya başlamam gerekiyordu. Ethan burada zaman geçirmek isteyebilirdi. Tamamen Havisham'laşamazdım.[52] (Bir başka Christine Gray kitap kulübü kitabı. Bu günlerde neler okuduklarını öğrenmem gerekti. Bundan bir zarar gelmezdi herhalde.)

Üst katta, çalışma odamda satranç forumumu ziyaret ettim. İki saat geçti, dışarıda gece çökmeye başladı; üst üste üç maç kazandım. Kutlama zamanıydı. Mutfağa gidip bir şişe merlot aldım, en iyi sarhoşken oynuyordum. Bambuyu şarapla lekeleyerek merdivenleri çıkarken kadehimi doldurdum. Sonra temizlerim.

İki saat daha, iki zafer daha. Durdurulamazdım. Şişenin kalanını kadehime boşalttım. Niyetlendiğimden daha fazla içmiştim ama yarın daha iyi olurdum.

Altıncı oyunum başladığında yaşadığım iki haftayı, beni içine alan o ateşi düşündüm. Sanki hipnoz gibiydi, *Anafor*'daki[53] Gene Tierney gibi; cinnet gibiydi, *Gaz Lambası*'ndaki Ingrid Bergman gibi. Hatırlayamadığım şeyler yapmıştım. Hatırlayabildiğim şeyleri yapmamıştım. İçim-

52 Ç. N. Bayan Havisham, Charles Dickens'ın *Büyük Umutlar* adlı kitabındaki bir karakterdir. Kocası olacak kişi tarafından düğün gününde terk edildiği için erkeklerden nefret eden, tuhaf, zengin bir yaşlı kadındır. Evindeki her şeyi düğün gününde olduğu gibi muhafaza etmiştir ve hâlâ daha gelinliğini giymektedir. Yazar burada Havisham'laşmak derken bu karaktere gönderme yapıyor.

53 Ç. N. *Anafor*: Özgün adı Whirlpool (1949). Türkçe çevirisi bulanamadığı için tarafımdan bu şekilde çevirilmiştir.

deki klinisyen ellerini ovuşturdu: Hakiki bir dissosiyatif bozukluk[54] vakası? Dr. Fielding bunu...

Kahretsin, dedim yüksek sesle.

Yanlışlıkla vezirimi feda etmiştim, fil sanmıştım. Peş peşe küfür ettim. En son küfür ettiğimden beri günler geçmişti. Bu küfürleri ağzımda lokma gibi zevkle çiğnedim, tadını çıkardım.

Yazık olmuştu. Vezir, diye düşündüm. Rook&Roll saldırıp veziri aldı tabii ki.

Bu da neydi böyle???? diye mesaj attı. Kötü hamle lol!!!

Başka bir taş sandım, diye açıkladım ve kadehi dudaklarıma götürdüm.

Ve sonra donakaldım.

54 Ç. N. Dissosiyatif bozukluk: Çeşitli ruhsal sıkıntılar veya travmatik (üzücü, korkutucu, utandırıcı, öfke uyandırıcı) olaylarla bireyde bilinç-bellek ve kimlik sorunlarının (saçma sapan veya farklı biriymiş gibi konuşma, konuşamama, bayılma, unutkanlık, kim olduğunu bilememe vb) ortaya çıkması durumu.

SEKSEN DÖRT

Peki ya…

Düşün.

Sanki suda bir yerim kanıyormuş gibi içimden kıvrılarak çıkıyordu.

Bardağı elime aldım.

Peki ya…

Hayır.

Evet.

Peki ya:

Jane, benim Jane diye tanıdığım kadın aslında hiçbir zaman Jane değilse?

…Hayır.

…Evet.

Peki ya:

Peki ya aslında tamamen başka birisiyse…

Little da bana bunu söylemişti. Hayır… Little'ın söylediğinin sadece yarısıydı. 207 numaradaki, saçları düz

kesimli ve ince kalçalı kadının kesinlikle ve bariz bir şekilde Jane Russell olduğunu söylemişti. Tamam. Bunu kabul etmiştim.

Ama peki ya benim tanıştığım ya da tanıştığımı düşündüğüm kadın sahiden de gerçekse ve sadece Jane gibi davranan başka birisiyse? Başka bir taş sandığım bir taşsa? Vezirle karıştırdığım bir filse?

Peki ya kopya olan *oysa*...ölen? Peki ya sahte olan *oysa*?

Kadeh dudaklarımdan kaydı. Masanın üzerine koyup kendimden uzaklaştırdım.

Gerçi neden yalan söylesindi?

Düşün. Gerçek olduğunu düşün. Evet: Little'ı boş ver, mantığı boş ver ve en baştan beri haklı olduğumu düşün ya da büyük oranda haklı olduğumu. O gerçekti. Buradaydı. Orada, onların evindeydi. Neden Russell'lar onun varlığını inkâr etsinlerdi? Neden inkâr *ettiler?* Gayet makul bir şekilde onun Jane olmadığını iddia edebilirlerdi ama bundan daha ileri gitmişlerdi.

O, onlar hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyordu? Neden bir başkasıymış, Jane'miş gibi yapmıştı?

"Kim olabilir ki?" diye sordu Ed.

Hayır, dedim. Kes şunu.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Gözlerimi Russell'ların evine, *o eve* doğru kaldırdım. Alistair ve Jane mutfakta ayaktaydılar, konuşuyorlardı. Adam bir elinde dizüstü bilgisayar tutuyordu, kadın kollarını bağlamıştı. Bırak onlar da sana baksın, diye düşündüm. Çalışma odasının karanlığında kendimi güvende hissediyordum. Kendimi gizlenmiş hissediyordum.

Gözucuyla bir hareketlenme gördüm. Üst kata, Ethan'ın odasına baktım.

Penceredeydi, arkasından gelen lamba ışığında sadece bir gölge gibiydi. Sanki görmekte zorlanıyormuş gibi her iki elini de cama bastırmıştı. Biraz sonra bir elini kaldırıp bana el salladı.

Nabzım hızlandı. Karşılık verdim, yavaşça.

Sıradaki hamle, diye düşündüm.

SEKSEN BEŞ

Bina daha ilk çalışında cevap verdi.

"İyi misin?"

"Ben..."

"Doktorun beni aradı. Senin için gerçekten endişeleniyor."

"Biliyorum." Ayışığının cılız aydınlığındaki merdivenlerde oturuyordum. Ayağımın yanında, daha önce şarap döktüğüm yer nemliydi. Orayı temizlemeliyim, diye düşündüm.

"Sana ulaşmaya çalıştığını söylüyor."

"Ulaştı. Ben iyiyim. Ona iyi olduğumu söyle. Dinle..."

"İçki mi içtin?"

"Hayır."

"Sesin... kelimeleri yayarak konuşuyorsun."

"Hayır. Uyuyordum. Dinle, düşünüyordum..."

"Uyuduğunu sanıyordum."

Bunu duymazdan geldim.

"Bazı şeyleri düşünüyordum."

"Hangi şeyleri?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Parkın karşısındaki insanları. O kadını."

"Ah, Anna." İçini çekti. "Bu... seninle bunu perşembe günü konuşmak istemiştim ama içeriye girmeme izin vermedin."

"Biliyorum. Özür dilerim. Fakat..."

"O kadın var olmadı bile."

"Hayır, sadece var olduğunu kanıtlayamadım. Yani eskiden var olduğunu."

"Anna. Bu çılgınlık. Bitti artık."

Sustum.

"Kanıtlayacak hiçbir şey yok." Sertti, neredeyse öfkeliydi, daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. "Ne düşünüyordun veya sana... neler oluyor bilmiyorum, ama bitti artık. Kendi hayatını mahvediyorsun."

Nefes alışını dinledim.

"Buna ne kadar devam edersen iyileşmen de o kadar uzun sürecek."

"Haklısın."

"Bunda samimi misin?"

İçimi çektim. "Evet."

"Lütfen bana delice bir şey yapmayacağını söyle."

"Yapmayacağım."

"Söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum."

"Bütün bunların zihninde olduğunu söylemeni istiyorum."

"Bütün bunlar benim zihnimdeydi."

Sessizlik oldu.

"Bina, haklısın. Özür dilerim. Ben sadece... sadece bir

artçı şok ya da öyle bir şeydi. Öldükten sonra sinir hücrelerinin çalışmaya devam etmesi gibi."

"Tamam," dedi, sesi sıcaktı. "Bilemiyorum."

"Özür dilerim. Önemli olan şu ki delice bir şey yapmayacağım."

"Ve *söz verdin.*"

"Söz verdim."

"O zaman, haftaya seansımızda, hiçbir şey duymayacağım. Yani... rahatsız edici hiçbir şey."

"Her zaman çıkardığım rahatsız edici sesler dışında hiçbir şey duymayacaksın."

Gülüşünü dinledim. "Dr. Fielding yine evden çıktığını söyledi. Kafeye gitmişsin."

Sonsuzluk kadar önceydi. "Gittim."

"Nasıldı?"

"Ah, korkunç."

"Yine de."

"Yine de."

Başka bir sessizlik. "Son bir kez daha..." dedi.

"Söz veriyorum. Bütün bunlar benim zihnimdeydi."

Birbirimize hoşça kal dedik. Telefonu kapattık.

Elimle ensemi kaşıyordum, yalan söylediğim çoğu zaman böyle yapardım.

SEKSEN ALTI

Devam etmeden önce düşünmem gerekiyordu. Hataya yer yoktu. Hiç benden taraf biri yoktu.

Ya da belki biri vardı. Gerçi ona da henüz ulaşmayacaktım. Yapamazdım.

Düşün. Düşünmem gerekti. Ve önce uyumam gerekti. Belki şarap yüzündendi. Muhtemelen şarap yüzündendi. Ama birden çok yorgun hissettim. Telefonumu kontrol ettim. Neredeyse on otuz olmuştu. Zaman uçup gidiyordu.

Oturma odasına dönüp ışığı kapattım. Çalışma odasına çıkıp bilgisayarı kapattım. (Rook&Roll'dan mesaj vardı: Nereye gittin???) Tekrar yatak odasına çıktım. Punch sendeleyerek beni takip ediyordu. O pati için bir şeyler yapılmalı. Belki Ethan onu veterinere götürür.

Banyoya baktım. Yüzümü yıkamak, dişlerimi fırçalamak için fazla bitkin düşmüştüm. Ayrıca, sabah ikisini de yapmıştım. Yarın kaldığım yerden devam ederim. Kıyafetlerimi çıkarıp kediyi kucağıma alarak yatağa girdim.

Punch çarşafın üzerinde turlayarak uzak köşeye kuruldu. Nefes alışını dinledim.

Yine, muhtemelen şaraptandı, şaraptan olduğu neredeyse kesindi, uyuyamadım. Tavanı, taç şeklindeki kenar süslemelerini seyrederek sırtüstü yattım. Yan dönerek koridorun karanlığına baktım. Karnımın üzerine dönüp yüzümü yastığa bastırdım.

Temazepam. Hâlâ orta sehpadaki şişesindeydi. Kendimi kalkmaya zorlayıp alt kata inmem gerekiyordu. Onun yerine diğer tarafıma döndüm.

Şimdi parkın karşısını görüyordum. Russell'lar yatmıştı: Mutfak karanlıktı, oturma odasındaki perdeler çekilmişti. Ethan'ın odası, sadece bilgisayardan gelen hayalet ışıkla aydınlanıyordu.

Gözkapaklarım zayıf düşene kadar o ışığa baktım.

"Ne yapacaksın, Anneciğim?"

Dönüp yüzümü yastığa gömdüm ve gözlerimi yumdum. Şimdi olmaz, dedim kendi kendime. Şimdi olmaz. Başka bir şeye odaklan. Başka bir şeye odaklan.

Jane'e odaklan.

Geriye sardım. Bina'yla olan konuşmamızı başa aldım. Ethan'ı pencerede düşündüm, ışık arkasından geliyordu, parmakları camdaydı. Makarayı değiştirdim, *Ölüm Korkusu*'nu ve Ethan'ın ziyaretini geçtim. Haftanın kimsesiz zamanlarını hızlıca geri sardım; mutfağım ziyaretçilerle doldu. Önce dedektifler, sonra David, sonra Alistair ve Ethan. Hızlandım, görüntü bulanıklaştı, kafeyi geçtim, hastaneyi geçtim, öldürülüşünü seyrettiğim geceyi geçtim, fotoğraf makinesi yerden ellerime sıçradı. Geriye, daha geriye, lavabodan dönüp yüzüme bakıncaya kadar geriye gittim.

Durdum. Sırtımın üzerinde yatacak şekilde dönüp gözlerimi açtım. Tavan üzerimde yayılıp bir projeksiyon ekranı oldu.

Ekranı dolduran da Jane'di. Benim Jane olarak bildiğim kadın. Mutfak penceresinin önünde duruyordu, saç örgüsü omuzlarının arasından aşağıya sarkıyordu.

Sahne ağır çekimde oynuyordu.

Jane bana doğru döndü ve ben de neşeli yüzüne, elektrikli gözlerine, parlayan gümüş kolyesine zum yaptım. Sonra zum yapmayı bıraktım, sahne genişledi. Bir elinde bir bardak su diğer elinde bir bardak brendi vardı. Ses sisteminden gelen sesinde heyecan vardı, "Brendi gerçekten işe yarar mı hiçbir fikrim yok!"

Sahneyi dondurdum.

Wesley ne derdi? *Araştırmamızı daraltalım, Fox.*

Soru bir: Neden bana kendisini Jane Russell diye tanıtmıştı?

... Soru bir, ek: Tanıtmış mıydı? İlk konuşan, ona ismiyle hitap eden ben değil miydim?

İlk sesini duyduğum ana geri sardım yine. Tekrar lavaboya doğru döndü. Başlat: "Ben de tam komşu eve gidiyordum..."

Evet. İşte buydu. İşte o anda kim olduğuna karar vermiştim.

İşte o an tahtayı yanlış okumuştum.

O zaman, ikinci soru: Nasıl tepki verdi? İleri doğru hızla sararken tavana gözlerimi kısarak baktım, normal hıza aldığımda kendi sesimi duydum: "Siz parkın karşısındaki kadınsınız. Jane Russell."

Kızardı. Dudakları ayrıldı. Konuştu.

Ve başka bir şey duydum, dışardan bir ses.

Alt kattan gelen bir ses.

Kırılan cam sesi.

SEKSEN YEDİ

911'i arasam buraya ne kadar sürede gelebilirler, diye düşündüm. Little'ı arasam cevap verir miydi?

Ellerim yan taraflarımı yokladı.

Telefon yoktu.

Yanımdaki yastığı, battaniyeleri yokladım. Yoktu. Telefon yatak odasında değildi.

Düşün. Düşün. Telefonu en son ne zaman kullandım? Merdivenlerde, Bina'yla konuşurken. Ve sonra... Ve sonra ışıkları kapatmak için oturma odasına gittim. Telefonu ne yaptım? Çalışma odasına mı getirdim? Orada mı bıraktım?

Önemi olmadığını fark ettim. Yanımda değildi.

Gelen ses bir kez daha sessizliği yırttı. Cam kırılmıştı.

Ayaklarımı teker teker halının üzerine koyarak yataktan çıktım. Ayağa kalktım. Sandalyede asılı olan bornozumu bulup giydim. Kapıya doğru yürüdüm.

Odanın dışında, tavan penceresinden içeriye gri bir ışık geliyordu. Kapıdan koridora süzülüp sırtımı duvara yapıştırdım. Sarmal merdivenden indim, nefesim kesik kesikti, kalbim gümbürdüyordu.

Sonraki katta durdum. Aşağıda her şey sessizdi.

Yavaş yavaş parmakuçlarımda çalışma odasına ilerledim, ayaklarımın altındaki bambuyu hissediyordum, sonra halı başladı. Kapının eşiğinden masanın üzerini taradım. Telefon orada da değildi.

Arkamı döndüm. Bir kat uzaktaydım. Silahsızdım. Yardım çağıramıyordum. Alt katta cam parçalandı.

Titredim, kalçamı gömme dolabın kapısının topuzuna çarptım.

Gömme dolap.

Topuzu kavradım. Çevirdim. Kilidin açıldığını duydum, kapıyı açtım. Önümde kömür kadar kara bir alan vardı. Bir adım attım.

İçeride, elimi sağa doğru salladım, parmaklarım rafa sürtündü. Ampulün ipi alnıma çarpıyordu. Bu riske girebilir miydim? Hayır... çok parlak bir ışıktı; merdivenlere kadar saçılırdı. Karanlıkta ilerledim, iki elim de önümde sallanıyordu artık, kör gibiydim. Ta ki ellerimden biri ona dokunana kadar... Alet kutusunun serin metali. Mandalı aradım, açtım, kutunun içine uzandım.

Maket bıçağı.

Dolaptan geri çıktım, silahım avucumdaydı, üzerindeki düğmesine bastırıp kaydırdım, bıçak dışarıya çıktı, ayışığında parladı. Merdivenlerin başına yürüdüm, dirseğim bedenime yapışıktı, maket bıçağı tam önümdeydi. Diğer elimle tırabzanı kavradım. Bir adım attım.

Sonra kütüphanedeki telefonu hatırladım. Sabit hattı. Sadece birkaç metre uzağımdaydı. Döndüm.

Ancak daha adım atamadan alt kattan başka bir ses duydum: "Bayan Fox," diye seslendi birisi, "mutfağa gelin lütfen."

SEKSEN SEKİZ

Sesi tanıyordum.

Merdivenlerden aşağıya inerken elimdeki bıçak titriyordu, dikkatle ilerledim, avucumun altındaki tırabzan pürüzsüzdü. Soluk seslerimi duydum. Ayak seslerimi duydum.

"İşte böyle. Daha hızlı, lütfen."

Zemine ulaştım, mutfak kapısının girişinde bekledim. O kadar derin bir nefes aldım ki öksürdüm, ağzımdan tükürükler saçıldı. Orada olduğumu bildiği halde sesimi boğmaya çalıştım.

"İçeri girin."

Girdim.

Ayışığı, tezgâhın üzerini gümüşle kaplayıp pencerenin yanındaki şişelere dolarak mutfağı aydınlatıyordu. Musluk ışıldıyor, lavabo parlıyordu. Ahşap malzemeler bile parıldıyordu.

Orta tezgâha yaslanmıştı, beyaz ışıkta bir siluet, yassı bir gölge gibiydi. Ayaklarının dibinde zemin boyunca

saçılmış olan cam parçaları vardı. Yanındaki tezgâhın üzerinde içleri ayışığıyla dolu olan şişe ve kadehlerden oluşan bir çizgi vardı.

"Özür dilerim..." Koluyla odayı işaret etti "dağınıklık için. Üst kata çıkmak istemedim."

Hiçbir şey demedim ama maket bıçağını kavrayan parmaklarımı esnetip gerdim.

"Sabırlı davrandım, Bayan Fox." Alistair içini çekti, kafasını yana çevirdiğinde ışıkla çevrelenmiş profilini görebildim. Geniş alnını, dik burnunu seçebildim. "*Dr. Fox*. Siz... kendinize her ne diyorsanız." Söylediklerinden alkol damlıyordu. Çok sarhoş olduğunu anladım.

"Sabırlı davrandım," diye tekrarladı, "bir sürü şeye katlandım." Burnunu çekti, bir bardak seçip avuçlarının içinde döndürdü. "Hepimiz sabrettik, özellikle de ben." Artık onu daha net görebiliyordum: Kabanının fermuarı yakasına kadar çekilmişti ve siyah eldivenler giyiyordu. Boğazım düğümlendi.

Hâlâ yanıt vermemiştim. Onun yerine ışık düğmesine gidip uzandım.

Uzanmış elimin birkaç santim yanında bir bardak patladı. Geriye doğru sıçradım. "Lanet ışıklar kapalı kalsın!" diye bağırdı.

Parmaklarım kapının çerçevesini kavramış bir vaziyette olduğum yerde durdum.

"Birisi bizi, sizin hakkınızda uyarmalıydı." Kahkaha atarak kafasını salladı.

Yutkundum. Kahkahası eridi, sonra öldü.

"Oğluma dairenin anahtarını verdin." Elindeki anahtarı kaldırdı. "Geri veriyorum." Orta tezgâha düşen anahtar metalik bir ses çıkardı. "Sen... tanrının cezası aklını

kaçırmamış bile olsan, onun yetişkin bir kadınla zaman geçirmesini istemezdim."

"Polisi arayacağım," diye fısıldadım.

Burnundan alaylı bir nefes verdi. "Durma; ara. Telefonun burada." Telefonu tezgâhın üzerinden alıp havaya atıp tuttu, bir kere, sonra bir daha.

Evet... mutfakta bırakmıştım. Bir an için onu yere çalmasını, duvara fırlatmasını bekledim ama onun yerine telefonu anahtarın yanına bıraktı. Bana doğru bir adım atarak, "Polis senin tam bir şaka olduğunu düşünüyor," dedi. Maket bıçağını kaldırdım.

"Ah!" Sırıtıyordu. "Ah! Onunla ne yapmak istiyorsun?" Bir adım daha attı.

Bu sefer ben de bir adım attım.

"Evimden defol git," dedim. Kolum sallanıyor, elim titriyordu. Bıçak parlıyordu.

Hareket etmeyi bıraktı, nefes almayı bıraktı.

"O kadın kimdi?" diye sordum.

Eli aniden gırtlağıma saldırıp kavradı. Beni geriye doğru itince duvara çarptım, başım duvarda gümledi. Haykırdım. Parmakları boğazımı sıkıyordu.

"Sen kuruntulusun." Alkolle ısınmış nefesi yüzümü bir alev gibi yaladı, gözlerime battı. "Oğlumdan uzak dur. Eşimden uzak dur."

Öğürüyor, nefes almaya çabalıyordum. Bir elimle parmaklarını pençeleyip tırnaklarımı bileğine geçirdim.

Diğer elimle bıçağı yan tarafına doğru savurdum.

Ama ıskaladım ve maket bıçağı gürültüyle yere düştü. Üzerine bastı, boğazımı sıktı. Boğazımdan bir hırıltı yükseldi.

"Hepimizden uzak dur," diye fısıldadı.

Bir saniye geçti.

Bir saniye daha.

Görüşüm bulandı. Gözyaşları yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu.

Bilincimi kaybediyordum...

Boğazımı bıraktı. Nefes almaya çalışarak yere doğru kaydım.

Artık tepemde dikiliyordu. Ayağını geriye doğru sertçe sürerek maket bıçağını köşeye savurdu.

Hırıltılı bir sesle, "Bunu unutma!" dedi, kesik kesik soluyordu. Kafamı kaldırıp ona bakamadım.

Ama bir kelime daha söylediğini duydum, küçük, kırılacak kadar yumuşak bir kelime: "Lütfen."

Sessizlik. Botlarının geriye dönüp uzaklaşmasını seyrettim.

Orta tezgâhın yanından geçerken bir koluyla üzerini süpürdü. Bir cam dalgası yere çarptı, parçalanıp saçıldılar. Çığlık atmayı denedim. Boğazımdan zayıf bir ıslık çıktı.

Hol kapısına yürüdü. Ön kapının kilidinin açıldığını, kapının çarparak kapandığını duydum.

Bir elimle boğazıma dokunup diğeriyle bedenimi kavrayıp olduğum yerde büzüldüm. Hıçkırarak ağlıyordum.

Punch topallayarak kapıdan girip ihtiyatla elimi yaladığında hıçkırıklarım daha da arttı.

PAZAR

14 Kasım

SEKSEN DOKUZ

Banyonun aynasında boğazımı inceledim. Mücevher mavisi beş çürük boynumda karanlık bir pençe gibiydi.

Fayans zeminde kıvrılıp topal patisini yalayan Punch'a baktım. Ne güzel bir çiftiz, diye düşündüm.

Gece yaşananları polise bildirmeyecektim. Bildirmeyecektim ve bildiremezdim de. Tabii ki kanıt vardı, tenimde morarmalar vardı ama Alistair'ın niye buraya geldiğini bilmek isteyeceklerdi ve gerçek ise...eh. Ailesini röntgenleyip taciz ettiğim bir genci bodrumda *takılmak* için davet etmiştim. *Ölen* çocuğum ve ölen kocamın yerini *doldursun* diye. İyi gözükmezdi.

Sesimi test etmek için, "İyi gözükmezdi," dedim. Zayıf, solgun geliyordu.

Banyodan çıkıp merdivenleri indim. Bornozumun cebindeki telefonum bacağıma çarpıyordu.

Kırılan şişe ve kadehlerden kalan camları süpürdüm,

ince kıymık ve parçaları yerden toplayıp çöp torbasına attım. Beni kavrayışını, boğazımı sıkışını düşünmemeye çalıştım. Tepemde dikilişini. Ayağının altındaki parlak camların arasından ilerleyişini.

Terliklerimin altındaki beyaz huş ağacından olan zemin plaj gibi parlıyordu.

Mutfak masasında maket bıçağıyla oynadım, bıçağın açılıp kapanırken çıkardığı sesleri dinledim.

Parkın karşısına baktım. Russell'ların evi de bana baktı, pencereleri boştu. Nerede olduklarını merak ettim. Onun nerede olduğunu merak ettim.

Daha iyi hedef almalıydım. Daha sert savurmalıydım. Jiletin paltosunu deşip etini kestiğini düşündüm.

O zaman da evinde yaralı bir adam olurdu.

Maket bıçağını bırakıp kupayı dudaklarıma yaklaştırdım. Dolapta hiç çay yoktu. Ed çaya pek düşkün değildi ve ben de başka şeyler içmeyi severdim. O yüzden tuzlu ılık su yudumluyordum. Gırtlağımı yaktı. Yüzümü acıyla buruşturdum.

Parkın karşısına baktım tekrar. Sonra ayağa kalkıp penceredeki jaluzileri sımsıkı kapattım.

Gece yaşadıklarım rüya gibi görünüyordu. Tavanımdaki sinema perdesi. Camın parlak çığlığı. Gömme dolabın hali. Sarmal merdiven. Ve o, orada durup bana seslenen, beni bekleyen o.

Boğazıma dokundum. *Bana bunun rüya olduğunu, buraya hiç gelmediğini söyleme.* Nereden… evet: *Gaz Lambası.*

Çünkü rüya değildi. *(Bu bir rüya değil! Bu gerçekten oluyor!* Mia Farrow, *Rosemary'nin Bebeği.*) Evime girilmişti. Eşyalarım parçalanmıştı. Tehdit edilmiştim. Saldı-

rıya uğramıştım ve bununla ilgili hiçbir şey yapamazdım.

Hiçbir şeyle ilgili hiçbir şey yapamazdım. Artık Alistair'ın vahşileşebileceğini, neler yapabileceğini biliyordum. Ama haklıydı; polis dinlemezdi bile. Dr. Fielding kuruntulu olduğumu düşünüyordu. Bina'ya hayatıma devam ettiğimi söylemiş, söz vermiştim. Ethan'a ulaşamazdım. Wesley gitmişti. Kimse yoktu.

"Bil bakalım kim?"

Bu seferki Olivia'ydı, sesi uzak ama netti.

Hayır. Kafamı salladım.

O kadın kimdi, diye sormuştum Alistair'a.

Tabii eğer öyle bir kadın varsa.

Bilmiyordum. Hiçbir zaman bilemeyecektim.

DOKSAN

Sabahın geri kalanını ve sonra da öğleden sonrayı, ağlamamaya, dün geceyi, bugünü, yarını, Jane'i düşünmemeye çalışarak yatakta geçirdim.

Pencerenin ardında, karanlık karınları sarkmış bulutlar patlamak üzereydi. Telefonumdaki hava durumu uygulamasına bastım. Gece geç saatlerde gök gürültülü fırtına bekleniyordu.

Kasvetli bir alacakaranlık çöktü. Perdeleri çekip dizüstü bilgisayarımı açtım ve yanıma yerleştirdim. Ben *Öldüren Şüphe*'yi seyrederken çarşafları ısıtıyordu.

"Seni tatmin etmek için ne yapmam lazım?" diye sordu Cary Grant. "Sıradaki kurban mı olayım?"

Titredim.

Film biterken ben de yarı uyukluyordum. Bitiş müziği yükselince elimi uzatıp, ekranı çarpıp kapattım.

Bir süre sonra telefonumun titremesiyle uyandım.

Acil Durum Uyarısı

Bu bölgede sel uyarısı, Doğu Yaz Saati'ne göre saat 03:00'a kadar. Sel alanlarından kaçının.

Yerel medyayı takip etmeyi unutmayın. –UHDS

Ulusal Hava Durumu Servisi tetikteydi. Ben de sel alanlarından kaçınmayı planlıyordum. Esnedim, yataktan kalkıp ayaklarımı sürüyerek perdelere yaklaştım.

Dışarısı karanlıktı. Henüz yağmur yağmıyordu ama gökyüzü küçülmüş, bulutlar alçalmıştı. Çınarların dalları kıpırdanıyordu. Rüzgârı duyabiliyordum. Bir kolumu bedenime doladım.

Parkın karşısında, Russell'ların mutfağında bir ışık parladı: O, buzdolabına doğru gidiyordu. Dolabı açıp bir şişe aldı, biraydı sanırım. Gene sarhoş mu olacak, diye merak ettim.

Parmaklarım boynumda dolaştı. Çürüklerim acıdı.

Perdeyi çekip kapattım ve yatağa geri döndüm. Telefonumdan mesajı sildim, saate baktım: 21:29'du. Bir film daha seyredebilirdim. Bir içki alabilirdim.

Parmaklarımı ekranda dalgın dalgın tıkırdattım. Bir içki, diye düşündüm. Sadece bir tane... yutkunurken canım yanıyordu.

Parmakuçlarımda bir renklenme oldu. Telefona baktım; fotoğraf galerisini açmıştım. Kalbim yavaşladı: Uyurken çekilmiş fotoğrafım karşımdaydı. Sözde benim çektiğim fotoğraf.

İrkildim. Biraz sonra fotoğrafı sildim. Hemen ondan sonraki fotoğraf belirdi.

Bir an hatırlayamadım. Sonra hatırladım: Mutfak penceresinden çekmiştim. Uzaklardaki binaların onu ısırmaya

çalışan birer diş gibi göründüğü turuncu bir günbatımı. Sokak ışıkla altın gibi görünüyordu. Kanatları sonuna kadar açık yalnız bir kuş gökyüzünde donakalmıştı.

Pencerenin camındaki yansımada benim Jane olarak tanıdığım kadın vardı.

DOKSAN BİR

Saydamdı, biraz bulanıktı ama Jane'di, sağ alt köşeye bir hayalet gibi dadanmıştı, kesinlikle oydu. Gözleri kamerayla aynı hizadaydı ve dudakları aralanmış bir şekilde kameraya bakıyordu. Bir kolu fotoğrafın dışına doğru uzanmıştı, sigarasını kâsede eziyordu, hatırlamıştım. Kalın bir duman halkası kafasının üzerine doğru yükseliyordu. Saat olarak 18:04 yazıyordu. Tarih neredeyse iki hafta önceydi.

Jane. Ekrana doğru eğildim, güçbela nefes alıyordum.

Jane.

Dünya güzel bir yer, demişti.

Bunu unutma ve kaçırma, demişti.

Aferin kızıma, demişti.

Bunları söylemişti, hepsini, çünkü o *gerçekti.*

Jane.

Çarşafları peşimden sürükleyerek yataktan yere indim, dizüstü bilgisayar da yere kaydı. Pencereye doğru koşup perdeleri açtım.

Russell'ların oturma odasında, her şeyin başladığı

odada ışık yanıyordu ve işte orada, o çizgili iki kişilik kanepede oturuyorlardı. İkisi, yani Alistair ve eşi. Alistair elinde bira şişesiyle yayılarak oturmuştu; kadın, bacaklarını altında toplamış, bir elini gösterişli saçlarında gezdiriyordu.

Yalancılar.

Elimdeki telefona baktım.

Bununla ne yapacaktım?

Little'ın ne söyleyebileceğini, ne söyleyeceğini biliyordum: Fotoğraf kendi varlığının dışında bir şeyi kanıtlamaz... ve isimsiz bir kadının varlığını.

"Dr. Fielding de seni dinlemeyecektir," dedi Ed.

Kes sesini.

Ama haklıydı.

Düşün. Düşün.

"Bina'ya ne dersin Anneciğim?"

Durun artık.

Düşün.

Sadece tek bir hamle vardı. Gözlerim oturma odasından üst kattaki karanlık yatak odasına gitti.

Piyon.

"Merhaba?"

Kırılgan ve bitkin bir yavru kuş sesi gibiydi. Penceresinin ardındaki karanlığa baktım. Ondan hiçbir iz yoktu.

"Ben Anna."

"Biliyorum." Neredeyse fısıldıyordu.

"Neredesin?"

"Odamda."

"Seni görmüyorum."

Biraz sonra, beyaz tişörtünün içinde ince ve solgun bir

hayalet gibi pencerede belirdi. Bir elimi cama koydum.

"Beni görebiliyor musun?" diye sordum.

"Evet."

"Buraya gelmen gerek."

"Gelemem." Kafasını salladı. "İzin vermiyorlar."

Bakışlarım oturma odasına kaydı. Alistair ve Jane kıpırdamamışlardı.

"Biliyorum ama bu çok önemli. *Çok* önemli."

"Babam anahtarı aldı."

"Biliyorum."

Bir sessizlik oldu. "Eğer ben seni görebiliyorsam..." Sustu.

"Ne?"

"Eğer ben seni görebiliyorsam onlar da seni görebilir."

Bir adım geri çekilip perdeleri hafifçe aralık kalana kadar çektim. Oturma odasını kontrol ettim. Aynı şekilde duruyorlardı.

"Sadece gel," dedim. "Lütfen. Sen..."

"Ne?"

"Sen... evden ne zaman çıkabilirsin?"

Bir sessizlik daha. Telefonuna bakıp tekrar kulağına götürdüğünü gördüm. "Ailem saat onda *The Good Wife*'ı seyreder. Belki o zaman çıkabilirim."

Bu sefer de ben telefonumu kontrol ettim. Yirmi dakika vardı. "Tamam. İyi."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Onu korkutmak istemiyordum. *Güvende değilsin.* "Ama seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Yarın gelmek benim için daha kolay olur."

"Bekleyemez. Gerçekten..."

Alt kata baktım. Jane kucağına bakıyordu, elinde bira şişesi vardı.

Alistair yoktu.

"Telefonu kapat dedim," dedim heyecanla.

"Neden?"

"Kapat."

Ağzı açık kaldı.

Odası ışığa boğuldu.

Arkasında, eli ışık düğmesinde olan Alistair vardı.

Ethan, kolunu yan tarafına bırakarak döndü. Telefonun kapandığını duydum.

Sahneyi sessizce izledim.

Alistair eşikte durmuş konuşuyordu. Ethan babasına bir adım yaklaşıp elini kaldırarak telefonu salladı.

Bir an kımıldamadan durdular.

Sonra Alistair uzun adımlarla oğluna yaklaştı. Telefonu elinden aldı. Telefona baktı.

Ethan'a baktı.

Yanından geçip pencereye geldi, dik dik baktı. Yatak odamda biraz daha geri çekildim.

Kollarını açıp camın her iki yarısının da panjurlarını indirdi. Sıkıca bastırdı.

Oda dış dünyadan yalıtılmıştı.

Şah mat.

DOKSAN İKİ

Perdelere arkamı dönüp yatak odama baktım.

Orada neler olduğunu hayal dahi edemiyordum. Benim yüzümden.

Ayaklarımı merdivenlere kadar sürükledim. Her bir adımda Ethan'ı düşündüm, o pencerelerin ardında babasıyla yalnız olan Ethan'ı.

Aşağı, daha aşağı, en aşağı.

Mutfağa vardım. Lavaboda bardağı çalkalarken dışarıdan alçak bir gökgürültüsü sesi geldi. Jaluzilerin arasından dışarıya baktım. Artık bulutlar daha hızlı sürükleniyor, ağaç dalları sallanıyordu. Rüzgâr hızını arttırıyordu. Fırtına geliyordu.

Masada oturup merlot içtim. Etikette, dalgaların arasındaki bir geminin resmedildiği küçük bir gravürün altında *Gümüş Koyu, Yeni Zelanda* yazıyordu. Belki Yeni Zelanda'ya taşınır, orada yeniden başlarım, diye düşündüm. Gümüş Koyu kulağa çok hoş geliyor. Yeniden yelkenliyle açılmayı çok isterim.

Tabii eğer bir gün bu evden çıkabilirsem.

Pencereye gidip jaluzinin bir çıtasını kaldırdım; yağmur camı iğneliyordu sanki. Parkın karşısına baktım. Panjurları hâlâ kapalıydı.

Masaya döner dönmez kapının zili çaldı.

Sessizliğin içinden bir alarm gibi yükseldi. Elim irkilince bardaktan biraz şarap döküldü. Kapıya baktım.

Bu, o olmalı; Alistair.

Panik bedenimi ele geçirdi. Parmaklarımı cebime daldırarak telefonu kavradım ve diğer elimle de maket bıçağına uzandım.

Ayağa kalkıp yavaş adımlarla mutfağı geçtim. Diyafona yaklaştım. Kendimi hazırlayıp ekrana baktım.

Ethan.

Ciğerlerim rahatladı.

Kolları, vücuduna sarılmış, topuklarının üzerinde sallanıyordu. Otomatiğe basıp kilidi açtım. Bir saniye sonra içerideydi, saçlarındaki yağmur damlaları parlıyordu.

"Burada ne arıyorsun?"

Dik dik baktı. "Gelmemi söyledin."

"Ben düşündüm ki baban..."

Kapıyı kapatıp yanımdan geçerek oturma odasına girdi. "Yüzmeden arkadaşımdı dedim."

"Telefonunu kontrol etmedi mi?" diye sordum peşinden giderken.

"Numaranı başka bir adla kaydettim."

"Ya beni geri arasaydı?"

Ethan omuz silkti. "Aramadı. O ne?" Maket bıçağına bakıyordu.

"Hiçbir şey." Bıçağı cebime attım.

"Banyonu kullanabilir miyim?"

Başımla onayladım.

O banyodayken telefonumun ekranını açıp hamleme hazırlandım.

Sifonun, sonra da musluğun sesi geldi ve tekrar bana doğru yürümeye başladı. "Punch nerede?"

"Bilmiyorum."

"Patisi nasıl?"

"İyi." O an umurumda değildi. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Telefonu eline bastırdım. "Fotoğraflara gir."

Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Gir işte," diye tekrarladım.

Dediğimi yaparken yüzünü seyrettim. Sandıklı saat on çanını çalmaya başladı. Nefesimi tuttum.

İlk başta hiçbir şey olmadı. İfadesizdi. "Bizim sokak. Gündoğumunda," dedi. "Ya da... bekle, burası batı. Yani günbat..."

Durdu.

İşte görmüştü.

Bir an geçti.

İri iri açılmış gözlerini bana doğru kaldırdı.

Altıncı çan. Yedi.

Ağzını açtı.

Sekiz. Dokuz.

"Ne..." diye başladı.

On.

"Artık gerçeği söylemenin zamanının geldiğini düşünüyorum," dedim.

DOKSAN ÜÇ

Son çan sesiyle beraber önümde ayağa kalktı, ben omzundan kavrayıp onu tekrar kanepeye yönlendirene kadar doğru dürüst nefes alamamıştı. Oturduk, Ethan telefonu hâlâ elinde tutuyordu.

Hiçbir şey demedim, sadece ona baktım. Kalbim, tuzağa yakalanmış bir sinek gibi çıldırmıştı. Titremelerini engellemek için ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Ne?" diye fısıldadı.

Boğazını temizledi. "Bunu ne zaman buldun?"

"Bu gece, seni aramadan hemen önce."

Başıyla onayladı.

"Kim o?"

Hâlâ telefona bakıyordu. Bir an beni duymadığını sandım.

"O k…"

"O benim annem."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, dedektif annenin…"

"Benim *gerçek* annem. Biyolojik."

Dik dik baktım. "Evlatlık mısın?"

Hiçbir şey demedi, sadece tekrar başıyla onayladı, bakışları yerdeydi.

"Yani..." Öne doğru eğildim, elimle saçlarımı taradım. "Yani..."

"O... nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum."

Gözlerimi kapatıp şaşkınlığımı bir kenara bıraktım. Ona yardım etmeliydim. Bunu yapabilirdim işte.

Ona doğru döndüm, bornozumu bacaklarımın arasında sıkıştırıp Ethan'a baktım. "Ne zaman evlat edinildin?" diye sordum.

İçini çekti, arkasına yaslandı; minder, ağırlığının altında ezildi. "Beş yaşımdayken."

"Neden o kadar geç?"

"Çünkü o bir... o uyuşturucu kullanıyordu." İlk adımları atan bir tay gibi durdu. Bunu daha önce kaç kere söylemiş olduğunu merak ettim. "Uyuşturucu kullanıyordu ve gerçekten çok gençti."

Bu, Jane'in neden o kadar genç göründüğünü açıklıyor.

"Böylece annem ve babamla yaşamaya gittim." Yüzünü inceledim: Dilinin ucu dudaklarını parlatıyor, yağmurun ıslaklığı şakaklarında ışıldıyordu.

"Nerede büyüdün?" diye sordum.

"Boston'dan önce mi?"

"Evet."

"San Francisco. Ailem beni oradan almıştı."

Ona dokunmak için içimde büyüyen dürtüye direndim. Dokunmak yerine telefonu elinden alıp orta sehpanın üzerine bıraktım.

"Beni bir kez buldu," diye devam etti. "Ben on iki

yaşımdayken. Bizi Boston'da buldu. Eve geldi ve babama beni görüp göremeyeceğini sordu. Babam da hayır dedi."

"Yani onunla konuşamadın?"

"Hayır." Durdu, derin derin nefes aldı, gözleri parlıyordu. "Ailem çok sinirlenmişti. Bana, eğer beni görmeye kalkarsa onlara söylemem gerektiğini söylediler."

Başımla onaylayıp arkama yaslandım. Artık özgürce konuşuyordu.

"Sonra da buraya taşındık."

"Ama baban işini kaybetti."

"Evet." Temkinliydi.

"Onun nedeni neydi?"

Kımıldandı. "Patronunun eşiyle ilgili bir şey. Bilmiyorum. Bununla ilgili çok bağrışıp kavga ettiler."

Çok gizemli, demişti Alex sinsi bir zevkle. Artık biliyordum. Yasak ilişki. Özel bir şey değildi. Buna değmiş miydi bari, merak ettim.

"Biz taşınır taşınmaz annem birkaç şeyle ilgilenmek ve babamdan uzaklaşmak için, sanırım Boston'a döndü. Sonra da babam gitti. Beni yalnız bıraktılar, sadece bir geceliğine. Daha önce de yapmışlardı. Sonra da o geldi."

"Biyolojik annen?"

"Evet."

"İsmi ne?"

Burnunu çekti. Eliyle burnunu sildi. "Katie."

"Ve evinize geldi."

"Evet." Yine burnunu çekti.

"Ne zaman? Tam olarak?"

"Hatırlamıyorum." Kafasını salladı. "Hayır, bekle... Cadılar Bayramı'ydı."

Onunla tanıştığım geceydi.

“Bana… ‘temiz’ olduğunu söyledi,” derken o kelimeyi ıslak bir havluyu çimdikler gibi telaffuz etmişti. “Artık uyuşturucu kullanmıyordu.”

Başımla onayladım.

“Babamın transferini internetten okuduğunu ve New York’a taşındığımızı öğrendiğini söyledi. Sonra bizi buraya kadar takip etmişti. Ailem Boston’a gittiğinde ne yapacağına karar vermek için bekliyormuş.” Durdu, bir eliyle diğerini kaşıdı.

“Peki sonra ne oldu?”

“Sonra…” Gözlerini kapattı. “Sonra eve geldi.”

“Ve onunla konuştun?”

“Evet. İçeriye girmesine izin verdim.”

“Bu Cadılar Bayramı’nda oldu?”

“Evet. Gündüz.”

“Ben de onunla o öğleden sonra tanıştım,” dedim.

Kucağına bakarak kafasını salladı. “Otelinden fotoğraf albümünü almaya gitti. Bana bazı eski fotoğraflar göstermek istemişti. Bebeklik fotoğrafları falan. Sonra eve geri dönerken seni görmüş.”

Belime sarılan kollarını düşündüm, yanağımı okşayan saçlarını. “Ama bana kendisini senin annen olarak tanıtmıştı. Senin… Jane Russell olarak.”

Başıyla onayladı yine.

“Bunu biliyordun.”

“Evet.”

“Neden? Neden bana aslında olmadığı birisi olduğunu söylesin ki?”

Sonunda bana baktı. “Bana kendisinin söylemediğini söyledi. Ona annemin ismiyle seslendiğini ve kendisinin de yeterince hızlı bir mazeret düşünemediğini anlattı.

Orada olmaması gerekiyordu, unuttun mu?" Odayı işaret etti. "Burada olmaması gerekiyordu." Sustu, tekrar elini kaşıdı. "Ayrıca, bence annemmiş gibi davranmak hoşuna gitmişti."

Sanki gökyüzü ikiye ayrılıyormuş gibi bir gök gürlemesi geldi. İkimiz de sıçradık.

Biraz sonra onu biraz daha konuşmaya zorladım. "Ee, sonra ne oldu? Bana yardım ettikten sonra?"

Bakışlarını parmaklarına çevirdi. "Eve geri geldi ve biraz daha konuştuk. Bebekken nasıl olduğumdan. Benden vazgeçtiğinden beri neler yaptığından. Bana fotoğraflar gösterdi."

"Ya sonra?"

"Gitti."

"Oteline mi döndü?"

Kafasını yavaşça iki yana salladı.

"Nereye gitti?"

"Şey, o zaman bilmiyordum."

Mideme bir sancı girdi. "Nereye gitti?"

Gözlerini tekrar bana doğru kaldırdı. "Buraya geldi."

Saat tıkladı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aşağıda yaşayan ya da eskiden yaşayan adamla tanıştı."

Dik dik baktım. "David?"

Bu sefer başıyla onayladı.

Cadılar Bayramı'ndan sonraki sabahı düşündüm, David'le beraber ölü fareyi incelerken borulardan geçen suyun sesini duyuşumu düşündüm. Yatağının yanındaki küpeyi düşündüm. Katherine adındaki bir hanımefendiye aitti. Katie.

"Benim bodrumumdaydı."

"Bilmiyordum ta ki..." diye ısrar etti.

"Burada ne kadar kaldı ki?"

"Ta ki..." Sesi boğazında düğümlendi.

"Ta ki ne?"

Parmaklarını birbirine geçirdi. "Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün geri geldi ve biraz konuştuk. Ben aileme onu görmek istediğimi söyleyeceğimi söyledim, resmi olarak yani. Çünkü neredeyse on yedi yaşındayım ve on sekiz olunca ne istersem yapabilirim. Bu yüzden ertesi gün, anne ve babamı arayıp onlara söyledim."

"Babam çılgına döndü," diye devam etti, "yani, annem sinirliydi ama babam çok öfkeliydi. Hemen geri dönüp nerede olduğunu öğrenmek istedi ve söylemeyince de, o..." Gözünden bir damla yaş süzüldü.

Bir elimi omzuna koydum. "Sana vurdu mu?" diye sordum.

Sessizce başını sallayarak onayladı. Sessizce oturduk.

Ethan bir nefes aldı, sonra bir tane daha. "Seninle olduğunu biliyordum," dedi titreyerek. "Sizi burada görmüştüm," mutfağa doğru bakmıştı, "odamdan. Sonunda babama söyledim. Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim." Artık ağlıyordu.

"Ah..." dedim, elim sırtının üzerinde havada duruyordu.

"Sadece onu kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu."

"Anlıyorum."

"Yani..." Bir parmağını burnunun alt tarafına sürttü. "Senin evinden çıktığını da görmüştüm. Yani onu bulamayacağını biliyordum. Buraya geldiği zaman buydu işte."

"Evet."

"Sizi seyrediyordum. Sinirlenmemesi için dua ediyordum."

"Hayır, sinirlenmedi." *Ben sadece, bu akşam hiç ziyaretçiniz olup olmadığını öğrenmek istemiştim*, diye açıklamıştı. Ve sonra: *Oğlumu arıyordum, eşimi değil.* Yalanlar.

"Sonra babam eve geldikten hemen sonra o... o yine geldi. Babamın gelmiş olduğunu bilmiyordu. Ertesi gün gelmesi gerekiyordu. Kapı zilini çaldığında babam kapıyı bana açtırtıp onu içeriye davet ettirdi. Çok korkmuştum."

Hiçbir şey söylemedim, sadece dinledim.

"Babamla konuşmaya çalıştık. İkimiz de."

"Oturma odanızda," diye mırıldandım.

Gözlerini kırpıştırdı. "Görmüş müydün?"

"Görmüştüm." Onları orada hatırladım, Ethan ve Jane yani Katie, kanepedeydiler, Alistair da karşılarındaki bir sandalyedeydi. *Bir ailenin içinde neler olduğunu kim bilebilirdi?*

"İyi geçmedi." Solukları dalgalıydı. Hıçkırdı. "Babam, eğer bir daha gelirse polisi arayıp bizi taciz ettiği gerekçesiyle onu tutuklattıracağını söyledi."

Hâlâ penceredeki o tabloyu düşünüyordum; çocuk, baba, "anne". *Kim bilebilirdi, bir ailenin...*

Sonra başka bir şey hatırladım. "Ertesi gün..." diye başladım.

Sessizce onaylayıp yere baktı. Parmaklarını kucağında kıvırmıştı. "Geri geldi ve babam *onu öldüreceğini* söyledi. Boğazını sıktı."

Sessizlik oldu. Söyledikleri neredeyse yankılanmıştı. Onu öldüreceğini söyledi. Boğazını sıktı. Alistair'ın beni bir çiviymişim gibi duvara çakmasını hatırladım, eli boğazımı kavramıştı.

"Ve o da çığlık attı," dedim sessizce.

"Evet."

"Evinizi aramıştım."

Yine sessizce onayladı.

"Olanları bana neden anlatmadın?"

"Oradaydı. Ve ben *korkuyordum*," dedi, sesi yükselmiş, yanakları ıslanmıştı. "Anlatmak istemiştim. Katie gittikten sonra buraya gelmiştim."

"Biliyorum. Gelmiştin, biliyorum."

"Denedim."

"Biliyorum."

"Ve sonra ertesi gün annem Boston'dan döndü." Burnunu çekti. "O da geri geldi. Katie. O gece. Sanırım annemle konuşmanın daha kolay olacağını düşündü." Elleriyle yüzünü sildi.

"Sonra ne oldu?"

Bir süre hiçbir şey söylemedi, yalnızca gözünün kenarıyla bana baktı, neredeyse şüpheyle.

"Gerçekten görmedin mi?"

"Hayır. Ben sadece senin... ben sadece onun birisine bağırdığını gördüm ve sonra da göğsünde..." Elim göğsümde çırpındı. "...bir şeyle..." Devam etmedim. "Orada başka birisini görmedim."

Tekrar konuştuğunda sesi daha alçak, daha sakindi. "Konuşmak için üst kata çıktılar. Babam, annem ve o. O, benim onun oğlu olduğumu, birbirimizi görebiliyor olmamız gerektiğini ve ailemin bizi engellememesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Annem ona bağırıyordu, ona, beni bir daha asla göremeyeceğini söylüyordu ve sonra her şey sessizleşti. Bir dakika sonra alt kata indim ve o..."

Yüzü çöktü ve ağzından tükürükler saçılmaya baş-

ladı, hıçkırıklar göğsünün derinliklerinde baloncuklanıp yüzeyde patlıyordu. Soluna bakıp oturduğu yerde kıpırdandı.

"Yerdeydi. Onu bıçaklamıştı." Bu sefer göğsünü işaret eden Ethan'dı. "Mektup açacağıyla."

Başımla onayladım, sonra durdum. "Bekle... kim bıçaklamıştı?"

Tıkandı. "Annem."

Dik dik baktım.

"Beni bir başkasının almasını istemediğini söyledi," hıçkırdı, "alıp götürmesini." Öne doğru büküldü, elleri kaşlarının üzerinde bir siper gibi duruyordu. Ağlarken omuzları sarsılıyordu.

Annem. Yanlış anlamıştım. Her şeyi yanlış anlamıştım.

"Bir çocuğu olsun diye çok uzun süre beklediğini söyledi ve..."

Gözlerimi kapattım.

"...ve onun beni tekrar incitmesine izin vermeyeceğini söyledi." Sessizce ağladığını duyabiliyordum.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Jane'i düşündüm, gerçek Jane'i; o anne aslan içgüdüsünü düşündüm, uçurumda beni ele geçiren aynı dürtüyü. Bir çocuğu olsun diye çok uzun süre beklemişti. Onu bir başkasının almasını istememişti.

Gözlerimi açtığımda gözyaşları bitmeye yüz tutmuştu. Ethan, sanki daha yeni depar atmış gibi kesik kesik nefes alıyordu. "Benim için yaptı," dedi, "beni korumak için."

Bir dakika daha geçti.

Boğazını temizledi. "Onu aldılar... onu şehir dışındaki evimize götürüp orada gömdüler." Ellerini kucağına koydu.

"Şimdi orada yani?" dedim.

Derin, ağır nefesler aldı. "Evet."

"Ve ertesi gün polis bunu sormak için geldiğinde ne oldu?"

"Çok korkunçtu," dedi. "Ben mutfaktaydım ama oturma odasında konuştuklarını duyabiliyordum. O gece birisinin rahatsız olup şikâyetçi olduğundan bahsettiler. Ailem sadece inkâr etti ve arayanın sen olduğunu öğrendiklerinde de senin sözüne karşılık onlarınki olduğunu anladılar. Bizim. Onu başka gören olmamıştı."

"Ama David onu görmüştü. O onunla..." Kafamda günleri hesapladım. "Dört gece geçirmişti."

"Bunu sonradan öğrendik, önceden bilmiyorduk. Kimlerle konuşmuş olabileceğini öğrenmek için telefonunu kurcaladığımızda öğrendik. Babam, zaten kimsenin bodrumda yaşayan bir adamı dinlemeyeceğini söyledi. Yani onlara karşı sendin. Ve babam senin..."

"Benim ne?"

Yutkundu. "Senin dengesiz olduğunu ve çok fazla içtiğini söyledi."

Cevap vermedim. Camlara bir yaylım ateşi gibi vuran yağmurun sesini duyabiliyordum.

"Aileni o zaman bilmiyorduk."

Gözlerimi kapatıp saymaya başladım. Bir . İki.

Üçe geldiğimde Ethan tekrar konuşmaya başlamıştı, sesi gergindi. "Bütün bu sırları bütün bu insanlardan saklıyormuşum gibi hissediyorum. Artık yapamıyorum."

Gözlerimi açtım. Oturma odasının alacakaranlığında, lambanın narin ışığında, bir melek gibi görünüyordu.

"Polise anlatmamız gerek."

Ethan öne doğru eğilerek dizlerine sarıldı. Sonra doğruldu, bana bakıp sonra kafasını çevirdi.

"Ethan."

Zar zor duyulur bir sesle, "Biliyorum," dedi.

Arkamdan bir inleme geldi. Oturduğum yerde döndüm. Punch aramıza oturup kafasını yana yatırdı. Tekrar miyavladı.

"İşte buradaymış." Ethan kanepenin arkasına doğru uzandı ama kedi geri geri çekildi. "Sanırım artık beni sevmiyor," dedi Ethan yumuşak bir sesle.

"Bak." Boğazımı temizledim. "Bu çok ama çok ciddi. Dedektif Little'ı arayacağım ve ona da bana anlattıklarını anlatman için onu buraya çağıracağım."

"Onlara söyleyebilir miyim? Önce?"

Kaşlarımı çattım. "Kime? Senin..."

"Anneme ve babama."

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. "Bizim..."

"Ah lütfen. *Lütfen.*" Sesi yıkık bir baraj gibiydi.

"Ethan bizim..."

"*Lütfen. Lütfen.*" Artık neredeyse çığlık atıyordu.

Ona baktım: Gözleri yaşarmış, yüzü kızarmıştı. Yarı vahşi panik halindeydi. Ağlayıp rahatlamasına izin mi vermeliydim?

Ama o, konuşmaya başlamıştı bile, ağzından çıkanlar bir kelime seli gibiydi. "Bunu benim için yaptı." Gözleri dolmuştu. "Bunu benim için yaptı. Ben yapamam, ben bunu ona yapamam. Benim için yaptığından sonra."

Kesik bir nefes aldım. "Ben..."

"Kendileri teslim olsa onlar için daha iyi olmaz mı?" diye sordu.

Bunu düşündüm. Onlar için daha iyi olurdu, Ethan için de. Yine de...

"Bu olduğundan beri çıldırmış durumdalar. Gerçekten

deliriyorlar." Üst dudağı ter ve sümükle ışıldadı. Eliyle sildi. "Babam anneme polise gitmeleri gerektiğini söylemişti. Beni dinlerler."

"Ben pek..."

"Dinlerler." Kesin bir tavırla başıyla onaylayıp derin derin nefesler aldı. "Eğer seninle konuştuğumu ve eğer onlar polise gitmezse senin gideceğini söylersem dinlerler."

"Bundan emin misin..." Annene güvenebileceğinden? Alistair'ın sana saldırmayacağından? İkisinin de benim peşime düşmeyeceğinden?

"Sadece benim onlarla konuşmama izin verecek kadar bekleyebilir misin? Ben yapamam. Eğer polisin şimdi gelip onları almasına izin verirsem, ben..." Bakışları ellerine kaydı. "Bunu yapamam. Kendimle... nasıl yaşarım bilmiyorum." Sesi tekrar yükselmişti. "Önce onlara bir şans vermeden. Kendilerine yardım edebilmeleri için." Zar zor konuşabiliyordu. "O benim *annem.*"

Jane'i kastediyordu.

Yaşadığım hiçbir şey beni buna hazırlamamıştı. Wesley'yi, ne tavsiye edeceğini düşündüm. *Kendini düşün, Fox.*

Onun o eve dönmesine izin verebilir miydim? O insanlara?

Ama onu ömür boyu sürecek bir pişmanlıkla lanetleyebilir miydim? Nasıl hissettirdiğini biliyordum; sonu gelmeyen acıyı biliyordum, hiç durmayan vızıltıyı. Öyle hissetmesini istemiyordum.

"Tamam," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı. "Tamam?"

"Evet. Anlat onlara."

Sanki inanmıyormuş gibi bakakalmıştı. Kısa bir süre sonra toparlandı. "Teşekkür ederim."

"Lütfen dikkatli ol."

"Olacağım." Kalkmaya başladı.

"Ne diyeceksin?"

Tekrar oturdu, içini çekti. "Sanırım, diyeceğim ki... biliyorsun. Elinde kanıt olduğunu." Başıyla onayladı. "Doğruyu söyleyeceğim. Sana ne olduğunu anlattım ve sen polise gitmemiz gerektiğini söyledin." Sesi titredi. "Sen gitmeden önce." Gözlerini ovuşturdu. "Sence onlara ne olur?"

Durdum, vereceğim cevabı düşündüm. "Bu... bence... polis ailenin taciz edildiğini, onun, yani Katie'nin seni takip ettiğini anlayacaktır ve muhtemelen evlat edinildiğin zamanki anlaşmayı ihlal ettiğini." Yavaşça başıyla onayladı. "Ve," diye ekledim, "bunun bir tartışma sırasında yaşandığını da hesaba katacaklardır."

Dudağını kemirdi.

"Kolay olmayacak."

"Hayır," diye fısıldadı. Sonra bana öyle bir güçle baktı ki oturduğum yerde kımıldandım. "Teşekkür ederim."

"Şey, ben..."

"Gerçekten." Yutkundu. "Teşekkürler."

Sessizce onayladım. "Telefonun yanında, değil mi?"

Elini kabanının cebine vurdu. "Evet."

"Beni ara eğer... sadece her şeyin yolunda olduğunu haber ver."

"Tamam." Tekrar kalktı, ben de onunla kalktım. Kapıya doğru döndü.

"Ethan..."

Geri döndü.

"Bilmem gerek. Baban."

Beni seyrediyordu.

"O, geceleri benim evime geliyor mu... geldi mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet. Dün gece. Ben düşündüm ki..."

"Hayır, geçen hafta demek istedim."

Ethan hiçbir şey söylemedi.

"Çünkü bana evinizde olan bir şeyi kafamda kurmuş olduğum söylendi ve şimdi öyle olmadığını biliyorum. Benim çizmediğim bir resmi benim çizdiğim de söylendi. Ve benim istediğim... fotoğrafımı kimin çektiğini bilmek. Çünkü ben," sesimin titrediğini duydum, "ben fotoğrafı çekenin ben olmasını gerçekten istemiyorum."

Sessizlik oldu.

"Bilmiyorum," dedi. "İçeri nasıl girecekti ki?"

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Beraber kapıya doğru yürüdük. Topuza uzandığında onu kollarıma alıp kendime doğru çektim ve sıkıca sarıldım.

"Lütfen dikkatli ol," diye fısıldadım.

Yağmur pencereye vururken ve rüzgâr dışarıda tıslarken orada bir süre öylece durduk.

Benden ayrıldı, üzgün bir şekilde gülümsedi. Sonra gitti.

DOKSAN DÖRT

Jaluzinin arasından bakıp evlerinin ön merdivenlerini tırmanışını seyrettim, anahtarını kilide soktu. Kapıyı açtı. Kapadığında gözden kaybolmuştu.

Gitmesine izin vermekle doğru mu yapmıştım? Önce Little'ı uyarsa mıydık? Alistair ve Jane'i evime mi çağırsaydık?

Çok geç, diye düşündüm.

Parkın karşısına, boş pencerelere ve odalara baktım. O evin derinliklerinde bir yerde ailesiyle konuşuyor, dünyalarına bir çekiç indiriyordu. Olivia yaşarken hissettiğim gibi hissettim: *Lütfen güvende ol.*

Çocuklarla çalıştığım bütün o süre boyunca öğrendiğim tek bir şey vardıysa, bütün o yılları tek bir cümleyle özetleyebilseydim o da şudur: Çocuklar olağanüstü güçlülerdir. İhmale dayanabilirler; suiistimalden sonra ayakta kalabilirler; yetişkinlerin çöktüğü yerlerde dayanabilir, hatta gelişebilirler. Kalbim Ethan için atıyordu. O güce

ihtiyaç duyacaktı. Dayanması gerekiyordu.

Ne hikâyeydi ama... ne fena bir hikâyeydi. Oturma odasına dönerken ürperdim, lambayı söndürdüm. O zavallı kadın. O zavallı çocuk.

Ve *Jane.* Alistair değil ama *Jane.*

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağıya yuvarlandı. Parmağımla dokunduğumda parmağıma geçti; merakla bu damlaya baktım. Sonra elimi bornozuma sildim.

Gözkapaklarım çöktü. Yatak odama çıktım, beklemek için fazla endişeliydim.

Parkın karşısındaki evi tarayarak pencerenin önünde durdum. Hiç yaşam belirtisi yoktu.

Tırnağımı kanayana kadar kemirdim.

Odayı adımladım, halının üzerinde çemberler çizerek yürüdüm.

Telefonuma baktım. Yarım saat uçup gitmişti.

Dikkatimi dağıtacak bir şey lazımdı. Sinirlerimi yatıştırmam lazımdı. Tanıdık bir şey. Yatıştırıcı bir şey.

Şüphenin Gölgesi. Senaryosunu Thornton Wilder yazmıştı ve Hitch'in kendi filmleri arasındaki favorisiydi: Saf ve genç bir kadın, kahramanının kendini gösterdiği gibi bir adam olmadığını öğrenir. Thornton Wilder, senarist. "Bir şekilde geçinip gidiyoruz ve hiçbir şey olmuyor," diye şikâyet etti. "Berbat bir rutinin içindeyiz. Yemek yiyoruz ve uyuyoruz, hepsi bu kadar. Gerçek anlamda konuşmuyoruz bile." Ta ki Charlie dayısı gelene dek.

Dürüst olmak gerekirse, bu genç kadın, bana göre fazla uzun süre neler olup bittiğini anlamıyordu.

Filmi, dizüstü bilgisayarımda acıyan parmağımı emerek seyrettim. Birkaç dakika sonra kedi içeriye girip yatakta bana katıldı. Patisine bastırınca tısladı.

Hikâyedeki çember daraldıkça, benim içimde de bir şeyler sıkıştı, isimlendiremediğim bir huzursuzluk oldu. Parkın karşısında neler olduğunu merak ediyordum.

Telefonum yanımda duran yastığın üzerinde titreyerek süründü. Elime aldım.

Polise gidiyoruz.

23:33. Uykuya daldım.

Yataktan kalkıp perdeleri açtım. Yağmur topçu ateşi gibi keskin bir şekilde pencerelerimi dövüyordu.

Fırtınanın pusu arasından görünen parkın karşısındaki ev karanlıktı.

"Bilmediğin çok fazla şey var, çok fazla."

Arkamda film hâlâ devam ediyordu.

"Bir rüyada yaşıyorsun," diye küçümsedi Charlie Dayı. "Bir uyurgezersin, körsün. Dünyanın nasıl bir yer olduğunu nereden biliyorsun? Bir evi yıktığında kereste bulabileceğini biliyor musun? Aklını kullan. Bir şeyler öğren."

Pencereden gelen ışığı takip ederek banyoya gittim. Uyumamı sağlayabilecek bir şey... melatonin, diye düşündüm. Buna, bu gece ihtiyacım olacaktı.

Bir tane yuttum. Ekranda, birisi düştü, tren çığlık attı ve jenerik akmaya başladı.

"Bil bakalım kim?"

Bu sefer Ed'i kovamazdım çünkü uyuyordum ama bunun da bilincindeydim. Berrak bir rüyaydı.

Yine de denedim. "Beni yalnız bırak Ed."

"Haydi. Konuş benimle."

"Hayır."

Onu görmüyordum, hiçbir şey görmüyordum. Sonra, bir karaltı gördüm, sadece bir gölge.

"Konuşmamız gerek."

"Hayır. Git buradan."

Karanlık. Sessizlik.

"Bu işte bir yanlışlık var."

"Hayır." Ama haklıydı... bir şeyler yanlıştı. İçimdeki o kıpırtı.

"Şu Alistair denen herif de ucube oldu çıktı, değil mi?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Neredeyse unutuyordum. Livvy'nin sana bir sorusu var."

"Duymak istemiyorum."

"Sadece bir tane." Kıvrık bir sırıtışta bir an görünen dişler. "Basit bir soru."

"Hayır."

"Haydi, balkabağım. Anneciğine sor."

"Dedim ki..."

Ama ağzı kulağımdaydı bile, sıcak minik sözcüklerini kafamın içine üflüyordu; sesi bir sırrını söylediğinde o gırtlaktan gelen gıcırtı tonundaydı.

"Punch'ın patisi nasıl?" diye sordu.

Sanki üzerime su serpilmiş gibi ani bir berraklıkla uyandım. Gözlerim kocaman açıldı. Tavanda bir ışık filizi vardı.

Yataktan aşağıya yuvarlandım, perdelere yaklaşıp açtım. Oda etrafımda griye boyandı; pencereden, yağmurun arasından Russell'ların evinin berbat bir gökyüzünü omuzladığını gördüm. Üzerinde bir yıldırım çatallandı.

Onu bir gökgürültüsü takip etti.

Yatağa döndüm. Ben yerleşirken Punch inledi.

Punch'ın patisi nasıl?

Midemdeki düğüm işte buydu.

Ethan bir önceki gün geldiğinde, kedi kanepenin tepesinde kıvrılmış yatıyordu ama sonra yere atlayıp kanepenin altına sıvışmıştı. Gözlerimi kısıp sahneyi bütün açılardan tekrar oynattım. Hayır: Ethan, topallayan bacağını görmemişti, göremezdi.

Yoksa görebilir miydi? Punch'ı bulup parmaklarımı kuyruğunun etrafına sardığımda, bana sürtünerek guruldadı. Telefonun saatine baktım: 01:10.

Dijital ışık gözlerimi kamaştırdı. Gözlerimi sıkıca yumdum, sonra tavana baktım.

"Patini nerden biliyordu?" diye sordum kediye karanlıkta.

"Çünkü geceleri sana geliyorum," dedi Ethan.

PAZARTESİ

15 Kasım

DOKSAN BEŞ

Bedenim şokla sarsıldı. Kafamı kapıya doğru çevirdim.

Şimşek odayı tutuşturdu sanki, beyazla aydınlattı. Çerçeveye dayanmış, kapının eşiğinde duruyordu, kafası yağmur suyuyla ıslanmıştı, boynundaki atkı gevşek duruyordu.

Kelimeler ağzımdan dilimde sendeleyerek çıktı. "Ben... eve gittiğini düşünmüştüm."

"Gittim." Sesi alçak ama netti. "İyi geceler dedim. Yatmalarını bekledim." Dudakları küçük, yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sonra buraya geldim. Buraya çok fazla kez geldim."

"Ne?" Ne olduğunu anlamamıştım.

"Sana söylemem gerek," dedi, "bir sürü psikologla görüştüm ve sen bana kişilik bozukluğu teşhisi koymayan ilk psikolog oldun." Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım dünyanın en iyi deli doktoru değilsin."

Ağzım, çürük bir kapı gibi çatırdayarak kapandı ve çıtırdayarak açıldı.

"Gerçi ilgimi çekiyorsun," dedi. "Gerçekten. Yapmamam gerektiğini bilsem de sana gelip durmamın nedeni de bu. Yetişkin kadınlar ilgimi çekiyor." Kaşlarını çattı. "Özür dilerim, rencide mi ettim?"

Kıpırdayamıyordum.

"Umarım etmemişimdir." İçini çekti. "Babamın patronunun ilgimi çeken bir eşi vardı: Jennifer. Ondan hoşlanmıştım. O da benden, bir nevi. Sadece..." Uzun ince bedeninin pozisyonunu değiştirerek kapı çerçevesinin diğer tarafına yaslandı. "Bir... yanlış anlaşılma oldu. Tam biz taşınmadan önce. Evlerine gittim. Gece. Bundan pek hoşlanmadı. Ya da hoşlanmadığını söyledi." Dik dik bakmaya başladı. "Ne yaptığını biliyordu."

Sonra avucundakini gördüm. Gümüş bir ok gibi parlıyordu.

Elinde bir bıçak vardı. Bir mektup açacağı.

Gözleri yüzümden eline gitti, sonra tekrar yüzüme çevrildi. Gırtlağımın tıkandığını hissettim.

"Bu, Katie'de kullandığım bıçak," diye açıkladı neşeyle. "Çünkü beni rahat bırakmayacaktı. Ona *kaç kere*, tekrar tekrar söyledim ama o sadece..." Kafasını salladı. "Durmayacaktı." Burnunu çekti. "Biraz senin gibi."

"Ama," dedim sesim çatlayarak, "bu gece... se ..." Sesim kurudu, söndü.

"Ne?"

Dudaklarımı yaladım. "Sen bana..."

"Sana... kusura bakma ama sesini kesmen için gerekeni anlattım. Bu şekilde söylediğim için özür dilerim çünkü sen gerçekten iyisin. Ama senin sesini kesmem gerekiyordu. Ben her şeyin bir çaresine bakıncaya kadar." Kımıldandı. "*Polisi* aramak istedin. Biraz zamana ihtiyacım vardı... biliyorsun. Hazırlık yapmak için."

Gözucuyla bir hareketlenme gördüm: Kedi yatakta geriniyordu. Ethan'a bakıp haykırdı.

"Şu lanet kedi!" dedi. "Çocukken o filmi severdim. *Şu Lanet Kedi!*" Punch'a gülümsedi. "Bu arada sanırım bacağını kırdım. Üzgünüm." Elindeki mektup açacağı, yatağa doğru salladığında ışıldadı. "Beni geceleri evin içinde takip edip duruyordu, kendimi kaybettim, biraz. Ayrıca, sana da söylediğim gibi alerjim var. Hapşırıp seni uyandırmak istemedim. Şu anda uyanık olduğun için üzgünüm."

"Geceleri buraya mı geliyordun?"

Bana doğru bir adım attı, bıçak gri ışıkta akıyor gibiydi. "Buraya neredeyse her gece geldim."

Soluğumun kesildiğini hissettim. "Nasıl?"

Gülümsedi. "Anahtarını aldım. Sen o gün telefon numaranı yazarken. İlk geldiğimde kancada görmüştüm, sonra kaybolduğunu fark bile etmeyeceğini anladım. Kullanıyor falan değildin. Bir kopyasını yapıp geri bıraktım." Yine güldü. "Kolay iş."

Artık kıkırdıyordu, boştaki eliyle ağzını kapattı. "Özür dilerim. Bu sadece... bu gece çağırdığında her şeyi anladığını düşünmüştüm. Ne yapacağımı bilemedim. Aslında bu da cebimdeydi." Mektup açacağını tekrar salladı. "Ne olur ne olmaz diye. Deli gibi oyalanıyordum. Ama sonra sen hepsini yuttun. 'Babam sinirli birisi.' 'Ah, çok korkuyorum.' 'Ah, telefonum olmasına izin vermiyorlar.' Resmen ağzının suyu akmıştı. Dediğim gibi en iyi deli doktoru değilsin."

"Hey!" diye bağırdı. "Bir fikrim var: Beni analiz et bakalım. Çocukluğumu öğrenmek istersin, değil mi? Hepsi çocukluğumu öğrenmek ister."

Sessizce onayladım.

"Buna bayılacaksın. Çocukluğum, bir terapistin rüyası gibi. Katie." İsmini gerçek bir iğrenmeyle telaffuz etmişti. "Bir bağımlıydı. Kokainman bir fahişeydi, gerçi o eroin için yapıyordu. Eroinman fahişe. Bana babamın kim olduğunu bile söylemedi. Ve kesinlikle anne olmamalıydı."

Mektup açacağına baktı. "Ben bir yaşımdayken kullanmaya başlamış. Ailem bana böyle anlattı. Çoğunu hatırlamıyorum, gerçekten. Yani, beni ondan aldıklarında beş yaşındaydım. Ama çok fazla aç kaldığımı hatırlıyorum. İğnelerle ilgili bir şeyler hatırlıyorum. Erkek arkadaşlarının ne zaman canları istese dayaktan pestilimi çıkardıklarını hatırlıyorum."

Sessizlik oldu.

"Gerçek babam bunu yapmazdı, eminim."

Hiçbir şey demedim.

"Arkadaşlarından birisinin aşırı doz aldığını gördüğümü hatırlıyorum. Kadının gözlerimin önünde öldüğünü gördüm. Bu benim ilk anım. Dört yaşındaydım."

Daha fazla sessizlik. Hafifçe içini çekti.

"Yaramazlık yapmaya başladım. Bana yardım etmeye çalıştı ya da durdurmaya ama kafası çok güzeldi. Sonra da koruyucu aile sistemine alındım. Anne ve babam beni aldı." Omuz silkti. "Onlar... Evet. Bana çok şey verdiler." İçini çekti yine. "Onlara problem çıkardım, biliyorum. Beni bu yüzden okuldan aldılar ve babam ben Jennifer'ı tanımak istediğim için işini kaybetti. Bunun için çok sinirlenmişti ama biliyorsun..." Kaşlarını çattı. "Kör talih."

Oda yine şimşek parlaklığında aydınlandı. Gök gürledi.

"Neyse, Katie." Pencereden dışarıya, parkın karşısına bakıyordu. "Sana anlattığım gibi, bizi Boston'da buldu ama annem benimle konuşmasına izin vermedi. Sonra da bizi

New York'ta buldu, bir gün ben yalnızken öylece çıkageldi. İçinde resmim olan o madalyonu gösterdi, onunla konuştum çünkü ilgimi çekmişti. Ayrıca babamın kim olduğunu öğrenmek istiyordum."

Bakışlarını bana çevirdi. "Babanın da annen gibi berbat birisi olup olmadığını merak etmek nasıl bir şey biliyor musun? Öyle olmadığını ummanın? Ama Katie sadece önemli olmadığını söyledi. Fotoğraflarında yoktu. Fotoğrafları vardı. O anlattıklarımın hepsi doğruydu, biliyorsun."

"Pekâlâ..." Mahcup gibiydi. "Hepsi doğru değildi. Çığlık attığını duyduğun o gün? Boğazını sıkan bendim. Çok da sıkmamıştım ama artık ondan sıkılmıştım. Sadece gitmesini istiyordum. Çılgına döndü. Bir türlü susmuyordu. Babam o zamana kadar onun orada olduğunu bile bilmiyordu. Babam, 'Ethan kötü bir şey yapmadan önce evden çık git,' dedi ona. Sen aradın ve ben de çok korkmuş gibi yapmak zorunda kaldım. Sonra sen bir daha aradın ve babam her şey yolundaymış gibi davrandı..." Kafasını salladı. "Ve kaltak yine de ertesi gün geldi."

"O noktada artık ondan bıkmıştım. Cidden sıkılmıştım. Fotoğraflar umurumda değildi. Yelken açmayı öğrenmesi ya da işaret dili dersleri alması ya da hiçbiri umurumda değildi. Dediğim gibi babamla ilgili hiçbir şey söylemeyecekti. Muhtemelen söyleyemezdi. Muhtemelen kim olduğunu bile bilmiyordu." Öfkeyle burnundan soludu.

"Yani, evet. Geri geldi. Odamdaydım ve babamla tartıştığını duydum. Buna daha fazla katlanamıyordum. Gitmesini istiyordum, hüzünlü hikâyesi umurumda değildi, bana yaptıkları yüzünden ondan nefret ediyordum, babamı anlatmadığı için ondan nefret ediyordum, hayatımdan çıkıp gitmesini istiyordum. Bu yüzden masamdan bunu

aldım," mektup açacağını salladı, "ve alt kata inip hızla içeriye daldım, sonra da sadece..." Elindekini saplar gibi yaptı. "Gerçekten çok hızlı oldu. Çığlık bile atmadı."

Bana sadece birkaç saat önce anlattıklarını düşündüm: Jane'in Katie'yi nasıl bıçakladığını. Gözlerinin nasıl sola kaydığını hatırladım.

Artık gözleri ışıldıyordu. "Biraz, keyifli gibiydi. Ne olduğunu görmemiş olman tamamen şans. Ya da en azından hepsini görmemiş olman." Bana sert bir bakış attı. "Gerçi yeteri kadarını görmüşsün."

Yatağa doğru yavaş bir adım attı. Ve bir tane daha.

"Annem bilmiyor. Hiçbirini. Burada bile değildi... ertesi sabah geldi. Babam ona söylememem için yemin ettirdi. Onu korumak istiyor. Onun için biraz üzülüyor gibiyim. Bu, evli olduğun insandan gizli tutmak için bayağı büyük bir sır." Üçüncü bir adım attı. "Annem sadece senin deli olduğunu sanıyor."

Bir adım daha attı, artık yanımda duruyordu, bıçak boynumla aynı hizadaydı.

"Ee?" dedi.

Dehşet içinde inledim.

Sonra yatağın kenarına oturdu, kalçaları dizlerime değiyordu. "Beni analiz et bakalım." Kafasını kaldırdı. "Beni iyileştir."

Geri çekildim. Hayır, bunu yapamam, diye düşündüm.

Ama yapabilirsin Anneciğim.

Hayır. Hayır. Her şey bitti.

Artık onlarla konuşuyordum.

Haydi Anna.

Silahı var.

Senin de zekân var.

Tamam. Tamam.

Bir, iki, üç, dört.

"Ben ne olduğumu biliyorum," dedi Ethan, yumuşak, neredeyse yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Bunun bir yardımı olur mu?"

Psikopat. Sahte cazibe, değişken kişilik, tekdüze duygulanım. Elindeki mektup açacağı.

Sesimin titremesine engel olmaya çalışarak, "Sen...hayvanların canını yakarak büyüdün," dedim.

"Hı, hı ama bu kolaydı. Kedine, kestiğim bir sıçanı verdim. Bizim bodrumda bulmuştum. Bu şehir iğrenç." Bıçağa baktı. Bana baktı. "Başka bir şey? Haydi. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Derin bir nefes alıp bir tahminde daha bulundum. "Başkalarını manipüle etmekten keyif alıyorsun."

"Eh, *tabii.* Yani... *tabii ki.*" Ensesini kaşıdı. "Bu eğlenceli. Kolay da. Sen gerçekten çok kolaysın." Göz kırptı.

Koluma bir şey çarptı. Yan tarafıma hızlı bir bakış attım. Telefonum yastıktan aşağıya kayıp dirseğime çarpmıştı.

"Jennifer'a çok yüklenmiştim." Düşünceli görünüyordu. "O... yaptıklarım çok fazlaydı. Daha yavaş gitmem gerekirdi." Bıçağı bir bacağının üzerine koyup biler gibi sürttü. Bıçak kota sürttükçe vızıldadı. "O yüzden, senin benim bir tehdit olduğumu düşünmeni istemedim. Sana arkadaşlarımı özlediğimi bu yüzden söyledim ve gey olabilirmişim gibi davrandım. Kaç kere ağladım. Hepsi sen benim için üzül, benim bu..." Sustu. "Ve çünkü, dediğim gibi, sana doyamıyordum."

Gözlerimi kapadım. Telefonumu kafamda canlandırabiliyordum.

"Hey... pencerenin önünde soyunduğumu gördün mü?

Bunu birkaç kez yaptım. Bir keresinde gördüğünü biliyorum."

Yutkundum. Dirseğimi yavaşça yastığa geri koydum, telefon koluma sürtünüyordu.

"Başka? Baba sorunları belki?" Yine sırıttı. "Onunla ilgili biraz fazla konuştuğumu biliyorum. Gerçek babam demek istiyorum, Alistair değil. Alistair sadece zavallı küçük bir adam."

Serin ve düz ekranı bileğimde hissettim. "Sen..."

"Ne?"

"Başkalarının özel alanlarına saygı duymuyorsun."

"Eh, buradayım, değil mi?"

Yine sessizce onayladım. Başparmağımı ekrana sürttüm.

"Dedim sana, ilgimi çekiyorsun. Sokağın aşağısındaki o yaşlı kaltak bana seni anlattı. Eh, her şeyi anlatmamış, demek ki. O zamandan beri çok şey öğrendim. Ama onun anlattıkları yüzünden o mumu getirdim. Annem bilmiyor bile. Bilseydi getirmeme izin vermezdi." Durdu, bana baktı. "İddiaya varım eskiden güzeldin."

Mektup açacağını yüzüme doğrulttu. Bıçağı yanağımdaki bir tutam saçın altına sokup saçları geriye attı. Ürktüm, inledim.

"O kadın sadece senin sürekli evde kaldığını söyledi ve bu benim için ilginçti. Hiç dışarıya çıkmayan şu garip kadın. Şu ucube."

Elimle telefonu kavradım. Parmağımı sürükleyip şifre ekranını açacak ve o dört rakamı girecektim. O rakamları o kadar çok girmiştim ki bunu karanlıkta bile yapabilirdim. Bunu, Ethan yanımda otururken de yapabilirdim.

"Seni tanımamam gerektiğini biliyordum."

Evet. Telefonun üzerindeki tuşu bulup bastım. Klik sesini kapatmak için de öksürdüm.

Pencereye dönerek "Ailem..." diye başladı. Durdu.

Benim başım da onunla beraber döndü. Ve gördüğü şeyi gördüm, telefonun cama yansıyan ışığını.

Nefesini tuttu. Nefesimi tuttum.

Gözlerimi ona diktim. Bana dik dik baktı.

Sonra sırttı. "Şaka yapıyorum." Mektup açacağıyla telefonu işaret etti. "Şifreyi değiştirdim bile. Hemen sen uyanmadan önce. Aptal değilim. Hemen yanında çalışan bir telefon bırakacak değildim."

Nefes alamıyordum.

"Ve kütüphanedekinin de pillerini çıkardım. Merak ediyorsan eğer."

Kan akışım durdu.

Kapıyı işaret etti. "Neyse. Birkaç haftadır geceleri geliyordum, sadece etrafta dolaşıp seni seyrediyordum. Burayı seviyorum. Sessiz ve karanlık." Sesi düşünceli geliyordu. "Ve bir bakıma da ilginç, yaşam şeklin. Kendimi, senin üzerinde araştırma yapıyormuşum gibi hissediyorum. Bir belgesel gibi. Hatta," güldü, "telefonunla fotoğrafını bile çektim." Suratını ekşitti. "O çok mu abartıydı? Bana abartı gibi geldi. Ah... ama bana telefonunu nasıl açtığımı sor."

Hiçbir şey söylemedim.

"Sor bana!" Tehdit ediyordu.

"Telefonumu nasıl açtın?" diye fısıldadım.

Söyleyecek zekice bir şey bilen bir çocuk gibi geniş geniş sırıttı. "Nasıl yapacağımı bana sen anlattın."

Kafamı salladım. "Hayır."

Gözlerini devirdi. "Pekâlâ, tamam... bana anlatmadın." Bana doğru eğildi. "Montana'daki o yaşlı kaltağa anlattın."

"Lizzie?"

Başıyla onayladı.

"Sen... konuşmalarımızı mı okuyordun?"

Derin bir iç çekti. "Tanrım, sen gerçekten de aptalsın. Bu arada engelli çocuklara yüzme de öğretmiyorum. Kendimi öldürmeyi tercih ederim. Hayır, Anna: Lizzie *benim*."

Ağzım açık kaldı.

"Ya da öyleydim," dedi, "son zamanlarda sık sık evden çıkıyor. Bence iyileşti. Oğulları sağ olsun... adları neydi?"

Kendime engel olamayıp, "Beau ve William," diye cevapladım.

Yine kıkırdadı. "Vay canına! Bunları hatırladığına inanamıyorum." Artık kahkaha atıyordu. "*Beau*. Yemin ederim onu o anda uydurdum."

Dik dik baktım.

"Geldiğim ilk gün. Dizüstü bilgisayarında o ucube web sitesi vardı. Eve gider gitmez bir hesap açtım. Her çeşit yalnız zavallıyı tanıma fırsatı buldum. DiskoMickey ya da her ne haltsa." Kafasını salladı. "İçler acısıydı. Ama beni seninle tanıştırdı. Sana durduk yere yazmak istemedim. Senin... tahmin edersin, meraklanmanı istemedim."

"Neyse. Lizzie'ye bütün şifrelerini nasıl kodlayacağını anlattın. *Harfleri rakamlarla değiştir. Amma zekice!*"

Yutkunmaya çalıştım, yapamadım.

"*Ya da bir doğumgünü kullan...* böyle söylemiştin ve bana kızının Sevgililer Günü'nde doğduğunu söyledin. Sıfır-iki-bir-dört. İşte, telefonunu böyle açtım ve horladığın o fotoğrafını çektim. Sonra şifreyi değiştirdim, sadece seninle eğlenmek için." Parmağını salladı.

"Alt kata inip bilgisayarının başına oturdum." Bana doğru biraz daha eğilip yavaş yavaş konuştu. "Tabii ki

şifren Olivia'nın ismiydi. Bilgisayarın ve e-posta adresin için. Ve tabii ki harfleri rakamlarla değiştirmiştin. Tam da Lizzie'ye anlattığın gibi." Kafasını salladı. "Lanet olsun, sen ne kadar aptalsın?"

Hiçbir şey demedim.

Sert bir şekilde baktı. "Sana bir soru sordum," dedi. "Sen ne kadar..."

"Çok," dedim.

"Çok ne?"

"Çok aptal."

"Kim?"

"Ben."

"Çok aptal."

"Evet."

Başıyla onayladı. Yağmur pencereleri dövüyordu.

"Yani, Gmail hesabını ben açtım. Senin bilgisayarında. Lizzie'ye ailenle konuştuğunda hep 'bil bakalım kim' dediğinizi anlatmıştın ve bunu atlayamazdım. Bil bakalım kim, Anna?" Kıkırdadı. "Sonra fotoğrafı e-posta adresine gönderdim. Keşke fotoğrafı açtığında yüzünü görebilseydim." Yine kıkırdadı.

Oda havasızdı. Nefesim kesiliyordu.

"Hesabın ismini de annemin ismi yapmak zorundaydım. Eminim bu seni heyecanlandırmıştır." Sırıttı. "Ama Lizzie'ye başka şeyler de anlattın." Tekrar öne doğru eğildi, mektup açacağını göğsüme doğrulttu. "Bir ilişkin varmış, seni sürtük ve aileni öldürmüşsün."

Konuşamadım. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Ve sonra Katie yüzünden balatayı sıyırdın. Delilikti. Delirmiştin. Yani, ben biraz anlıyorum. Tam babamın önünde yaptım, o da balatayı sıyırdı. Gerçi, dürüst olmak

gerekirse, gittiği için rahatlamıştı da. Ben rahatlamıştım. Dediğim gibi, beni sinir etmişti."

Yatakta kıpırdanıp bana biraz daha yaklaştı. "Kenara kay." Bacaklarımı topladım. "Pencereleri kontrol etmem gerekirdi ama her şey çok hızlı oldu ve neyse ki inkâr etmek gerçekten çok kolaydı. Yalan söylemekten daha kolaydı. Gerçekten de kolaydı." Kafasını salladı. "Kendimi, kötü hissediyorum, babam için. Sadece beni korumak istedi."

"Seni benden korumak istedi," dedim. "Bilmesine rağmen..."

"Hayır," dedi düz bir sesle, "*seni benden* korumak istedi."

Onun yetişkin bir kadınla zaman geçirmesini istemezdim, demişti Alistair. Ethan'ın değil benim iyiliğim içindi.

"Ama, biliyorsun, elden ne gelir, değil mi? Deli doktorlarından bir tanesi benim *kötü* olduğumu söyledi." Tekrar omuz silkti. "İyi. Lanet olsun. İyi."

Öfkesi, ağzının bozulması gittikçe artıyor, kötüleşiyordu. Şakaklarıma kan hücum eti. Odaklan, dedim kendi kendime. Hatırla. Düşün.

"Biliyor musun, polisler için de biraz kötü hissediyor gibiyim. O herif sana tahammül etmeye çalıştı. Ne aziz ama." Burnunu çekti. "Diğeri bir kaltak gibi görünüyordu."

Pek dinliyor sayılmazdım. "Bana annenden bahset," diye mırıldandım.

Bana baktı. "Ne?"

"Annen," dedim, "bana ondan bahset."

Durdu. Dışarıda gök gürledi.

"Ne... gibi?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Boğazımı temizledim. "Erkek arkadaşlarının sana kötü davrandığını söylemiştin."

Bakışları sertleşti. "Ben, dayaktan pestilimi çıkardıklarını söyledim."

"Evet. Eminim bu çok sık oluyordu."

"Evet." Bakışları hâlâ sertti. "Neden?"

"'Sadece, sadece kötü' olduğunu düşündüğünü söyledin."

"Bunun başka bir deli doktorunun söylediğini söyledim."

"Ben buna inanmıyorum. Senin sadece kötü olduğuna inanmıyorum."

Kafasını bir yana yatırdı. "İnanmıyor musun?"

"Hayır." Nefesimi toparlamaya çalıştım. "İnsanların o şekilde doğduklarına inanmıyorum." Yastıklara yaslanarak dikleştim, bacaklarımın üzerindeki örtüleri düzelttim. "Sen öyle doğmadın."

"Doğmadım mı?" Elindeki bıçağı kavrayışı gevşedi.

"Sen çocukken başına bir şeyler geldi. Gördüğün... şeyler oldu. Kontrolünün dışında olan şeyler." Sesim güç kazanıyordu. "Sağ kurtulduğun şeyler."

Kıpırdandı.

"Sana iyi bir anne olamadı. Haklısın." Yutkundu; ben de yutkundum. "Ve bence ailen seni evlat edindiğinde sen çoktan kötü bir şekilde zarar görmüştün. Bence..." Bu riske girmeli miydim? "Bence sana çok değer veriyorlar. Mükemmel olmasalar da," diye de ekledim.

Gözlerime baktı. Minik bir dalgalanma yüzünü çarpıttı. "Benden korkuyorlar," dedi.

Başımla onayladım. "Kendin söyledin," diye hatırlattım. "Alistair'ın seni... ikimizi ayrı tutarak beni korumaya çalıştığını söyledin."

Hareket etmedi.

"Ama ben senin için de korktuğunu düşünüyorum. Ben, seni de korumak istediğini düşünüyorum." Kolumu uzat-

tım. "Ben, seni evlerine aldıklarında seni kurtardıklarını düşünüyorum."

Beni seyrediyordu.

"Seni seviyorlar," dedim. "Sevilmeyi hak ediyorsun ve eğer onlarla konuşursak, biliyorum, eminim ki seni korumaya devam etmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. İkisi de. Onların seninle... bağ kurmak istediklerini biliyorum."

Elimi omzuna yaklaştırıp orada havada tuttum.

"Küçükken sana olanlar senin suçun değildi," diye fısıldadım. "Ve..."

"Bu kadar saçmalık yeter." Ben ona dokunamadan geri çekildi. Kolumu geri topladım.

Onu kaybetmiştim. Beynimdeki kanın çekildiğini hissettim. Ağzım kurudu.

Bana doğru eğilip gözlerime baktı, onunkiler parlak ve ciddiydi. "Ne gibi kokuyorum?"

Kafamı salladım.

"Haydi. Nefes al. Ne gibi kokuyorum?"

Kokusunu içime çektim. Mumu kokladığım o ilk seferi düşündüm. Lavanta.

"Yağmur," diye yanıtladım.

"Ve?"

Bunu söylemeye katlanamıyordum. "Parfüm."

"Romance. Ralph Lauren. Bunun, senin için güzel olmasını istedim."

Yine kafamı salladım.

"Ah, evet. Karar veremediğim şeyse," diye devam etti düşünceli bir halde, "merdivenlerden düşme mi, yoksa yüksek doz mu. Son zamanlarda çok üzgündün falan ve orta sehpanın üzerinde de bir sürü hap vardı. Ama aynı

zamanda lanet bir enkazsın, yani, biliyorsun, kolaylıkla yanlış bir adım atabilirsin."

Buna inanamıyordum. Kediye baktım. Tekrar yan tarafına dönmüş, uyuyordu.

"Seni özleyeceğim. Başka kimse özlemeyecek. Kimse günlerce fark bile etmeyecek ve sonrasında da kimse umursamayacak."

Bacaklarımı örtünün altında kıvırdım.

"Belki deli doktorun ama onun da senden bıktığına eminim. Lizzie'ye senin agorafobin ve suçluluk duygunla uğraştığını söylemiştin. Tanrım. Lanet bir aziz daha."

Gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Ben seninle konuşurken bana bak, kaltak."

Bütün gücümle tekmeledim.

DOKSAN ALTI

Midesine vurmuştum. O ikiye katlanınca ben de bacaklarımı geri çekip tekrar tekme attım, bu sefer yüzüne. Topuğum burnuna çarptı. Yere düştü.

Örtüleri üzerimden atıp yataktan fırladım, koşarak kapıyı geçip karanlık koridora çıktım.

Yukarıda, yağmur tavan penceresini deler gibiydi. Halıda tökezleyip dizlerimin üzerine çöktüm. Titreyen elimle tırabzana tutundum.

Yukarıda şimşek çakınca merdiven birden bembeyaz parladı ve o anda, tırabzanın parmaklıkları arasından, aşağıya, daha aşağıya, en aşağıya, zemine kadar atacağım her bir adımı gördüm.

Aşağıya, daha aşağıya, en aşağıya.

Gözlerimi kırptım. Merdiven tekrar karanlığa gömülmüştü. Yağmurun davul sesinden başka ne görülecek ne de hissedilebilecek bir şey vardı.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak basamaklardan

aşağıya indim. Dışarıda gök gürledi.

Ve sonra:

"Seni kaltak!" Koridorda tökezlediğini duydum. "Seni kaltak!" O çarpınca tırabzan çatırdadı.

Mutfağa gitmem gerekiyordu. Mutfak masasının üzerinde hâlâ kılıfsız olarak duran maket bıçağına. Çöp kovasında parıldayan cam parçalarına. Diyafona.

Kapılara.

Ama dışarı çıkabilir misin? diye sordu Ed fısıltıyla.

Çıkmam lazım, diye cevap verdim. Beni rahat bırak.

Mutfakta sana yetişip seni geçer. Dışarıya ulaşamazsın. Ve ulaşsan bile...

Bir alt kata geldiğimde yönümü bulmak için pusula iğnesi gibi döndüm. Dört kapı etrafımı çevirmişti. Çalışma odası. Kütüphane. Gömme dolap. Yarı banyo.

Seç birini.

Bekle.

Seç birini.

Banyo. Göksel Esrime. Topuzu kavrayıp kapıyı açtım ve içeriye girdim. Açık kapının arkasına, kesik kesik soluyordum...

...ve işte geliyordu, merdivenlerden aşağıya koştu. Nefesimi tuttum.

Koridora ulaştı. Bir metre uzağımda durdu. Havanın hareketlendiğini hissettim.

Bir an, yağmurun davul temposundan başka hiçbir şey duymadım. Sırtımdan aşağıya ter damlaları yuvarlanıyordu.

"Anna!" Alçak ve soğuk bir ses. Sindim.

Kapının çerçevesini bir elimle yerinden sökecek kadar sıkı bir şekilde kavrayarak karanlık koridoru gözetledim.

Gölgelerin içinde donuk bir gölgeydi ama omuzlarını, ellerinin havada süzülen beyazlığını seçebiliyordum. Sırtı bana dönük duruyordu. Mektup açacağının hangi elinde olduğunu göremiyordum.

Yavaşça döndü; kütüphanenin kapısına bakan yüzünü profilden görüyordum artık. Hareketsiz bir şekilde tam karşısına bakıyordu.

Sonra gene döndü ama bu sefer daha hızlı, ben banyonun içine çekilemeden bana bakmaya başladı.

Kıpırdamadım. Kıpırdayamadım.

"Anna," dedi sessizce.

Dudaklarım aralandı. Kalbim gümbürdedi.

Birbirimize baktık. Çığlık atmak üzereydim.

Arkasını döndü.

Beni görmemişti. Karanlıkta göremiyordu. Ama ben ışıksızlığa alışıktım. Onun ne yaptığını göre...

Merdivenlerin başına yürüdü. Elindeki bıçak karanlıkta göz kırptı, diğerini cebine daldırdı.

"Anna!" diye seslendi. Elini cebinden çıkarıp önünde tuttu.

Avucunda ışık parladı. Telefonunu eline almıştı. Fenerini açmıştı.

Olduğum yerden merdivenleri ve beyaza boyanan duvarları görebiliyordum. Yakınlarda gök gürledi.

Bir kez daha döndü, telefonundan gelen ışık huzmesi koridoru bir deniz feneri gibi taradı. Önce gömme dolabın kapısı. Oraya doğru uzun adımlar atıp kapıyı hızla açtı. Telefonu içeriye tuttu.

Sonra çalışma odası. İçeriye girip telefonla odayı taradı. Sırtını izlerken kendimi alt kata yapacağım koşu için hazırladım. Aşağıya, daha aşağıya, en aşağıya.

Ama seni yakalar.

Kaçabileceğim başka bir yer yok.

Var.

Neresi?

Yukarı, daha yukarı, en yukarı.

Ethan çalışma odasından çıkarken başımı iki yana salladım. Sırada kütüphane vardı ve ondan sonra da banyo. Hareket etmeliydim, ondan önce...

Kalçam kapının topuzuna sürtündü. Topuz minik bir inlemeyle hafifçe döndü.

Keskin bir dönüş yaptı, ışık kütüphane kapısını geçerek doğrudan gözlerime geldi.

Kör oldum. Zaman durdu.

"İşte buradasın!" diye fısıldadı.

Saldırdım.

Kapıdan çıkıp ona çarptım, omzumu midesine gömdüm. Ben iterken hırladı. Göremiyordum ama onu merdivenlere doğru sürdüm...

...ve aniden gitmişti. Merdivenlerden aşağıya bir çığ gibi düştüğünü duydum, telefonun ışığı tavanda dans etti.

Yukarı, daha yukarı, en yukarı, diye fısıldadı Olivia.

Döndüm, gözlerimin önünde hâlâ yıldızlar vardı. Ayağımı ilk basamağa çarpınca sendeledim, sonraki basamağı yarı emekleyerek çıktım. Doğruldum. Koştum.

Üst katın sahanlığında döndüm, gözlerim tekrar karanlığa alışıyordu. Önümde yatak odam vardı; onun karşısında da misafir yatak odası.

Yukarı, daha yukarı, en yukarı.

Ama yukarıda sadece boş bir oda var. Ve senin odan.

Yukarı.

Çatı?

Yukarı.

Ama nasıl? Ben nasıl?

Şampiyon, dedi Ed, *başka seçeneğin yok*.

İki kat aşağıda Ethan basamakları tırmanıyordu. Döndüm ve üst kata çıkmaya başladım, bambu ayaklarımı yakıyor, tırabzan avucumun altında gıcırdıyordu.

Üst katın sahanlığına dalıp tavan kapağının altındaki köşeye atıldım. Elimi yukarıya doğru savurarak zinciri buldum. Parmaklarımla sarıp asıldım.

DOKSAN YEDİ

Kapak esneyip açılırken yüzüme su püskürdü. Merdiven, metalik bir çığlıkla, hızla bana doğru indi. Ethan, merdivenin aşağısından bağırdı ama rüzgâr sözlerini önüne katıp götürdü.

Gözlerimi yağmura karşı yumup tırmandım. Bir, iki, üç, dört, basamaklar soğuk ve kaygandı, merdiven ağırlığım altında ciyaklıyordu. Yedinci basamakta kafamın çatıya ulaştığını hissettim ve ses...

Ses beni neredeyse yere serecekti. Fırtına bir hayvan gibi kükrüyordu. Rüzgâr havayı pençeleyip yırtıyordu. Diş gibi keskin yağmur tenimi ısırıyordu. Su yüzümü yalayıp saçlarımı yıkıyordu...

Eli bileğimi kavradı.

Ayağımı çılgınca sallayarak kurtuldum ve kendimi yukarıya çekip tavan kapağıyla tavan penceresi arasındaki boşluğa yuvarlandım. Bir elimi kubbenin kavisli camına koyarak güçlükle ayağa kalktım, gözlerimi açtım.

Dünya etrafımda dönmeye başladı. Fırtınanın yoğunluğunda inlediğimi duydum.

Karanlıkta bile çatının yabaniliği belliydi. Bitkiler saksılarından ve tarhlarından taşmışlar, üzüm asması duvarları kaplamıştı. Sarmaşık havalandırma ünitesini sarmıştı. Çardağın enkazı önümde duruyordu, üç buçuk metrelik çardak, yaprakların ağırlığı altında yana yatmıştı.

Bütün bunların üzerinde de yağmur sanki yağmıyor, sudan oluşan muazzam çarşaflar, yelkenler gibi dalga dalga iniyordu. Çatının taşlık alanlarına birer ağırlıkmış gibi düşüp köpürüyordu. Bornozum derime yapışmıştı bile.

Yavaş yavaş döndüm, dizlerim titriyordu. Üç tarafımda beni dört katlık bir düşüş bekliyordu, doğudaysa St. Dymphna'nın arka duvarı bir dağ gibi yükseliyordu.

Üstümde gökyüzü. Etrafımda uzay. Parmaklarım kıvrıldı. Dizlerim büküldü. Fırtınanın sesi kudurdu. Kesik kesik soluk almaya başladım.

Arkamdaki karanlık noktayı gördüm... tavan kapağı. Oradan dışarıya çıkan da bir kolu yağmura karşı bükülmüş olan Ethan'dı.

Bir gölge gibi simsiyah çatıya çıktı, mektup açacağı elinde gümüş bir mızrak gibiydi.

Sarsıldım, geri geri giderken tökezledim. Ayağım tavan penceresinin kubbesinde durdu; hafifçe çatladığını hissettim. Gevşek, diye uyarmıştı David beni. *Üzerine dallar düşmüş, bütün pencerenin değişmesi gerekecek.*

Gölge yaklaşmaya başladı. Çığlık attım ama rüzgâr çığlığımı ağzımdan alıp ölü bir yaprak gibi savurdu.

Ethan bir an için şaşkınlıkla geriye çekildi. Sonra güldü.

Rüzgârın uğultusunun üzerinden, "Seni kimse duyamaz," diye bağırdı.

"Biz bir... " Daha o söylerken yağmur şiddetlenmişti.

Tavan penceresine basmadan daha fazla geri gidemezdim. Yan tarafa adım attım, sadece birkaç santim ve ayağım ıslak bir metali sıyırdı. Aşağıya baktım. David'in o gün çatıda devirdiği su tenekesiydi.

Ethan yaklaşıyordu, yağmurdan sırılsıklam olmuştu, gözleri karanlık suratında parlıyordu, nefes nefeseydi.

Eğilip su tenekesini aldım ve ona doğru savurdum fakat başım dönüyordu, dengesizdim. Teneke elimden kurtulup havada süzüldü.

Ethan çömeldi.

Ve ben koştum.

Karanlığın içine doğru koştum; üzerimdeki gökyüzünden korkuyordum ama arkamdaki çocuktan ödüm patlıyordu. Hafızam çatının haritasını çıkardı: Şimşir sıra soldaydı, çiçek tarhları da hemen ötede. Boş saksılar sağdaydı, aralarında onlara birer sarhoş gibi yaslanmış olan toprak çuvalları vardı. Tam önümde de çardağın tüneli.

Gök gürledi. Şimşek bulutları ağartıp çatıyı beyaz ışıkla yıkadı. Yağmur perdeleri titredi. Aralarından ilerlemeye devam ettim.

Gökyüzü her an yıkılıp beni molozlarının altında bırakabilirdi ama yine de çardağa doğru son hızla giderken kalbim atıyor, kanım damarlarımı ısıtıyordu.

Girişi bir su perdesi örtmüştü. İçinden geçip tünele daldım, içerisi üstü kapalı bir köprü kadar karanlık, yağmur ormanları kadar da nemliydi. Dalların ve brandanın altında burası daha sessizdi, sanki ses duvarların dışında kalmış gibiydi; hızlı hızlı soluk alıp verdiğimi duyabiliyordum. Bir tarafta küçük, basit bank duruyordu. *Zorlukların içinden, yıldızlara doğru.*

Olmasını umduğum yerde, tünelin uzak ucundaydı.

Ona doğru fırladım. İki elimle kavrayıp arkamı döndüm.

Girişteki şelalenin arkasında bir silüet belirdi. Onunla ilk defa böyle tanışmış olduğumu hatırladım, gölgesi kapımın buzlu camına düşmüştü.

Sonra suyun içinden geçti.

"Bu mükemmel." Yüzündeki suyu silip bana doğru ilerledi. Kabanı sırılsıklamdı; boynundaki atkı suyun ağırlığıyla sarkmıştı. Mektup açacağı elindeydi. "Boynunu kıracaktım ama bu daha iyi." Bir kaşını kaldırdı. "O kadar berbat durumdaydın ki çatıdan aşağıya atladın."

Kafamı salladım.

Güldü. "Sen öyle düşünmüyor musun? Elinde ne var?"

Ve sonra elimde ne olduğunu gördü.

İki elimle tuttuğum bahçe makası sallandı, hem ağırdı hem de titriyordum. Ama yine de makası göğsünün hizasına kaldırıp ilerledim.

Artık gülmüyordu. "Onu yere bırak," dedi.

Kafamı sallayıp bir adım daha attım. Tereddüt etti.

"Onu bırak."

Bir adım daha atarken makası açıp kapattım.

Gözleri elindeki bıçağa kaydı.

Yağmur duvarına doğru geri çekildi.

Biraz bekledim, göğsüm inip kalkıyordu. Ethan gözden kayboldu. Yavaş yavaş ve sessizce giriş kemerine yaklaştım. Durdum, yüzüme su sıçrarken makasın ucunu bir su arama çubuğuymuşçasına çağlayana daldırdım.

Şimdi, dedim kendi kendime.

Makası önümde tutarak suyun içinden geçtim. Eğer beni bekliyorduysa…

Dondum, saçlarımdan aşağıya bir nehir aktı sanki, giysilerim sırılsıklam oldu. Orada değildi.

Çatıyı taradım.

Şimşirlerin yanında ondan bir iz yoktu.

Havalandırma ünitesinin yanında da.

Çiçek tarhlarında da.

Şimşek çakınca çatı bembeyaz ışıdı. Çatı harap durumdaydı, gördüğüm sadece azmış bitkilerden ve buz gibi yağmurdan oluşan bir viraneydi.

Ama burada değilse, diye düşündüm, o zaman...

Arkamdan o kadar hızlı ve sert bir şekilde çarptı ki çığlığım ağzımda boğuldu. Makası düşürdüm, dizlerim ve alnım ıslak zemine vururken onunla beraber yuvarlandım. Bir çatırtı duydum ve ağzım kanla doldu.

Asfaltın üzerinde yuvarlandık, bir kez, iki kez, ta ki bedenlerimiz tavan penceresinin kenarına çarpana kadar. Pencerenin titrediğini hissettim.

"Kaltak," diye mırıldandı, kulağımdaki nefesi sıcaktı. Sonra kendisini toparladı ve ayağını boynuma bastırdı. Hırıldadım.

"Benimle uğraşma!" Sesi kulaklarımı tırmaladı. "Bu çatıdan aşağıya atlayacaksın. Ve eğer sen atlamazsan ben seni atarım. O yüzden..."

Yağmur damlalarının hemen yanıma, asfalta düşmelerini seyrettim.

"Hangi tarafı tercih edersin? Park mı, sokak mı?"

"Annen..." diye fısıldadım.

"Ne?"

"Annen."

Boynumdaki baskı gevşedi, sadece biraz. "Annem?"

Başımla onayladım.

"Ne olmuş ona."

"Bana söyledi..."

Daha sert bastırdı, neredeyse boğazlıyordu. "Ne söyledi?"

Gözlerim yuvalarından çıkmak üzereydi. Ağzım sonuna kadar açıldı. Öğürdüm.

Tekrar baskıyı azalttı. "Sana *ne* söyledi?"

Derin nefesler aldım. "Bana," dedim, "babanın kim olduğunu söyledi."

Kıpırdamadı. Yağmur yüzümü yıkıyor, kanın acı tadı dilimde daha da keskinleşiyordu.

"Bu bir yalan."

Öksürdüm, kafamı salladım. "Hayır."

"Onun kim olduğunu bile bilmiyordun," dedi. "Başka birisi olduğunu sanıyordun. Evlatlık olduğumu bilmiyordun." Ayağını boynuma bastırdı. "O zaman nasıl..."

"Bana anlattı. Ben..." yutkundum, gırtlağım şişiyordu, "o zaman anlamamıştım, ama bana anlattı..."

Bir kez daha sustu. Hava boğazımda, yağmur asfaltta tıslıyordu.

"Kim?"

Konuşmadım.

"Kim?" Midemi tekmeledi. Nefesim kesildi, iki büklüm oldum ama hemen tişörtümden kavrayıp beni dizlerimin üzerine kaldırdı. Öne doğru yığıldım. Elini boğazıma götürerek sıktı.

"Ne dedi?" diye çığlık attı.

Parmaklarım boynundaki elini tırmaladı. Beni kaldırmaya başladı, göz göze gelinceye kadar onunla beraber yükseldim, dizlerim titriyordu.

Çok genç görünüyordu. Teni yağmurla yıkanmış, pürüzsüzleşmişti; dudakları dolgundu, saçları alnına yapışmıştı. *Çok iyi bir çocuk.* Onun ardında uzanan parkı ve evinin

büyük gölgesini gördüm. Ve topuklarımda tavan penceresinin çıkıntısını hissettim.

"Söyle!"

Konuşmaya çalıştım, başaramadım.

"Söyle!"

Hırladım.

Boğazımdaki elini gevşetti. Aşağıya baktım; mektup açacağı hâlâ elindeydi.

"Mimarmış." Güçlükle soludum.

Bana baktı. Yağmur etrafımıza, aramıza yağıyordu.

"Bitter çikolata seviyormuş," dedim. "Annene 'şampiyon' diye sesleniyormuş." Eli boynumdan aşağıya düştü.

"Filmleri seviyormuş. İkisi de severmiş. Onlar..."

Kaşlarını çattı. "Sana bunu ne zaman anlattı?"

"Bana geldiği gece. Ona âşık olduğunu söyledi."

"Ona ne olmuş? O nerede?"

Gözlerimi kapattım. "Ölmüş."

"Ne zaman?"

Kafamı salladım. "Bir süre önce. Önemli değil. O ölmüş ve annen dağılmış."

Eli tekrar boynumu kavrayınca gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Evet, önemli. Ne zaman..."

"Önemli olan şey seni sevmiş olması," dedim sesim çatlayarak.

Donakaldı. Elini boğazımdan çekti.

"Seni sevdi," diye tekrarladım. "İkisi de seviyordu."

Ethan bana dik dik bakarken, elinde sımsıkı kavradığı mektup açacağı varken derin bir nefes aldım.

Ve ona sarıldım.

Kaskatı kesildi ama sonra vücudu gevşedi. Orada, yağmurun altında öylece durduk; benim kollarım ona sarılmıştı, onun elleri iki yanındaydı.

Sallandım, bayılır gibi oldum ve o beni tuttuğunda onun etrafında döndüm. Tekrar ayaklarımın üzerinde durabildiğimde yerlerimizi değiştirmiştik; ellerim göğsündeydi, kalp atışlarını hissediyordum.

"İkisi de seviyordu," diye mırıldandım.

Sonra, bütün ağırlığımla ona doğru yaslandım ve Ethan'ı tavan penceresine ittim.

DOKSAN SEKİZ

Sırtının üzerine düştü. Pencere zangırdadı.

Hiçbir şey demedi, sadece sanki ona zor bir soru sormuşum da kafası karışmış gibi bana baktı.

Mektup açacağı bir yana savrulmuştu. Ellerini açıp cama yaslayarak yerinden kalkmaya başladı. Kalbim yavaşladı. Zaman yavaşladı.

Sonra altındaki pencere fırtınada sessiz bir şekilde parçalandı.

Göz açıp kapayıncaya kadar gözden kaybolmuştu. Çığlık attıysa bile duyamamıştım.

Yere çöküp eskiden tavan penceresinin olduğu yerden evin merdiven boşluğuna baktım. Yağmur damlaları boşlukta birer kıvılcım gibi dönüyorlardı; alt kattaki sahanlıkta cam kırıklarından oluşan bir galaksi ışıldıyordu. Daha derini göremedim... çok karanlıktı.

Orada, fırtınada ayakta durdum. Kendimi sersem gibi hissediyordum. Su ayaklarımı örtüyordu.

Sonra geri çekildim. Tavan penceresinin etrafında dik-

katle ilerledim. Hâlâ açık duran tavan kapağına doğru yürüdüm.

Aşağıya indim. Aşağı, daha aşağı, en aşağı. Parmaklarım basamaklarda kaydı.

Zemine ulaştım, halı sırılsıklam olmuştu. Merdivenlerin başına geldim; çatıdaki oyuğun altından geçerken yağmur bedenimi yıkadı.

Olivia'nın odasına vardım. Durdum. İçeriye baktım.

Bebeğim, dedim sessizce. Meleğim. Çok üzgünüm.

Biraz sonra döndüm, merdivenlerden aşağıya indim; buradaki bambu kuru ve sertti. Sonraki katın sahanlığında tekrar durdum, şelalenin altından geçtim ve yatak odamın kapısının eşiğinde üzerimden su damlayarak durdum. Yatağa, perdelere, parkın ardındaki Russell'ların evinin karaltısına göz gezdirdim.

Bir kez daha duştan geçtim, bir kez daha merdivenlerden indim. Artık kütüphanedeydim. Ed'in kütüphanesi; benim kütüphanem. Pencereden sağanağı seyrettim. Şöminesinin rafındaki saat, saati bildirmek için çaldı. Sabah iki.

Bakışlarımı çevirip odadan çıktım.

Daha sahanlıktan Ethan'ın vücudunun enkazını görebiliyordum, yerde doğal olmayan bir şekilde yatıyordu; düşmüş bir melek gibi. Merdivenleri indim.

Başının üzerinde kandan, koyu bir taç vardı. Bir eli kalbinin üzerindeydi. Gözleri bana bakıyordu.

Ben de ona baktım.

Ve sonra üzerinden geçtim.

Ve mutfağa girdim.

Ve sabit hattı telefona bağladım ki Dedektif Little'ı arayabileyim.

ALTI

HAFTA

SONRA

DOKSAN DOKUZ

Son kar taneleri bir saat önce düşmüştü ve öğlen güneşi, mavi gökyüzünde havada yüzer gibiydi. Öyle bir havaydı ki "teni ısıtmak için değil, yalnızca göze güzel görünmek içindi." Nabokov, *Sebastian Knight'ın Gerçek Yaşamı*. Kendi okuma programımı oluşturmuştum. Artık internet kitap kulüplerine katılmıyordum.

Gerçekten de göze hoş *geliyordu*. Aynı şekilde aşağıdaki beyaza bürünmüş sokak da güneşin altında yüksek voltajlı gibiydi. Sabah, şehre otuz beş santim kar düşmüştü. Saatler boyunca yatak odamın penceresinden seyretmiş, karın iri iri yağdığını, kaldırımları dondurduğunu, evlerin girişlerindeki merdivenleri bir halı gibi örttüğünü, saksıların üzerinde kümelendiğini görmüştüm. Saat ondan biraz sonra dört Gray evden dışarıya mutlu bir sürü halinde fırlamıştı; heyecanla çığlıklar atmışlar, sendeleyerek sokaktan aşağıya kayıp gözden kaybolmuşlardı. Sokağın karşısında, Rita Miller bir elinde kupa, bornozuna sarınmış halde etrafı seyretmek için ön kapısına çıkmıştı. Kocası

arkasında belirmiş, onu kollarının arasına almış, çenesini omzunun üzerine koymuştu. Rita da kocasını yanağından öpmüştü.

Bu arada gerçek ismini de öğrenmiştim... komşularla görüştükten sonra Little söylemişti. İsmi Sue'ydu. Hayal kırıklığına uğramıştım.

Park bir kar tarlası olmuştu, o kadar beyazdı ki parlıyordu. Onun ardında, daha heyecanlı gazetelerin KATİL ÇOCUĞUN 4M. DOLARLIK EVİ! diye isimlendirdikleri ev, panjurları kapatılmış halde, göz kamaştırıcı gökyüzünün altında eğilmişti. Fiyatı daha ucuzdu ama sanırım 3,45M! Kulağa o kadar seksi gelmiyordu.

Haftalardır boştu. Polisler geldikten, ambulans görevlileri cesedi kaldırdıktan sonra, Little eve ikinci bir kez gelmişti. Ethan'ın cesedini almışlardı. Dedektif, Alistair Russell'ın cinayete suç ortaklığından tutuklandığını söylemişti; oğlunun öldüğünü duyar duymaz itiraf etmişti. Tam da Ethan'ın tarif ettiği, bana anlattığı gibi olmuştu. Görünüşe göre Alistair çökmüştü; Jane çetin olandı. Ne bildiğini merak ettim. Bilip bilmediğini merak ettim.

"Ona bir özür borçluyum," diye mırıldanmıştı Little kafasını sallayarak. "Ve Val... adamım, o *gerçekten* de büyük bir özür borçlu."

Buna katılmamam mümkün değildi.

Ertesi gün de uğramıştı. O sırada gazeteciler kapımı yumrukluyor, zilimi çalıp duruyorlardı. Onları duymazdan gelmiştim. Geçen bir yıl boyunca hiçbir şey yapmamışsam da dış dünyayı görmezden, duymazdan gelmekte ustalaşmıştım.

"Nasılsın, Anna Fox?" diye sormuştu Little. "Ve siz de ünlü psikiyatrist olmalısınız."

Dr. Fielding kütüphaneden çıkıp beni takip etmişti. Şimdi yanımda durmuş, dedektife, onun devasa cüssesine bakakalmıştı. Little doktorun elini sıkarken, "Anna'nın sizin gibi bir doktoru olmasından çok memnunum, efendim," demişti.

"Ben de," diye yanıtlamıştı o da.

Ve ben de memnundum. Geçen altı hafta beni güçlendirmiş ve aydınlatmıştı. Bir kere tavan penceresi tamir edilmişti. Profesyonel bir temizlikçi uğrayıp evi temizlemişti. Ve artık ilaçlarımın dozlarını düzgün bir şekilde alıp daha az içki içiyordum. Hatta hiç içmiyordum aslında, bunun için de mucizeler yaratan dövmeli Pam'e teşekkür etmem gerekiyordu. İlk gelişinde, "Her çeşit insanla ilgilendim," demişti.

"Bu farklı olabilir," demiştim ben de.

David'den özür dilemeye çalışmıştım... onu en az on kez aramıştım fakat hiç cevap vermemişti. Nerede olduğunu merak ediyordum. Güvende olup olmadığını merak ediyordum. Kulaklıklarını bodrum katındaki yatağın altında kıvrılmış bir halde bulmuştum. Yukarıya çıkarıp çekmeceye koymuştum. Belki geri arar diye.

Birkaç hafta önce Agora'ya tekrar katılmıştım. Onlar benim kabilemdi; bir nevi ailemdi. *İyileşmeyi ve sağlığı üstün tutacağım.*

Ed ve Livvy'ye direniyordum. Her zaman değil, tam olarak değil; bazı geceler onları duyunca, ben de onlara mırıldanıyordum. Ama sohbetlerimiz artık bitmişti.

YÜZ

"Haydi!"

Bina'nın eli kuruydu. Benimki değildi.

"Haydi, haydi."

Bahçe kapısını açtı. Ürperten bir rüzgâr içeriye akın etti.

"Bunu yağmurun altında çatıda yaptın."

Ama o farklıydı. Hayatım için korkuyordum.

"Burası senin bahçen. Güneşin altında."

Doğruydu.

"Ve ayağında kar botların var."

Bu da doğruydu. Onları gömme dolapta bulmuştum. Vermont'taki o geceden beri onları giymemiştim.

"O zaman neyi bekliyorsun?"

Hiçbir şeyi... artık değil, diye düşündüm. Ailemin dönmesini beklemiştim; dönmeyeceklerdi. Depresyonumun hafiflemesini beklemiştim; hafiflemeyecekti, en azından benim çabam olmadan.

Dünyaya yeniden katılmak için beklemiştim. Artık zamanı gelmişti.

Şimdi, diye düşündüm, güneş evimi yıkıyorken. Şimdi, zihnim ve gözlerim açıkken. Şimdi, Bina beni kapıya, merdivenlerin başına götürmüşken.

Haklıydı; bunu yağmurun altında, çatıda yapmıştım. Hayatım için korkuyordum. Demek ki ölmek istemiyordum.

Ve eğer ölmek istemiyorsam yaşamaya başlamalıydım.

Ne bekliyorsun?

Bir, iki, üç, dört.

Bina elimi bırakıp karda ayak izleri bırakarak bahçeye yürüdü. Bana geri dönüp eliyle çağırdı.

"Haydi!"

Gözlerimi kapattım.

Ve sonra açtım.

Ve aydınlığa adım attım.

TEŞEKKÜRLER

Dostum, temsilcim ve paha biçilmez rehberim
Jennifer Joel'a;
Harikalar yaratan Felicity Blunt'a;
Beni çok mutlu eden Jake Smith-Bosanquet ve
Alice Dill'e;
ICM ve Curtis Brown'daki tüm ekibe.

Kocaman yürekleri olan, zeki şampiyonlar
Jennifer Brehl ve Julia Wisdom'a;
Morrow ve Harper'daki tüm ekibe;
Uluslararası yayıncılarıma.

Josie Freedman, Greg Mooradian, Elizabeth Gabler
ve Drew Reed'e.

Ailem ve dostlarıma;
Metnimi ilk okuyan harika Hope Brooks'a;
Bana hep esin olan Robert Douglas-Fairhurst'a;
Yapabileceğimi söyleyen Liate Stehlik'e;
Yapmam gerektiğini söyleyen George S. Georgiev'e.

Kitapta Adı Geçen Filmler

39 Basamak, 1935

Acı Reçete, 2013

Arka Pencere, 1954

Baker Caddesine 23 Adım, 1956

Büyük Saat, 1948

Cinayet Tatlım, 1944

Cinayeti Gördüm, 1966

Çıldırtan Takip, 1952

Çılgın, 1988

Çifte Tazminat, 1944

Çok Şey Bilen Adam, 1956

Darağacını Yüksek Kur, 1947

Gece Çökmeli, 1937

Gece ve Şehir, 1950

Girdap, 1949

Gizli Teşkilat, 1959

İnsanlar ve Para, 1955

Işıklar Sönerken, 1944

Kanlı Gölge, 1944

Karanlığa Kadar Bekle, 1967

Karanlık Pasaj, 1947

Karanlık Sinema, 1944

Kasap, 1970

Kaybolan Kadın, 1938

Kayboluş, 1988
Kazablanka, 1942
Malik Olmak veya Olmamak, 1944
Meşum Kadın, 1948
Öldüren Şüphe, 1963
Ölüm Kararı, 1948
Ölüm Korkusu, 1958
Ölüm Sessizliği, 1989
Rosemary'nin Bebeği, 1968
Sabotajcı, 1942
Sahte Vücutlar, 1984
Sıska Adam, 1934
Sisli Geceler, 1960
Şeytan Ruhlu İnsanlar, 1955
Şeytanın Kızı Gilda, 1946
Şüphenin Gölgesi, 1943
Trendeki Yabancılar, 1951
Üçüncü Adam, 1949
Yabancı Muhabir, 1940

Beğeneceğinizi
düşündüğümüz
diğer kitap

Emma
Folgate Sokak Bir Numara. Burası gerçekten eşsiz. İyi ki burayı gördük. Sanki kaderimizde varmış.
Yeni bir başlangıç olacak.
Şu an tam da ihtiyacımız olan şey...

Jane
Folgate Sokak Bir Numara. Burası inanılmaz bir yer. İyi ki burayı gördüm. Sanki kaderimde varmış. Geçmişi geride bırakabileceğim bir yer.
Ama bazen evin kendisinin beni izlediğini hissediyorum.
Bazen yalnız değilmiş gibiyim.
Paranoyak değilim ama nedense böyle hissediyorum.
Burada daha önce kim yaşadı acaba? Peki şmdi nerede?
Burada bir şeyler olmuş, hem de kötü bir şeyler.
Önceki kıza bir şeyler olmuş...

Hakları 38 ülkeye satılan

penceredeki kadın'a

övgüler

"Elinizden bırakamayacağınız nadir kitaplardan biri... Nefis ve ürkütücü."

- Stephen King -

"A. J. Finn usta dokunuşuyla yeni bir yetenek."

- Tess Gerritsen -

"Kesinlikle sürükleyici bir gerilim romanı."

- Louise Penny -

"Güçlü bir kara film vaadiyle karanlık, şaşırtıcı bir karışım."

- Ruth Ware -

PENA YAYINLARI A.Ş.
HALASKARGAZİ CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL
TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48
www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

ISBN 978-605-9441-64-3